OLIVER HARRIS

goana după bani

Un vârtej amețitor al minciunii și corupției, un portret plin de acuratețe al Londrei de astăzi și un erou seducător: detectivul Nick Belsey.
Un thriller urban.

3
FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

OLIVER HARRIS

Goana după bani

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

3

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: © Guliver/Getty Images/Will Crocker

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Silvia Dumitrache

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ioana Augustin
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARRIS, OLIVER
Goana după bani / Oliver Harris ; trad.: Bogdan Perdivară. –
Bucureşti : Editura Trei, 2012
ISBN 978-973-707-426-3

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Hollow Man
Autor: Oliver Harris

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-426-3

„Doamne, dă-mi puterea să duc o viaţă dublă."

HUGO WILLIAMS, „Rugăciune"

Unu

Bogăţiile din Hampstead zăceau inerte, răspândite la marginea Heathului: pe sub platani, Mercedesuri şi SUV-uri acoperite de chiciură, conace victoriene neluminate. Luminile unui Starbucks licăreau, însă altminteri străzile erau întunecate. Primele maşini cu navetişti singuratici fâşâiau în jos pe Willow Road, îndreptându-se spre South End Green. Detectivul de poliţie Nick Belsey ciuli urechile. Numărase patru pe minut, aşadar nu era încă şase dimineaţa. O pojghiţă de brumă se întindea peste frunzele şi crengile dimprejurul lui, iar pământul se simţea rece sub trup. Pantofii îi musteau de umezeală. Avea pământ în gură şi simţea miros de sânge şi de scoarţă putredă.

Belsey era lungit pe o colină, în partea de est a cartierului Hampstead Heath. Colina era înţesată de pini, înconjurată de tufe spinoase şi separată de restul lumii printr-un gard de fier. Nu era, aşadar, un loc atât de absurd pentru a-ţi găsi adăpost, cugetă Belsey, dacă asta i-ar fi fost intenţia. Haina îi era întinsă pe jos, acoperită cu o pojghiţă de gheaţă. Detectivul o scutură şi o îmbrăcă.

După aceea, se ridică în picioare şi escaladă gardul, păşind apoi pe iarba umedă.

Văzu, de pe culmea dealului, cum Londra se întinde către înălţimile profilate vag dinspre Kent şi Surrey. Oraşul însuşi părea rece şi amorţit, ca un vagabond adormit pe stradă; Camden, West End, zona City, cu blocuri-turn străpungând pâcla subţire. Era cinci şi jumătate sau şase fără un sfert, judecând după lumina slabă şi după circulaţia sporadică. Nu-şi găsea ceasul. Se căută prin buzunare şi dădu peste o batistă pătată cu sânge, dar nici urmă de chei, telefon sau legitimaţie de poliţist.

Belsey o porni către pista de atletism şi coborî cărăruia către bazine. Trecu puntea care împărţea în două ştrandul mixt şi căută cu privirea înotători matinali. Niciunul deocamdată. Se lăsă în genunchi pe cimentul punţii, se aplecă spre bazin şi îşi stropi faţa cu apă. De pe mâinile tremurânde i se prelinseră urme apoase de sânge. Belsey se lăsă în jos ca să-şi vadă chipul reflectat în unde, însă nu desluşi nimic în afara unui amestec confuz şi uleios de lumină şi întuneric. Două lebede îi urmăreau mişcările de lângă platforma trambulinei. Bună dimineaţa, rosti Belsey. Aşteptă ca lebedele să se întoarcă şi să se depărteze alunecând pe suprafaţa bazinului, apoi îşi cufundă capul în apă.

Doi

În parcarea din Heath se vedea o maşină de poliţie, cu parbrizul spart şi cu portiera din dreapta deschisă. Peste pietriş, către Heath, se întindea sângele: mai degrabă o dâră decât picături, vechi, poate, de trei ore. Urme şterse de paşi mergeau în paralel cu cele de sânge. Belsey îşi compară laba piciorului cu urmele. Bara metalică a maşinii zăcea la pământ, contorsionată. Singurul impact, se părea, fusese cu bara. Nu se vedeau dovezi ale coliziunii cu o altă maşină, nu existau ciobituri în vopsea ori urme de tamponare laterală. Iar fragmentele de parbriz căzuseră peste capotă. Era clar, nu sărise prin el. Păşi pe lângă sticla spartă, găsi pe jos un sfeşnic şi-l ridică. Era greu, de alamă, cu decoraţiuni. Pătrunsese direct prin parbriz. Avea noroc că nu-i intrase în creier. Ce soi era? Poate masonic. Lanţul amintirilor sale se rupsese. Scoase batista şi şterse volanul, schimbătorul de viteze şi mânerele de la portiere.

Belsey părăsi parcul de maşini şi o porni pe serpentinele tăcute ce duceau de la Keats Grove către South End Green. Mergea încet, cu Heathul la stânga şi casele cu piscine ale multimilionarilor la dreapta lui. Totul

era absolut încremenit. Există o oră de aur a fiecărei zile, crezuse întotdeauna Belsey, întocmai ca în ancheta unei crime: o clipă de linişte înainte ca metropola să-şi pună povestea în ordine. Încercă mânerele câtorva vehicule, până ce portiera unui Vauxhall Astra se deschise cu un scrâşnet. Belsey aruncă o privire în lungul străzii, se urcă, deschise torpedoul şi găsi nişte mărunţiş, trei lire cu totul.

Cumpără o periuţă de dinţi, o sticlă cu apă şi nişte vată de la un non-stop din spatele spitalului. Era ţinut de nişte fraţi somalezi.

— Bună dimineaţa, domn' inspector, ce s-a întâmplat?
— Am fost să înot. E nemaipomenit.
— Bun, domn' inspector, râseră ei.
— Încă nu-s inspector, totuşi.
— Chiar aşa, şefu'.

Proprietarii magazinului, zâmbind cu toată gura, încasară banii pe cumpărături. Sfeşnicul se poate să li se fi părut bizar, dar nu scoaseră o vorbă. Belsey îşi căpătă restul, trase aer adânc în piept şi o porni la pas, pe strada Pond, către secţia de poliţie.

Mare parte dintre secţiile de poliţie din Londra funcţionau în clădiri de beton. Nu şi cea din Hampstead. Cărămizile roşii, victoriene ale secţiei luceau cu mândrie civică pe Rosslyn Hill. Deasupra se întindea, masivă, zona istorică, în vreme ce, de la poalele dealului, începea să se lăţească, murdar, cartierul Camden. Belsey se aşeză pe banca unei staţii de autobuz de peste drum şi urmări cum tura de noapte se prefiră ieşind din secţie, adormită şi trudită. La şapte începură să apară punctualii, executându-şi parada de dimineaţă. Îi mai lăsă cinci minute, apoi traversă.

Culoarele erau pustii. Belsey păşi în picioarele goale către vestiare. Găsi trusa de prim ajutor şi luă de acolo paracetamol, o rolă de bandaj şi dezinfectant. Scoase din coşul de gunoi o umbrelă stricată şi forţă încuietoarea: o cravată de rezervă şi un exemplar din *The Golden Bough*[1], însă nici urmă de cămaşă sau pantofi. Belsey aburcă în vestiar sfeşnicul de alamă, reveni pe culoar şi îngheţă. Şeful, inspectorul Tim Gower, intra în cantină la doar câţiva metri de el. Belsey numără până la cinci, apoi se grăbi să treacă de uşă, urcă scările până la sala de şedinţe, goală, şi se aşeză.

Lăsă luminile stinse şi jaluzelele trase, înşfăcă raportul cu infracţiunile de peste noapte şi se asigură că nu era trecut acolo. O bătaie într-o şaormerie, două spargeri de locuinţă, o persoană dispărută. Niciun Belsey. Scormoni prin sertare după insignă şi legitimaţie şi le găsi, neştiutoare, fără să aibă habar de comportamentul lui nepotrivit pentru un poliţist. E II R Poliţia Metropolitană, o coroană pe o explozie de argintiu. Atâta tot rămăsese, iată, din el. Părea să fie ceva predestinat.

Porni să verifice maşina de poliţie făcută zob şi descoperi că aceasta aparţinea secţiei de poliţie din Kentish Town. Dădu un telefon.

— Aici Nick Belsey, secţia Hampstead. Una dintre maşinile voastre e în parcarea de la Heath Extension… Nu, a rămas acolo… Nu ştiu… Mersi.

Belsey se încuie în toaletă şi se dezgoli până la brâu. Îşi cercetă chipul. Din nara stângă se întindea o dâră uscată de sânge, peste buze, până pe bărbie. Îşi trecu

---

1 *The Golden Bough* (*Creanga de aur*) — studiu comparatist de mitologie şi religie, scris de Sir James George Frazer în 1890.

degetul peste dâră, socotind-o superficială. Vânătăi negre, mari îi înfloriseră pe piept şi pe umărul drept, însă nu-şi rupsese niciun os. Spălă rana şi-şi scoase din gură ce mai rămăsese din dintele rupt. Arăta însufleţit. Ochii inexpresivi de detectiv îşi recăpătau viaţa, însufleţiţi de o lumină ca în vremurile de demult, şi Belsey se întrebă ce însemna asta. Îşi scoase pantalonii, le curăţă turul umezindu-i şi-şi frecă sacoul, îndepărtând partea cea mai rea din murdăria de pe Heath. Îşi puse haina la uscat, îşi trase pantalonii şi se întoarse la birou.

Dispeceratul trimisese o listă de mesaje care-i erau adresate — telefoane primite în ultimele câteva ore. Erau de la nişte indivizi cu care nu mai vorbise de ani întregi, de la nişte rude de departe şi de la colegi de altădată. *Ai încercat să dai de mine aseară…* Nu-şi amintea să fi sunat pe cineva. O urmă de groază începu să se strecoare în conştiinţa sa. Afară, moliciunea nopţii se evaporase, iar aerul se făcuse aspru, cu norişori precum peliculele de mizerie de pe suprafaţa apei. O zi extraordinară, simţi Belsey. Un soare slab, de iarnă, licărea palid şi totul aducea cumva a copilărie. Un bărbat în cămaşă deschidea un supermarket; un măturător de stradă, pe care Belsey îl ştia, un columbian de şaizeci de ani, înainta măturând şi târşâindu-şi picioarele către staţia de metrou. Pe lângă el treceau grăbiţi comercianţii din centru. Banca, îi veni în minte lui Belsey: ar fi trebuit să-şi anuleze cardul. Dar era un gând fără substanţă. Nu se simţea îndemnat să-şi salveze vechea existenţă. Era ca şi cum fără card nu avea nicio datorie, iar fără datorie, era liber s-o ia la sănătoasa.

Important era să rămână calm.

Belsey netezi hârtia cu infracţiuni pe care o avea pe birou: o bătaie, două spargeri, o persoană dispărută. Îşi

alcătuia un plan. Departamentul de coordonare notase ceva în dreptul persoanei dispărute cu jumătate de oră în urmă — „de verificat?“ — erau, adică, de părere că cineva ar fi trebuit să arunce o privire, cu toate că dispariţiile adulţilor nu erau treaba poliţiei şi, probabil, atenţia le fusese atrasă de adresă: Bishops Avenue. Bishops era cea mai scumpă stradă din toată zona, aşadar, una dintre cele mai scumpe din lume. Nimeni nu se prefăcea că dispariţia unui bogat era totuna cu cea a unui sărăntoc.

Îndesă un mesaj în biroul sergentului — „Plecat la MisPer“ — şi semnă pentru cheile uneia dintre maşinile fără însemne. Apoi coborî, verifică dacă rezervorul conţinea suficientă benzină şi întoarse maşina către Downshire Hill.

Trei

Conduse fără întreruperi. Când şi când, mai trecea câte un Land Rover, cu navetişti scuturându-şi ţigările pe geamuri. Mai era însă o jumătate de oră până la ieşirea copiilor de la şcoală, prin urmare traficul era încă fluid. Belsey urcă spre bazinul Whitestone, pe lângă alergătorii matinali, trecu de Spaniard's Inn şi viră la stânga, în opulenţa retrasă a străzii Bishops Avenue.

Ambele părţi ale străzii erau mărginite de conace înşirate unul lângă altul, fiecare dându-şi în vileag stilul propriu de prost-gust bine securizat. Aici se aflau locuinţele unor şeici, prinţi şi rechini financiari, întinse cam pe un kilometru, din Heath până la o zonă cu gunoaie de pe A1. O femeie se afla pe aleea de acces de la numărul treizeci şi şapte, purtând o jachetă peste uniforma roz de menajeră. Era palidă, blondă şi fuma iute, trăgând superficial din ţigară. Casa din spatele ei se înălţa plină de pompă găunoasă. Se lăuda cu două nivele, cărămizi roşii noi, pervazuri albe şi coloane la fel de albe de fiecare parte a uşii principale. Copăcei în ghivece negre mărgineau aleea. Un portdrapel alb fără steag trona în centru; o cărare de pietriş roz ducea către gardul de sârmă al unui teren de tenis.

— N-am pus mâna pe nimic, spuse femeia cercetându-i ochii de poliţist. Vorbea cu accent polonez, lăsând fumul să se strecoare pe la marginea gurii.
— Cum te cheamă? rosti Belsey.
— Kristina.
— Şi faci curat pentru persoana care a dispărut?
— Da.
Trecu pe lângă ea, urcând treptele.
— E cineva înăuntru?
— Nu.
Belsey se zgâi la ferestrele făcute cioburi. Urcă cele patru trepte de piatră netedă şi ajunse lângă uşă, însă menajera rămase în spate.
— Locuia singur?
— Da.
— Alarmele sunt închise complet?
— Da.
Întoarse capul şi o văzu aşteptând ascultătoare în josul treptelor.
— Când l-ai văzut ultima oară? zise Belsey.
— Nu l-am văzut niciodată.
— Nu l-ai văzut niciodată?
— Nu.
— Şi de unde ştii că a dispărut?
— A lăsat un bilet.
Uşa se deschise când Belsey o îmbrânci. Holul de la intrare era de mărimea unei biserici mai mici, cu podea de marmură şi candelabru. În spate, două şiruri de scări spiralate, mochetate cu roşu, se ridicau din ambele laturi ale unei fântâni înalte, fără apă. Belsey intră. Trupul lui rănit apăru în oglinzile lungi dispuse în părţi. Belsey urcă la etajul întâi şi verifică trei dormitoare cu mochetă

albă, o baie cu jacuzzi şi savoniere ca nişte cochilii rotunde de aur. Găsi gel de faţă făcut din alge japoneze şi prosoape împăturite, legate cu o fundă argintie. Nu descoperi nicio urmă de sinucidere. Cele mai multe sinucideri la domiciliu se întâmplau în baie, mai puţin în dormitor. Rezidentul casei nu era acolo. Belsey deschise dulăpior după dulăpior, până ce găsi o pereche de mocasini din piele de şarpe. Îşi scoase pantofii uzi şi-şi puse în loc mocasinii. Se potriveau de minune. Pe masa de lângă pat se afla un portofel plin cu carduri pe numele A. Devereux. Nici urmă de bani gheaţă. Căută şi în sertarul alăturat, unde nu găsi decât butoni de cămaşă şi o geantă de voiaj Harrods. Îşi puse pantofii în geantă şi îi duse jos.

Frigiderul din bucătăria principală avea încastrate un televizor şi un radio. Avea un ecran care-ţi spunea cât anume aveau să reziste alimentele. În momentul de faţă pe ecran scria „pui porţionat", deşi înăuntru Belsey nu văzu nici urmă de pui. Descoperi, în schimb, o sticlă de şampanie sigilată, nişte pâine de casă, brânză, lapte semidegresat şi jumătate dintr-un gulaş din cel pentru gătit la microunde. După miros, laptele părea proaspăt. Nu găsi cafea. Puse două felii de pâine în prăjitor şi umplu ceainicul. În congelator erau o pungă cu creveţi şi o sticlă de votcă. De-a dreptul spartan. Se fâţâi pe coridorul de la parter, vreme în care apa din ceainic începea să fiarbă, admirând mulţimea de cărţi din rafturi şi arta modernă de pe pereţi. Ramele erau înflorate şi aurite, arta — minimalistă şi abstractă. Belsey ajunse la un studio îmbrăcat în lemn de stejar, cu o masă de biliard aşezată peste un covor persan. Biletul de sinucigaş se afla pe postavul mesei, scris cu tuş pe o foaie de hârtie cu antet:

Îmi pare rău. Am crezut mult timp că o să fiu în stare s-o ţin tot aşa, dar nu mai e cazul. M-am simţit, în ultimul an, de parcă s-ar fi stins soarele. Vă rog să nu aveţi nicio îndoială că ştiu ce fac şi că aşa e cel mai bine. Am încercat să mă asigur că toate hârtiile sunt în regulă, ca să nu mai provoace probleme în plus. Alex Devereux.

Ce politicos, cugetă Belsey. Nu avea destinatar. Poate era adresată personalului. Şi cine semna un bilet de sinucigaş cu numele complet? Hârtia era grea, cu sigla firmei producătoare. Avea imprimată adresa casei de pe Bishops şi un motto: „Speranţa e Veşnic Vie". Belsey compară scrisul de mână al lui Devereux cu hârtiile din sertar şi văzu că se potriveşte. Verifică temperatura apei de la robinetele băii şi încuietorile ferestrelor. Când trase ivărul, o uşă de la ultimul etaj se deschise. Ducea pe acoperiş. Belsey ieşi şi pufni, minunându-se. O piscină infinită, înconjurată de şezlonguri, cu apa vălurindu-se în bătaia uşoară a brizei matinale. Niciun cadavru plutind. Belsey zări, jos, peluza şi terenul de tenis, marginile proprietăţii, terenuri de joc şi apoi, dincolo de acestea, cartierul Heath însuşi, cu clădirile sale ca nişte ramuri zgâriind cerul.

Belsey porni agale, coborând scările către camera de zi, unde începu să-şi facă de lucru cu telecomanda unui aparat cu ecran plat. Îşi întinse unt pe pâine şi citi din nou biletul în timp ce mânca. Apoi ieşi afară şi-şi aruncă pantofii distruşi pe bancheta din spate a maşinii fără însemne. O găsi pe Kristina rezemată de zid.

— Vreun semn că domnul Devereux ar fi intrat în încurcături? întrebă Belsey.

— Nu.
— De când lucrezi pentru el?
— De două luni.
— Ceva neobişnuit azi în legătură cu casa?
— Nu.
— Lipseşte vreun automobil?
— Nu ştiu.
— În ce domeniu lucra?
— Afaceri.
— Ei, nu mă-nnebuni!

Belsey străbătu proprietatea, ajungând la grădină: furtun, magazie, saci cu îngrăşământ, obişnuitele camere de luat vederi şi garduri de sârmă. Iarba era încă acoperită cu o pojghiţă delicată de brumă, neatinsă. Nimeni nu pretindea că sinucigaşii bogaţi erau aidoma cu săracii, dar nici că se sinucideau din motive diferite.

Menajera îi întinse cheile casei cu un aer solemn, de ceremonie. Poate aşa făceau prin locurile de unde venea ea, cugetă Belsey. Poate vedea aşa ceva mai mereu.

— Vrei să bei ceva? întrebă Belsey.
— Nu, răspunse ea.

Patru

Belsey conduse până la parcarea din Heath. Luaseră maşina de poliţie de-acolo. Totul fusese curăţat lună, până şi sticla spartă.

Luă sfeşnicul şi se duse până la templul masonic din Kentish Town. Acesta era găzduit de o casă modestă, din cărămidă roşie, aflată lângă o măcelărie care vindea carne fără chimicale. Uşa era deschisă. Belsey parcă şi păşi înăuntru. Mirosul de umezeală al coridorului îi trezea amintiri. Mai fusese aici. Cum intrase? Un bărbat pe care nu-l recunoscu lustruia nişte argintărie. Nu făcea parte din poliţie, ghici Belsey. Avea un aspect sănătos, purta un pulover cu anchior şi capul chel îi lucea.

— Am găsit chestia asta, spuse Belsey punând sfeşnicul între ei. E al dumitale? Masonul se uita perplex.

— Unde l-aţi găsit, fir-ar?

— Într-o maşină abandonată.

Bărbatul se scărpină în cap:

— Mersi.

— Presupun că n-ai văzut un telefon mobil pe-aici, pe undeva.

— Un telefon? Nu. Mă tem că nu.

— OK. Mulţumesc.

Belsey aruncă o ultimă privire împrejur. Încercă să analizeze ce camere de luat vederi îi surprinseseră imaginea noaptea trecută, care anume ar fi putut să înregistreze figura şoferului. Nu-şi amintea să fi intrat în sediul Lojei, însă ţinea minte că se preumblase pe podeaua haşurată. În susul zidului era scris ceva în ebraică, cu litere aurite. Literele ininteligibile păreau să aibă ceva furios. Îşi aminti că-l puseseră pe gânduri.

— Pot să întreb, spuse, ce-i cu scrisul ăla?

— În ebraică? Zice: „Piatra lepădată de zidari a ajuns în capul unghiului". Versetul 22 din Psalmul 118.

— Şi ce înseamnă?

— Ah, zise omul zâmbind şi conducându-l acum pe Belsey afară, în lumina palidă a soarelui. E o poveste lungă.

— Dacă aş vrea să mă înscriu..., zise Belsey.

— Vreţi să vă alăturaţi masonilor?

— M-am tot gândit.

— Aş putea să vă pun în legătură cu un membru. Bărbatul, acum că ieşiseră din templul lui, era indulgent. Cel mai bine ar fi ca, mai întâi, să staţi un pic de vorbă. Oamenii au o mulţime de prejudecăţi. Treceţi pe aici într-o seară.

— Aşa o să fac, mulţumesc.

— Eu vă mulţumesc, spuse masonul, pentru sfeşnic. Dacă vreţi să aflaţi mai multe, daţi-mi de ştire.

Nu-i oferi nicio carte de vizită. Belsey ieşi la loc printre dărăpănăturile de pe strada Kentish Town High. Intră în Centrul de Informare Publică şi luă un fluturaş pe care se vedea scris „Cum să te descurci cu Falimentul". Apoi o porni pe lângă canal spre Starbucks. Îi mai rămăsese

mărunţiş exact de-o cafea. Se aşeză mai în fundul localului. Citi fluturaşul: *Faceţi-vă o listă cu cheltuielile de zi cu zi. Fiţi sincer.* Întoarse fluturaşul pe cealaltă parte şi încercă să-şi amintească noaptea de dinainte. Trebuie s-o fi pornit spre nord, probabil în căutarea unui păhărel de noapte bună. Îşi aminti că intrase într-un magazin să-şi ia ţigări şi nu-şi mai găsise portofelul. Asta era la un cvartal de poliţia din Kentish Town. Îşi bău cafeaua, urmărind puhoaiele de turişti cum curg dinspre strada Camden High spre Euston, apoi ieşi.

De recepţie la poliţia din Kentish Town se ocupa un stagiar: ageamiu, de nouăsprezece ani, cu păr blond spălăcit. Belsey îi arătă insigna.

— Nick Belsey, secţia Hampstead. Am auzit că v-a dispărut o maşină de patrulare.

— Aşa este.

— La ce oră?

— Raportată la 3 şi 17 minute dimineaţa.

— Inspectorul Gower a cerut casetele.

Băiatul cel nou părea nesigur.

— Casetele cu imaginile din parcare?

— Exact. Ştii unde sunt păstrate? Memoria de pe hard?

— Da.

Apoi, detectivul Robin Oakley apăru pe fundal şi inima lui Belsey se strânse. Belsey fusese coleg cu Oakley la nişte cursuri de pregătire; conducea un Nissan GT-R şi colecţiona arme de arte marţiale. Era un gură-spartă.

— Nick, zise Oakley trăgând cu ochiul la tăieturile lui Belsey. Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— A venit cineva aseară să aducă un portofel şi un telefon?

— De ce?

— Le-am pierdut pe ale mele, zise Belsey.

Lui Oakley asta i se păru amuzant.

— E pe la vreunu' portofelul lui Nick Belsey? se apucă să strige. Nick, ar putea să fie oriunde. Înţelegi ce-ţi zic?

— Nu.

Ageamiul părea nedumerit.

— Mă mai ocup de parcare?

— E-n regulă, zise Belsey, las-o baltă.

— Da' ce-se-ntâmplă în parcare? rosti Oakley.

— Nimic. Ai o ţigară?

Ieşiră din clădire şi Oakley pescui un pachet de Mayfair din buzunarul de la piept, întinzându-i lui Belsey o ţigară.

— Ce mai învârţi, nebunule ce eşti? zise Oakley.

— M-ai văzut noaptea trecută?

— Jumate din Londra te-a văzut.

— Pe unde eram?

— Ai vorbit cu şeful tău?

— Gower? În ultima vreme, nu.

— Isuse! Oakley se strâmbă, abţinându-se să izbucnească în râs. Pe unde-ai nimerit?

— De ce?

— Nick, tre' să vorbeşti cu şeful.

— OK. Ce-am făcut?

— La un moment dat, erai prin Lorenzo's.

— Isuse Cristoase.

Lorenzo de Medici's era o budă de local, unde se spălau bani din cocaină, pe după staţia Euston. Peste zi, era un restaurant italienesc mediocru, dar avea licenţă pentru desfacere de băuturi pe timp de noapte şi un proprietar alcoolic care nu-şi putea ţine sub control propria marfă. Pereţii erau zugrăviţi cu copii proaste ale unor

capodopere renascentiste, iar chiuvetele, de obicei, erau pline de sânge.

— Pe la ce oră eram în Lorenzo's?

— Mai contează?

— Telefonul îl aveam?

— Sunai pe toată lumea, le ziceai să vină la Lorenzo's. O tot ţineai că e ziua ta şi că ce bine e acolo şi că să vină toţi.

Oakley rânji şi clătină din cap. Îşi azvârli ţigara pe stradă, îl bătu pe Belsey pe braţ şi intră la loc. Belsey îşi termină ţigara, apoi o porni la pas spre Hampstead. Amintirile îi reveneau: ştia acum că avusese cu el sfeşnicul la Lorenzo's, fiindcă încercase să-l vândă. Chiar voia să-şi amintească mai multe?

— Ar arăta bine aici, îi spusese proprietarului. Pe mine poţi să mă crezi.

Încercase să povestească cuiva că renăscuse:

— Nu dezintoxicare, a fost o retragere spirituală, zisese.

— Retragere din ce? Lupţi în vreun război?

Îşi amintea că ajunsese într-o maşină cu un tip care, spunea el, lucra pentru ministerul de externe şi care avea urme de pix pe dosul mâinilor. Îşi aminti momentul de la care începuse totul, momentul în care cardul nu-i funcţionase, când se trezise în holul unui bancomat din Kings Cross, la doi paşi de Euston Road, şi-şi dăduse seama că-şi epuizase ultima carte de credit şi că următoarea factură de plătit era de-acum soră bună cu îndatorarea infinită. Fusese dat afară, împreună cu un tânăr afgan cu ochi strălucitori, aflat pe punctul de a se însura: azvârlit pe străzi.

— Mie mi s-a refuzat azilul şi ţie creditul, râsese amar bărbatul. Părea să se fi obişnuit cu ideea. Zicea că-şi rezolvase oricum problema cu nişte acte false. Stătuseră lângă

faţada nezugrăvită a hotelului Continental, Belsey în costumul lui de detectiv iar afganul într-o geacă de pilot, cu stele şi dungi pe spate. Venise în Marea Britanie prin Moscova. Îi plăcea să-şi dea părul cu gel şi să ajute turistele. Fusese, zicea, ghid turistic la Moscova şi prizonier politic în Afganistan. Razele albicioase ale soarelui cădeau peste şirurile de maşini, peste schelele staţiei St Pancras, peste praful de pe pavaj, peste vitrinele murdare ale magazinelor.

— Azi lucrezi? spusese afganul.

— Nu, am zi liberă.

— Îmi trebuie un martor, spusese. Un costum de haine şi un martor. Îţi dau cincizeci de lire.

— Ce fel de martor?

— La nunta mea.

Mireasa era o slovacă din Edgware, o roşcovană cu râs provocator, cu zece ani mai în vârstă decât el. Schimbaseră jurămintele la primăria din Marleybone, căsătoriţi de o femeie australiană cu un suport pentru documente în mână. Belsey încercase după aceea să refuze banii, iar când afganul insistase să-l plătească, se dusese şi cumpărase şampanie de ei. Erau într-un bar pentru turişti de lângă Madame Tussaud. Nu avusese de gând să bea. După patru sticle date gata de cei trei, se mutaseră într-o cârciumă aflată dedesubtul unei săli de lectură Christian Science. Aceea fusese petrecerea de nuntă. Belsey încercase să scoată bani de pe card — suficient cât să ajungă de închiriat măcar o cameră —, însă era mult prea târziu.

Pe la nouă sau zece, Belsey reuşise să ajungă la o întâlnire în memoria unui poliţist mort, unul de la unitatea canină, care-l cunoscuse pe taică-său şi care murise de curând într-un accident rutier în Franţa. Cei de la Secţia

canină şi unii de la Antidrog se înghesuiseră în Ten Bells, în Waterloo, aproape de locul unde-şi dresau câinii; poliţai bătrâni, bărbaţi cu hipertensiune şi accent de precupeţi. Afară era întuneric, un întuneric impenetrabil, aşa i se păruse lui Belsey. Recunoştea oameni din vremea copilăriei, din vremea când taică-său lucra la Investigaţii. Îmbătrâniseră. Nu-i plăcea să vadă că oameni care nu însemnau nimic pentru el mureau, oameni ale căror nume nici nu le cunoştea măcar.

— Bătrânu' tău era un detectiv criminalist de nota zece, doar că nu se ducea niciodată acasă, înţelegi ce vreau să zic? *Nu, nu înţeleg*. Cineva încerca să vorbească cu el despre tatăl lui. *Ce însemna asta*? Aduseseră şi un câine poliţist, căruia cineva îi pusese o bandă neagră pe unul dintre picioare.

— Iote-l că plânge.

Râsese toată lumea. Nu plângea nimeni. Apăru apoi superintendentul-şef Northwood, comandantul din Borough, în uniformă de paradă şi cu o fotografie înrămată a mortului. Era însoţit de nevastă; Sandra Northwood purta tocuri şi avea o coamă de păr blond, platinat. Nothwood rosti un discurs.

— Câinii sunt inima poliţiei.

Cineva spuse: Un om care iubea câinii mai mult decât viaţa. Belsey ridicase paharul, STÂND pe un scaun. Începuse muzica.

— Asta ar fi vrut şi Jim, se declaraseră toţi de acord, după care se îmbătară ca porcii.

Apoi urmase dansul cu Sandra Northwood, simţindu-i în braţe trupul moale şi cald.

— Oh, îi suflase ea în ureche, chicotind. Îl ţin minte pe tatăl tău. Mi-amintesc de tine când erai aşa de tânăr.

Şi-i atinsese faţa de parcă ar fi căutat o cale de întoarcere în trecut. Mâinile îi miroseau a fixativ. Nicholas, chicotise ea, privind fără ţintă.

— Te culcai cu ăl bătrân? o întrebă el.

Plătise pentru taxi luând banii din poşeta Sandrei Northwood. Era lângă el. Deci aici locuieşte Comandantul din Borough, cugetă Belsey privind o clădire nouă, separată de restul de un şir de boscheţi. Pe unde era Comandantul? Luminile erau stinse. Belsey o ajută pe Sandra să intre. Casa era goală. Belsey intră să vadă cum era în casa şefului. Mobila arăta nou-nouţă. Parte din ea era ţinută sub folii de plastic. Sandra turnă vin pentru amândoi dintr-o sticlă deschisă de pe bufet.

— Soţul meu spune că eşti unul dintre cei mai buni.

— Mulţumesc.

— Arătos, exact ca taică-tău.

Sandra adormise pe sofa, iar Belsey urcase la etaj, căscase gura prin băi, dăduse peste uniforma de ceremonii masonice a lui Northwood într-un scrin din dormitor şi se îmbrăcase cu ea: şorţ, mănuşi, guler. Era beat muci. Îşi scosese însemnele masonice. Furase cincizeci de lire dintr-una din jachetele lui Northwood, găsise o cheie etichetată „Reşedinţa Masonică“, urinase într-un ungher al salonului şi se retrăsese.

Cinci

Belsey şi inspectorul-şef Gower luară loc într-un birou mărginaş, închizând uşa. Lui Belsey i se păru că stăteau aşa de mult, uitându-se unul la celălalt.

— Cum a fost comemorarea de-aseară? începu Gower.

— A fost bine. Foarte reuşită.

— Am lucrat cu el pe vremuri. Ştia cu adevărat să lucreze cu câinii. Un poliţist foarte bun.

— Da.

Gower avea mustaţă argintie şi purta haine de bumbac deschise la culoare; un detectiv de nădejde, mai degrabă manager decât coordonator. *Am avut o perioadă nasoală în ultima vreme,* asta ar fi trebuit să spună Belsey. Asta ar fi fost potrivit. Însă nu era adevărat, iar el decisese că strategia lui trebuie să fie sinceritatea. Îi venea să spună: *Am avut o perioadă mişto în ultima vreme*, lucru mai aproape de adevăr şi, inevitabil, mai periculos.

— Ştii ceva de o maşină de patrulare care a dispărut din Kentish Town?

— Era pe Heath.

— De ce?

— Nu ştiu, zise Belsey. Dar am impresia că eu sunt de vină. Aş dori să solicit un transfer în afara Londrei.

Gower se holba acum la tăblia biroului, de parcă el ar fi dat de belea, lucru de altfel posibil, iar lui Belsey îi păru rău că un asemenea poliţist devotat ajunsese să fie târât în necazurile lui.

— Eşti cel mai bun detectiv pe care-l avem, rosti şeful cu voce scăzută.

— Ce-aş vrea, zise Belsey, ar fi să mă transferaţi din Londra. Cât mai departe cu putinţă.

Gower îl măsură cu privirea. Belsey se simţi puternic, calm. Pe rafturile din birou se vedeau înşiruite cărţi despre codul penal, alături de reviste despre păsări. Belsey citi ce scria pe cotoare. Studie fotografiile de familie, dintre care unele erau îndreptate spre vizitator, ca şi cum ar fi spus: uite, uite pentru ce ne luptăm noi. Acum douăzeci de ani, Tim Gover fusese caporalul Gower şi patrulase pe străzile din Belfast. Asta ştia toată lumea. Belsey încercase să-l facă să vorbească despre asta de Crăciun, la un pahar, însă Gower refuzase: „Astea-s deja istorie". Belsey îl respecta pe Gower, dar avea impresia că-i lipseau resursele ca să se descurce cu situaţia de faţă.

Gower îşi mută privirea de pe chipul lui Belsey către fereastră.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Cred că s-ar putea să am o experienţă religioasă.

Inspectorul coborî încet bărbia.

— Am, de fapt, impresia supărătoare că nu te interesează, rosti.

— Că am o experienţă religioasă?

— Să-ţi păstrezi slujba.

— Mi-ar plăcea.

— Sau poate nu-ţi pasă de tine suficient.

— Sunt mândru că sunt poliţist, spuse Belsey. Dar suna cam prea plin de zel. Nu voia să fie trimis iarăşi la consiliere. Oare despre ce-o să mai discute de data asta? se întrebă. Ce mi-ar plăcea, spuse, ce cred eu că mi-ar trebui e o schimbare de peisaj.

Şeful clătină din cap, nu în semn de refuz, ci ca şi cum Belsey s-ar fi apucat să citească din scenariul greşit.

— Northwood e cam supărat de la o chestie. Trebuie să ştiu, înainte de şedinţă, exact ce-ai făcut.

Am încercat să fac sex cu nevastă-sa. I-am şterpelit cheile de la templul masonic. După ce-am mai băut şi-am luat droguri la un bar pe nume Lorenzo's, am furat o maşină de poliţie.

De ce?

Pentru o spargere.

Ce-ai furat?

Părea că furasem noaptea însăşi. Cu sirena pornită, lumea întreagă devenea o urgenţă, iar noaptea se desfăcea în faţa mea. Maşinile se dădeau deoparte. Nimic nu mă stingherea. Moartea nu mă putea atinge.

— Cu tot respectul, domnule, Northwood să mă pupe-n cur.

Gower deschise un sertar, băgă înăuntru o foaie şi scoase alta.

— Nu, Belsey. Nu, nu ne pupă în cur Northwood sau oricine altcineva. Nu mai eşti în Borough.

— N-am mai fost în Borough de cinci ani.

— Ştii la ce mă refer.

Borough fusese primul loc unde activase ca poliţist. Se strădui să-şi reprime amintirile: pe toate, dar mai ales pe cele plăcute.

— O să propun să iei o perioadă de pauză, spuse inspectorul, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Nu vreau să iau o pauză.

Gower desfăcu capacul stiloului şi începu să completeze formularul. Poliţia avea formulare pentru orice situaţie pe care ar fi putut-o prezenta existenţa. Belsey trebuia să completeze un formular pentru domnul Devereux; ditamai casa din care să dispari. Oare ce-i lipsise lui Devereux în viaţă? Poate, pur şi simplu, făcuse suficienţi bani şi gata, la revedere, misiune îndeplinită. Pe pereţele biroului inspectorului-şef erau poze cu păsări. Belsey îşi odihni ochii pe ele. Şi-l imagină pe Gower, în uniformă militară, stând cu fundul pe o barieră a poliţiei din Londonderry şi urmărind păsările. În cele din urmă, Gower înşurubă la loc capacul stiloului.

— Mi-am petrecut zece ani să scot secţia asta din mizerie. N-o să las acum un om şi criza lui s-o tragă iarăşi în jos.

— Ce vreţi să spuneţi cu criza?

— Nu ne jucăm aici.

— Eram doar curios ce voiaţi să ziceţi prin cuvântul „criză“.

— Nu se îndoieşte nimeni că eşti bun, Nick. Dar nu eşti aşa de bun cât te crezi.

— Nu ştiţi ce cred.

— Nu meriţi atât de mult, încât să sufere o secţie întreagă de pe urma ta.

— Nici nu credeam aşa ceva, spuse Belsey. Gower cercetă formularul. Îi ceru lui Belsey să-l semneze, iar acesta îl semnă fără să se uite.

— Ce-i aia? făcu Gower din bărbie spre cartea din mâna lui Belsey.

— *Creanga de aur*.

— Despre ce-i?
— Despre originile păgâne ale creştinismului, cultură populară, propagarea miturilor.
— Mă gândeam că ar putea fi despre păsări.
— Sunt şi păsări. Religii cu păsări.
— Religii cu păsări, oftă inspectorul. Darea de seamă va fi mâine. Or să trimită un reprezentant. O să te rog ca înainte să pui pe hârtie ce s-a întâmplat.
— Pornind de unde?
— De unde a început buclucul.

Belsey izbucni în râs. Da, cugetă el. *Unde încetează sinceritatea, începe orbirea*. Înţelegea acum logica mărturisirii, care-l făcuse să se minuneze la început, la primul raport făcut într-o cameră de anchetă. Sinceritatea era cel mai simplu lucru de pe lume şi cel mai puternic. Ştia cu câtă putere era înzestrată aceasta, când toată puterea lui fusese vlăguită de minciuni. Gower avea dreptate; trebuia să reconstruiască traseul care-l adusese aici. Putea s-o facă în stilul unui raport poliţienesc.
— Asta-i tot, spuse Gower trăgându-şi scaunul.
— Pot să vă întreb ceva? zise Belsey.
— Dă-i drumul.
— Vă place să vă uitaţi la păsări...
— Da, rosti suspicios Gower.
— Ce faceţi după ce le-aţi văzut?
— Nimic.
— Nimic?
— Belsey…
— Scrieţi ce-aţi văzut?
— Ţi-ai pierdut controlul, Belsey.
— Ba cred că mi-l menţin foarte bine, rosti Belsey.

Şase

— Îşi dădea o gaură în coaie. Trag un şut în uşa de la bucătărie şi-l văd suit cu un picior în chiuvetă. Te-am văzut venind, zice. Şi eu zic, dacă ne-ai văzut venind de ce te-ai apucat să-ţi mai bagi? Şi el, cică nu ştia când o să mai aibă ocazia după aia.

Belsey intră în birou. Colegii lui înlemniră: Derek Rosen, aplecat cât era de lung peste marginea biroului lui Belsey, Rob Trapping cu privirea aţintită şi cu un rânjet pe faţa lui tânără şi proaspăt bărbierită.

— Şi după? zise Belsey.

— Şi-a scos acul şi a început să ţâşnească sânge peste tot, zise Rosen desfăcând un tabloid şi începând să citească.

— Cum a fost? întrebă Trapping. Avea doar douăzeci şi trei de ani, un metru nouăzeci şi încă-l încânta ideea de a fi detectiv.

— Nemaipomenit.

— Ne-ar fi prins bine să fii aici ieri, spuse. O înjunghiere lângă Centrul de reintegrare profesională.

— Am auzit.

— A ieşit la iveală că era vorba de băiatul lui Niall Cassidy, Johnny. Zice că te ştie din vremurile bune de-altădată.

— Ce drăguţ din partea lui să se gândească la mine. Credeam că-i la închisoare, prin Spania.

— S-a-ntors de la un bulău din Baleare, unde a stat doi ani, şi l-a înjunghiat pe tipul care l-a turnat. Direct de la aeroport a venit. I-a băgat lama în coapsă.

— Da' ce i-a venit? L-a pocnit răul de avion?

Trapping râse. Telefonul mobil îi sună.

— Zice că-l scoţi tu la liman. Ieşi din încăpere râzând şi vorbind la mobil — „Aici detectivul Trapping." Belsey se aşeză la birou. Niall Cassidy, cugetă el, încă un nume din perioada lui în South London. Era de parcă se stricase ceva — mecanismul acela, care-o fi fost, ce împiedica trecutul şi prezentul să se prelingă unul în celălalt. Lucrurile scăpau de sub control.

— Fiul risipitor, zise Rosen.

— Ziua bună.

— A fost cineva pe-aici care te căuta, de la o companie pe nume Millennium Credit Recovery. Domnul Walls. Ca pe îngheţată.

— Ca pe îngheţată.

— El era cu replica asta.

— E bună. Nu cunosc niciun domn Walls.

— Nu, se pare că nici el nu te cunoaşte.

Rosen reveni la ziarul lui. Belsey contemplă umbra albăstruie de pe maxilarul acestuia, reţeaua fină de vinişoare roşii care începea să-i acopere pielea. Domnul Walls, gândi el; oare ce creditor de-ai lui îi însărcinase pe cei de la Millennium Credit Recovery să-i dea de urmă? Ce să le spună? *Să lăsăm deoparte toate datoriile, mai puţin datoria de a ne iubi unii pe alţii; pentru că legea este cea a iubirii de aproape*. Sf. Pavel, protectorul Londrei.

— Ai auzit de Alex Devereux? zise Belsey.

— Cine?
— Stă pe Bishops Avenue. Devereux.

Rosen făcu o figură gânditoare, fără să ridice privirea din ziar.

— Nu, de ce?
— A dispărut.
— Asta nu era o infracţiune ultima dată când am verificat, rânji Rosen. Avea dinţii maronii. Dădu la pagina de sport şi faţa îi redeveni inexpresivă.

Da, nu era o infracţiune, cugetă Belsey. Sute şi sute o făceau zi de zi. Trecu numele prin sistemul computerizat al poliţiei. Era curat. Puse mâna pe telefon şi sună la trei morgi, douăsprezece spitale, Poliţia fluvială şi Arhiva centrală, dar nu obţinu niciun indiciu. Belsey îl înscrise pe Devereux la Persoane Dispărute: *MISPER*, suna ca „mister“. Apoi se aşeză la birou şi privi cum străzile se cufundă în întuneric. Puhoiul de dimineaţă refula acum: navetişti scăpaţi de corvoada zilnică, copii însoţiţi de dădace, cu desene nou-nouţe în mâini. Belsey se zgâi la un raport despre o incendiere în Kilburn, un bărbat de treizeci şi cinci de ani care dăduse foc fostei sale şcoli. Apoi se făcu şase şi în cadrul uşii apăru Trapping, cu balonzaidul pe braţ.

— Bem ceva, Nick?
— Azi nu, Rob. Am o grămadă pe cap.

Aşteptă să rămână singur în birou. Bătu „ruşine“ pe calculator şi se uită la o poză cu un nazist mort, zăcând într-un pârâu, un paznic de lagăr care se sinucisese. După ce se asigură că nu mai e nimeni, Belsey scoase imaginea la imprimantă şi o încuie în sertar. Îşi lăsă capul pe braţe şi închise ochii, dorindu-şi să se ducă acasă.

Localul Wetherspoons de pe Finchley Road sălăşluia la ultimul etaj al unui centru de recreere, deasupra sălii de sport, a magazinului de design interior şi a celor şase săli de cinema. Era de o linişte comatoasă. Belsey se lăsă dus de un ascensor, pe lângă arteziene şi plante artificiale, către bar. Era mare şi scăldat într-o lucire albăstruie, de parcă ar fi încercat să-i oprească pe oameni să-şi găsească venele. Belsey se aşeză într-un ungher şi ascultă un CD care se blocase, fără să-i pese cuiva de asta. Îi plăcea la Wetherspoons. Dădea senzaţia unei săli de aşteptare. Îi plăceau barurile din aeroporturi şi din staţiile de tren; locuri fără miros şi care nu încercau să însemne ceva, cu clienţi cufundaţi într-o adâncă indiferenţă şi angajaţi la fel de trecători ca zăpada. În asemenea locuri îţi puteai pune gândurile în ordine.

Belsey îşi cercetă tovarăşii de cârciumă: câţiva pensionari, meditând la mesele lor de o persoană, două cupluri adulterine, angajaţi arătoşi stând de vorbă în polonă şi un chef de funcţionari pe punct să înceapă. Început deja, ghici Belsey după numărul de pahare goale. Ferestre lungi cât peretele dădeau către cele şase benzi din Finchley Road, de parcă orice privelişte de-acolo ar fi meritat văzută. Belsey băgă mâinile în buzunare şi se uită la maşini, întrebându-se dacă prin ce trecea el se putea numi o criză. Se zice că nimeni nu se schimbă decât după ce dă de fund. Îşi imaginase mereu asta ca pe o izbitură violentă, dar era, poate, ca şi cum ai ajunge pe fundul oceanului, unde totul are mai puţină greutate şi pare ireal.

Conţopiştii beau de mama focului, pregătindu-se pentru spălarea de creier de la sfârşit de săptămână. Era

joi. Îşi slăbiseră nodurile la cravate, îşi descheiaseră cămăşile la gât, lăsaseră la casă cardul companiei. Belsey se ridică şi se apropie de fata de la bar.

— Pot să pun trei halbe de Stella în cont? întrebă.

— Sigur. Fata îi umplu halbele, îi făcu nota şi puse chitanţa sub un MasterCard argintiu de pe raftul din spate. Altceva?

Belsey luă un meniu.

— Recomandaţi acest Platou Urban?

— E foarte popular.

— Iau şi eu unul. Şi o vodcă tonică, dublă, poate şi nişte jumări de porc.

— OK.

— Ne scuzaţi că suntem cam gălăgioşi, spuse el în vreme ce ea îi pregătea vodca.

— Pleacă cineva?

— Pleacă unul, vine altul. Toată lumea sărbătoreşte. Parcă s-ar muta toţi pe undeva. De când lucrezi aici?

— De trei săptămâni.

— Şi cum ţi se pare?

— În regulă.

— E unul dintre locurile mele preferate.

Belsey îşi bău la bar vodca dublă cu apă tonică, apoi luă la masă halbele şi jumările de porc. Simţi, preţ de o clipă, că-i lipseşte telefonul: imposibilitatea de a intra în contact, ca un bruiaj. *Incommunicado*, îi veni în minte. Ce le zisese astă-noapte oamenilor? Îşi dăduse foc la pălărie, asta cel puţin era clar. Ar fi vrut să sune la bancă mai mult decât să-şi contacteze prietenii sau familia. Era o dorinţă morbidă; nu ştia ce-ar fi spus. Banca, măcar, îi cunoştea deja ruşinea. Putea să ceară falimentul. Să renască. Şi falimentul moral, de asemenea.

Îşi bău halbele repede şi, în timpul ăsta, îşi scormoni sufletul după sentimentul de eşec, apăsând uşor, cum îşi apasă coastele victima unei coliziuni. Dar nu dădu peste el. Avea nevoie de somn. Imagini cu refugii de autobuz, staţii de tren şi intrări de centre comerciale i se perindau prin minte ca o poezioară învăţată de mic: suprafeţe urbane de dimensiunea unui corp, în care un om putea să zacă fără a fi deranjat.

Veni şi platoul: aripi de pui, pâine cu usturoi, cârnaţi picanţi, cartofi natur, nachos, nişte smântână şi sos de friptură. Se apucă să mănânce cu nădejde.

Mai era, desigur, şi soluţia cu Irakul. O veche cunoştinţă de la şcoala de poliţie încercase să-l convingă să vină acolo. Simon Nickels lucra în domeniul securităţii pentru un contractor privat din Bagdad. Belsey primise un telefon, aşa din senin:

— De băut la clubul poliţiei. Fac cinste. Toţi băieţii din vechea gardă.

Cine erau băieţii ăştia? se întrebase Belsey. Când ajunsese, îl văzuse doar pe Simon, la bar. Îşi lăsase mustaţă. Belsey îşi amintise vag că respectivul leşinase odată în baie, la o petrecere.

— Ar trebui să vii şi tu, îi spusese. E soare. Ai trei piscine la alegere.

— Trei, zici.

— Şi-ţi oferă instructaj cu armele. Nişte scule pe cinste. Tot ce-i mai bun.

— Asta nu mă prea atrage.

— E şi teren de golf, şi cinema, tot ce vrei.

— Am şi în Finchley teren de golf şi cinema.

Nickels îşi ştersese mustaţa de spumă. Pe inelar, în locul verighetei, îi rămăsese o urmă albă.

— Sunt banii băncii. Vezi şi tu: joci nişte squash, te ţii în formă, nu tragi prea mult la măsea, în vreo doi ani ţi-ai rezolvat cu ipoteca şi ai şi bani de facultate pentru copii.

— N-am copii.

— O să ai.

— Am auzit că mai mulţi soldaţi americani se sinucid decât mor în luptă, zisese Belsey.

— Umblă tot felul de vorbe.

— Cu cine te mai vezi cât stai pe-aici?

— Doar cu tine, zisese, doar cu tine.

Asta se întâmplase cu trei săptămâni în urmă. Când fata de la bar se duse să debaraseze mesele, Belsey luă o liră de pe farfurioara pentru bacşiş şi se gândi să-l sune pe operatorul de securitate, însă, în schimb, o băgă la jocul mecanic cu fructe şi pierdu.

La ora şase era în North Star, urmărind ştirile peste umărul unuia dintre alcoolicii locului — alcoolici la sacou, de seară —, care vorbea despre sex anal şi derivative, iar la ştiri arătau un tânăr cu piele tuciurie care păşea cu încetinitorul de-a lungul unui gard de sârmă. Omul de afaceri dădea de băut şi, când încetă să mai dea, Belsey se mută la Ye Olde Swiss Cottage.

— Am fost pe-aici aseară? întrebă.

— Ai fost, cum să nu.

— Am lăsat vreun telefon?

— Nu.

Cottage era construit ca o casă elveţiană, abandonată în mijlocul a şase benzi cu circulaţie agitată. Puţini riscau să traverseze pentru a se bucura de farmecul său mohorât, alpin. Însă pubul avea o încăpere separată cu o masă de biliard bună. Belsey jucă două partide, le pierdu pe ambele şi o luă din loc când se porni o bătaie. Adelaide,

Enterprise. Nimeri, la un moment dat, la o petrecere aniversară la Camden Holiday Inn. Se simţea fericit aici. Apoi ieşi iar. Mergea de minune, în noaptea londoneză, să fii un detectiv ameninţat cu pierderea slujbei, care se preface că are treabă, să te mişti frumuşel de la Kings Arms la The Bull şi de acolo la Sports Bar, al cărui karaoke era atât de strident că-i amintea de o tragedie grecească.

— Bagi o cântare, Nick?

— În seara asta, nu.

— Fă cunoştinţă cu prietena mea: Anne. Nick e detectiv.

— Detectiv!

— Deocamdată.

— Întotdeauna am vrut să cunosc un detectiv.

— N-o să mai fiu multă vreme…

Dar se simţea bine, mergând pe aleile liniştite din Hampstead, unde totul părea bătut cu pietre preţioase şi parcă scos din reclamă; casele erau ele însele bijuterii masive, cu mese rustice pe după ferestrele de la demisol. Şi alături de el, mereu, ca o fantomă, Heathul; apoi o porni din nou peste ţărâna primordială din Heath, printre copaci ce-i păreau aproape familiari, precum fantomele a o mie de prieteni de altădată.

Ajunse pe la jumătatea străzii Bishops Avenue înainte să-şi dea seama ce face.

Strada era pustie, cu casele din poveste neluminate în spatele gardurilor, ca şi cum o parte a poveştii ţinea de faptul că nu trebuia nici măcar să te afli aici, prezent în propria-ţi viaţă. În gherete, pe lângă cele mai mari, paznicii dormeau. Fântânile susurau domol în noapte. Casa

cu numărul treizeci şi şapte era retrasă de la drum, înveşmântată în întuneric, jelind. Belsey apăsă pe sonerie. Simţi cum umbrele se deplasează, cum fantoma lui Alex Devereux se apropie de interfon, apoi se retrage. Casa însăşi părea mai mare, grea de atâta goliciune. Belsey descuie poarta şi păşi în curte. Urcă treptele şi bătu. După o clipă, descuie uşa şi se opri în prag, aşteptând. Se aşeză pe un scaun din hol, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu întunericul. Apoi se ridică şi se familiariză cu sistemul de alarmă, se asigură că era oprit şi închise uşa.

Belsey bâjbâi până la ultimul etaj şi deschise uşa către acoperiş. O rază furişă de lună se oglindi în unduirile slabe ale apei din piscină. Părea de consistenţa siropului. Belsey lăsă să-i cadă hainele pe jos şi plonjă înăuntru.

Apa era rece ca gheaţa. Belsey ieşi la suprafaţă gâfâind. Însă era plăcut să-şi simtă corpul gol în apa rece. Îl făcea să-şi revină. Făcu pluta, ţintuind cu privirea aerul uşor poluat. Era de parcă apa însăşi ar fi însemnat sănătate, iar el ar fi plutit prin ea.

Belsey înotă câteva lungimi de bazin, apoi se uscă, se duse la bucătărie, încălzi o supă la cutie şi o mâncă cu pâine şi brânză în lumina slabă a salonului. Înghiţi mâncarea privindu-şi silueta reflectată în ecranul televizorului. Apoi se ridică în picioare, deschise uşile de sticlă şi ieşi. Se aprinse o luminiţă de securitate. Plantele şi mobilierul de grădină încremeniră, surprinse parcă într-o conspiraţie nocturnă. O vulpe îi întoarse privirea. *Bună, prietene*. Belsey se lăsă pe vine şi vulpea fugi în tufişuri.

Grădina continua până la nişte garduri înalte de lemn cu camere de luat vederi la toate colţurile. Belsey se întrebă unde erau ţinute înregistrările. Reveni înăuntru, încuie uşa şi apoi — asta-l surprinse — îşi curăţă amprentele

de pe clanţă cu un colţ al draperiei. Ce treabă avea aici? Exploră casa, căutând, în tăcerea acesteia, urme rămase după Devereux. Dădu peste o cameră cu nimic în ea în afara unei mese de jucat cărţi şi a unui pachet de cărţi pregătit pentru o pasienţă. Belsey încercă să termine jocul, apoi urcă la etaj.

În baie găsi un exemplar din *Eating for Power* şi, lângă patul lui Devereux, o carte numită *Secretele organizării timpului*. Ehei, numai ce-ai descoperit un secret al organizării timpului, cugetă Belsey. Se lăsă într-un genunchi şi mirosi aşternuturile. Adulmecă hainele din şifonier. Nu se vedea nicio fotografie. Poate le luase cu el. Erau camere video în holul principal şi în birou, dar nu reuşi să găsească tabloul de comandă sau memoria hard. O oglindă acoperea mijlocul peretelui din dreapta al dormitorului. Belsey stătu câtva timp admirând sticla lustruită perfect şi reflexia dormitorului în ea, în vreme ce încerca hainele lui Devereux.

Răsturnă pe jos coşul de gunoi din bucătărie şi răsfiră conţinutul cu piciorul: plicuri cu reclame şi cataloage. Niciun ambalaj de alimente. Nici urmă de ţesut. Fără ADN. Căută un paşaport prin dormitor şi studio, găsi o sticlă de Bells şi o cutie cu trabucuri cubaneze, dar niciun act. Exista însă o poză înrămată a Palatului de Iarnă din Sankt Petersburg pe peretele studioului şi un model al unui vapor de linie într-o casetă de sticlă lângă fereastră.

M-am simţit, în ultimul an, de parcă s-ar fi stins soarele…

Belsey reveni în salon, se lungi pe covor şi lăsă întunericul să-l înconjoare. Deschise televizorul şi-şi turnă nişte coniac dintr-un clondir cu picător aflat pe un dulap.

Deci asta înseamnă bogăţie, cugetă. Şi, după încă un pahar: e cel mai palpitant lucru pe care l-am făcut vreodată. Telefonul începu să sune. Îl simţi ca pe un şoc electric. De jur-împrejur sunau telefoane: un ţârâit digital din studio şi dinspre parter şi, mai slab, din încăperile de deasupra. Belsey se duse în birou şi se holbă la telefonul de pe masă şi la biletul de sinucigaş de sub el. Ascultă atent, de parcă ar fi putut să-şi dea seama după sunet de semnificaţia apelului. Sună mai mult de un minut, apoi se opri.

Şapte

Belsey se trezi pe duşumea, scăldat într-o lumină cenuşie. Deasupra lui era un candelabru care arăta de parcă nişte lacrimi pe punct de a cădea ar fi fost îngheţate. Ceasul DVD playerului lui Devereux arăta şase şi cincisprezece dimineaţa. Ştia unde e. Se rostogoli sub măsuţa de cafea şi-şi acoperi faţa cu braţul, însă somnul zburase.

Făcu un duş, apoi se înfăşură într-un halat de baie. Halatul avea, aurită, monograma „A.D.“. Hainele sale puţeau, aşa că se duse în dormitorul lui Devereux şi întinse nişte costume pe plapuma umplută cu puf. Lui Devereux îi plăceau griurile pale, bleizerele, cravatele cu steguleţe şi iahturi, cămăşile galben şi roz cu etichete Savile Row. Lui Belsey i se părură hainele unui personaj internaţional, un bărbat care se ocupa cu afacerile şi nu cu munca. Îşi alese îmbrăcămintea: costum Armani cenuşiu cu o nuanţă argintie, o cămaşă roz Ralph Lauren şi o cravată cu auriu şi dungi marinăreşti. Arăta groaznic şi îi plăcea la nebunie. Mânecile sacoului îi treceau doar puţin peste încheieturi, iar talia îi venea prea largă, dar haina se potrivea bine cu pantofii din piele de şarpe.

Portofelul lui Devereux se afla încă lângă pat. Belsey îl băgă în buzunar pentru greutate.

Bishops Avenue era pustie. Belsey ieşi din casă şi sări peste treptele de la intrare. O porni prin Heath spre strada High, unde tocmai se deschideau cafenelele, şi încercă mai întâi la Starbucks.

— Îmi daţi şi mie o cafea? spuse. N-am niciun ban, dar mi-ar plăcea o cafea.

Femeia râse.

— Vrei o cafea?

— Una mică, mersi.

— Nu, spuse ea râzând.

Se duse la o cafenea Costa de lângă staţia de metrou.

— Cineva mi-a luat cafeaua, zise şi arătă spre o masă goală.

— Ne pare rău, domnule. Îi făcură una proaspătă. Belsey se aşeză şi cercetă conţinutul portofelului lui Devereux. Erau o mulţime de carduri pentru hoteluri de lux: Mandarin Oriental Geneva, Ritz Carlton Moscova, Florida Marriott. Devereux colecţionase hoteluri, de parcă ar fi fost cunoştinţe importante pentru existenţa sa. Era membru al unui club pe nume Les Ambassadeurs, cu adresă de Mayfair. Folosea un Barclaycard, un AmEx negru, Visa argintiu şi Diners Club. Găsi o chitanţă pentru o masă luată la Villa Bianca în Hampstead, cu patru zile în urmă. Devereux consumase două pahare de vin şi tortellini cu somon. Mai era şi un card de fidelitate pentru o cafenea de pe strada High. În cele din urmă, Belsey scose la iveală un vraf de cărţi de vizită. Pe ele scria „Alexei Devereux, director, AD Development". Compania avea un birou în Paris, pe rue de Castiglione, o filială la New York pe Fifth Avenue şi o adresă în Londra, în EC4.

Belsey se întoarse la casă şi sună la biroul din Londra.

— AD Development, răspunse o femeie.

— Pot vorbi cu domnul Devereux? zise Belsey.

— Mă tem că nu e la birou. Aş putea să-i transmit un mesaj?

— Nu, rosti Belsey, mulţumesc.

Închise şi sună la numărul din Paris.

— Bonjour, răspunse o voce feminină. Belsey închise.

Fiecare bancă are un număr special de contact cu poliţia. Belsey sună la numărul special pentru Barclays, îşi dădu codul şi primi legătura cu şeful departamentului de investigaţii externe.

— Externe, rosti o voce de bărbat.

— Eşti Josh Sanders cumva? Aici detectivul de poliţie Belsey din Hampstead.

— Nick, cum merge treaba?

— Greu. Aştept un mandat pentru unul dintre conturile voastre. Mă întrebam dacă ai putea grăbi un pic lucrurile. Pot să-ţi citesc numărul?

— Dă-i bătaie.

Belsey citi numărul contului lui Devereux. Sanders îl tastă în calculator.

— Domnul A. Devereux?

— Da.

— Nu-i unul dintre clienţii noştri foarte activi.

— Când a fost folosit contul ultima oară?

— Acum patru zile: retragere de cincizeci de lire, strada Hampstead High.

— Cât are în cont?

— E pe minus cu două sute.

— E pe minus?

— De acum o săptămână.

Belsey chibzui.

— Ceva datorii deja? spuse.

— Nimic. Are contul abia de două luni.

— Plăţi?

— E o cumpărătură pe card, săptămâna trecută: Man's Best Friends.

— Man's Best Friends?

— Sună a magazin de animale de casă. Tranzacţie făcută în zona Golders Green. Are vreun sens ceva din asta?

— Cam nimic nu prea are sens acum, zise Belsey. Ai pe-acolo PIN-ul lui?

— Ştii doar că nu pot să ţi-l dau, Nick.

— Ştiu, Josh. Am glumit şi eu. Mulţam de ajutor.

Se aşeză la masă, cu unul dintre carduri şi o foaie din topul de hârtie al lui Devereux, şi începu să exerseze semnătura lui Devereux. Nu era uşor. Alexei Devereux semna cu îmbârligături. Părea că-i o iscălitură din alte vremuri; o semnătură din genul acelora folosite de mărci celebre ca să-ţi vândă produse de îngrijire corporală excesiv de scumpe. După zece minute, Belsey reuşi să scoată la iveală o semnătură acceptabilă. Găsi nişte chei de maşină pe un breloc Porsche în sertarul cu argintărie şi se îndreptă spre garaj.

Un SUV Porsche Cayenne se lăfăia într-un garaj îndeajuns de mare cât să încapă cinci maşini. Era masiv şi ameninţător ca un tanc, iar pe plăcuţă era trecut anul 2008. Belsey urcă. Într-un Porsche Cayenne poţi sta confortabil. Tabloul de bord conţinea un DVD player cu monitor touch-screen şi GPS. Aproape nouăzeci de mii de mile la kilometraj, adică mult pentru o maşină veche de abia un an. Belsey apăsă butonul pentru navigaţie prin

satelit şi aruncă o privire peste ultimele drumuri rămase în memorie. Cele mai multe începeau sau se terminau la aeroportul Heathrow. O mare parte aveau de-a face cu hoteluri londoneze din centru. Belsey îşi dădu seama că vehiculul e închiriat, dar nu pricepea de ce Devereux ar vrea să închirieze o maşină. Verifică în torpedou şi găsi un manual, o cârpă de praf şi nişte ochelari de soare marca Prada.

Ridică uşa garajului cu o apăsare pe un buton din perete. Porţile din faţă se deschiseră un moment mai târziu.

Belsey conduse spre Camden. Parcă în spatele staţiei şi intră într-un butic cu haine şi accesorii de contrabandă, numit Haute Couture, ţinut de nişte români. Tocmai se deschidea, lucru care-l făcea suspect, însă, în acelaşi timp, angajaţii erau somnoroşi şi neglijenţi. Ştia că la magazin te lăsau să plăteşti cu cardul, fiindcă poliţia le cerceta mereu sesizările de fraudă. Mai ştia şi că sistemul de supraveghere video nu funcţiona. După ce se uită cam un minut la ofertă, Belsey alese o curea de piele, o brichetă Zippo şi un briceag cu perle pe mâner. Nu trebuia să se lăcomească. Găsi cardul Visa argintiu şi-l făcu să alunece din portofelul lui Devereux, trecându-şi degetele peste literele în relief ale numelui.

— Aveţi şi un serviciu de împachetat cadouri?

— Nu.

— OK.

Vânzătoarea cercetă cardul, îl răsuci în mâini, îl trecu prin cititor şi rămase cu ochii ţintă la aparat.

— Spune că ar trebui să contactez emiţătorul cardului.

— Serios?

— Da.

— De ce oare? zise Belsey urmărind-o cum îşi plimbă ochii de la el la telefon şi înapoi. Ştia ce trebuie să fi fost: sistemul găsise o neregulă. Poate cardul era nou, Devereux îşi schimbase adresa ori plecase în străinătate. Ar fi trebuit să aleagă un alt card. Se uită prin magazin şi nu văzu pază. O uşă, într-un colţ, dădea spre scara de incendiu; ieşirea din spate ducea spre strada Camden High şi, de acolo, pe o alee, spre piaţa aglomerată.

Vânzătoarea ridică din umeri:

— Uneori face aşa.

— Bine.

— Aveţi vreun act?

Belsey îi arătă cartea de vizită şi legitimaţia de membru al clubului.

— O să trebuiască să dau un telefon, spuse fata. Avea lipit de casă un bileţel cu numere folositoare, aşa că sună la AmEx şi citi codul de securitate împreună cu numele lui Devereux. Belsey îşi ţinu răsuflarea.

— Da, zise fata, e aici chiar acum. Da, bine. Adresându-se lui Belsey: E în regulă.

— Poţi să-i întrebi cât credit a mai rămas? zise Belsey.

— Ce credit are? Cincizeci? Mulţumesc, spuse ea şi închise. Cincizeci de mii, îi zise.

— Cincizeci?

— Exact.

Belsey alese o felicitare pe care scria „La revedere“ şi o cumpără şi pe aceea. Apoi conduse până în Squre Mile şi parcă în Tower Hill. Se uită la cartea de vizită: AD Development, St Clemens Court, EC4.

O porni la pas prin spatele Monumentului, prin aglomeraţia de dimineaţă. Ferestre de la demisol dădeau spre un şir de terminale automate. Pe fiecare clădire se vedeau

oferte de închiriere. Prin City vântul bătea mai rece în ultimele zilele, însă Belsey simţi un fior de entuziasm când intră: pietrişul, sticla şi piatra de culoarea oaselor; bisericile saxone înfipte în colţii finanţelor, stinghere ca nişte vapoare trase la ţărm. Avusese obiceiul să stea prin bisericile din City, o idee pe care-o preluase de la un dependent de heroină. Exista o organizaţie ai cărei membri veneau şi stăteau în biserici pentru a împiedica să fie închise. Pentru un timp îi plăcuse. Fiecare cu specificul ei — St Botolph din Aldgate: strălucitoare, paşnică; St Mary de pe Hill: nespus de singuratică, de parcă te-ai fi aflat într-o celulă.

Îi luă ceva timp să găsească St Clements Court. O găsi şi, după câteva minute, Belsey realiză că un spaţiu liber între curtea bisericii şi birourile companiei JP Morgan era, de fapt, intrarea pe o alee. Pe-o parte se vedea o placă roasă de vreme, pe care scria: „Aici a trăit în 1784 Desiley Obradovic, eminent literat sârb, primul ministru al educaţiei din Serbia". Pe peretele opus se vedea o placă la fel de uzată, de metal gravat, cu o mână lipsită de trup, care arăta înspre interiorul mereu umbros al aleii: *Intrarea spre St Clements Court nr. 37-41*.

Un pasaj cam cât să treacă un om se întindea dinspre o latură a bisericii, înghesuit între pietrele de mormânt cufundate adânc de la St Clements, şi un zid fără ferestre aparţinând de clădirea de birouri adiacentă. Era una dintre acele structuri haotice care făceau ca zona City să arate de parcă ar fi fost făcută din calcar erodat. Belsey trecu pe lângă barierele lăsate şi birouri. Încâlceala construcţiilor medievale făcea ca numerele 37–41 să fie reprezentate de o singură uşă neagră într-o faţadă îngustă de cărămizi cafenii, chiar în capătul culoarului. Belsey

se întrebă dacă avusese de-a face cândva cu biserica: un sediu parohial, poate. AD Development nu împărţea cu nimeni altcineva clădirea şuie. Arăta spre lume o fereastră izolată cu plumb, a cărei jumătate de jos era acoperită vetust cu o perdeluţă, ca într-un restaurant franţuzesc. Se vedea o singură sonerie din metal, cu o placă de alamă lustruită proaspăt: *AD Development*. Era suficient de lucioasă cât să-i dea voie lui Belsey să-şi vadă detaliile propriului chip. Deasupra perdelei strălucea lumina.

Belsey se sui pe zidul împrejmuitor al bisericii şi se uită pe deasupra acoperământului ferestrei. Înăuntru se vedea o singură tânără, aşezată. Avea un aspect rece, cu taior şi tocuri, şi scria ceva la un pupitru aflat în partea din faţă a încăperii. Belsey se dădu jos înainte să-l observe. Îşi scoase cravata lui Devereux şi-şi încheie peste sacou nasturii de la pardesiu. Apoi apăsă butonul soneriei.

Uşa se deschise cu un bâzâit. Pătrunse într-un hol cu mobilier aurit, o oglindă mare, înrămată şi o masă cu flori pe ea. Uşa laterală de acces în birou era deja deschisă.

— Intraţi, zise tânăra.

Intră. Biroul era bine întreţinut, emanând farmec vechi şi bogăţie şi sugerând câteva secole confortabile de afaceri făcute cu cap. Avea mobilier cât să încapă patru sau cinci oameni, însă doar fata era acolo. Brunetă şi cu un machiaj de însoţitoare de zbor, ce nu reuşea să-i ascundă tinereţea. O haină femeiască atârna într-un cuier, lângă trei fişete de culoarea sticlei verzi cu îndoituri, supravieţuitoare poate al celui de-al Doilea Război Mondial. În spate se afla o masă lată, de mahon, cu un scaun capitonat, care părea a fi de epocă. Şemineul fusese umplut cu conuri de pin. Covorul era uzat, iar peretele din spate era acoperit cu draperii verzi.

Fata îl privi întrebătoare. Văzu că era speriată: arăta ca o stagiară.

— Domnul Devereux este? rosti el.

— Nu. Figura fetei arăta ezitare. Sunt asistenta lui. Cu ce vă pot ajuta? Avea o faţă neobişnuită, cugetă Belsey, nici banală, dar nici tocmai drăguţă, cu ochi senini şi piele incredibil de albă.

— Ştiţi unde e?

— Nu, spuse ea mototolind în pumn un şerveţel Kleenex.

— OK. Când a fost aici ultima oară?

— E vreo problemă?

— Nu, nu cred.

— Cine să-i spun că l-a căutat?

— Nu vă faceţi griji.

Se pregătea să plece, când ea zise: Mă scuzaţi...

— Da?

Se întoarse. Pe faţa ei se citea acum şi mai multă nelinişte.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Devereux?

— De ce?

— Păi sunt un pic îngrijorată. Ar fi trebuit să-l văd. Nu l-am mai văzut de ceva vreme, de fapt.

Belsey îşi evaluă alternativele.

— Când l-aţi văzut ultima oară? spuse.

— Acum două zile.

Belsey intră la loc. Închise uşa biroului şi-şi trase un scaun.

— Sunt un vechi partener de afaceri, spuse. Poate a adus vorba despre mine. Jack Steel. Îi strânse mâna.

— O, da... poate.

— Şi tu eşti...

— Sophie.
— Sophie, sunt şi eu îngrijorat, ca să fiu sincer. Am primit un telefon săptămâna trecută şi a spus… eh, părea supărat. Voia să-mi spună la revedere. Atunci n-am înţeles ce vrea să însemne asta.
— La revedere?
— Rămas-bun. Astăzi ar fi trebuit să vină?
— Întotdeauna vine. Măcar o dată pe zi. Nu ştiu…, rosti ea cu voce pierită.
— Şi celelalte birouri — Paris, New York? Au primit vreo veste de la el?
— Nu.

Se ridică şi străbătu spaţiul până la pupitru şi înapoi, apoi se aşeză la loc. Înclină coşul de hârtii de la biroul lui Devereux şi scoase de-acolo ambalajul unui trabuc şi o chitanţă de la o cafenea locală.

Fata scoase un sunet.
— Nu ştiu dacă ar trebui să…
— Când l-ai văzut ultima dată?
— Vineri.

Belsey deschise sertarele. Erau pline cu dosare de carton multicolore. Goli fişele pe birou şi căută detalii bancare, coduri de conturi, parole. Ea îl privi uşor îngrozită.
— Ce impresie ţi-a făcut? zise Belsey.
— Vineri? Cam cu capul în nori, presupun.

Neatenţia: aici stătea pericolul. Să nu devii neatent. Hârtiile nu-l ajutau cine ştie ce.
— Ce crezi că-i distrăgea atenţia? zise Belsey.
— Zicea ceva gen „am rămas la ultimul milion“. Belsey se strădui să nu zâmbească. Cred că glumea. Adică nu ştiu, nu m-am gândit prea mult la asta.

Lăsă *Biblia* unde o găsise, se duse la draperiile din capăt, le trase şi văzu că acopereau un perete gol de cărămidă. Le lăsă la loc.

— Afacerile merg bine?

— Din câte-mi pot da seama.

— Vremuri grele.

— Oh, era un om aşa de bun.

Faţa fetei se boţi.

— Ai acces la conturile companiei? întrebă Belsey.

— Nu.

— Cât ştii despre acţiunile operaţionale?

— Nimic. Eu, adică, plătesc cecuri. Domnul D. se ocupa personal de tranzacţiile mari. Domnul Devereux adică.

— Domnul D.?

— Domnul Devereux.

— Te culcai cu el?

— Făceam ce?

— Dacă te culcai cu el. Dacă făceaţi sex.

— Nu.

Belsey deschise cel mai de jos fişet. Scoase un dosar şi-l goli. Conţinea o agendă. Belsey îşi aruncă ochii înăuntru. Un jurnal de sinucigaş putea să arate într-un anume fel. Era plin de notiţe despre săptămâna trecută — nume şi ore; pe alocuri, luna trecută, trei sau patru zile ocupate complet — „NY“, „Madrid“. Era şi o notaţie pentru mâine seară: „Club — nouă seara“. Atâta tot. Fără planuri pentru vară, fără planuri pentru primăvară.

— Mâine avea o ieşire în club, zise Belsey.

— A, îl invită mereu tot felul de oameni. Dar el era aşa de timid.

— Asta a trecut-o în agendă. Ce-avea de gând?

— Avea?

— Are.

Fata izbucni în plâns. Belsey rupse pagina din agendă. Luă din dosare câte foi putu, în vreme ce ea îşi sufla nasul, şi le îndesă în pardesiu.

— Ce mă fac acum? întrebă fata.

— Ţine-te bine, zise Belsey. Din câte-l cunosc pe Alexei, se dă la fund aşteptând să ne surprindă pe toţi.

Opt

Belsey se întoarse la secţia de poliţie din Hampstead. Îşi puse pe birou noul său Zippo şi briceagul cu perle pe mâner, admirându-le. Aruncă o privire prin hârtiile furate de la AD Development şi decise să le studieze în detaliu mai târziu, când se va putea concentra. Pentru moment, cel puţin, avea încă o slujbă. *Munceşte peste zi. Când vine noaptea niciun om nu va trudi.* Avea şi mesaje: de la hotelul unde locuia, de la o companie de împrumuturi, de la o fostă, de la un văr de-al doilea pe care nu-l mai văzuse de la o nuntă din 2003: *De ce nu răspunzi la telefon?*

O sună pe fostă:

— Răspund. Doar că nu-l mai am.

— Dar am vorbit cu cineva pe numărul tău.

— Şi ce-a zis?

— A zis că nu e tu. Nick, te simţi bine? Ai o voce ciudată, altfel.

— Sunt altfel.

— Te simţi bine?

Cei mai mulţi dintre detectivi erau la o sesiune de pregătire în Endfield. O notificare îi punea în vedere lui

Belsey să fie la cartierul general al Comisiei Disciplinare la ora unu după-amiază. Secţia Hempstead rămăsese fără personal, astfel că trebui să întocmească dosarul unui puşti de şaisprezece ani prins cu un kilogram de răşină de canabis. După aceea, Belsey luă nişte haşiş, îşi cumpără foiţe, se rugă de vreo două ţigări şi reveni în secţie.

Se duse în camera unde se luau declaraţii de la victimele abuzurilor sexuale, se aşeză şi începu să fumeze. Era confortabil. Asta era, de fapt, ideea: o sofa, un birou, nişte flori uscate, o încăpere ascunsă în spatele unei draperii. Nu mai fumase haşiş de la douăzeci de ani, de când era poliţist în uniformă la Borough. *Nu mai eşti în Borough*, simţise Gower necesar să sublinieze. Se gândi la aşteptările lui de-atunci, la cât de palpitantă era munca de poliţist, cât de bine se simţea în echipa cu care lucra. Făceau concursuri ca să stabilească cine putea ajunge mai departe în unele nopţi în care erau, se presupunea, de serviciu. Odată lăsase sirenele să urle şi ajunsese până la Brighton. Îşi aminti că se sprijinise de o balustradă, lângă mare, simţind stropii pe faţă. I se păru că se afla dincolo de tot ce ştiuse până atunci. Reuşise s-o facă în patruzeci şi două de minute, pe M23. Dacă era aşa de uşor, cugetase, cât putea parcurge într-o noapte? Dar într-o săptămână? În clipa aceea, fiecare celulă din corp vrusese s-o ia la fugă. Şi, privind oglinda apei, îşi spuse că cel mai important lucru de pe lume e să te mişti. Dar uitase asta, cum uiţi cele mai importante lucruri.

Petrecu cinci minute adunând nişte documente pentru o vizită la tribunal de săptămâna viitoare, care ştia că nu va avea loc, fiindcă urma să fie plecat pe-atunci. Sistemul de justiţie avea să rămână temporar fără un funcţionar, însă se va descurca. Belsey băgă în buzunar

notificarea Comisiei. La zece şi patruzeci şi cinci se întoarse pe Bishops Avenue.

Observă, în drum spre casă, un şir nou de urme de paşi, abia vizibil, paralel cu al său. Noroi de pe Heath, mărimea nouă, în vreme ce el purta zece: fără model pe tălpi, nişte praf albicios rămas pe lângă talpa stângă, de la încercarea de a străbate curtea prin lateral, pe cărarea de pietriş roz. Vizitatorul trebuie să fi dat ocol clădirii încercând să-şi dea seama dacă era cineva înăuntru, apoi se apropiase de sonerie. Belsey se aplecă peste sonerie. Era de metal şi numai bună pentru amprente. Se dădu înapoi şi se uită spre ferestre. Apoi urcă treptele şi intră.

Îndată ce intră, Belsey cercetă corespondenţa: un meniu de pizza, o scrisoare de la o firmă de deviat apeluri telefonice care oferea servicii îmbunătăţite şi o mulţime de cataloage: de birotică, echipament sportiv, jucării educaţionale pentru copii, suplimente alimentare şi geamantane de firmă. Mai primise câteva broşuri despre albirea dinţilor. Belsey le citi, apoi îşi cercetă dinţii proprii în oglinda din baie. Erau pătaţi de cafea, iar gingiile păreau pe punctul de a ceda.

Se aşeză la biroul lui Devereux, luă un toc-rezervor şi câteva foi cu antet (AD Development: *Speranţa e Veşnic Vie*) şi deşurubă capacul stiloului. Scrise: *Bună, sunt aici* şi se uită cum cerneala se impregnează în hârtia groasă. Apoi luă o foaie nouă şi-şi trecu în capăt numele şi data naşterii. Voia să scrie o confesiune. Scrise: *Am fost poliţist timp de doisprezece ani*, apoi mintea i se goli.

Casa începea să duhnească rău a carne putrezită. Se făcuse vremea să cureţe prin frigider, îşi spuse Belsey. Încercă să nu se gândească la ce-ar mai fi putut să însemne asta. Mirosul devenea din ce în ce mai greu de suportat.

Belsey se duse la bucătărie, dar nu găsi nimic stricat în frigider, prin dulapuri ori la coş. O singură muscă se târa pe podeaua îmbrăcată în gresie.

Belsey se aplecă s-o privească: o muscă albastră, ieşită recent din găoace, licărind turcoaz. Belsey se puse pe burtă, venind tot mai aproape, până ce-i zări ochii ca nişte giuvaiere şi zvâcnetul picioruşelor. Avea un presentiment îngrozitor.

Calliphora erytheocephalus. Cioclii naturii. Se sui pe degetele lui Belsey, inspectându-le de semne de viaţă.

Belsey se ridică lent în picioare şi se duse în salon. Alte două muşte se învârteau în jurul becului. Veni şi o a treia, din hol. Se luă după muşte pe scări în sus, iar pe la jumătatea scării acceptă faptul că simţea mirosul unui cadavru.

Venea din dormitor. Îşi astupă cu mâna gura şi nasul, verifică patul, sub pat, şifonierele, dar nu găsi niciun trup.

Ieşi pe coridor. Uşa de lângă ducea către o spălătorie cam cât un dormitor obişnuit, cu dulapuri, bare de întins rufe, coşuri, două maşini de spălat şi un uscător. Belsey deschise dulapurile şi dădu la o parte capacele coşurilor de rufe. Erau goale toate. Camera era mare, însă nu suficient cât să ascundă un corp, şi nu înţelegea ce se afla între cele două încăperi care să completeze lungimea culoarului de la primul etaj. Belsey se apropie de peretele din spate şi bătu în peretele dintre dormitor şi spălătorie. Suna a gol.

Reveni în dormitor. Se uită la peretele din dreapta şi la oglinda lungă cât podeaua. Apăsă pe oglindă şi aceasta glisă. Apăsă pe partea stângă şi oglinda se dădu deoparte, deschizându-se.

În spatele ei se ascundea o încăpere mică. Belsey intră. Un bărbat între două vârste îi întoarse privirea de pe un scaun rotativ, cu gâtlejul despicat şi forfotind de viermi. Spaţiul era împărţit ca pentru o încăpere de siguranţă: fără geamuri, cu încuietori electromagnetice, o linie de telefon sigură şi două monitoare pe un birouaş. Avea şi o toaletă proprie într-un ungher, precum şi o provizie de apă minerală şi mâncare la cutie. Sângele ajunsese până pe tavan şi pe pereţi: picături maronii mărunte se agăţaseră acolo unde gravitaţia nu izbutise să le oprească.

Belsey ieşi iarăşi din încăpere.

Nu-i venise niciodată rău de la vreun cadavru şi n-avea de gând să înceapă acum. Se duse în grădină şi se lăsă pe vine respirând aerul proaspăt. Nu era totuşi îndeajuns pentru a-i îndepărta mirosul din nări. Luă o eşarfă din şifonierul lui Devereux şi făcu nişte cafea tare. Bău jumătate, lăsă restul să se răcească şi o turnă pe eşarfă, apoi îşi legă eşarfa împrejurul feţei. Mai luă nişte mănuşi de cauciuc de sub chiuveta din bucătărie şi reveni.

Pe lângă izul bolnăvicios de descompunere, se mai simţea şi cel aspru, de cupru, al sângelui. Arterele carotide, în zilele bune, pot ţâşni până la şase metri înălţime. Sângele cursese la loc pe faţa mortului, lăsându-i dâre pe creştet, mânjindu-i pieptii cămăşii. Ochii bărbatului erau acoperiţi cu o peliculă opacă, gălbuie. Era solid, cu păr rărit, de un auriu şters, tăiat scurt; ras proaspăt cu o urmă de barbă post-mortem. Avea o figură impunătoare, ca un împărat din vremurile decadenţei, cu nas viguros şi gură plină. Avusese curajul să taie adânc şi o făcuse cu hotărâre. Belsey nu se putu abţine să nu fie impresionat. Lângă mâna sa dreaptă, pe podea, zăcea un brici.

Pe birouaşul de dinaintea corpului se afla o broşură subţire: *Aranjamente funerare cu Reflections,* cu mottoul: „Totul pus la punct“. Pe copertă avea o fotografie cu două lebede, cu gâturile arcuite şi capetele plecate, reflectate în apa de sub ele. Conţinea preţuri pentru incinerare şi înhumare, care ajungeau, în medie, pe la două mii cinci sute de lire, cu dobândă. Se plătea în rate. „E bine să ştiţi că totul e în ordine, fără scăpări, şi că familia dumneavoastră va fi scutită de griji în plus.“ Familia, cugetă Belsey. Devereux scrisese un cec valorând două mii două sute de lire din contul lui curent din Marea Britanie, cu dată de acum patru zile, pentru Reflections Ltd.

Unul dintre primele lucruri la care te uiţi ca să faci distincţia între crimă şi sinucidere sunt tăieturile de probă. Să-ţi retezi beregata e un pas major şi cei mai mulţi nu fac asta dintr-odată. Devereux avea câteva tăieturi — urme scurte şi paralele sub urechea stângă. Tăiase adânc la a patra încercare, atât de adânc, încât lama pătrunsese dincolo de laringe. Dar rezolvase totuşi treaba. Alte răni nu mai erau — urme de apărare pe braţe sau palme. Camera de siguranţă conţinea înregistrările camerelor şi un monitor. Pe o etichetă adezivă se vedea scris British Security Technologies. Sistemul de supraveghere era oprit. Belsey îi dădu drumul şi verifică înregistrările, dar nu era imprimat nimic. Îl închise la loc, punându-şi întrebări. Poliţist fiind, învăţai că tehnologia de securitate e mult mai adesea cumpărată decât folosită. Dar nu întotdeauna aveai de filmat câteva milioane de lire.

Şterse amprentele sale de pe portofelul lui Devereux şi-l puse la loc lângă pat, schimbă lenjeria de pat, găsi

în coşul de gunoi plicurile din ultimele două zile şi le băgă în buzunar.

Se duse la secţie şi-şi făcu o ceaşcă de ceai, apoi merse la o cabină telefonică din afara secţiei şi sună.

— Alo, sunt managerul curăţătoriei din Hampstead. Puteţi să-i transmiteţi un mesaj detectivului Nick Belsey? Spuneţi-i că domnul Devereux tot n-a apărut. Cel care a dispărut din Bishops. Ne-a rugat să-l informăm. Ştie el despre ce-i vorba.

Intră înapoi în secţie şi preluă mesajul, conduse până la Bishops Avenue, intră în casă şi chemă o ambulanţă prin radio.

— Am un corp aici, zise. Nu. Nu-i cazul să vă grăbiţi.

Nouă

Echipajul ambulanţei apăru la ora unsprezece, fără sirene: doi bărbaţi şi o femeie, ce se mişcau cu aerul profesional al oamenilor de pe salvare chemaţi la un cadavru.

— Uau, ziseră când intrară în casă.

Urcară pe scări, încercând să aproximeze cât costa locul.

— Cincisprezece milioane.

— Ba de două ori pe-atât.

Apoi intrară în camera de siguranţă.

— Mda, e mort.

— Aţi încercat să-l resuscitaţi? întrebă femeia şi izbucniră cu toţii în râs.

Nu apăru niciun funcţionar, doar legistul, asistentul său şi un fotograf. Oamenii de pe salvare se preumblară prin casă făcând poze cu telefoanele mobile. Asistentul legistului li se alătură nu peste mult timp. Nimeni nu se grăbea.

După ce se făcură fotografiile şi legistul îl declară mort, echipa înfăşură cadavrul în folii de plastic şi-l duse la maşina ambulanţei cu targa.

— O să fie în morga St Pancras dacă aveţi nevoie de el.
— Mulţumesc, spuse Belsey.
— Cine o să-l identifice?
— O să-i caut rubedenii. Nu ştiu. Locuia singur.
— OK.
— Ar fi trebuit să găsesc corpul de prima dată, spuse Belsey. Ar fi trebuit să mă uit mai atent. Clătină din cap. Ambulanţa o luă din loc. Un paznic de la casa de peste drum se uită la ea cum pleacă.

Belsey intră din nou în casă şi închise uşa. Deschise toate ferestrele şi dădu cu deodorant. De ce în camera de siguranţă, cugetă el? Însă, uneori, sinucigaşilor le place să se ferească, să lase serviciile de urgenţă să-i găsească şi nu cei apropiaţi. Sau, în absenţa apropiaţilor, menajera. Se gândi la întregul aranjament: broşura de la pompe funebre, pragmatismul sfâşietor al cecului.

Belsey sună la cadastru şi făcu o verificare a proprietăţii. Bishops Avenue nr. 37 era deţinută de o companie de închirieri numită „Casă pentru Acasă“. Aveau sediul pe strada Hampstead High. „Casă pentru Acasă“ se descriau drept nişte specialişti în găzduirea VIP-urilor. „Pentru conducători de afaceri şi familiile lor; serviciile includ şi găsirea unei şcoli corespunzătoare.“ Belsey sună la firmă şi dădu peste un bărbat cu o voce suavă, preţioasă.
— Aţi închiriat cumva o proprietate de pe Bishops Avenue 37?
— Da?
— Domnului Devereux?
— Nu putem dezvălui detalii. Sunteţi de la presă?
— De la poliţie. Când a început închirierea?
— Poliţia?
— Secţia Hampstead.

— Poate că dacă aţi vrea să ne faceţi o vizită…

Belsey sună la Oficiul de permise şi înmatriculări. Porsche-ul, deveni clar, era o maşină de închiriat aparţinând unei companii — City Inter-Rent — cu birouri în Heathrow, Marylebone şi Croydon.

Lucrurile deveneau şi mai nelămurite.

Oficiul zicea că Devereux îşi obţinuse permisul pentru Marea Britanie cu trei luni în urmă. Registrul Comerţului nu avea înregistrată nicio AD Development pe teritoriul Angliei. Telefonul lui Devereux sună. Belsey răspunse. Cel ce sunase rămase mut. Puse telefonul în furcă şi acesta sună iarăşi. Belsey îl lăsă să sune şi începu să se plimbe prin cameră. Se simţea în afara lumii, singur într-o barcă în mijlocul unui lac întins. Nici măcar apelurile telefonice nu mai sunau real. Fiecare ţârâit era precum un dat la vâsle, ce-l îndepărta şi mai tare de ţărm.

Telefonul se opri din sunat. Belsey ridică receptorul şi apăsă pe butonul de repetare apel. O femeie răspunse.

— Alo?

— Bună, zise Belsey.

— Tu eşti? rosti ea. Se auzi un sunet înfundat, pe jumătate exclamaţie, pe jumătate suspin. Pe fundal, Belsey auzi zgomot de trafic şi râsul cuiva. Închise.

Belsey puse la loc în buzunar portofelul lui Devereux. Căută un testament, o agendă cu adrese, un carnet de cecuri. Se duse apoi în studio, trase draperiile şi luă loc la birou, cu hârtiile scoase din biroul AD Development. Erau o sumedenie de solicitări şi propuneri; multe acronime: SSI International, NK Trading, Saul Holdings şi LV Media, cu toate punând în discuţie procente din operaţiunea AD Development. O grămadă de lume,

se părea, era dornică să investească în Alexei Devereux. El, la rândul lui, căuta întotdeauna să facă afaceri profitabile. Un teanc de scrisori avea ca subiect solicitări ale sale privind achiziţionarea de terenuri în Sharm el Sheikh şi Abu Dhabi.

În mare parte dintre documente apărea numele Alexei Devmedenici. Acestea erau îndeosebi hârtii mai vechi: faxuri şi corespondenţă din Rusia; avocaţi ruşi şi contabili, care scriseseră uneori în chirilice, alteori în engleză sau franceză.

Pe fundul teancului găsi o pagină de ziar. Era în arabă, mototolită. Belsey se gândi că poate fusese folosită ca să acopere fundul sertarului, apoi văzu că unul dintre articole era înconjurat cu pastă albastră de pix. Articolul avea alături o poză mică şi neclară, alb-negru, care înfăţişa un arab purtând un costum deschis şi strângând mâna unui blond cu ochelari fără rame. Bărbatul blond era mai tânăr. Zâmbeau amândoi. Belsey frecă hârtia între degete. Era de câteva zile. Plie în două pagina şi o băgă în portofelul lui Devereux.

Unei persoane îi ia, de obicei, douăsprezece luni până să descopere că i-a fost furată identitatea. Adică pentru cei vii. Dacă asta făcea, dacă-i furase identitatea lui Devereux, atunci avea ceva timp. Belsey adună laolaltă ce avea: hârtiile, cărţile de credit, codul poştal. Se întrebă dacă morţii mai pot avea identitate. Simţea totul mai puţin ca pe un furt şi mai degrabă ca pe o reîncarnare.

Oficiul de permise îi dăduse o dată de naştere pentru Devereux: 2 februarie 1957. Cincizeci şi unu de ani; perioada în care un bărbat îşi evaluează existenţa, îşi imagină Belsey. Sună la serviciul clienţi de la AmEx.

— Am nevoie de un PIN nou, spuse. Testa doar limitele, îşi spuse, încercând să-şi dea seama cât de mult intrase în pielea lui Devereux. Voia să afle ce-i trebuia dacă alegea să meargă mai departe pe calea asta.

— Sigur, domnule. Îmi puteţi spune data naşterii?

Dădu data naşterii.

— Codul poştal? Îl citi de pe un catalog de grădinărit nedesfăcut.

— Numele de fată al mamei?

— Devmedenici, încercă.

— Nu acesta e numele pe care-l am aici, domnule.

Belsey se întrebă cum avea să facă rost de numele de fată al mamei lui Devereux. Îşi închipui o arhivă încâlcită de documente din era sovietică. I se păruse înduioşător, mereu, uzul numelor de fată ca măsură de siguranţă, această cunoaştere a trecutului mamelor noastre. Acum însă nu-l înduioşa defel.

— Sunt orfan, zise. N-am cunoscut-o pe mama.

Urmă un moment de tăcere.

— Prea bine, domnule. Există vreun nume oarecare pe care ni l-aţi furnizat? O parolă?

— Am uitat.

— Vom avea nevoie de asta înainte de a elibera un nou PIN.

— OK. Închise. Aşteptă cincisprezece minute, apoi sună la Departamentul de fraude bancare din Temple.

— Aţi primit vreo sesizare referitoare la acest card?

— Nu. Doriţi să faceţi una?

— Nu, e-n regulă.

Căută un act de identitate: permis de conducere, certificat de naştere. Din curiozitate, Belsey sună la Brigada Fraude, la poliţia din City şi la Biroul pentru fraude

majore. Îl trecu pe Devereux şi compania lui prin bazele lor de date, dar nu ştiau nimic, nu le păsa şi, potrivit spuselor lor, „erau deja destul de ocupaţi".

Belsey merse pe jos până la biblioteca publică din Keats Grove. Luă un număr de ordine pentru computere şi, când îi veni rândul, se conectă şi căută numele Alexei Devereux. Primele rezultate păreau credibile — un articol în rusă din *Khiminskaya Prada* şi altul din *Wall Street Journal* pentru care trebuia să plăteşti. Începea aşa: „Din noua serie de oligarhi care s-au înstăpânit peste Rusia, Alexei Devereux e poate cel mai interesant..." *Eurasian Trade News* îi menţiona numele printre cei cinci bărbaţi care „schimbă faţa sectorului de divertisment rusesc". Nu specifica în ce fel. Mai scria că era un personaj „cunoscut pentru discreţia sa". Mai încolo se spunea că „enigmaticul Alexei Devereux e responsabil personal pentru pomparea a două miliarde de dolari în canalul sportiv TGT, nu foarte înfloritor". Ziarul *Novaya Sayat* făcea legătura între creşterea unor acţiuni ale Posky International cu discuţii despre o eventuală cumpărare de către Devereux. Posky opera în sectorul de divertisment şi vânzări cu amănuntul. Articolul era o coloană înaltă de câţiva centimetri, pusă lângă un grafic al evoluţiei acţiunilor pe 2007. Doar în *Moscow Business Gazette*, datând din octombrie, găsi ceva despre viaţa lui: „extrem de retras şi plin de succes în investiţii", Devereux era unul dintre cei aflaţi pe „lista de Crăciun", formată din zece oameni care fuseseră lideri de vânzări la Crăciunul din 1998. Se mai spunea că Devereux se exilase din motive politice, după ce legăturile sale cu politicieni din opoziţie începuseră să-i facă viaţa din ce în ce mai grea în Rusia.

Belsey citi articolul de două ori. Implicaţia era că se exilase chiar când fusese scris articolul, adică acum zece ani. Avea sedii în Paris, Londra şi New York şi ar fi fost probabil bine-venit în oricare dintre ele. Însă niciunul nu ştia pe unde umbla. Şi, mai important pentru cititorii de *Business Gazette*, nimeni nu ştia spre ce ţinteau afacerile sale.

Cumpără nişte deodorant de cameră şi se întoarse pe Bishops Avenue. Izul de putrefacţie dispăruse aproape complet. Nu se vedea nicio muscă pe nicăieri. Închise refugiul de siguranţă şi încercă să uite că avusese de-a face cu cadavrul. Era uşor îngrozit de propriile sale acţiuni, însă groaza părea o stare potrivită pentru moment. Se puse pe scaun în studio şi cercetă modelul de navă şi Palatul de Iarnă, simţind singurătatea exilului. Exilul era o stare: înţelegea asta. Belsey îşi aruncă ochii prin cameră şi simţi o persoană care încercase să transforme un loc străin în ceva cât mai asemănător cu acasă. Poate aşa se explicau închirierile, maniera asta de comportament fără ataşament pentru lucruri.

La ce se gândise oare Devereux, stând în fotoliul lui? Belsey îşi imagină o câmpie acoperită de zăpadă, utilaje de fermă, un drum de ţară nepietruit. Văzu ţărănci vânzând trecătorilor prăjituri cu miere, apoi fabrici cu muncitori musculoşi şi steaguri. Se apropie de fereastră, apoi se lăsă pe duşumea şi se uită ţintă la spaţiul dintre birou şi scaunul de epocă. Ceva licărea pe jos. Belsey se târî sub birou şi întinse mâna după obiect. Era un ceas, un Rolex, la prima vedere: de argint, masiv. Purta logoul Rolex, însă limba mare a ceasului nu aluneca, ceea ce îl dădea de gol. Devereux nu-i părea tocmai omul care să aibă de-a face

cu falsuri, dar se părea că Devereux de-acum nu mai era ce fusese cândva. Rămânea totuşi un ceas, ticăind ambiţios. Pe faţa-i argintie avea cinci cadrane şi o mulţime de butoane cu care te puteai juca. Până şi cele false puteau ajunge la câteva sute bune de lire. Îi plăcea. Unul dintre cadrane arăta fazele lunii.

Şi-l puse la mână, se duse în bucătărie şi dădu peste un suport cu sticle de vin. Deschise trei şi le încercă: un vin de Burgundia, Clos des Lambray Grand Cru; un riesling din 1996, din Alsacia; în cele din urmă, un vin roşu italienesc din Piemont, 1989. Decise că singurul lucru moral pe care-l puteai face cu luxul era să te autodistrugi prin intermediul lui. Bău vinul burgund, aruncând priviri Rolexului de la mână, apoi luă la rând rieslingul. Îşi făcuse apariţia un soare albicios, lipsit de căldură. Belsey îşi azvârli pantofii din picioare şi se aşeză pe un şezlong. Se întrebă ce mai urma după lux. Mai ales, cugetă, trebuia să afle mai multe despre gestionarea timpului. Cariera lui fusese un substitut pentru timp, însă cariera i se făcuse ţăndări în mâini. Nu ştia ce-ar fi putut s-o înlocuiască. Voia să stea de vorbă cu Alexei Devereux.

Coborî la parter şi sună la morga St Pancras.

— Trimiteţi pe cineva la adresa asta, la Monument. Citi adresa companiei. E biroul domnului Devereux din City. E acolo o fată care lucrează pentru el. Ea poate identifica trupul.

— OK.

— Încă nu ştie. Fiţi blânzi.

— Sigur.

Belsey era de obicei omul pe care-l trimiteau să anunţe, în vremurile când purta uniformă. Căpătase porecla

de Îngerul Morţii, fiindcă se oferea voluntar. Cineva trebuia s-o facă, iar colegii îi erau recunoscători. Şi avusese parte de o satisfacţie foarte morbidă în a îndeplini un lucru ce n-avea cum să meargă bine şi pentru care tu nu puteai fi învinovăţit. Trecuse ceva de la ultima lui vizită de acel fel. Belsey sună la Casă pentru Acasă.

— Mă interesează proprietatea de pe Bishops Avenue, spuse, de la numărul 37.

— Mă tem că acea proprietate nu este disponibilă pentru moment.

— Locuieşte cineva acolo?

— Exact.

— O, ce păcat…

— Mai avem câteva adrese, la fel de prestigioase, în interiorul zonei NW3, domnule.

— Nu, e-n regulă.

Închise. Se simţea mai bine. Avea să mai treacă o vreme până să vină cineva să reclame proprietatea.

Belsey căută prin casă, cercetând totul în amănunt. Nu găsi facturile de întreţinere, însă dădu peste o chitanţă de la RingCentral („Telefonul dumneavoastră, peste tot"). RingCentral părea să ofere servicii companiilor care aveau nevoie să-şi comute apelurile. Belsey îşi imagină că era genul de lucru pe care-l făceai când îţi mutai sediul sau când rămâneai fără destul personal. Se gândi la Sophie, singură în biroul de la AD Development. Oare un serviciu de deviat apeluri ţinea de utilităţi? Băgă documentul în fax şi făcu nişte copii, până ce nimeri nuanţa potrivită din toner. Luă apoi creionul corector din sertarul de papetărie şi acoperi numele. Scoase trei copii fără nume, le puse împăturite frumos în buzunarul jachetei şi căută mai departe.

După un minut, Belsey dădu peste aur. Deschise o cutie neagră cu fişe, aflată pe podea în capătul celălalt al studioului. Dosarul conţinea corespondenţă legată de ceva pe nume Proiectul Boadicea şi includea un fax de la nişte avocaţi ce reprezentau „Consorţiul de Jocuri din Hong Kong“, privitor la „speranţele noastre de a ajunge la o înţelegere convenabilă pentru ambele părţi“.

Propunerea implica un vărsământ financiar împărţit în două: optzeci la sută în contul AD Development şi douăzeci într-un cont cu număr de la Banca Austriei. „Vă rugăm să consideraţi această scrisoare confidenţială“, scriseseră.

În spatele fiecărui mare om se află câte un cont anonim. Devereux îl avea pe cel de faţă în Austria, ceea ce însemna că era, probabil, un Sparbuch. Aceste Sparbuch erau atât de anonime, încât băncile austriece nu mai aveau voie să le deschidă, însă cele mai vechi erau surse de combinaţii pe piaţa neagră. Un Sparbuch însemna un depozit făcut fără niciun fel de hârţogărie: o singură înregistrare, o singură parolă, fără corespondenţă. Îl numeau protecţie a averii, iar poliţia îl numea un coşmar. Belsey mai scormoni prin cutie şi găsi iar contul menţionat în corespondenţa cu o firmă de avocatură pe nume Trent Sacker Myers şi cu un birou de contabilitate din Sloane Square. Făcu rost de un număr direct pentru Banca Austriei şi le dădu un telefon.

— Guten Tag, răspunse o femeie.

— Guten Tag, spuse Belsey. Vă sun de la Londra. Am un cont la dumneavoastră şi trebuie să fac o plată urgentă din el.

— Sigur că da, domnule. Îmi puteţi spune parola?

— N-am parola aici. Am numărul de cont.

— Vă trebuie parola, domnule.
— E urgent, mă aşteaptă un client.
— Nu pot face asta, domnule.
— Ce-mi trebuie ca să scot banii?
— Numărul de cont, data naşterii şi parola.

Belsey închise. Banii erau acolo, îi putea adulmeca. *Goi intrăm în lume şi nu luăm nimic din ea cu noi*. Se punea doar problema să se mişte atent. *Ultimul milion*. Belsey se gândi la următoarea mişcare, dar apoi văzu cât era ceasul. Avea să întârzie la sfârşitul carierei sale.

Zece

Sediul Comisiei Disciplinare era în High Holborn, într-o clădire de birouri cu pereţi de sticlă şi cu un Starbucks la parter. Belsey îşi parcă Porsche-ul Cayenne după colţ şi intră. Sediul purta o mască neutră; mochete albastre, ferestre mari cât peretele, uşi cu cod de acces de un verde pal. Mai fusese odată aici, după ce-i murise un arestat, şi nici atunci nu-i plăcuse cine ştie ce.

Un recepţionist îl privi, verifică ceva şi-l trimise pe Belsey, însoţit de un paznic, la etajul întâi. Acesta era un spaţiu deschis, cu o mulţime de funcţionari civili la calculatoare. Paznicul plecă şi spre el se îndreptă un bărbat.

— Nicholas Belsey?

— Bună.

— Frank Sacco. Sunt avocatul dumneavoastră, de la Riggs şi Jenkins.

Strânse mâna lui Belsey. Sacco era scund, îmbrăcat într-un costum oliv şi pantofi fără şireturi, cu chipul lucindu-i de parcă şi-ar fi dat părul cu gel şi ar fi continuat apoi să-şi dea şi pe faţă. Riggs şi Jenkin furnizau toţi avocaţii pentru anchete interne. Însemna că situaţia lui Belsey ajunsese cunoscută la sindicat.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Belsey.
— Există ceva despre care ar trebui să stăm de vorbă?
— Ştiţi multe despre furtul de identitate?
— Nu e specialitatea mea.
— Să intrăm.

Sacco deschise drumul până la un birou de pe colţ. Înăuntru se aflau doi bărbaţi şi o femeie — unul dintre bărbaţi şi femeia stăteau la birou cu un dosar, celălalt bărbat era în picioare, privind pe geam. Cel aşezat era Barry Gaunt de la CD. Belsey îl recunoscu pe comisar de la TV, unde vorbise despre ce nu funcţionase cum trebuie la revolte, când poliţiştii se comportaseră violent. Era prea lat în spate pentru costumul său M&S, şi cu o faţă rozalie ce părea arsă de soare. Bărbatul în picioare era înalt, cu trăsături bolnăvicioase, ca de şobolan. Femeia avea o tunsoare circulară, taior portocaliu şi bijuterii făcute manual. Aduseseră deci o consilieră, cugetă Belsey. Din birou aveai parte de-o privelişte cu Kingsway, vechiul tunel de tramvai, şi Red Lion Square. În Conway Hall se aduna lume pentru un miting politic — văzuse afişele: *Capitalism în ruine*.

— Vă rog să luaţi loc.

Belsey şi Sacco se aşezară pe scaunele neocupate. Consiliera vorbi prima, lucru care nu era niciodată de bun augur.

— Sunt Janet, de la Departamentul pentru sănătate mentală.
— Mă bucur să te cunosc, Janet, zise Belsey.

Bărbatul solid vorbi:

— Barry Gaunt, de la CD. El e Nigel Herring, de la secţia din Camden Borough.

Făcu din mână spre lungan. Herring îi evită privirea. Belsey cunoştea numele: câinele de atac al lui Northwood,

ajuns până la rangul de inspector, exclusiv datorită virtuţii de a-l pupa în cur pe Northwood. Pe degetul mijlociu purta un inel masonic.

— Înţelegeţi situaţia în care vă aflaţi? întrebă Gaunt.

— Situaţia?

— Motivul pentru care sunteţi aici.

— Fiindcă am furat şi tamponat o maşină de poliţie.

— OK, spuse cu blândeţe consiliera.

— Superintendentul-şef Northwood doreşte o explicaţie.

— Nu ştiu dacă am una. Lucrurile se întâmplă, mi-e ruşine de ce s-a petrecut şi înţeleg că se vor lua măsuri.

— Dar nu-i doar atât, nu? spuse Gaunt.

— Referitor la acea noapte, vreţi să spuneţi?

— Referitor la tot.

— Referitor la tot, nu. Nu e doar atât. Gaunt părea pe jumătate plictisit, de parcă l-ar fi agasat că fusese luat de la nişte revolte serioase şi adus la revolta neînsemnată, reprezentată de viaţa lui Belsey.

— Încotro vă duceaţi? întrebă el.

— Cred că încercam să ajung în Heath. În sensul ăsta am reuşit. M-am trezit în Heath în dimineaţa următoare. Sunt suspendat?

— Ar trebui să fiţi?

— Nu răspunde, zise Sacco.

— Ar fi o suspendare plătită? rosti Belsey.

— Aveţi dificultăţi financiare? întrebă consiliera.

— Da, zise Belsey. Îşi băgă mâinile în buzunarele sacoului lui Devereux. Apoi le scoase iar şi se uită la ceas. Se gândi: cine ar scăpa un ceas pe jos? Dacă scapi un ceas, îl auzi. Îl ridici. Şi, oricum, nu-l scapi, pentru că are curea.

— Vă place munca în poliţie? întrebă consiliera.

— Nu mai mult decât ar trebui.
— Aţi dori să vorbiţi despre ce înseamnă munca asta pentru dumneavoastră?
— Pot să vă întreb ceva despre vise? zise Belsey.
— Să te întreb eu ceva, interveni Herring. Ai intrat sau nu în casa comandantului din Borough în noaptea de 11 februarie?
— Da.
— Cu soţia lui? Suna exasperat.
— Asta-i o infracţiune? Cred că jumătate din poli…
— Ai grijă.
— Ai grijă, spuse Sacco.
— Am călcat pe bec, Nigel! Înţelegi ce spun?
— Ţi se termină vieţile, Belsey.
— Da.
— Da, ce? zise Gaunt.
— Da, am intrat în casă.
— De ce?
— Eram curios.

Herring se întoarse din nou spre fereastră, cu mâinile în buzunare, de parcă ar fi decis soarta lui Belsey după dispunerea marxiştilor de afară, ieşiţi să fumeze. Belsey se gândi la spălare de bani. Chiar dacă ar fi căpătat acces la depozitul personal al lui Devereux, n-ar fi reuşit să transfere banii în contul lui fără să declanşeze alarma. Schimbările bruşte în venituri produceau asta. Transferurile de fonduri de la afacerişti morţi produceau asta. Stătuse câteva luni pe la Infracţiuni financiare şi ştia că există trei stadii a ceea ce se numeşte „spălare": plasament, amestec şi integrare. Plasarea banilor însemna descoperirea unei căi prin care să introduci bani murdari în lumea diafană a finanţelor. Să-i faci să-şi piardă

greutatea. Să găseşti o venă. Amestecul însemna pânza pe care o ţeseai, mutatul prin companii-paravan, paradisuri fiscale şi conturi private, făcând banii de nedetectat pentru al treilea stadiu: integrarea. Fiindcă nimeni nu voia un cec mare de la o companie de carton. Însă, după ce i-ai băgat în circuit, devin legitimi. EC1 era visul oricărui spălător de bani. Şi era doar la jumătate de milă depărtare...

— Northwood spune că ai antecedente, zise Herring. Că ai fost la dezintoxicare.

— A fost un adăpost. Un loc unde să mă relaxez.

— Ce fel de adăpost?

— Rugăciuni, yoga, exerciţii. Citeam *Biblia*. Genul ăsta de chestii.

— Asta făceai şi cu Sandra Northwood? Citeai *Biblia*?

— Era prea beată pentru aşa ceva, zise Belsey.

— Încercaţi să explicaţi ce s-a întâmplat, zise consiliera.

— Nu cine ştie ce. Îmi cer scuze că am luat maşina. Am trecut printr-o perioadă mai grea.

— Aţi băut?

— Sigur că am băut.

— Aţi aprecia că aveţi o problemă cu alcoolul?

— Nu.

— Alte substanţe?

— Ceai de tei. Dacă aş vrea să lucrez aici, zise Belsey, ar trebui să fiu aproape de pensie? Adică mai în vârstă?

Herring strânse din buze.

— O să ne trebuiască o probă de urină.

— Unde ţi-ar plăcea? zise Belsey.

Gaunt deschise un sertar şi scoase o fiolă mică, pe care o lăsă pe muchia dinspre Belsey a mesei, de parcă ar

fi încercat să evite o contaminare. Atâta tot avea acolo, în sertar? Se întrebă Belsey. Flacoane pentru urină?

— OK, sigur, zise Belsey. Luă sticluţa, o porni spre toalete, apoi merse mai departe către lifturi şi ieşi pe uşa din faţă.

Unsprezece

O companie pentru afaceri internaţionale, sau CAI, poate fi înfiinţată în Antigua în două sau în trei ore, cu tot cu birouri, ba chiar şi cu consiliu director furnizat de autorităţi. Numele nu îţi apare pe niciun document, însă poţi direcţiona bani prin intermediul companiei. Belsey căută în *Paginile Aurii* ale bibliotecii Holborn capitolul referitor la „înfiinţări de companii“ şi găsi o reclamă la Ocean:

> Ocean Wealth Protection and Private Banking Assistance. Agent de înfiinţare firme instant. Începeţi o nouă afacere în 3 până la 5 minute: 32 de lire — paradisuri fiscale şi soluţii protective.

Ocean avea un birou deschis publicului în Belsize Park, la doar câteva minute de secţia de poliţie din Hampstead. Belsey cunoştea strada: o paradă de agenţii imobiliare, chirurgi plasticieni şi magazine de haine. Îşi imaginase că Ocean se simţea ca acasă acolo. Avea dreptate.

Belsey parcă SUV-ul pe banda marcată, asigurându-se că Ocean putea să-l vadă bine. Ieşi, îşi îndreptă sacoul şi sună la uşă.

— Drept înainte pe scări. Vocea avea o notă pozitivă. Belsey urcă scările înguste şi ajunse la o uşă ce purta sigla Ocean Ltd.

Biroul era condus de doi bărbaţi, unul tânăr şi celălalt vârstnic, cu computere şi cam atât. Cel mai în vârstă arăta ca un soi de fante trecut, cu păr tuns scurt şi corp lucrat la sală. Aducea cu un spărgător de bănci, ce încerca să se îmbrace ca un bancher. Cel tânăr purta o cămaşă albă cu bretele albastre şi cravată legată cu nod gros. Pe perete se vedea o hartă a lumii, cu steguleţe colorate, înfipte într-o sumedenie de insuliţe. Un ventilator cu picior alunga fumul de ţigară spre o ferestruică cu geamuri duble, de unde rotocoalele se întorceau spre birou. Exista şi un pupitru pe colţ, cu calculator şi coşuleţ pentru corespondenţă, şi încă unul în mijloc, fără nimic pe el. Lui Belsey i se făcu semn să se aşeze la cel gol.

— Cafea?

— Simplă, mersi.

Belsey studie pereţii. Atârnau acolo o mulţime de plăcuţe şi certificate care-ţi spuneau prea puţin în afara faptului că biroul menţinea o atmosferă drăguţă, la fel şi cu zâmbetele, care erau îndeajuns de discrete cât să nu cuprindă şi ochii. Bărbatul mai în vârstă îi turnă cafea.

— Cu ce vă putem ajuta?

— Îmi trebuie nişte soluţii discrete, zise Belsey. Sorbi din cafeaua bună, tare. Cei doi zâmbiră şi mai larg. Trebuie să-mi acopăr spatele.

— La ce vă gândeaţi anume?

— Două companii undeva la adăpost, poate în Antigua, cu directori nominali şi registru de tranzacţii. Vreau o adresă cu căsuţă poştală, care să nu poată fi pusă în legătură cu mine, şi cont anonim într-un loc de neatins. Dar

vreau ceva suficient de respectabil cât să pot transfera sume medii în Anglia fără să bat la ochi.

Cei doi se lăsară pe spate în scaune, încuviinţând. Vârstnicul balansa un stilou între degetele arătătoare.

— Pare că vă pricepeţi.

— Îmi trebuie nişte preţuri estimative.

— Depinde de jurisdicţie. Insulele Virgine Britanice ţin de coroană; preţul porneşte de la opt sute patruzeci. Jersey e de două ori pe-atât, însă e un centru financiar major. Mai există Dominica, Insulele Seychelles, Anguilla. Toate companiile pe care le vindem păstrează înregistrări de cel puţin trei ani. Dominica e cel mai ieftin loc pe care putem să vi-l prezentăm din toată inima.

— Ce-i pe Dominica?

Bărbatul deschise laptopul.

— V-am putea vinde, de pildă, Dutch Export Import Trading A.G. Operează în Dominica din martie 2005. Sau American Auto Management Corporation, înfiinţată câteva luni mai târziu. Fiecare dintre ele are la pachet o firmă de avocatură pe post de director, astfel că afacerea rămâne confidenţială. Aveţi putere decizională pentru operarea companiei. Nu vi se cer justificări.

— Şi contul bancar?

— Eu unul m-aş duce în Cipru, dar asta ar însemna o mie cinci sute. Altminteri ar mai fi poate St Vincent, care e doar pentru conturi în dolari, dar puteţi trimite şi primi bani în toate valutele importante. Depozitul minim ar fi de două mii; plătiţi depozitul la bancă, nu nouă. E complet anonim, însă cer referinţe. E un climat dur pe-acolo. Nu-mi păreţi terorist, dar…

— Ar fi şi unii care nu cer referinţe şi depozit minim?

— În Panama.

— Panama?

— Pentru Panama, în esenţă, ne daţi o adresă, pe care o doriţi, noi scoatem o chitanţă şi le-o trimitem prin fax. Şi e suficient. Solicită o taxă unică de două sute de dolari pentru administrare.

— Perfect.

— Minunat. Altceva? Vă putem oferi un certificat de solvabilitate pentru nouăzeci şi cinci de lire sau un dispecerat virtual în Dominica, unde puteţi primi corespondenţă şi vi se transmit apeluri telefonice. Şaptezeci pe lună. Pentru douăzeci şi cinci de lire vă putem oferi până şi o ştampilă de cauciuc a companiei.

— La ce e bună?

— E o ştampilă de cauciuc, cu numele companiei pe ea.

— Vreau una.

— OK.

— Cum funcţionează serviciul de apeluri?

— Cum doriţi. Când cineva sună la compania dumneavoastră, apelul trece pe acolo. Dispeceratul răspunde şi spune că e compania X, cutare e într-o întâlnire şi că vă vor transmite mesajul. Sau nu. Vă pot aştepta să sunaţi dumneavoastră sau să vă trimită mesajele o dată pe săptămână. Îi pot cânta şi la mulţi ani celui care vă caută, dacă asta vreţi. Sună bine, nu? spuse el zâmbind larg.

— Înţeleg. Am o mulţime de bani într-un cont austriac pe care vreau să-i transfer. Cum ar fi mai bine să fac?

— Dominica ar fi în regulă. Putem folosi una dintre companii pentru un cont la Banco Continental de Panama şi recurge la un secretariat virtual, ceea ce înseamnă că puteţi opera de oriunde din lume fără să vă faceţi griji din cauza birocraţiei nedorite.

Belsey sorbi din cafea. Simţea, pentru întâia oară, ce trebuie să fi simţit orice infractor care se respectă: posibilitatea de a scăpa; conştiinţa limitărilor poliţiei, a limitărilor cooperării internaţionale şi spaţiul liber de dincolo de ele. Privi cerul prin geam. Arăta a mare tropicală, adânc şi pur. *Fă-mă mai alb decât neaua,* spunea rugăciunea. *Curăţeşte-mă de păcat.*

— Şi la cât ar ajunge în total?

— Pentru cele două companii şi contul bancar ar veni, cu totul, şase mii. Sau mai degrabă cinci mii opt sute.

— N-am banii la mine acum.

— Sigur. Reveniţi când îi aveţi. Totul e pregătit.

Agentul de înfiinţare companii ridică ochii din monitor şi zâmbi.

Belsey merse până la o agenţie de voiaj vizavi de staţia de metrou din Belsize Park. Luă un număr de ordine şi aşteptă. Ultima dată ieşise din ţară într-un weekend, la Palermo, o mişcare spontană făcută cu o agentă imobiliară blondă, care fusese martoră la nişte împuşcături într-un club. Plecaseră acolo direct de la tribunal. În mai anul trecut fusese asta, singurul lui concediu în cinci ani. Însă ţinea minte acele zile pline de promisiuni halucinante, acele locuri de unde Londra părea un vis urât; într-acolo se îndrepta.

Luă o broşură şi mâzgăli pe spate o listă cu ţări care n-aveau înţelegeri de extrădare cu Marea Britanie. Fuseseră câteva cazuri când trebuiseră să stabilească anumite contacte cu Libia. Era imposibil; nimeni nu vorbea engleză, nimeni nu răspundea la telefoane. Spre Libia deci…

apoi mai departe. *Îţi oferă instrucţie cu armamentul. Joci un pic de squash, te menţii în formă…*

Îi venise rândul la ghişeu.

— Cât costă un zbor până în Libia? întrebă Belsey.

Femeia verifică pe computer.

— Acum, de la două sute douăzeci de lire, dus, Tripoli. Deplasă ecranul spre el, lăsându-l să vadă.

— Cu taxe incluse?

— Nu.

— Care-i cel mai ieftin zbor pe care îl aveţi?

Verificarea durã ceva mai mult.

— Dublin, spuse femeia.

— Îmi trebuie un loc care să fie mai departe decât Dublin.

— Ce-aţi zice de Bremen?

— Asta cât costă?

— Patru lire, fără taxe. Probabil douăzeci şi opt cu taxe incluse.

— De la Stansted e zborul?

— Exact.

— Cât mai costă trenul spre Stansted?

— Douăzeci şi opt dus-întors.

— Doar dus?

— Aşteptaţi, vă rog.

Se roti cu scaunul spre o colegă, apoi se învârti iarăşi spre el.

— Nouăsprezece.

Ieşi din agenţia de voiaj şi intră într-o casă de pariuri, Ladbrokes. Se aşeză la una dintre mesele joase de plastic, luă un buletin pentru pariuri şi scrise pe dos: zbor, taxe, tren. Şi se simţi cuprins de o mulţumire liniştită. Acela era fundul oceanului. Îi trebuiau patruzeci de lire ca să-şi înceapă viaţa din nou.

Belsey cercetă desfăşurătorul pentru cursele zilei şi se uită la câteva. Mai luă un buletin şi trecu pe verso o listă cu posesiunile lui Devereux, apoi, lângă ea, o coloană cu banii pe care credea că i-ar fi putut obţine de pe urma lor.

Doisprezece

Nu-şi găsi paşaportul la secţie. Nu mai ţinea minte când îl văzuse ultima oară. Îl folosise, evident, când plecase în Sicilia.

La două jumătate primi un telefon:

— Domnule detectiv Belsey, aici Mike Slater, de la Hampstead and Highgate Express.

— Da?

— Umblă vorba că a fost găsit un corp pe Bishops. O sinucidere. Vreo idee despre ce-i vorba?

Belsey îşi ţinu răsuflarea.

— Niciun fel de idee, Mike. Spune-mi despre ce-i vorba.

— Serios, Nick. Am renunţat să public un articol despre isprăvile tale cele mai recente. Acum îmi trebuie o poveste.

— Un corp nu-i o poveste.

— Ba da, dacă e pe Bishops Avenue.

— O să revin eu, Mike. Şi nu mă da la ziar. Apreciez asta.

Belsey închise şi-i înjură pe toţi asistenţii pe ambulanţe şi pe toţi ziariştii din lume. Slater era editor la *Ham and High*, un bărbat al cărui farmec boţit şi aer de

îngrijorare în privinţa lumii ascundeau o pasiune pentru jurnalism ce făcuse din *Ham and High* unul dintre săptămânalele cele mai respectate în ultimele două decenii. Slater era în termeni prieteneşti cu Belsey, însă era în stare să miroasă o poveste în zona rezidenţială.

Belsey descoperi copiile de fax ale apelurilor deviate ale lui Devereux şi băgă unul în copiatorul de la birou, apoi îşi tastă numele pe calculatorul propriu şi imprimă.

Trapping intră.

— Nick.

— Rob. Belsey puse mâna pe foaie şi o împături, ascunzând-o.

— Suspectul acela de înjunghiere, Johnny Cassidy, l-aţi găsit?

— Încă nu.

— E băiatul lui Niall Cassidy, nu?

— Aşa-i.

— Bătrânu' încă mai ţine bunuri furate?

— Ei, clar că nu-i şeful comitetului de cartier, făcu Trapping din ochi.

— Tot prin Borough?

— Nu l-ar primi prin alte părţi. Eraţi gard în gard, aşa-i, Nick?

— Am trecut de asta.

— Ţine-o tot aşa, păi cum.

Belsey se uită la ce ieşise din copiator. Era un fals prost. Îşi apucă grăbit haina şi cheile de la Porsche-ul lui Devereux.

Treisprezece

Conduse în direcţia sud. Îi trebuia un loc unde să-şi plaseze o mulţime de bunuri furate şi n-avea de gând să folosească un tăinuitor din North London. Trecu râul pe Blackfriars, simţindu-se de parcă şi-ar fi rupt ceva înăuntru. Se prăbuşea. Elasticul timpului se rupsese, iar el se prăbuşea înapoi, de-a lungul carierei altădată promiţătoare, se prăbuşea prin Borough spre Elephant and Castle.

Şofă pe strada Great Suffolk. Peisajul nu se schimbase. Clădirile în care-şi învăţase meseria, puburile în care încercase să uite ce învăţase. Puburile erau însă, acum, astupate cu scânduri bătute în cuie. Nişte dărăpănături încă de la început, supravieţuirea lor păruse să dea seama despre perpetuarea unui soi de viaţă încăpăţânat şi pervers, însă duse erau. The Eagle, o veche bodegă pentru poliţai, avea pe toate ferestrele avertismente împotriva încălcării proprietăţii. Amintirile lui favorite cu el însuşi, scăldat în lumina aurie de ambră a berii, fuseseră bătute în cuie. Ultima dată când se aventurase pe străzile astea avusese douăzeci şi şase de ani. De doi ani detectiv şi încă nemuritor.

Fântâna Dorinţelor supravieţuise. Stătea singuratică sub o arcadă de cale ferată, pe o stradă dosnică cu ateliere de mecanică şi lăcătuşerie. Geamurile din faţă erau întunecate de postere promiţând „Muzică live sâmbăta". Legendarul „fă-ţi curaj" încă se mai vedea, şters, pe peretele înalt de cărămidă.

Păşi înăuntru.

Niall Cassidy şi gaşca lui stăteau împrejurul unei mese cu o farfurioară de tinichea cu filtre de ţigară, un tranzistor şi un *Racing Post*. Erau hoţi de metal — asta cel puţin era afacerea curentă: furau capace de canal şi cabluri electrice, care erau topite şi vândute peste hotare. Înainte de asta avuseseră de-a face cu importuri minore de amfetamine, şi încă mai aveau, din câte ştia Belsey. Cei mai mulţi acopereau o arie vastă de ocupaţii infracţionale. Lumina bolnăvicioasă a zilei se strecura prin geamurile murdare. Pe un carton scria „Bine ai venit, Johnny", însă Johnny nu venise. Ce zisese Trapping? Doi ani în Baleare, se întoarce şi-l înjunghie pe tipul care l-a turnat. Fântâna fusese jefuită de prilejul de a sărbători.

— Ziua bună, flăcăi, zise Belsey.

— Bellboy[2], mă băiatule.

— Nick, a trecut ceva vreme.

— Cum e-n ţara bogătanilor?

— Miroase mai bine decât aici, zise Belsey.

Băruleţul era mizer. În spate exista o masă de biliard. Sâmbetele, de obicei, se iscau încăierări în faţa localului. Cassidy dădu din cap a salut, dar îşi ţinu gura. Arăta ca

2 În engl. „bellboy" desemnează un angajat în cadrul hotelurilor care se ocupă cu căratul bagajelor şi alte comisioane.

un om care se străduise să se îmbete şi eşuase, ca un om cocoşat de greutatea bijuteriilor purtate.

— Am pierdut ceva? rosti Belsey.

— Nimic. Numai rahaturi.

Făcură din ochi şi rânjiră cu guri ştirbe, trecându-şi mâinile peste tatuajele şterse. Belsey primi ceva de băut. Ca prin miracol, proprietarul încă trăia. Harry Thompson era o ruină umană suferind de emfizem. Arăta ca un cadavru, însă nu-şi pierduse instinctul de proprietar. Aduse băuturile lui Belsey cu o înclinare din cap.

— Ca de obicei. Din partea casei.

O halbă de Stella şi o duşcă de Jameson. Belsey bău whisky-ul la bar, urmărind gaşca cu privirea. Întrerupsese o discuţie: fără îndoială despre Johnny şi suita lui de ghinioane. A conspira înseamnă, literal, a respira împreună. Îşi amintea toate acele dăţi când intrase în Fântână. Când se fuma în draci, pe vremuri, pătrundea în atmosfera formată din norişori gri de Old Holborn[3]. Acum stăteau în aerul lipsit de fum ca nişte peşti scoşi din apă: Dell Patterson, unul dintre cei şase poştaşi din Nine Elms băgaţi la pârnaie vreo câţiva ani pentru falsificare de cărţi de credit; Trevor Heart, care se ocupa de ţigări fără timbru şi motorină; Brendan McCarthy, care abia ce ieşise din Wandsworth după ce făcuse doi ani pentru vătămare corporală, victimă fiind cumnatul lui. Erau indivizi atât de cufundaţi în ei înşişi, încât în privirea lor se vedea o ţară a nimănui, un spaţiu fără decor, apoi o cameră încuiată cu mobilă îngrămădită în uşă. Creiere terciuite. Iar Wandsworth era, din câte se spunea, un bulău dur. Pe vremuri, Belsey s-ar fi străduit să-l vadă pe Brendan, să

[3] Old Holborn — marcă de tutun pentru rulat ţigări.

aranjeze o discuţie pentru eliberare condiţionată. Prindeai şi bârfe de închisoare în felul ăsta, cum să nu, dar cei proaspăt eliberaţi, fremătând, erau cei pe care trebuia să stai cu ochii.

— Belsey, mă băiatule, trage-ţi un scaun.

— Ţi-ai luat costum nou, Nicky? întrebă Trevor.

— Numai ce l-am cumpărat.

— Unu' din noi cre' că a făcut vreo boacănă.

— Amândoi, bănuiesc, spuse Belsey trăgându-şi un scaun înalt.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost promovat.

— Te-au făcut ce?

— El Presidente. Acu' eu sunt şeful.

— De ce te văd, semeni tot mai mult cu un codoş.

Belsey se aşeză şi, pentru o clipă, se bucură că era din nou în Fântâna Dorinţelor. Nu-i plăcea să se gândească la dorinţele pe care şi le punea pe-aici lumea. Oamenii aruncau mărunţiş în pisoar cu o ironie pe care-i venea greu s-o înghită. Admira suprafeţele arse cu ţigara şi posterele îngălbenite cu atracţii turistice din County Kerry. Odată ca niciodată, Fântâna fusese un bar al IRA, un avanpost al reţelei subterane, adăpostite sub Westway. Era încă o crâşmă bună de ascuns. Cei de-ai casei apăreau la unsprezece dimineaţa: îi vedeai înşiruiţi afară, punctuali ca un orologiu, aşteptând să li se deschidă celulele. Cu aşa o disciplină aţi putea să vă ţineţi de o slujbă ca lumea, le spunea Belsey. Ipocritul.

— Am auzit rahaturile.

— Ce-aţi auzit?

— Probleme în North.

— Am auzit că eşti anchetat. Nu prea are sens.

— E-o prostie.
— Acuma-i altfel, la Poliţia Metropolitană.
— Altă lume. Un poliţai cinstit ca tine...

Ce mai umbla vorba, cugetă Belsey. Cassidy rămăsese tăcut. Acum se ridică cu halba, telefonul, cheile şi chiştoacele. Aruncă o privire spre uşă.

— Băgăm o partidă, Niall? zise Belsey.

Cassidy întoarse capul şi-i aruncă detectivului o privire grea.

— Dacă zici tu.

Aprinseră luminile în spate şi aranjară bilele. Cassidy îşi aprinse o ţigară dintr-un pachet nou de Marlboro Golds şi o puse pe muchia mesei, în echilibru, cum făcea ca să aibă noroc. Niciun fel de inspectori n-aveau să-şi bage nasul în camera din fund de la Fântână. Nici măcar proprietarul nu făcea asta vreodată. Marginea de lemn era plină de pahare cleioase. Belsey lovi primul şi băgă bila cu şase. Cassidy dădu alandala în bile. Belsey era pe cai mari; avea o formă surprinzător de bună, dacă stăteai să te gândeşti.

— Şi el unde-i? zise Belsey.
— Cine?
— Cine crezi?
— Nu ştiu.
— E fiu-tău. De ce n-a apărut la petrecerea lui de bun venit?
— Nu ştiu.
— Ce se-aude cu înjunghiatul ăla în faţă la Biroul forţelor de muncă?
— Habar n-am, Nick.
— Alţii au habar.
— Nu i-au pus-o lui în cârcă.

— Pe naiba n-au făcut-o.

Belsey băgă şi ultima bilă. Cassidy nu se putea concentra. Îşi aprinse o ţigară nouă de la cea de dinainte, iar Belsey îi privi chipul în lumina jarului. Îi întâlnise fiul o dată sau de două ori. Johnny jucase bine fotbal, încercase să intre la Arsenal şi când asta nu ieşise se apucase de lupte în cuşcă, într-o echipă care se antrena la sala Legend's, din spatele staţiei de metrou North Lambeth. Asta până să se ducă în Ibiza şi să descopere iubirea. Câteva luni mai târziu o trafica din Olanda. Belsey băgă o monedă de cincizeci de *pence* în masă şi aranjă iar bilele.

— Şi ce zic? întrebă Cassidy.

— Trei martori.

— Cu nume?

— Cu nume şi adresă, Niall. Era trei după amiază, la forţele de muncă. Nu tocmai crima perfectă.

— A glumit şi el.

— Al naibii de amuzant. Ţin minte ultima dată când mi-a băgat cineva şişu'. Nu mă mai puteam opri din râs. Credeam că mă scap pe mine, Niall, pricepi ce zic?

— Ce vrei?

— Am auzit că a fost un cuţit şmecher. Nu genul de chestie pe care s-o fi avut pe avion. De unde oare o fi făcut rost de aşa ceva?

— N-am nimic de zis, Nick. Nu l-am văzut.

— Tu de unde-ţi iei ţigări?

— Cum?

— Ţigările, ce fumezi. *Fumar puede matar*. E-n spaniolă, nu? Înseamnă că fumatul a omorât-o pe maică-ta. Prost obicei, oricare ar fi limba. Faţa lui Cassidy se lungi. Pui un pariu pe următorul joc? zise Belsey.

Niall Cassidy îşi dădu tacul cu cretă. În alte timpuri l-ar fi făcut pe Belsey poliţai împuţit şi l-ar fi ameninţat că-l ia pe sus şi pune o gaşcă de poponari să-l facă poştă. Însă nu-i mai sufla vânt în pânze. Se întâmplă până şi cu cei mai versaţi.

— Hârţogăraia mă îngrijorează, spuse Belsey. În zilele astea-i totul numai hârţogăraie. Munţi întregi. De asta nici nu prea mai apărem pe stradă.

— Ştiu. Cred că-ţi trebuie o vacanţă, Nick. Ia uite, ce-i aici?

Scoase din buzunarul din spate un teanc de bancnote murdare şi puse pe masă cinci sute de lire în bancnote de cincizeci.

— Cred că o să te descurci s-o iei un pic din loc. Simte-te bine.

Belsey numără banii şi i-i înapoie.

— O s-o iau din loc. Dar o să-mi trebuiască mult mai mulţi bani afurisiţi decât ăştia.

— Cam cât ai vrea?

— Şase mii.

— Nu mă trata ca pe-o pizdă, Nick.

— N-ai auzit ce am de spus. Fiindcă te întreb dacă pot să-ţi fac eu ţie o favoare.

Nu mai jucau: stăteau cu tacurile sprijinite în pământ. Lumina de deasupra mesei cădea asupra părţii de jos a feţelor lor, nu şi asupra ochilor. Din bar nu se auzea niciun sunet.

— Bagă o piesă la tonomat, zise Belsey, ceva mai vesel.

Cassidy făcu întocmai. Asta îi spuse lui Belsey că deţinea controlul. Tehnici de anchetă, fă-i să coopereze pe chestii mici, dansează cu ei, condu-i. Îşi dădea seama că Cassidy ajunsese într-o etapă potrivită. Şi, în plus, lucrurile

pe care le poţi face cuiva sunt nimic în comparaţie cu cele pe care le poţi face familiei.

Muzica începu. *Careless Whisper*.

— Am zis ceva vesel.

— Despre ce-i vorba?

— O să-ţi dau un Porsche Cayenne, un televizor cu ecran plat, un DVD player.

— Ce faci?

— Fiindcă eşti clientul meu cu numărul un milion, vezi tu, Niall. Şi gata, am şters-o de-aici. Îţi dau un televizor, video, robot de bucătărie, cuptor cu microunde. Tot ce-i trebuie unei gospodării moderne. Başca un Porsche, şi chestia uimitoare e că la secţia din Hampstead i-au rătăcit hârtiile lui Johnny. Am nevoie de şase bătrâne, bani gheaţă, până mâine seară.

— Şase mii? Isuse, Nicholas, da' ce ai de gând?

— Merg pe vârful picioarelor, Niall. O iau de la-nceput.

Cassidy îl privi lung.

— Sunt în regulă acum. Toată familia mea e-n regulă.

— Ştiu, zise Belsey, ştiu. Şi eu la fel.

Paisprezece

O notificare potrivit articolului 163 din regulament se afla pe tăviţa pentru corespondenţă: era informat în privinţa anchetei CD. Nu menţiona nicio suspendare. Sub ea găsi un plic din partea celor de la Evaluarea Sănătăţii Mentale. Belsey se aşeză la pupitru, puse mâna pe plicuri şi le azvârli la coş. Trapping intră în încăpere cu braţele pline de profiluri vechi de infractori.

— Nick, CD încearcă să dea de tine. Şi un avocat de la Riggs. Lăsă dosarele să-i cadă pe birou.

— OK.

— Despre ce-i vorba?

— Vor să mă recruteze. Mă vor ca să conduc o nouă echipă anticorupţie. Şi cu hârţoagele ce-i?

— Tocmai l-am băgat la arest pe John Cassidy.

— Aici?

— Jos. Amicul nostru Tony face o declaraţie.

Belsey o apucă blestemând spre celule. Verifică panoul: John Cassidy, numărul cinci. Se duse până la uşa celulei şi trase vizorul. Johnny stătea pe podea, picior peste picior, cu spatele lipit de perete. Asta îl surprinse pe Belsey. Avea ochii închişi. Părea în formă. Cât timp stătuse în afara

închisorii? O zi în Spania, aşteptând zborul, câteva în Londra, fugar. Belsey auzi câteva replici iritate schimbate de avocatul lui Johnny cu sergentul de gardă la capătul coridorului şi o porni într-acolo. Avocatul din oficiu era un tip obez, cu piele zgrunţuroasă, pe care Belsey îl ştia drept William Balls sau Bill Cel Debil[4], în funcţie de prezenţa sau absenţa respectivului. Balls era îmbrăcat cu un costum lucios, albastru închis şi duhnea mereu a fum stătut.

— Ofiţer Belsey, spuse Balls ochind un reprezentant al autorităţilor ceva mai rezonabil.

— Şefu'.

— Îl ştiţi pe Tony, aşa-i? Tony Nebunul? N-aţi spune că o asemenea persoană e un martor de încredere.

— Nu cred că numele lui adevărat e Tony Nebunul. Unde e?

— Aşteaptă lângă camera de anchete, răspunse sergentul de gardă.

Belsey îl găsi pe Tony Cutter îngenuncheat pe coridor. Tremura uşor. Avea obiceiul să fure cotlete de la magazinul Tesco şi să le vândă pe pastile. Psihoza şi alcoolismul îşi disputau întâietatea. Coridorul puţea.

— Nick, spuse acesta luminându-se la faţă. Fumul de tutun îi pătase o parte a feţei şi ce-i mai rămăsese din dinţi.

— Care-i şpilul, Tony?

— Beam şi noi o bere. N-a făcut rău niciunei muşte.

Belsey îi cercetă pupilele negre.

— Ştiu, spuse.

— E dracu', Nick. Lucrarea lui Dumnezeu.

— Posibil.

---

4 În original *Balls-Up,* care s-ar putea traduce prin termeni depreciativi de genul „varză, terci, talmeş-balmeş".

Belsey se întoarse la celule. Sergentul custode dispăruse. Balls stătea pe un scaun de plastic, ştergându-şi fruntea cu o batistă boţită.

— Hai să ieşim la aer, zise Belsey. Ieşiră în parcare. Tony n-o să fie o problemă, spuse.

— Nu el mă îngrijorează. Au găsit douăzeci de grame de ketamină şi-un pistol cu gaze convertit pentru glonţ în congelator la prietena lui Johnny. Ea dă-napoi, se spală pe mâini de el.

Belsey oftă.

— De unde-a ştiut Johnny că a fost turnat?

Avocatul dădu din umeri.

— Nu trebuie să fii savant pentru asta.

— Ştia unde să-l găsească.

— Oficiul forţelor de muncă era o şansă destul de bună.

— Susţine că poliţia i-a scăpat numele informatorului.

— Şi aşa a fost?

— Nu ştiu, mă cam îndoiesc. Iese pe cauţiune?

— Încercăm.

— Bătrânu' a fost pe-aici?

— Încă nu.

Belsey se duse la recepţie.

— M-am încuiat afară din birou, spuse. Îmi dai şi mie cheia universală? Urcă scările, intră la Gower în birou şi umblă prin corespondenţa zilei până ce găsi plicul de la CD. Luă plicul, încuie la loc şi aduse înapoi cheia.

Aveau să-l concedieze când hotăra el că trebuie concediat.

Sună la Fântână, dar Niall nu era. Deocamdată nu mai avea ce face. Se întoarse la pas în Bishops Avenue.

Nu mai erau urme de paşi. Belsey se dădu în spate, cercetă casa, trecu pe lângă ea de două ori, apoi intră.

Nicăieri ca acasă.

Nu voia să se ducă în camera de siguranţă. Dar gândul ăsta nu-i dădea pace. În cele din urmă, pătrunse în încăpere şi se postă sub picurii convecşi, solidificaţi, sub dârele de pe pereţi ce arătau ca o hartă a râurilor. Se aşeză în scaunul rotativ şi luă broşura de pompe funebre, privind lebedele. Lebedele îşi cântau propriul cântec funerar. Nu aşa susţinea legenda? Nu scoteau un sunet până ce nu erau pe moarte, şi atunci începeau. Belsey desprinse cecul din agrafă şi-l băgă în buzunar.

Telefonul sună. Belsey se ridică în picioare. Începu să scoată din priză electrocasnicele. Procedă metodic: DVD player, televizor, cuptor cu microunde, un fier de călcat. Începu apoi să deşurubeze candelabrele. Se simţi supravegheat pe geam. Se uită peste drum şi văzu că paznicul de cealaltă parte îi întorcea privirea.

Pe Bishops Avenue, Garda Cetăţenească avea uniformă, ochelari de soare şi permis de port-armă. Belsey traversă drumul. Casa de vizavi de a lui Devereux era construită din marmură roz, după modelul Acropolei. Avea şi propriul nume — „Palatul de Vară". Belsey îi arătă paznicului legitimaţia.

— De când lucrezi aici? zise Belsey.

— De cinci ani.

— Eşti mereu tu de gardă?

— De ce?

Paznicul avea accent israelian şi ochi ageri în spatele ochelarilor.

— Anchetăm decesul bărbatului care locuia peste drum. Pe moment, arată a fi sinucidere, dar aş vrea să fii atent la oricine arată suspect.

— OK.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu.

— Ai fi observat.

— Exact.

Îşi ridică ochelarii. Avea ochii de culoare deschisă.

— Vehicule care să vină şi să plece?

— Menajeră, grădinari. Asta-i tot.

Urmăriră amândoi cum o motoretă se opreşte pe marginea străzii, cum cel de pe ea se uită pe o hartă şi o ia apoi din loc.

— Şeful tău e acasă? zise Belsey.

Paznicul îi făcu semn să vină la uşa din faţă şi apropie o staţie radio de gură. O sonerie cam scumpă, cugetă Belsey. Proprietarul apăru într-o haină din păr de cămilă şi cu eşarfă de mătase, cu cheile de la maşină în mână. Era îndesat, cu umeri laţi, iar în spatele lui se profilau o mulţime de copilaşi cu cipilici pe cap, care alergau încoace şi-ncolo.

— Am nişte întrebări despre bărbatul care locuia peste drum, spuse Belsey cu insigna la vedere.

— Ce s-a întâmplat?

— A murit.

Vecinul aruncă o privire fugară către cer şi bolborosi ceva în evreieşte. Îşi jucă în palmă cheile de la maşină, dar nu spuse nimic, ci se uită la Belsey, aşteptând să audă ce are acesta de spus.

— Îl cunoşteaţi?

— Da. O persoană foarte cultă. Am vorbit cu el doar o dată. M-a invitat pe la el, dar sunt foarte rar în ţară.

— Ştiaţi cum îl cheamă?
— Domnul Devereux.
— Ce ştiţi despre el?
— A dus o viaţă grea.
— Cum aşa?
— Toată familia lui, cred, a pierit în Rusia cu mulţi ani în urmă.
— A pierit?
— Prin închisori. Nu ştiu. Oricum, tot ce avea a făcut cu mâna lui. Fiecare bănuţ.
— Cum a făcut banii?
— Era antreprenor, nu ştiu exact detaliile. Dar credea în capitalism, spuse israelianul cu un zâmbet larg, înainte să ajungă la modă pe la ei.
— Când l-aţi văzut ultima oară?
— De atunci, de prima dată, nu l-am mai văzut. O întreb pe nevastă-mea, ea vede tot ce-i pe stradă.

Se duse s-o întrebe şi reveni.

— Spune că nu l-a văzut niciodată. Pe paznic l-aţi întrebat?
— Da.
— Să-mi spuneţi dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

Belsey se duse pe la magazine şi cumpără superglue, bandă adezivă şi pudră de talc cu cardul lui Devereux, cerând şi o geantă de curier, goală: tot ce-i trebuia pentru o verificare ca la carte a amprentelor. Întors la casă, luă o periuţă de dinţi, o revistă şi unul dintre borcanele din frigider. La cursurile de patologie legală aveau obiceiul să spună *sticla e visul oricărui detectiv*. Belsey nu uitase fraza asta niciodată. Luă veioza cu picior din studio şi-i acoperi becul cu lipici, apoi îl aprinse şi înfăşură geanta, cu

obiectele înăuntru, peste capul lămpii. Vaporii de lipici aveau să se prindă de orice urmă de grăsime, apoi puteai presăra un pic de talc şi era la fel de bun ca orice rezultat de laborator.

Nimic. Lui Devereux nu-i plăcea să-şi folosească degetele. Belsey luă pudra de talc şi-o presără peste suprafeţe de metal şi sticlă, peste reviste, apoi, de curiozitate, luă o lanternă din garaj şi începu să analizeze suprafeţele de prin casă, prin locurile pe care ştia că nu le atinsese el. Nu găsi nicio amprentă nicăieri.

Belsey se opri în salon, pe gânduri. Poate moartea nu-i ajungea lui Devereux. Poate îi venise să şteargă toate urmele lui din existenţă, din amintirea lumii. *Am încercat să mă asigur că toate hârtiile sunt în ordine, ca să nu mai provoace probleme în plus*. Marchizul de Sade lăsase şi el instrucţiuni în testament: trebuia îngropat în desişurile pădurii de pe proprietatea sa din Malmaison, *şi-odată groapa acoperită, peste ea să fie sădiţi stejari, astfel ca locul să fie iarăşi verde şi frunzişul să crească des. Şi urmele mormântului meu să dispară de pe faţa pământului, după cum am credinţa că amintirea mea va pieri din minţile tuturor, mai puţin din ale celor, puţini, care, în bunătatea inimii lor, m-au iubit*.

Tâmpenii. Locul fusese curăţat cu grijă.

Menajera era un punct de pornire. Belsey sună la trei companii din Hampstead, dar niciuna nu avea vreo Kristina în scripte. Sună la dispeceratul poliţiei.

— Am nevoie de numărul femeii care a sunat în legătură cu persoana dispărută pe Bishops, joi dimineaţă.

Le luă trei minute să găsească înregistrarea.

— N-a fost o femeie, a fost un bărbat.

— Îngrijitor?

— Nu.
— Cine era?
— Inspectorul Philip Ridpath.
— Poliţia a anunţat dispariţia?
— Da.
— Cine e inspectorul Ridpath?
— Un detectiv de la Yard.
— Ce departament?
— De Investigaţii Financiare.
— Financiare?
— Corect.

Belsey le mulţumi celor de la dispecerat şi încercă să sune la Financiar. Răspunse un bărbat cu o voce fonfăită şi tărăgănată.

— Sergent Midgley la telefon.
— Caut un inspector Philip Ridpath. Mai e încă la birou?
— E aici.
— Îmi puteţi face legătura?
— Nu acum.
— De ce?
— Nu preia apeluri.
— Nu preia apeluri?
— Este ocupat.
— Toţi suntem ocupaţi, zise Belsey. Cine dracu' se crede?

Cincisprezece

Belsey conduse maşina pe Victoria, înfruntând traficul orei de vârf, printre clădiri guvernamentale depărtate şi reci, înghesuite fără eleganţă pe lângă hoteluri ieftine şi restaurante pentru turişti. Nu-i plăcuse niciodată zona. Clădirile erau ori ghemuite la pământ, ori mari cât transatlanticele. Oamenii se frăsuiau prin spaţiile dintre construcţiile publice de parcă ar fi fost slujitorii clădirilor. Belsey viră pe Broadway, spre New Scotland Yard.

Kremlin, aşa i se spunea. Însă Roma ar fi fost o analogie mai potrivită. Ca şi Roma, era privit cu suspiciune de departamentele-satelit drept un loc unde nu se întâmpla, de fapt, nimic şi de care erau toate legate. Pentru cei mai mulţi poliţişti era un punct nemişcat în centru, astupat de dosare, dosare nesfârşite prinse în angrenaje interminabile. Laturile netede cu ferestre reflectorizante sporeau această impresie. De afară părea întotdeauna gol, dar nu era niciodată aşa.

Belsey parcă lângă Christchurch Gardens, suficient de departe ca Porsche-ul să nu fie luat la ochi drept vreo maşină-capcană, îşi îndreptă freza şi cravata în oglinda retrovizoare, apoi se apropie, păşind pe lespezile de ciment

antiterorism, pe lângă gardieni înarmaţi purtând veste antiglonţ.

Toate departamentele funcţionăreşti aveau parte de securitate sporită. Belsey ştia că nu avea să fie uşor. Foloseau un sistem numit coridor steril — ceea ce însemna că până şi lucrătorilor din alte departamente le trebuiau permise ca să poată trece. Se duse la intrarea pentru vizitatori, îşi dădu numele şi secţia la biroul de primiri şi susţinu că are o întâlnire cu Ridpath în privinţa unui contribuabil plecat din ţară. I se dădu o legitimaţie „de purtat la gât în orice situaţie" şi fu trimis la etajul patru, unde arătă legitimaţia ca să treacă de paza Departamentului Delicte economic-contabile, trebuind apoi să-şi croiască drum prin Piraterie Filme, Furturi Auto, Infracţiune Informatică, pe coridoare tot mai înguste, cu plante în ghivece înecate în praf, ajungând, într-un târziu, la Financiar. La Yard există vizuini născute din necesitate operaţională, care au nevoie de întunecime. Există drumeaguri lăturalnice şi tainiţe în care carierele se sting ori prosperă, departe de lumina zilei.

Folosi iarăşi numele lui Ridpath la intrarea în Financiar.

— A spus că e urgent.

— Aşteptaţi. Omul de gardă verifică o listă. Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi normal treceau pe lângă el, aflaţi la încheierea programului. Ştie că veniţi?

— Sigur că da.

În cele din urmă, gardianul îl escortă pe Belsey prin departament, trecându-l de uşile închise. Ajunseră la un birou pe care scria Investigaţii Financiare, iar gardianul bătu la uşă.

— Intră.

Uşa era groasă de treizeci de centimetri. Înăuntru, un bărbat cu păr negru dat cu gel stătea pe un scaun şi-şi lustruia bocancii puşi pe masă. Belsey ghici că acela trebuie să fie Midgley.

— Vizitator pentru inspectorul Ridpath, spuse gardianul.

— Are treabă..., începu Midgley.

— Poate să ia o pauză, rosti Belsey. La celălalt capăt al încăperii era o uşă. Midgley scutură din cap, zâmbind. Belsey trecu pe lângă Midgley şi ajunse la uşa lui Ridpath. Bătu şi după treizeci de secunde, o voce firavă răspunse:

— Cine-i acolo?

— Alexei Devereux.

Urmă o tăcere lungă. În cele din urmă, uşa se deschise.

În cadrul uşii se afla Ridpath. Avea ochii mici şi întunecaţi, dar nu lipsiţi de o scânteiere zeloasă, şi îşi purta mustaţa bine îngrijită, ca şi cum şi-ar fi recunoscut o slăbiciune personală. Atrăgea atenţia asupra obrajilor bucălaţi, proaspăt bărbieriţi. Părul îi era dat pe spate şi pieptănat atent. Însă asupra individului stăruia un aer de neglijenţă, ca şi cum ar fi fost asamblat după nişte instrucţiuni greşite. Stătea în uşa unui cabinet fără ferestre, plin de hârtii: teancuri-teancuri pe duşumea, pe dulapuri şi pe pupitre. Era de parcă spaţiul ce rămânea fusese cioplit cu migală printre dosare, iar cele două substanţe, aerul şi hârtia, coabitau într-un echilibru fragil.

— Ce-i? zise.

— Aţi sunat în legătură cu un domn Devereux.

— Cine sunteţi?

— Detectivul de poliţie Nick Belsey.

— Detectiv de poliţie? zâmbi el. Îşi privi asistentul, care-i întoarse zâmbetul.

— Pardon, zise Belsey. Intră în cabinet şi închise uşa, lăsându-l pe Midgley de cealaltă parte. Erau doar ei acum, faţă în faţă.

— De ce sunteţi aici?

— Are de-a face cu Alex Devereux. Sau e posibil să-l ştiţi drept Alexei Devmedenici.

— Nu ştiu niciun Devereux sau Devmedenici, zise Ridpath întorcându-se spre biroul lui şi prăvălindu-se într-un scaun vechi, capitonat. Flutură mâna, cu prudentă ospitalitate, spre un alt scaun, în care Belsey luă loc.

— Dar cu numele ăsta am reuşit să ajung la dumneavoastră, zise Belsey.

— Stai..., spuse învârtind nişte hârtii. Da, Devereux. Cred că era o anchetă de rutină. Nu-mi mai amintesc exact natura ei. Găsi un dosar şi începu să-l frunzărească, apoi păru că se dă bătut.

— Cu ce se ocupă AD Development? rosti Belsey.

— Nu ştiu. Dacă are de-a face cu Devereux, atunci probabil că n-am ştiut niciodată. Vorbea cu un accent de Yorkshire abia simţit, ca un om ce îşi petrecuse o întreagă carieră încercând să scape de el.

— Aţi vorbit vreodată cu dânsul?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Cred că mi s-a spus să-l contactez. Nu era acasă, aşa că v-am contactat pe dumneavoastră. Sau, mai precis, secţia dumneavoastră.

— Când aţi încercat asta?

— N-aveţi toate informaţiile la Hampstead?

Belsey trase un scaun dintr-o latură a camerei, veni lângă birou şi se aşeză. Era groaznic, cugetă el, că în

secolul douăzeci şi unu puteai să-ţi dai seama că un bărbat trăieşte singur doar după starea gulerului de la cămaşă.

— Cine-a spus ceva despre Hampstead?

— Cum adică?

— Aţi spus Hampstead.

— Şi nu de acolo sunteţi?

— Ba da. Dar n-am spus asta.

— Ce vreţi să insinuaţi?

— Credeam că nu vă amintiţi nimic despre el.

Se priviră în ochi peste marea de hârtii. Însă investigatorul financiar nu se fâstâcea.

— Ţin minte că era în Hampstead. Îmi amintesc acum despre cine e vorba.

Vocea îi devenise şi mai scăzută, ochii oţeliţi. Ascundea ceva. Belsey presupuse că instrumentau un caz şi nu voiau să-şi bage nimeni nasul, un caz care implica mult mai multe decât un cadavru într-o casă de lux din Hampstead.

— Arunca în dreapta şi-n stânga cu bani, zise Ridpath, şi-am vrut doar să-i pun câteva întrebări.

— O să vă trebuiască o placă de spiritism.

Asta îl opri. Băgă foile înapoi în dosar. Apoi oftă. Mişcă grijuliu dosarul în altă parte a pupitrului. În cimitir. Probabil se întâmplă mereu, cugetă Belsey. Moartea mereu îţi înhaţă omul.

— Hmm, nu pot spune că-s surprins, zise Ridpath.

— De ce?

— Oamenii cu jumătate de milion de lire bani gheaţă trebuie să fi obţinut banii aceia din vreun loc, iar locurile acelea nu le fac întotdeauna bine la sănătate.

— Ce vă faceţi să credeţi că asta i s-a întâmplat?

— Acum zece zile am primit un Raport de Activitate Suspectă de la o Christie's de pe vechiul Brompton Road. E o casă de licitaţie.

— Ştiu ce e Christie's.

— Potrivit raportului, a plătit pentru o pictură cinci sute de mii în bani lichizi. Sunt sigur că aşa îi place să acţioneze, dar asta înseamnă că ei sunt obligaţi să mă anunţe pe mine, iar eu să cercetez.

— Ştiţi cine era?

— Nu, îmi făceam doar datoria. Când cineva de sus vrea să mă opresc, de obicei mi se spune.

Poate că detectivul ideal ar trebui să fie pe jumătate inconştient, cugetă Belsey, o rotiţă în maşinăria justiţiei.

— Credeţi că moartea lui e suspectă?

— Cred că e cam prea dintr-odată.

— Chiar aşa?

— Uite ce, eu mă ocup cu infracţiuni financiare. Muritul nu-i o infracţiune financiară.

Se lăsă pe speteaza scaunului cu satisfacţia poliţistului care ştie că secretul eficienţei stă în păstrarea unei doze de mister. Însă lui Belsey îi plăcea de el. Ridpath era lipsit de şarm şi Belsey aprecia asta. Îi plăcea de oamenii care nu voiau să fie plăcuţi.

— Şi ce învârte AD Development?

— Habar n-am, zise Ridpath privindu-şi ceasul.

— Când aţi încercat să-l contactaţi prima dată?

— Luni. Am încercat luni de două ori şi o dată marţi. Apoi miercuri seară, după care am sunat la secţia dumneavoastră.

— Ce-i în dosar?

— Nimic. Doar raportul iniţial.

— Arătaţi-mi şi mie.

Ridpath îl fixă cu privirea.

— Nu.

— De ce?

— Nu aveţi autorizaţia.

Ridpath scoase dintr-un sertar o punguţă cu ceva şi se ridică. Era o felie veche de pâine ce începea deja să mucegăiască. Porni spre uşă şi o deschise. Asistentul său se afla la un metru distanţă. Belsey îl urmă pe Ridpath prin birou, pe coridor şi de-a lungul coridorului până la o fereastră crăpată vreo zece centimetri, care dădea spre întunecimea râului.

Ridpath presără firimituri pe pervaz şi se uită cum păsările dau năvală. Belsey se întrebă dacă adusese de acasă firimiturile. Se întrebă dacă măcar ajungea vreodată acasă.

— Nu ştiu cum aţi nimerit aici, dar vă sfătuiesc să rugaţi pe cineva de la pază să vă scoată afară cu bine. E ca un labirint locul ăsta.

— Da, văd, zise Belsey.

Ridpath se apropie de un automat de cafea şi aşteptă ceea ce maşina prezenta drept un cappuccino. După ce băutura sosi, începu să mănânce spuma cu o linguriţă de plastic. Inspectorul financiar avea obiceiul să-şi lingă buzele.

— N-aveţi şi altceva de făcut? spuse văzând că Belsey era tot acolo. Părea însă mai degrabă curios decât iritat.

— Dacă auziţi ceva de Devereux, o să mă anunţaţi şi pe mine? întrebă Belsey.

— Mă cam îndoiesc.

— Şi eu la fel.

Şaisprezece

Belsey conduse până la Kings Cross şi parcă la câteva străzi de morgă. Păşi cu capul în jos prin întunericul abia lăsat, gândindu-se la ce se afla în dosarul acela şi la ce joc juca Ridpath. Se mai gândea că unora le place să folosească bani gheaţă, chiar şi când era vorba de sume cu şase cifre, până şi la Christie's. Mai ales la Christie's. Doar de curând casele de licitaţii informau despre asemenea lucruri, încercând să-şi asigure spatele.

Însă gândul cel mai apăsător, cel pe care nu şi-l putea scoate din minte nicicum, era că Devereux nu mai reprezenta micuţul său secret. Devereux era în sistem, iar sistemul nu uită niciodată. Sistemul nu ştie ce e important, asta însă nu înseamnă că nu i se poate spune ce e neimportant. Veştile nu erau bune. Însemnau că cineva s-ar fi putut interesa în orice clipă — de bani, de cadavru, de casa drăguţă din Bishops Avenue.

Trecu de un şir de persoane ce ieşeau din British Library, coti pe strada Camley şi, când înălţă capul, ajunsese în spatele terminalului Eurostar. Cercetă zona interzisă de după gardul de sârmă, dintre drum şi şine. Dacă ar fi putut să sară pe acolo… Probabil că unii o

făceau, şi săreau iarăşi când trenul încetinea apropiindu-se de Bruxelles. Iar Bruxelles era întocmai ce-i trebuia.

Ajunse la morga şi la secţia de medicină legală şi patologie din St Pancras. O placă fixată de clădirea mică, gotică, anunţa mândria numiţilor John William Dixon şi Samuel Richard Lamble de a o fi construit în numele Comitetului sanitar în 1867. Trepte sparte de ciment duceau spre uşă. Dincolo de aceasta se întindeau grădinile St Pancras, pe sub ramuri desfrunzite. Clădirile austere de cărămidă roşie ale vechiului azil dominau scena. Fantomele copiilor sărmani foşneau printre crengile goale ale copacilor şi se reflectau în ferestrele înalte, sumbre. Belsey trase o gură bună din aerul nopţii înainte de a intra. Întreg locul părea atins de umbra morţii — nu de durerea sau groaza acesteia, ci de o stranietate rece, tăcută. Moartea cu un deget la buze. Era, aşadar, un loc numai bun de vizitat legistul.

Bătu în geamul murdar al sediului. După o clipă apăru dr. Angela Hawks, în halat alb, clătinând din cap.

— Am închis, Nick.

— Am venit pentru petrecerea de după.

Ea oftă şi-l lăsă să intre, apoi încuie iarăşi uşa. Era cât pe ce s-o pupe pe obraz, însă ea se feri şi pătrunse în lumea sumbră a zidurilor îmbrăcate în lemn şi a formaldehidei.

O urmă în morgă, o încăpere mică având o singură masă de oţel, linoleum pe jos, faianţă crăpată şi spălăcită pe peretele din dreapta şi treizeci de uşiţe numerotate pe stânga.

Un schelet descărnat, fără mandibulă, se afla întins pe masă.

— Uită-te la tipul ăsta, zise Hawks. Ce-ţi inspiră?

Belsey îl studie. Se plimbă în lungul mesei şi înapoi: fâşii de cârpă de aceeaşi culoare cenuşie ca smocul de păr, oase cu pete verzi, rămăşiţe de carne, de culoare cafeniu închis.

— Bărbat. Are leziuni pe oase. Probabil de la sifilis. O tăietură în susul coloanei, provocată de o lamă. Posibil să fi murit fiindcă i s-a tăiat beregata.

— Da, dar când?

— Unde a fost găsit? întrebă Belsey

— Zona EC2.

— Craniu şi dinţi pătate cu verde de la reziduuri de cupru, deci a fost îngropat înainte de vremea Monetăriei Regale[5]. Urme pe craniu. Îngropat în ce?

— Plumb.

— De asta mai are ceva păr.

— E roman. Cam pe la 200 e.n., presupunem.

— Şi ce l-a readus în lumea celor vii?

— Noul centru comercial din Bishopsgate. Escavaseră deja un cimitir medieval şi acum am descoperit că fusese pus peste unul roman.

Belsey se uită în orbitele goale ale romanului.

— Să deschid un dosar de caz? întrebă.

— Sigur.

— Avem tendinţa să credem că primii o mie de ani sunt vitali într-o anchetă a unei crime, zise Belsey. Are şi un nume?

— Hadrian. O să-l îngropăm la loc, dar aşteptăm pe cineva care cunoaşte ritualurile, riturile romane.

---

5 În engleză Royal Mint; instituţia îşi are originile în secolul al nouălea al erei noastre.

Erau respectuoşi cu morţii, potrivit recomandărilor Consiliului local; lucru nebăgat în seamă şi pentru care nu li se mulţumea. Din acest motiv, lui Belsey îi plăcea de ei.

— A fost legistul să vadă sinuciderea aia pe care v-am trimis-o?

— Azi nu. A avut treabă la un incendiu pe M11.

— E ceva de menţionat?

Ea acoperi scheletul romanului cu un cearşaf albastru, verifică o listă şi descuie numărul 29, trăgând sertarul cel lung pe rotiţele unsuroase. Belsey luă o pereche de mănuşi dintr-o cutie stil Kleenex şi ajută la dezvelirea lui Alexei Devereux.

Îi răsese o parte din păr ca să verifice craniul. Era şi incizia obişnuită, în formă de Y, de pe frunte. Gâtlejul îi fusese cusut şi ochii închişi. Era straniu să vadă iarăşi corpul, după ce-i uzurpase viaţa. Belsey se simţi împuns de vinovăţie. Simţea însă, şi mai puternic, o legătură cu mortul. Devereux, prieten vechi, cugetă Belsey. Eu şi cu tine.

— Ceva în stomac?

— Nişte carne roşie, grasă. Nu mai mâncase de câteva ore. Câţiva mililitri de alcool în sânge, dar nimic ieşit din comun.

— Secretara l-a identificat?

— Da.

— Cum ţi s-a părut?

— Supărată. Un pic îngreţoşată. Mi-a vărsat lacrimi pe jos şi a zis că nu-i vine să creadă.

— I-a spus domnul D.?

— De ce?

— Aşa îi spunea, domnul D.

— Simpatic. Te superi dacă fumez o ţigară?

Hawks îşi lăsă în cuier halatul alb şi se urcară pe acoperiş. Sufla vântul. Erau trei fotolii uzate şi o scrumieră cu picior. Aprinse două ţigări şi-i trecu una lui Belsey. În întunericul de dincolo de Kings Cross se puteau desluşi braţe hidraulice deplasându-se asupra întinderii de pietriş. Mai aproape de ei se afla canalul Regents, vălurindu-se în negru şi oranj, plin ochi cu şalupe-locuinţă.

— Doamne, ce frumos e, zise Belsey.

— Crezi?

— Ai pornit vreodată o şalupă fără cheie?

— În ultima vreme nu.

— E posibil. Odată am arestat pe cineva pentru asta.

Hawks fuma cu braţele strânse pe piept, cu un cot în palmă, sprijinită de un horn. Părul nisipiu îi cădea ceva mai jos de umeri. Belsey îşi aminti o petrecere dată în cinstea unui patologist pensionat, când, aflaţi afară şi uitându-se la lună, ea îl luase de braţ. Fusese un gest instinctiv şi inocent. De aceea poate nici nu iniţiase vreo mişcare până ce erau pe punctul să plece, când încercase o abordare stângace. Ce ciudat, să li se spună „mişcări". Deplasare, ieşire din scenă.

Era acolo o şalupă pe nume *Ducesa*, cu numele scris cu vopsea la proră. Prin geamurile sale se vedea o sufragerie în miniatură, un fotoliu, o sobă veche. Pe punte erau ghivece cu flori. Se profila deodată, clară, o viziune a vieţii pe *Ducesa*.

— Am putea să urcăm la bord şi să pornim în larg, zise.

— Chiar aşa?

— Să urmăm canalul spre Limehouse, să ajungem la Tamisa, apoi, prin Essex, către mare…

— În ce district locuia? întrebă Hawks.

— De ce?

— Dacă nu are rude, atunci consiliul se va ocupa de funeralii.

— Camden, zise Belsey. Dar a lăsat un cec pentru pompe funebre.

— Un cetăţean prudent, ce să mai!

Hawks strivi ţigara sub talpă. Se întoarseră şi se postară de-o parte şi de alta a corpului palid.

— Ai terminat? zise ea.

— Mai lasă-mă puţin.

Hawks se aşeză pe un taburet lângă bancul lateral.

— La ce te gîndeşti?

— Ce greşeală fac oamenii când încearcă să-şi reteze gâtul?

— E o glumă?

— Poate.

— Nu ştiu. Ce?

— Îşi lasă capul pe spate.

— Nu-mi vine să râd.

— Lasă-ţi capul pe spate.

Ea făcu întocmai. El se apropie şi-i atinse gâtul, trecându-şi un deget peste muşchi.

— Aici e platisma, un muşchi fin. Nu-i uşor să treci prin el.

— Poate nici n-a făcut asta.

— L-am găsit cu capul pe spate, zise Belsey.

— Şi?

— Ar putea fi o crimă?

— Nu sunt detectiv de poliţie. Nu există nimic care să mă ducă cu gândul la o cacealma — sunt tăieturi de încercare, rană cu incizie graduală, nicio altă leziune. Atâta pot să-ţi spun.

— Ce ştii despre Boadicea?

Medicul patolog îl privi ţintă.

— De ce? E implicată şi ea?

— S-ar putea să fie.

— Regină a tribului icen. A ars Londra. Se spune că ar fi înmormântată pe Heath.

— E adevărat?

— E adevărat că a dat foc Londrei. Am văzut stratul de cenuşă. Pe unde-i îngropată, nu ştiu. Îşi privi ceasul. E opt fără un sfert, Nick, de ce fac eu oare lecţii de istorie cu tine?

— Încerc să-mi completez educaţia.

— Încearcă la legist iarăşi, mâine. Poate ţi-o completează el.

Belsey aruncă mănuşile la coş. Se spălară pe mâini împreună, în chiuvetă. Belsey zise:

— Ştiai că primii legişti aveau ca sarcină să se ducă pe epave şi să vadă ce comori erau acolo pentru rege? La asta foloseau.

— N-am ştiut. Ce vrei să fac cu domnul Devereux?

— Nimic, scapă de el.

Ea îşi uscă mâinile. Apoi ridică privirea spre Belsey.

— Deocamdată mai ţine-l, zise Belsey.

Şaptesprezece

Bravo, echo, lima, sierra, echo, yankee.

India, sierra.

Foxtrot, uniform, Charlie, kilo, echo, delta[6].

Fără paşaport. Fără bani. Un cadavru cerându-se investigat. Un Porsche Cayenne mânjit cu amprentele lui.

Şi un copil de şapte ani şi-ar fi putut da seama că treaba nu era roz.

Se porni ploaia, o ploaie răutăcioasă, care nu se grăbea defel, cu stropi mari şi grei. *Judecata s-a pogorât şi apa pe care pluteşte arca cu cei salvaţi a distrus orice altă viaţă.* Belsey trecu prin Hampstead Village cu maşina. O clipă i se păru că-l urmăreşte o maşină, dar apoi dispăru. Gândi: de mâine mă fac băiat de treabă. Poate încă putea să accepte suspendarea, să mai stea în concediu medical ceva timp, să se întoarcă fără gălăgie în marginea oraşului la un apartament de serviciu şi cu un plan de plată a datoriilor. Pentru tot restul vieţii. Să se predea datoriilor, să-şi măsoare timpul în datorii. Avea nevoie de o cafea.

---

6 Iniţialele cuvintelor formează în engleză *Belsey is fucked*, „Belsey e terminat".

Belsey viră de pe strada Heath spre Church Row, în direcţia bisericii St John's. Pictorul Constable era îngropat în curte. Keats avea un bust lângă altar. O biserică din Hampstead. Luminile criptei străluceau. Belsey parcă maşina şi-şi cercetă ţinuta în oglinda retrovizoare. Ieşi din maşină, îşi îndreptă haina, ajunse la treptele de piatră şi coborî.

Pereţii erau decoraţi cu picturi făcute de copii. Pe pervazul ferestrei se aflau borcane cu pensule murdare. Scaunele pentru copii erau adunate grămadă şi douăzeci de scaune pentru adulţi fuseseră aşezate astfel încât să formeze un cerc în mijloc, şaisprezece fiind ocupate de bărbaţi şi femei cu priviri meditative sub luminile puternice ale camerei copiilor. Belsey se duse glonţ la biscuiţi şi luă un pumn. Îşi făcu o ceaşcă de cafea tare, instant. Avea să aibă gust de gudron, dar totodată putea să-l şi scoată din starea în care era. Văzu un scaun gol şi se aşeză fără să se uite în jur.

Reuniunea începu la opt.

— Bine aţi venit, spuse conducătorul. Numele meu este Darren.

Darren îi salută pe cei cunoscuţi şi le ură bun venit celor nou-apăruţi. Purta ochelari cu rame groase şi avea în mână o broşură cu sfaturi de autoajutorare. Un agent imobiliar cu convulsii puternice fu prezentat de soţia lui. Era acolo să-l ajute să-şi depăşească starea. „Orice trebuie, facem" zicea fără oprire. Adusese prăjitură cu fructe pentru cei din grup şi-i oferi din ea lui Belsey. Belsey luă o felie. Lângă agentul imobiliar stătea un băiat sfrijit de optsprezece sau nouăsprezece ani, în uniforma albastru cu portocaliu a unui lanţ de supermagazine, apoi un tip mai vârstnic cu un tatuaj înfăţişând un tigru pe

un braţ şi o geacă de pilot sub scaun. Cinci sau şase persoane apărură când întâlnirea tocmai începea. Beţivi de Hampstead: judecători pensionaţi, un actor bătrân, femei din partidul conservator. Belsey încercă să nu-i privească prea insistent.

O femeie sosi cu întârziere şi se aşeză pe un scaun vizavi de Belsey. Era cam de vârsta lui. Îşi trecu mâna prin părul arămiu şi se aşeză picior peste picior. Avea o fustă minusculă şi, la capătul unor picioare nesfârşite, purta tocuri de-o lungime periculoasă. Pe ea o privi fiindcă avea ochi verzi ce păreau să fi plâns de curând, iar când ea îl măsură în treacăt simţi că-l trec fiori. Arăta profesionistă, frumoasă şi stânjenită, precum cineva care descoperise că-i alcoolic în felul în care descoperi că ţi-ai pătat bluza.

— Bună, spuse ea cu voce joasă, îmi cer scuze de întârziere.

Cei din încăpere îşi mutară privirile spre ea şi apoi îşi întoarseră la loc capetele, bărbaţii ceva mai rapid decât femeile. Însă nou-sosita cercetă locul îndeaproape cu ochi lucitori şi iuţi. Privirea ei se intersectă cu a lui Belsey o secundă prea mult. Încercă să-şi aducă în memorie victime recente, martori, suspecţi, colegi poliţişti şi avocaţi. N-o mai văzuse. În viaţă uiţi unele lucruri, însă pe altele, nu.

Când îi veni rândul, femeia spuse că se numeşte Charlotte şi că nu mai băuse de douăzeci şi două de ore, după care admise că era vorba, de fapt, despre cinci ore. Vocea îi suna încrezătoare, apoi începu să-i tremure. O luase la vale, spuse, dar de data asta era decisă să facă lucrurile să meargă. Ştia că nu poate singură. Se ocupa cu achiziţii de haine pentru un magazin de pe bulevard.

Avea treizeci şi doi de ani. Toată lumea aplaudă. Belsey îi urmări ochii în căutare de indicii. Machiaj discret, lănţişor simplu de argint, fără verighetă, deşi o verighetă nu oprea niciodată nimic, ba chiar făcea mai simple lucrurile uneori.

Belsey spuse, la rândul lui, că se numeşte Jack şi că nu mai băuse de zece ani. Spuse că în noaptea aceea venise fiindcă un prieten de-ai lui se sinucisese. Nu avusese de gând să-şi fabrice un asemenea personaj şi nu prea ştia ce-i venise.

Ridică de câteva ori privirea, pe parcursul întâlnirii, şi tânăra încă îl privea. Şi de fiecare dată se uita în altă parte. Se întrebă dacă ea ar fi avut bani pentru un bilet de avion.

— Ce implică un inventar moral? întrebă coordonatorul grupului. Să ne asigurăm, pentru început, că nu există niciun ungher în sufletul nostru care să rămână umbrit de minciuni şi justificări…

În pauză, Belsey se apropie de Charlotte, care stătea în picioare lângă recipientul cu ceai.

— Bun venit, zise.

— Mulţumesc, replică ea, apoi zise: Zece ani. Nu-mi pot imagina cum ar fi să mă abţin de la ceva zece ani.

— Păi nici nu merită să-ţi imaginezi, zise Belsey tot numai un zâmbet. Ea îşi turnă un plic de cafea instant într-un pahar de plastic. Ai făcut pasul cel mai dificil, zise el, venind aici în seara asta.

— Chiar aşa?

— Nu.

— Eu sunt Charlotte, spuse ea întinzându-i mâna. Presupun că m-ai auzit deja spunând asta.

— Jack.

Îşi făcu cafeaua şi rămase cu ea în mână, sprijinindu-se cu şoldul de muchia mesei. Suflă uşor în aburii care se ridicau, aruncând ocheade prin încăpere.

— Eşti de prin partea locului? îl întrebă.

— Îndeajuns, spuse Belsey.

— Norocul tău.

— Îmi place zona asta.

— Mă simt încurajată când aud că există oameni care şi-au menţinut controlul atâta timp, zise ea.

— Sigur, zise Belsey şi sorbi din cafea. Sincer să fiu, eu credeam că aici e grupul Dependenţilor Sexuali Anonimi.

— Serios?

— Glumeam.

Ea râse.

— Şi e bine aşa, treaz?

— Nu, e ca naiba. Şi cafeaua e la fel, zise şi turnă restul în chiuvetă.

În a doua jumătate a întâlnirii, Charlotte se aşeză lângă el. Se citi din cartea Alcoolicilor Anonimi şi se porni altă discuţie. Însă Belsey îşi pierduse concentrarea. La final, agentul imobiliar se ridică şi povesti grupului despre experienţele de la căminul de copii şi cum îi iertase pe cei care îl abuzaseră la fel cum şi Dumnezeu îl iertase pe el.

— Ne credem puternici, zicea omul, şi apoi, când descoperim că suntem slabi, ne gândim că am dat greş…

Charlotte începu să plângă. Belsey îi cuprinse umerii cu braţul. Urmă o mulţime de vorbărie despre cum s-o ia uşor şi să participe la cât mai multe întâlniri. Belsey îi simţi în palmă oasele mici ale mâinii.

După aceea, vreo doi membri veniră s-o îmbrăţişeze pe Charlotte. Se împărţiră vederi motivaţionale şi

pliante. Soţia agentului imobiliar insistă ca Charlotte să ia ce mai rămăsese din prăjitură. Zise că Dumnezeu o avea în pază. Când se uită iarăşi împrejur, Belsey observă că dispăruse.

Ajută la golirea ceainicului, la strâns scaunele şi la aranjat băncuţele pentru copii. Belsey se întrebă dacă centrul de zi pentru copii avea cunoştinţă de activităţile nocturne din încăpere. Îşi imagină că scaunele pentru adulţi stau înghesuite într-un ungher pe parcursul zilei, ca la o lecţie pentru care nu sunt pregătite. Plecă de-acolo tăind-o prin biserică. Avea ceva cioplit în lemn care-i plăcea, cu un vers dintr-un psalm. Imaginea îl arăta pe Cristos printre ciobani. Cuvintele se vedeau deasupra şi pe părţi. La „El mă duce spre păşuni verzi“, Belsey se gândi la câmpurile de dincolo de M1, mărginite de canale noroioase, peste care se plecau arbori şi şiruri de boscheţi. Însă la „Mă călăuzeşte spre ape liniştite“, Belsey îşi închipui rezervoarele sumbre tronând peste mlaştinile Walthamstow, pe care le răscolise cândva căutând un copilaş rătăcit.

Charlotte stătea singură, aşteptând, când ieşi din biserică. Era sub un felinar, cu chei în mână. Church Row era gol, iar ploaia se oprise.

— Hei, zise ea.

— Hei. Charlotte.

— Cristoase, ce mai adunătură.

— Acum ştii de ce-i anonim.

Ea zâmbi larg. Umerii îi tremurară pe sub pardesiu şi se uită împrejur.

— Conduci? întrebă el.

— Probabil că n-ar trebui, zise ea privindu-şi ţintă cheile din mână. O să-mi spui cumva să n-o fac?

— Nu.
— Nu spuneai că stai prin zonă? întrebă ea, iar ochii îi străluceau.
— Oarecum.

Belsey privi felinarele, fiecare cu o aură împrejur, răspândindu-şi lumina peste pavajul ud.
— Ce-ar fi să mă laşi să-ţi fac o cafea ca lumea mai întâi, se auzi spunând. Şi după aceea te duc acasă.

Optsprezece

Urcară cu maşina pe strada Heath, trecând de galeriile private şi de restaurantele mediteraneene către Whitestone Pond. Era o noapte senină, iar iazul îngheţase. Trecură de o dubiţă cu burgheri ce deservea comunitatea de bărbaţi care căutau alţi bărbaţi printre arbori şi cotiră pe Spanard's Road.

— Stai pe-aici? zise Charlotte.

Şoseaua era întunecată. Dacă ştia zona, ştia totodată că mai sus erau doar conace, însă dacă nu, i s-ar fi părut pustiu.

— La un minut mai încolo. Dar putem să ne oprim şi-ţi plătesc un taxi dacă vrei.

— Nu, e în regulă. Oricum merg în aceeaşi direcţie. E totul aşa de frumos. Uitasem cum arată Hampsteadul pe timp de noapte.

— Pe acolo îşi făcea veacul pe vremuri Dick Turpin, zise. Tâlharul de drumul mare. Pe-atunci aveau copaci-spânzurătoare pe margini de drum, ca să expună corpurile răufăcătorilor executaţi.

— Foarte drăguţ.

El îşi dădu seama că nu se simţea în largul ei. Dar nu el o pusese să aştepte lângă biserică, la ieşire. Hotărî să ducă o conversaţie uşoară.

— Felinarele astea vechi sunt toate monumente. Le iubesc. Ştiai că, odată, existau în Londra zece mii de aprinzători de felinare, când erau cu gaz? Şi ieşeau în fiecare noapte la muncă.

— O, ce felinare frumoase.

— Ăsta e Hampstead.

Ce se alesese de lampagii? se întrebă Belsey. Şi-i imagină văzând pentru prima dată lumina electrică şi ştiind că se sfârşise, începând să pună bani deoparte ca s-o ia din loc, pornind-o către întuneric.

— Aşadar, dacă nu eşti din zonă, ce căutai la întâlnire? zise el.

— Am avut nişte treabă prin zonă.

— Cumpărat de ţoale.

— Exact, zise ea, însă fără convingere.

Trecură de Spaniard's Inn, iar el se întrebă care dintre ei încerca să-l ducă de nas pe celălalt. La intersecţia următoare viră stânga pe Bishops Avenue.

— Doamne, zise ea râzând, da' cine eşti?

Parcă la câteva case distanţă de numărul 37 şi se apropiară pe jos. Îşi ţinu un ochi aţintit asupra gheretelor de pază de vizavi, iar celălalt pe maşinile parcate, tufele şi umbrele dinspre casa lui Devereux. Ajunseră la poartă.

— E OK. Pentru moment locuiesc aici.

— Ce-i asta?

— E greu de explicat.

O călăuzi pe alee până în faţa uşii, unde ea rămase tăcută. Bogăţia se ivise printre ei ca un râu rece. Deschise uşa.

— Stai singur aici? zise ea când Belsey aprinse luminile de pe hol, făcând să apară scările şi fântâna. Totul i se părea ţeapăn acum, ca butaforiile de pe un platou de filmare.
— Pe moment.
— Nu te simţi singur?
— Mă simt foarte singur. Vrei să aştepţi un pic? zise Belsey.
Intră în dormitor şi încuie camera de securitate. Acum mirosea cum trebuie. Închise fereastra. Trecu în salon, ascunse sticlele goale, iar pe cea de coniac o strecură pe după canapea.
— Poţi intra, o anunţă.
Charlotte păşi cu şovăială înăuntru şi suspină uimită văzând rafturile, covorul şi cărţile.
— Aşa multe cărţi. Şi artă.
— Unde să stăm? făcu Belsey.
Ea se aşeză pe sofa. Nu mai părea atât de deranjată. Făcu să alunece de pe ea haina de iarnă, cu zvâcniri din umeri, iar Belsey îi admiră gâtul palid.
— Ai câine? zise ea.
— Nu, nu cred. De ce?
— E păr de câine pe sofa. Sunt alergică.
— Ia să-l văd.
Îi dădu firul. Îl duse la lampa cu picior şi-l cercetă.
— Nu e de câine.
— Ai ceva de băut? Apă adică, sau cafea, zise ea.
Se duse la bucătărie şi pregăti cafea, cu gândul la părul de câine. Man's Best Friend. *O cumpărătură la Golders Green. Are vreun sens?* Apoi se gândi la achizitoarea de modă, cea suspect de atentă la detalii, pe care o invitase acasă. Casa lui de împrumut. Când reveni cu cafelele, Charlotte se plimba printre rafturi.

— Cum de-ai ajuns aşa bogat? zise cu o francheţe ca de copil.

— Vrei să ştii adevărul?

— Te rog.

Belsey se aşeză şi sorbi din cafea. Se uită cum tocurile ei lasă adâncituri în covorul gros.

— N-aveam nicio leţcaie. Eram sărac lipit. Şi, într-o zi, mi-am spus că gata, mă las de băut. Şi, totodată, mi-am spus aşa: pentru fiecare pahar pe care nu-l beau o să fac o afacere. Un bănuţ în plus. O liră în plus. De fiecare dată când îmi venea să mă autodistrug.

— Chiar aşa?

— Da. Mai luă o sorbitură. Devereux avea cafea de calitate, un amestec din Asia de Sud. Şi am descoperit că, dacă faci ceva pentru că vrei, pentru că ştii că are un scop, te schimbă. Dacă faci din toată inima.

Se aşeză din nou lângă el pe sofa şi-şi luă ceaşca.

— Mersi.

— Am fost în armată. M-a învăţat multe despre lucrurile care trebuie preţuite. Acum, mare parte din ce fac are legătură cu copiii cu dizabilităţi.

— La ce ai fost în armată?

— La operaţiuni în linia întâi. Ca un fel de cercetaş, trimiteam poziţii prin radio pentru avioane.

— Eşti credincios?

— De ce? zise Belsey.

— Ei spun că trebuie să-ţi pui credinţa într-o putere aflată deasupra ta. E primul pas.

— Aşa zic ei.

— Tu cum faci?

— Nu-i greu să-ţi găseşti o putere deasupra ta, zise Belsey. Mai greu ar fi să-ţi găseşti una sub nivelul tău.

Ea cugetă la asta, aruncând iarăşi priviri prin încăpere.

— Nu vreau să depăşesc măsura, zise, dar cred că eşti un tip cu multă putere.

— Sunt bogat şi cunosc lume, iar oamenii fac ce le spun, zise Belsey simţindu-se transportat. Asta însă nu e putere. Am avut parte de asta ani întregi şi nu m-am putut opri să nu beau, chiar dacă mă distrugea. Banii nu schimbă situaţia. Încercă să-şi amintească ce scria pe pliant. „Nu există problemă pe care băutura să n-o agraveze."

— Cu excepţia sobrietăţii.

— Aşa că încerc să trăiesc cât mai normal.

— Nu cred că eşti complet sincer cu mine, spuse ea întorcându-se brusc cu faţa spre el.

— În ce privinţă?

— N-ai fost abstinent zece ani.

— De ce-ai zice asta?

— Fiindcă ştiu oameni care au făcut-o.

Belsey încuviinţă din cap. Sorbi din cafea, privind-o.

— Ei bine, Charlotte, zise, dacă-ţi arăt şi eu că nu te ocupi cu achiziţii?

Era acum rândul ei să se încrunte.

— Haide, arată-mi.

— Cât de mult scris implică ce faci?

— De ce?

— Ai o bătătură de la scris la mâna dreaptă.

— Poate ţin un jurnal.

— Poate.

— Cu ce mă ocup, atunci?

— Eşti ziaristă.

— De unde ai scos asta?

— Bătătura şi felul în care ai spus „cunoscut lanţ de magazine". E formulă de ziar, neutră, nimeni nu vorbeşte

aşa. Şi mi-ai dat minciunile în vileag, dar încă mai eşti aici. Nu eşti de la poliţie, altfel ai fi scăpat până acum de urma asta de accent de şcoală particulară. Deci mă gândesc că faci investigaţii de altă natură. Amuşinai după beţivii de Hampstead.

— Şi tu ce căutai acolo?

— Venisem la agăţat.

Ea dădu din cap.

— OK, întrebare de un milion: la care ziar sunt?

— Dacă ghicesc, te dezbraci.

Ea se gândi.

— Şi lenjeria intimă?

— Sigur.

— Dacă greşeşti?

— Mă dezbrac eu.

— Bagă.

— La *Mail*.

Ea îl privi ţintă.

— De ce?

— Mi-am dat cu părerea, atât.

— Vreau să-mi spui de ce.

— Am dreptate.

— Mai întâi, spune-mi.

— Hainele, stilul. Vreun amărât are probleme cu băutul şi tu vrei să-l prinzi la înghesuială.

Ea zâmbi.

— Te apropii.

— La care eşti?

— *Mail on Sunday*.

El îi aruncă o privire, după care începu să-şi descheie cămaşa.

— Stai, chicoti ea.

— De ce?
— Aşa, zise ea râzând.
— Ei, în cazul ăsta… rosti el şi scoase coniacul la lumină.

Charlotte aduse pahare din bucătărie şi i se alătură lui Belsey pe sofa, azvârlindu-şi pantofii din picioare. Băură o grămadă de coniac.

— Nu-i doar un amărât, zise după al treilea pahar. Şi n-are a face doar cu băutura.
— Ce-i, atunci?
— N-ar trebui să-ţi spun. Probabil e vecin cu tine sau ceva. Milton Granby, şeful financiar de la Corporation of London, din City.
— Nu-i vecin cu mine.
— Ei, pe el îl căutam.
— De ce?
— L-ai văzut vreodată pe-acolo?
— Probabil nu l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea.
— Nu l-ar recunoaşte prea mulţi.
— Dar de ce, dacă nu-i o problemă cu consumul?
— E motivul pentru care bea.
— Continuă.
— Oh, e ca de obicei. Zvonuri despre o ditamai gaura în finanţele din City. Ştii ceva despre cartierul City din Londra? E o lume închisă — bătrână, excentrică, mai puternică decât agenţiile guvernamentale. Jumătate din timp, lumea asta crede că suntem în secolul al doişpelea, iar în cealaltă jumătate, acţionează ca un capitalist sălbatic, nemilos. Câteva dintre investiţiile lor recente au fost clădite pe finanţări dubioase. E cam jenant, o gaură în contabilitatea proprie a companiei. Milton Granby e unul dintre cei mai puternici oameni din Square Mile şi nimeni nu ştie de el, şi e corupt, asta spuneam. Nu mă

interesează doar să-l prind la înghesuială cu o problemă legată de alcool. N-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea.

— Buzele-mi sunt pecetluite.

— Adu-le încoace la sigilat, zise Charlotte. Se aplecă şi-i atinse buzele cu ale ei. Apoi se îndreptă de spate şi-l privi. Belsey îşi punea întrebări în privinţa propriei corupţii. Părea un cuvânt aşa de solemn. Îşi rememoră figuri de poliţişti şpăgari, oameni dezamăgiţi, nu lipsiţi de talent, mai duri decât criminalii pe care-i vânau. Aveau, de obicei, câte-o slăbiciune pe undeva, vreo dependenţă de alcool, maşini rapide sau femei. Şi începeau zvonurile: se desfăşoară o operaţie, cineva a fost amprentat şi aşa mai departe. Apoi, individul dispărea într-o bună zi, transferat la muncă de birou sau pus pe concediu de boală. Mai fusese şi cazul lui Neil Tanner, inspector la Stoke Newington, găsit spânzurat într-o ascunzătoare din Dalston înainte să apuce să-l salte. Belsey mai turnă coniac. După încă trei pahare, urcară scările până în dormitor şi se aşezară pe pat. Ea privi ţintă imaginea lui în uşa cu oglindă a camerei de siguranţă.

— Treci pe la spatele meu, zise. Ia-mă în braţe. Uită-te la noi. Oricine ar putea crede că ne-am cunoaşte, râse Charlotte. Belsey, pe la spate, o strângea la piept, cu braţele mai jos de sâni.

Era beată.

— Îţi place s-o faci aici? În faţa oglinzii? Să-ţi vezi prada pe care ai adus-o în bârlog? Se lăsă pe spate în pat, cu capul spre margine, să poată vedea şi mai departe oglinda. El îi desfăcu nasturii de la blugi.

— Eşti un om rău.

— Chiar aşa?

— Da.

Îi ridică bluza şi-o sărută pe burtă.

— De ce?

Ea se ghemui şi îi flutură prin faţa ochilor o clamă de păr.

— Nu cred că e a ta.

El îi luă clama şi se întinse la loc pe pat, întrebându-se în ce mama dracului se băgase.

— O, Jack, ţâţâi ea dezaprobator, apoi se strecură în faţa lui şi începu să-i descheie nasturii cămăşii, iar el încetă să mai gândească.

Se priviră în oglindă ca nişte străini ce se uitau la alţi doi străini. După ce terminară, ea închise ochii şi el o ţinu în braţe, ascultând cum răsuflarea i se domoleşte. I se potrivea bine în braţe. În cele din urmă, Belsey se desprinse şi se duse la baie. Cercetă clama de păr. Se băgă cu capul sub jetul de apă rece de la chiuvetă, iar când reveni o găsi înfăşurată în plapumă, trecută în lumea viselor. Îi deschise geanta de mână, găsi portofelul şi verifică numele de pe cardul bancar: Charlotte J. Kelson. Îl puse la loc în portofel.

Coborî la parter şi-şi turnă un whisky mare. Se simţea mai bine decât îşi amintea să se fi simţit în ultima vreme, binevoitor, postcoital. Whisky-ul îl înconjurase cu o aureolă călduţă. O vreme stătu şi admiră studioul, cu şemineul, biroul de mahon şi covorul persan uzat, simţind cum creşte în el recunoştinţa pentru bogaţi, gardienii frumuseţilor lumii, transmiţându-şi casele astea pe cinste şi străzile pline de farmec din generaţie în generaţie. Avea senzaţia că bogăţia îl făcea un om mai bun.

Belsey cercetă rafturile lui Devereux: biografii ale unor oameni de stat, ghiduri ale Londrei, istorii ale Londrei,

cărţi în rusă despre artă şi în engleză despre comunism. Odată, Belsey găsise un teanc de pamflete ale Partidului Comunist în casa unui pensionar decedat, îngălbenite, din anii 1940–1950. *CPGB: Marea Britanie şi a Treia Internaţională*. Le luase acasă să le citească şi se simţise ca şi cum ar fi vechi epistole de amor, schimbate între oameni răposaţi de mult. Cunoştea un singur lucrător de poliţie care se declara comunist, un tip de la secţia din Borough, care milita pentru dreptul poliţiei de a face grevă şi vindea exemplare din *Socialist Worker* la sfârşit de săptămână. Parcă-i auzea vocea: *Sărăcia nu face parte din viaţă, Nick. Nimeni nu are de ce să fie sărac.*

Belsey scoase din raft o carte despre cavaleria din Rusia.

Ceasurile îndelungi petrecute în şa erau cele mai fericite şi mai paşnice momente ale existenţei sale stranii şi lipsite de tihnă. Nicicând nu era acceptată cu mai puţină îngrijorare nesiguranţa acelei zile şi a sorţii decât în dimineţile când escadronul se aduna la revărsat de zori, iar suflarea răcoroasă a vântului se împletea printre coamele cailor şi făcea să fluture panaşele.

I-ar fi plăcut să fi fost la cavalerie. Ar fi putut să intre la Poliţia călare. Revolte, meciuri de fotbal — acolo se mai găseau în ziua de azi cai. Se gândi la pregătirea sa, pe când era cadet, în domeniul revoltelor urbane, în oraşul-fantomă Staffordshire, ţinut exclusiv pentru acest scop. Văzu străzile întinzându-se goale, carcasele caselor, magazinelor şi barurilor răsunând de răpăitul bastoanelor pe scuturile de plastic. Poliţişti mai în vârstă, prieteni de-ai tatălui său, mai vorbeau uneori de grevele minerilor, de Brixton, Broadwater. Erau amintiri care îi legau, cicatrici de bătălie.

Luă din raft *Istoria ilustrată a Londrei* şi-şi imagină că Devereux o cumpărase după ce sosise aici, încântat de noua lui casă. O pagină fusese îndoită la un colţ, apoi îndreptată, însă cartea reţinuse semnul şi se deschise. Pagina 17.

Boadicea.

Poate cea mai completă distrugere a Londrei a fost provocată de neînfricata regină războinică Boadicea.

Devereux îi subliniase numele. Cartea spunea mai departe:

Boadicea era regina tribului briton al icenilor şi a condus o răscoală a triburilor din zonă împotriva forţelor de ocupaţie ale Imperiului Roman.

Soţul Boadicei, Prasutagus, îşi împărţise prin testament regatul în două, între fiicele lui şi împăratul roman. La moartea sa, totuşi, voinţa i-a fost ignorată. Regatul a fost anexat ca şi cum ar fi fost cucerit. Boadicea a fost biciuită, iar fetele sale au fost violate în faţa ochilor săi.

În anul 60 sau 61 d. Hr. Boadicea şi-a condus la luptă poporul icen. Distrugerea oraşului Camulodunum (Colchester) şi alungarea unei legiuni romane au dus la eliberarea aşezării.

Auzind despre revoltă, guvernatorul roman Suetonius s-a grăbit să ajungă la Londinium (Londra), aşezarea comercială veche de douăzeci de ani, care era următoarea ţintă a rebelilor. Conchizând că nu avea destui oameni ca s-o apere, Suetonius a evacuat localitatea şi a abandonat-o. Londra a fost arsă din temelii.

Boadicea a fost, în cele din urmă, înfrântă în bătălia de la Watling Street. Ca să nu fie prinsă, vajnica regină s-a sinucis otrăvindu-se. Legenda spune că ar fi îngropată pe Hampstead Heath.

Belsey închise cartea. Frunzări paginile, dar observă că nu mai fusese îndoită niciuna şi niciun nume subliniat.

Începuse din nou să plouă. Belsey ieşi în curte, gândindu-se iarăşi la Ridpath, înălţându-şi faţa spre stropii de ploaie şi trezindu-se din beţie. Vedea faţa lui Devereux pe masa cu roţi de la morgă. Simţi că hainele îi devin greoaie şi ude. Belsey trecu pe lângă terenul de tenis şi ajunse la gard. Ploaia îndepărtase din frunzele moarte şi, în cel mai depărtat ungher, se vedea pământ proaspăt săpat. Doi puieţi subţiri fuseseră plantaţi acolo, la doi metri unul de celălalt. Se ghemui, îşi băgă mâinile în ţărână şi scoase bulbii plantaţi la câţiva centimetri adâncime, în partea din faţă a stratului. Încă nu dăduseră tulpinile. Pământul era o combinaţie de cernoziom şi un alt soi, o ţărână mai deschisă la culoare, argiloasă, care i se lipi lui Belsey de mâini.

Se auzea cineva bocănind cu putere în partea din faţă a casei. Belsey intră, crezând că e Charlotte. Izbiturile continuau şi veneau de la uşa din faţă: bubuitul unui pumn, tare, de cinci ori. Se auzeau din afara casei.

Belsey îngheţă. Studioul era luminat, însă nu şi camerele din faţă. Oare se vedea de pe stradă? Pătrunse pe coridor, unde dădu peste Charlotte, în picioare, înfăşurată într-un cearşaf.

— Cine-i? zise ea.

— Nu ştiu, se auzi şoptind, în vreme ce ea se holba la hainele sale ude.

— Poţi să răspunzi dacă vrei.

— Mai bine nu. Nu ştiu cine e sau ce caută aici.

— Şi nu vrei să afli?

— Casa asta poate să atragă atenţia asupra ei.

Belsey se duse spre gemuleţul securizat încastrat în uşa din faţă. Văzu un tânăr îmbrăcat pretenţios, cu eşarfă de mătase şi cu un pardesiu ce părea scump, ţinându-şi un ziar deasupra capului. Mai văzu luminile de avarie ale unui Audi clipind pe marginea drumului. Bărbatul arunca ocheade neliniştite în susul şi-n josul străzii. Purta ochelari fără ramă, pe care ploaia lăsase dâre. Nu arăta ca şi cum s-ar fi oprit la casă din întâmplare.

Belsey scoase tăietura din ziarul arab şi-o despături. Se uită la bărbatul blond din stânga pozei, care dădea mâna. Se mai uită o dată pe gemuleţ. Ar fi putut să fie acelaşi, era greu de spus. Belsey aşteptă în camera de zi. Următoarea dată când privi prin gemuleţ, bărbatul nu mai era.

Se duse cu bucata de hârtie la biroul lui Devereux şi o aşeză sub lampa de birou. Cei doi bărbaţi îl priveau zâmbind cu gura până la urechi. Imaginea fusese un prim-plan, dar, în spatele lor, se vedeau cerul şi vârfuri de clădiri, birouri, turla unei biserici. Deci nu erau în Orientul Mijlociu. Aducea cu Londra. Chiar la marginea fotografiei se vedea ceva făcut din piatră, de parcă ar fi pozat în cadrul uşii unei biserici, privind către oraş.

Belsey se lăsă pe spate în scaunul lui Devereux. Posesiunile mortului, operele de artă, corespondenţa nesolicitată şi crengile goale bătând în ferestre păreau să se fi solidarizat momentan pentru a-i transmite ceva, un mesaj pe care nu-l putea auzi, dar pe care trebuia neapărat să-l audă.

Reveni în dormitor şi văzu ochii Charlottei licărind în întuneric, albi în întunecime.

— Cine era? zise ea.

— Nimeni, spuse Belsey. Ea închise din nou ochii. Belsey închise uşa cu grijă, se duse în baia principală şi-şi spălă pământul de pe mâini. Apoi coborî la parter şi se întinse pe duşumea, simţindu-se tot mai încolţit de minciunile sale şi de cele ale domnului Devereux.

Nouăsprezece

Belsey se trezi devreme. Draperiile erau trase şi, prin plasa de siguranţă a geamului, văzu crepusculul dimineţii. Cercetă sus: Charlotte dormea, cu un picior gol strecurat afară din plapumă. Intră în bucătărie, puse de cafea şi încercă să nu-şi amintească visele, însă imaginile se ridicau la suprafaţă: Gower, Northwood, o pădure. Nu erau în uniforme, ci în haine obişnuite, de parcă mintea sa adormită i-ar fi readus la realitate. Erau toţi trei undeva în vacanţă, mergând undeva. Oare Northwood îl visa pe el? se întrebă Belsey. Şi cum se prezenta în visele lui Northwood? Cum avea să apară după ce-o ştergea? Era straniu, cugetă el: partea aceea din existenţa noastră care se află în visele altora.

Belsey ştia acum să se descurce prin bucătărie. Se stabilise acolo. Nu doar că făcuse sex în casă, dar folosise casa ca să-şi procure sex. Dacă asta nu mai însemna o formă de proprietate, atunci ce? Azi trebuia să scoată şase mii din vândutul posesiunilor lui Devereux şi să se doteze cu infrastructura financiară necesară pentru a-i goli conturile mortului. Avea sentimentul că ceva se afla pe urmele numărului 37 din Bishops Avenue. Ar fi preferat s-o taie

din Anglia până la căderea nopţii, însă trebuia să se dea la fund până mâine dimineaţă. Se îndrăgostise puţin, dar aşa ceva se mai întâmpla. Lumea era plină cu femei frumoase. Era la a doua ceaşcă de cafea, când auzi o uşă deschizându-se la etaj. Belsey ieşi în hol. Charlotte cobora pe şirul curbat de trepte roşii, purtând unul dintre halatele lui Devereux. Avea un zâmbet adormit.

— Cobori pe astea în fiecare dimineaţă? întrebă ea. Aşa mai zic şi eu să-ţi începi ziua.

— Uneori îmi dau drumul pe balustradă, zise Belsey. Vrei nişte cafea?

Ea se îndreptă în direcţia lui, iar Belsey nu ştiu ce să facă. Îl pupă în treacăt pe obraz. Apoi se aşeză pe un taburet la barul bucătăriei şi băură cafea în lumina caldă ce pătrundea prin ferestrele bucătăriei.

— Cum îţi e? spuse Belsey.

— Bine. Mai bine decât mi-a fost în ultimul timp. Mi-a plăcut astă-noapte.

— Bine. Vrei ceva de mâncare? Nu ştiu ce am. Frigiderul derula pe ecran o listă de alimente: lapte, ouă, fructe. Îl deschise. Nu văzu nimic care să aducă a mic dejun.

— Cine e Alexei Devereux? întrebă ea.

Belsey se răsuci. Ţinea în mână un catalog de îmbrăcăminte încă sigilat în folie, citind adresa.

— Ocupantul de dinainte, zise Belsey. Unde ai găsit aia?

— Era pe scaun.

— A stat aici înaintea mea. Încă mai primesc cataloage, de tot soiul.

— De asta pe halatul meu apar literele AD?

— A plecat în grabă.

Charlotte ridică o sprânceană, apoi azvârli deoparte catalogul.

— Ce nu-mi spui tu oare?

Belsey se aşeză de cealaltă parte a barului.

— O grămadă de chestii nu-ţi spun, dar nu te ştiu decât de douăsprezece ore, dintre care mare parte le-am petrecut dormind.

Ea îşi isprăvi cafeaua şi se uită la ceas. Belsey îi privi chipul cât încă mai putea, iar ea râse şi-l întrebă la ce se tot holbează.

— Nu-i nimic de mâncare, zise el. Vrei să te conduc înapoi la maşina ta?

— Maşina?

— Cea pe care ai lăsat-o… n-ai avut maşină.

— Am lăsat-o acasă, rânji ea victorioasă.

Belsey o duse acasă. Îi spuse s-o ia pe Archway, prin vălmăşagul de pungi şi resturi de fast-food ce înconjurau turnul Archway cel negru, către o stradă cu locuinţe aflate chiar la ieşirea din Holloway Road.

— Nu-i chiar Bishops Avenue, zise ea.

— Nu, zise el, nu-s prea multe străzi ca aceea.

— Opreşte la numărul doisprezece.

El opri maşina, dar ea nu se grăbi să coboare.

— Poate ne mai vedem, zise ea.

— O să ne mai vedem.

— Crezi că o să fii în stare să mă găseşti? spuse ea cu ochii licărind.

— Uşor.

Apoi coborî, iar el o urmări cu privirea, dar ea nu se întoarse să se uite.

Ziua începea să se lumineze. Era opt şi un sfert, iar Hampsteadul se trezea: antrenori personali începând antrenamentele, grădinari somnoroşi în faţa dubelor,

plimbători de câini profesionişti, cu ochelari pe ochi şi pasul mare. Belsey văzu, cât ai clipi, cum urma să-şi amintească totul în exil, când memoria avea să termine cu tăiatul bucăţilor şi să-şi atârne în cui şorţul pătat de sânge. Imaginea Hampsteadului dimineaţa urma să fie o amintire de neşters: taxatori de parcare şi copii cu pălăriuţe de pai. Şi avea să găsească un lucru de care să-i fie dor, o parte din el rămasă acolo, în urmă. Poate că, gândindu-se la dimineaţa cu Charlotte, la toată imensa înşelăciune din spatele ei, avea să-şi spună: *pe-atunci eram eu însumi mai mult decât oricând. Acum ce mai sunt?*

Petrecu câteva minute dereticând prin casa lui Devereux, spălând ceştile. Apoi sună la *Mail on Sunday* şi întrebă dacă Charlotte Kelson lucrează acolo. Lucra. Îşi aruncă privirea pe geam şi, pentru o clipă, îşi dori un viitor ce n-avea să se împlinească.

Sună la legist, dr. Karl McIntyre.

— Karl, s-a rezolvat până la urmă cu sinuciderea din Hampstead.

— Nu mai ai nevoie de mine?

— Nu, e-n regulă. Se ocupă Andy Puttock. Puttock era legistul-şef de la Barnet. Se urau unul pe celălalt.

— Andy?

— Da.

— Atunci îl las pe el să se ocupe.

Belsey apucă cecul pentru Reflections Ltd şi-l învârti în mâini. I se părea că uşa prin care Devereux părăsise această lume se deschidea şi se închidea iarăşi, o uşă glisantă prin care şi Belsey încerca să părăsească Londra. Nu se putea hotărî să încaseze cecul. Existau locuri în care ar fi putut s-o facă, dar nu avea de gând să fure înmormântarea cuiva. Se duse la bucătărie să-şi facă o cafea, însă

terminase borcanul. Asta părea un semn. O fată în uniforma unei şcoli private locale trecu încetişor prin faţa clădirii cu privirea aţintită asupra conacului, încercând să zărească ceva prin fereastra bucătăriei.

Belsey alunecă în sacoul lui Devereux şi ieşi. Nu voia s-o urmărească pe fată, dar întâmplarea făcea că mergeau în aceeaşi direcţie, în Hampstead, pe Rosslyn Hill, în direcţia South End Green. La intersecţia cu strada Pond fata dispăru, iar el se opri la colţ, apreciind pentru o ultimă oară dimineaţa: petice de lumină, camionete de aprovizionare pentru supermarketuri, femei însărcinate.

Şi simţea deja că ceva groaznic e pe punctul de a se întâmpla.

Fata reapăru câteva minute mai târziu pe cealaltă parte a străzii. Îi aruncă o privire lui Belsey, merse până la staţia de tren Hampstead Heath, se opri şi traversă strada în direcţia lui. Îi vedea şi faţa acum. O recunoştea. Oare unde o mai văzuse? Optsprezece ani, cu tocuri şi machiată, cu o geantă Chanel brodată şi cu o ţigară cu filtru alb. Nu părea tocmai o şcolăriţă după aspect, dar ţinea, potrivit uniformei, de liceul din South Hampstead. Se uită la haina de costum, costumul lui Devereux, când puse piciorul pe pavaj. Se holba la haină. Belsey simţi că, dinspre moalele capului, i se întind fiori reci către piept şi stomac.

— 'Neaţa, rosti Belsey, cu un zâmbet şi o înclinare din cap. Din ce direcţie apăruse? Cu siguranţă nu din Heath. Belsey se uită la pantofii ei şi văzu picuri de rouă, clari şi distincţi pe lacul pantofilor. Fără noroi, gândi el. Simţea tot mai mult că o recunoaşte, creierul lui însă nu voia să execute conexiunea finală. Ceva nu se potrivea. Ea îl privi în ochi pentru o ultimă oară. Apoi îşi fâţâi fundul către

stradă, unde se năpusti ca o rachetă de avertizare şi intră în Starbucks.

— Venti latte cu vanilie, spuse. Pentru acasă.

Prima împuşcătură făcu geamul ţăndări. Belsey auzi sunetul provocat de impactul glonţului şi nu împuşcătura propriu-zisă, însă era în stare să recunoască vâjâitul unui glonţ. Plonjă din instinct cât mai departe de Starbucks, în magazinul de lângă. Apoi se auziră ţipete, alte trei focuri în succesiune rapidă, câteva secunde de tăcere, timp în care Belsey se ridică în picioare şi o apucă în fugă înapoi spre cafenea. Auzi un al cincilea foc de armă şi se ghemui după un autobuz, apoi un al şaselea. Era o carabină ce trăgea de departe, iar plesnetul ascuţit al fiecărui foc răsuna printre clădirile de apartamente de peste Green. Belsey scană strada: oameni care se adăposteau, lume ghemuită pe jos în staţia de autobuz, cu mâinile acoperindu-le capetele; nimeni care să aibă puşcă. Vitrina de la Starbucks se prăbuşi cu un zgomot ce aducea a ropot de ploaie. Încă două împuşcături, seci şi clare, asupra magazinului. După un moment de linişte, Belsey începu să se deplaseze, aplecat de spate, şi trecu prin spaţiul unde se aflase vitrina.

Pe podea zăcea un monitor, împreună cu pungi de cafea răspândite pe lespezi, iar pe o masă răsturnată se vedeau pete de sânge. Alarma ţiuia ascuţit şi fără rost, acoperind o piesă jazz lentă şi sunetul scos de un robinet curgând. O femeie în uniformă Starbucks stătea pitită după tejghea.

— Poliţia, spuse Belsey rotindu-şi ochii prin magazin ca să se asigure, uitându-se la mobilierul după care s-ar fi putut ascunde cineva. Depărtaţi-vă de geam. Mergeţi în spate.

Femeia de la bar ridică spre el o privire prostită din cauza şocului. Belsey se uită iarăşi prin cafenea: o bătrână tremurând într-un ungher, un tânăr din Asia de Est în uniformă Starbucks, cu un braţ însângerat. Un client în salopetă albastră îngenuncheat după un fotoliu şi şcolăriţa întinsă cu faţa în jos pe pragul camerei de depozitare. Probabil că încercase să ajungă acolo, cugetă Belsey. Nu se vedea nicio armă prin preajmă. Nici focuri nu se mai auzeau, doar alarma, jazzul şi robinetul, şi, peste toate, o tăcere stranie.

Belsey se îndreptă spre fată. De pe un panou cu inscripţia „Creează-ţi propria clipă de bunătate" picura sânge. Gloanţele trecuseră prin panou şi loviseră canapelele, rupându-le husele. Umplutura galbenă plutea răspândită prin aer.

Fata încă zvâcnea, cuibărită lângă nişte cutii cu paie. Pe unde ar fi trebuit să-i fie umărul drept se afla o adâncitură neagră, însângerată. Cămaşa sa de uniformă era mânjită de sânge.

— Nu-ncerca să vorbeşti, spuse Belsey lăsându-se într-un genunchi lângă ea. Îi desfăcu cămaşa şi văzu găuri de glonţ în abdomen şi în piept, ceea ce însemna că nu mai putea să facă nimic. La un lat de palmă de faţa lui Belsey, ochii ei, printre dâre de sânge, îl priveau ţintă. Îi apăsă pieptul cu amândouă mâinile.

— Nu vorbi.

Asta fiindcă încerca s-o facă. Fata întinse mâna după ceva, dădu peste un şir de pahare de hârtie de pe duşumea şi-şi strânse pumnul în jurul lor. Apoi deschise iarăşi gura şi o bulă de sânge vâscos i se formă pe buze şi pocni. Închise ochii. Pe post de cuvinte solemne, în vreme ce sângele se prelingea pe bărbia fetei, Belsey nu se

putu gândi decât la vorbele rituale ale detectivului de poliţie: *Aveţi dreptul să păstraţi tăcerea…*

După ce fata muri, Belsey nu făcu decât să-i ia din mână paharele de hârtie, lăsând corpul nemişcat pentru legişti.

Apelă Comandamentul.

— Cod zero, Starbucks South End Green, focuri de armă. Detectiv de poliţie Nick Belsey la faţa locului, solicit asistenţă de urgenţă. Un deces, patru persoane în stare critică.

— Locul faptei e sigur? întrebă dispecerul.

— Presupun că da.

Procedura cerea să fie trimisă mai întâi echipa de intervenţii speciale, iar asta ar fi îngreunat lucrurile. Acum aerul era înţesat cu sunete de sirenă, ce se apropiau dinspre Kentish Town, Camden şi Highgate. Pentru moment, însă, scena crimei era a lui. Trecătorii se holbau prin vitrina sfărâmată. Se întreptă către doi bărbaţi tineri, care se aflau mai aproape de el, şi le spuse să-i ţină pe toţi curioşii de partea cealaltă a spaţiului verde. Alături de ei se aflau un bărbat în salopetă de lucru, unul la sacou şi o femeie în haine de jogging. Belsey se întoarse spre aceştia.

— Opriţi circulaţia, spuse Belsey. Du-te până în capăt pe strada Pond, iar tu, i se adresă femeii în costum de sport, mergi spre Keats Grove şi tu pe Fleet Road, lângă spital, şi opriţi maşinile. Acum.

Asistenţi de ambulanţă veneau în fugă dinspre spital, fiindcă auziseră probabil focurile de armă: la etajul superior al parcării se vedeau un şir de asistente şi pacienţi în halate, holbându-se. Primele două vehicule ale poliţiei sosiră un moment după aceea, la nouă fără zece,

iar şoferii traseră maşinile de-a curmezişul străzii şi trotuarului, dând la o parte mesele pliate ale cafenelelor din vecinătate şi lădiţele cu legume ale magazinelor bio. Gower ţâşni dintr-un Volvo la câteva minute după ei, în cămaşă şi blugi, nebărbierit, şi porni cu paşi mari spre vitrina făcută cioburi. O fetiţă de opt ani, blondă, rămase să se uite de pe bancheta din spate a maşinii, cu o carte ilustrată în mână. Apoi Gower îl văzu pe Belsey, iar Belsey îşi dădu seama că era plin de sânge.

— Eşti rănit?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a deschis focul asupra cafenelei Starbucks. Părea o puşcă cu lunetă.

— Ai văzut cine-a tras?

— Nu.

— Vreo idee pe unde s-a dus?

— Habar n-am.

Gower dădu un ordin: să nu mai vină alte vehicule până nu apărea Brigada Forţelor Speciale. Belsey făcu un scurt rezumat cu ce ştia: opt focuri acum cinci minute, nici urmă de trăgător.

— Să nu pleci de-aici, spuse Gower. Se întoarse spre ceilalţi poliţişti şi ceru să se pună benzi de interdicţie, după care începu să ţipe la civili să elibereze zona.

Forţele de intervenţie apărură cinci minute mai târziu, urmate îndeaproape de cei de la Omucideri şi de echipa de la Infracţiuni Agravate. După ce primiră acordul, criminaliştii trecură la treabă. După încă cinci minute, un cort alb acoperea locul precum un airbag umflat după producerea accidentului, iar bărbaţi şi femei în alb marcau zona cu steguleţe numerotate. Criminaliştii se

uitau la cer şi vorbeau despre ploaie. Belsey văzu cum este dus de acolo un cadavru în sac.

Îşi petrecu zece minute relatând ce ştia unuia de la Omucideri, doctorul criminalist Joseph Banks.

— N-am văzut să treacă cineva cu maşina. N-am văzut pe nimeni fugind.

— Câte focuri aţi auzit?

— Opt. Ca o puşcă de vânătoare.

— Alţii spun că zece sau mai multe.

— Nu. Erau ecouri. N-aş spune că mai mult de opt.

— De unde?

— Nu ştiu. Dar pe fată o voiau.

— Eleva?

— Trei împuşcături, una în umăr, două în tors.

— Dacă aşa a fost.

— Am văzut cu ochii mei.

— Ce-aveaţi de gând să faceţi azi?

— Să mă duc la muncă, zise Belsey. Îl văzu pe comandantul Northwood cum se dă jos dintr-un BMW blindat gri-metalic, în uniformă, cu chipiu, posomorât. Northwood inspectă scena până ce privirea îi căzu pe Belsey.

— Ce mama dracului cauţi aici?

— Îmi aştept ceaşca de cappuccino.

Comandantul se holbă la el. Apoi o porni spre locul crimei.

— Îl cunoaşteţi? zise Banks.

— Suntem apropiaţi.

— Împărţiţi-vă pe echipe. Haideţi. O să vă transmitem instrucţiuni prin staţie.

Douăzeci

Belsey făcu duş, îşi puse o cămaşă şi se aşeză la masa lui. La ora unsprezece era programată o adunare generală. Gower citi o listă cu oamenii care să facă parte din echipa de criză şi una cu cei care trebuiau să rămână în Rosslyn Hill şi să ofere suport de acolo. Belsey nu era repartizat în niciuna dintre grupe.

— Ştii ce, îi zise lui Belsey după ce plecară ceilalţi, încă aştept să văd ce zic cei de la Comisia Disciplinară, dar cred că ţi-ar fi mai bine să te ţii departe de povestea asta. Departe de Northwood. Plus că cineva trebuie să aibă grijă de cetate…

Belsey reveni la birourile secţiei şi se aşeză la pupitru, se sprijini de spătar, închise ochii, începu să asculte sirenele şi se simţi ca pe vremuri, la doisprezece sau treisprezece ani, când îi auzea pe tăică-său şi pe prietenii lui, beţi la parter. Îşi petrecuse viaţa de poliţist încercând să descopere cu ce-şi făceau de lucru oamenii, bătând noaptea la uşi de femei şi bărbaţi şi aruncând priviri înăuntru. Nu-i plăcea să fie oprit de la ancheta unei crime. Nu atunci când pe pantofi încă mai avea sângele victimei. Pe pantofii lui Devereux.

Se duse la cantină şi dădu drumul la TV: pe Sky News erau imagini cu cortul cel alb, bărbaţi şi femei pe după linia poliţiei, intervievaţi, scoţând aburi pe gură. Pe ecran se vedea scris titlul „şoc şi confuzie“, iar dedesubt „focuri de armă într-o populată suburbie londoneză“. Fotografii cu fata încă nu apăruseră.

Belsey se gândi la scheme posibile: femeile sunt omorâte de cei care le iubesc. Locurile de muncă sunt atacate de foşti angajaţi. Dacă intri într-o cafenea cu cinci oameni înăuntru, sigur unul datorează altuia bani, iar altul s-a culcat cu nevasta cuiva. Niciuna dintre variante nu părea în regulă. Belsey îşi rulă în minte evenimentele, aşa cum fuseseră înregistrate de creierul lui, folosind tehnicile de vizualizare pe care le utiliza cu martorii. Începu cu dimineaţa de care se bucurase atât, cu lumina soarelui şi cu formele ramurilor pe fundalul cerului. Trecu la detalii: polei pe mijlocul fiecărei lespezi din pavaj; un claxon undeva pe Fleet Road. Apoi îi permise fetei să apară. Şi de data asta se uită cu mai multă atenţie. Poţi să faci asta? Îţi stă oare la dispoziţie, pentru o explorare ulterioară, orice detaliu al vieţii tale? Văzu şuviţele părului ei castaniu închis, broderia neagră a poşetei, o unghie ciuntită la mâna în care ţinea ţigara. Mâna dreaptă. Fata îl privi pătrunzător şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât privirea ei devenea mai intensă, mai adâncă, oriunde s-ar fi aflat acum.

O mai văzuse înainte de ziua de azi. O văzuse recent. Când se dusese el la vreo şcoală sau stătuse de vorbă cu adolescenţi?

Tony Cutter apăru la secţie şi mărturisi crima. Vorbi Belsey cu el.

— Îmi pare rău, Nick, mâinile mele sunt pline de sânge.

— Se-ntâmplă, Tony. Pe unde dormi zilele astea?

— În Pavilionul Alice. Pavilionul Alice era secţia psihiatrică a spitalului Royal Free. Tony era client vechi acolo.

— Pari să fi umblat pe străzi în ultima vreme.

— Am fost. Acum mi-au dat un pat la Alice.

— Mai ieftin decât la hostel.

— Mai ieftin decât la hostel! râse Tony. Nu mă duc la niciun hostel.

Belsey îl conduse înapoi la Royal Free.

— Pot să te întreb ceva? zise pe când mergeau.

— Am dat de belea, aşa-i Nick?

— Ai muncit vreodată?

— Muncit?

— Ai avut vreodată un serviciu?

— Eram omul bun la toate. Şi după aceea, când eram căsătorit, spălam autobuze.

— Ai fost căsătorit?

— Şaptesprezece ani, Nick.

Banda poliţiei se oprea lângă spital, permiţând un culoar îngust prin care treceau ambulanţele, pacienţii şi vizitatorii. Rămăsese un grup mic de oameni, care priveau echipa de criminalişti: asistente, turişti, pacienţi cu perfuzii, dar care fumau; nu era nimic de văzut în afara unei găuri în textura realităţii şi asta îi hipnotiza.

— Mă descurc de aici, zise Tony.

— OK. Plec în concediu o vreme, zise Belsey. Ai grijă de tine. Să nu faci necazuri.

— În concediu! Pa, Nick! rânji Tony.

— Pa, Tony.

Tony se făcu nevăzut înăuntru, iar Belsey se uită la ferestrele spitalului. Unde era Pavilionul Alice? Ridică

ochii spre mulţimea de ferestre. Oamenii, câteodată, săreau de pe acoperiş. Câte trei-patru în fiecare an. Se vedeau locurile pe unde trebuiseră să taie copacii şi tufele ca să găsească trupurile. Se uită spre acoperiş. Apoi o apucă spre intrarea spitalului.

Intră într-o recepţie luminată cu neoane, ce avea un aer neplăcut de autobază, şi continuă să meargă spre scările din fund. Urcă zece etaje până la gastroenterologie şi pătrunse printr-o uşă de incendiu. Nişte trepte de beton, înguste, duceau spre acoperiş.

Belsey se zgribuli de frig şi înaintă pe suprafaţa cu pietriş. Exista un singur loc pe acoperiş unde aveai vedere spre Starbucks, pe după o unitate de aer condiţionat, pe o fâşie de bandă izolatoare, lată cât talpa piciorului. De la distanţa asta, cortul cel alb avea un aer inocent, ca de circ, iar poliţiştii erau cât boabele de mici. Dedesubt se întindea Heathul, haotic ca valurile mării. Pe lângă benzile poliţiei, câţiva indivizi se îmbulzeau, grăbiţi şi reci.

Belsey se uită după cartuşe goale, urme de paşi, mucuri de ţigară. Dar nu văzu nimic. Totul lucea. Fusese curăţat lună.

Belsey se întoarse la secţie şi sună la dispecerat.

— Unde e echipa de criză?

— Pe St John's, Downshire Hill.

Îi dădură numărul şi sună.

— Aţi identificat deja fata?

— Jessica Holden, optsprezece ani. La spital au declarat-o moartă.

— Avea ceva la ea?

— Nimic.

— Când e conferinţa de presă?
— Prima conferinţă e la zece jumătate. Superintendentul-şef Northwood o susţine.
— Northwood?
— Vrea să dea o declaraţie cât mai rapid.

Belsey se lăsă pe spetează şi îşi aminti panica, oamenii adăpostindu-se împrejurul lui, nemaiştiind unde să se ascundă, fără să-şi dea seama unde erau la adăpost şi unde expuşi. O verifică pe Jessica Holden prin sistemul informatic naţional al poliţiei: nimic. La juvenili: nimic. Sună la Poliţia de frontieră.

— Aici biroul superintendentului-şef Northwood, zise. Da, presupun că aţi auzit… Am identificat victima şi voiam o verificare…

Potrivit celor de la Paşapoarte, Jessica Holden făcuse cerere pentru unul nou în urmă cu două zile, la urgenţă.

— Cu eliberare în patruzeci şi opt de ore?
— Exact, domnule. Nefolosit până acum, domnule, îi spuse ofiţerul de la Paşapoarte.
— Cât a costat-o?
— Două sute.
— Când a ieşit ultima oară din ţară?
— Acum trei ani.
— Şi brusc o apucă graba să plece în vacanţă.
— Aşa se pare, domnule.

Belsey trecu de spital şi merse spre locul crimei. Alte dube, cu antene parabolice, se înghesuiau printre patiserii. Simţi cum se răspândea povestea, ca un val ce se prăvălea peste capetele tuturor. Nu iese fum fără foc. Dar unde era focul?

Simţi o crampă în stomac. De zile întregi nu mai mâncase ca lumea.

Zece treizeci dimineaţa. Reporterii umpleau Centrul comunitar din Hampstead. Anticariatul fusese scos de acolo şi înlocuit cu o mulţime de cabluri şi camere de filmat. În faţă se afla Northwood, de unul singur. Belsey se ţinu pe lângă uşă, într-un loc dosnic. Locul era plin ochi, însă suficient de tăcut cât să se audă bâzâitul aparatelor electronice. Se gândi, o clipă, că Charlotte s-ar putea să fie aici. N-o vedea. Gower îşi drese vocea.

— La opt şi un sfert în această dimineaţă s-a declanşat un incident cu focuri de armă la magazinul Starbucks din South End Green. Un angajat şi doi clienţi au fost răniţi; trei răniţi cu totul, unul în stare critică. O tânără a fost declarată moartă la spitalul Royal Free în această dimineaţă, la nouă treizeci, şi pot confirma acum oficial că este vorba despre anchetarea unei crime.

Belsey simţi cum excitaţia se răspândeşte prin încăpere într-un mod liniştit şi profesional; o moarte, o poveste, povestea unei fete moarte.

— Nu vă pot oferi nume înainte de a anunţa familiile. Succesiunea evenimentelor este neclară pentru moment, însă se pare că cel puţin cinci focuri au fost trase în magazin din afară. În acest moment investigaţia se concentrează asupra unei motociclete Mitsubishi, care a fost văzută părăsind zona în acel interval de timp şi solicităm ca toţi cei care ar fi putut să vadă motocicleta sau altceva care să dea de bănuit să ne contacteze. Cineva, acolo, ştie de ce fata asta şi-a pierdut viaţa de dimineaţă. Ne poate contacta sub garanţia celui mai strict anonimat.

Spuse numărul de telefon de la Opriţi Crimele, numărul echipei de anchetă şi invită presa să pună întrebări.

— Ştiţi ce tip de armă s-a folosit?

— Încă nu. Experţii noştri în balistică analizează asta chiar acum.
— Celelalte victime sunt bărbaţi sau femei?
— Un bărbat şi o femeie.
— Puteţi spune ce vârstă au?
— Deocamdată nu.
— Puteţi confirma o posibilă legătură cu împuşcăturile de la Chalk Farm de săptămâna trecută?
— Nu, nu pot confirma. E una dintre multele piste pe care le explorăm. Northwood aruncă o privire la ceas şi începu să-şi desfacă microfonul. Sper să vă pot spune mai multe mâine la ora opt dimineaţa.

Ignoră restul întrebărilor strigate.

Belsey ieşi repede ca să evite îmbulzeala. Cineva îl apucă de braţ.

— Nick.

Belsey privi în ochii apoşi ai Mirandei Miller de la emisiunea de ştiri *Live at Five*. O ştia de la un bar din Soho pe care obişnuiseră să-l frecventeze amândoi, o bombă atât de jalnică, încât aveau impresia că un detectiv de poliţie poate împrumuta un pic de clasă localului. Pe atunci era poliţist în uniformă, iar ea, reporter monden pentru *Camden New Journal*.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă Miller.
— Habar n-am, dar alea erau rahaturi.
— Îţi sunt datoare cu ceva de băut.
— Ce-ar fi să-mi faci bine cu un mic dejun?

Luară nişte vodci cu apă tonică la King William. Era unsprezece şi erau singuri în tot localul. Belsey puse pe cardul ei şi o chiflă. Ieşiră cu paharele în mâini.

— Poţi să-mi confirmi că are legătură cu bandele?
— Nu. Dar o să afecteze preţul proprietăţilor.

— Haide, Nick, zise Miller desfăcând o pudrieră, am auzit că una dintre victime avea doar optsprezece ani.

— De asta-mi placi tu, Miranda, că-mi spui lucruri noi. Numai că fata de la ştiri e mai drăguţă. Încerc să-mi găsesc alt serviciu — poate ceva la TV.

— Northwood o să aibă nevoie de tine la cazul ăsta, zise Miller. I-am spus eu.

— Mersi.

— Am aflat ceva, de la super-şeful în persoană, că au fost trei adolescenţi pe biciclete.

— I-a scăpat lui asta?

— Cu gura lui mi-a spus. Un jaf care s-a terminat prost.

— Nu-s adolescenţi şi nici jaf. Nu are legătură cu bandele sau cu ce s-a întâmplat la Chalk Farm.

— Ba după Northwood are.

— Northwood nu ştie să ancheteze o crimă. E candidat la postul de adjunct al şefului poliţiei şi crede că totul o să se termine cât ai bate din palme şi el o să-şi vadă mutra la TV.

— Şi n-o să se termine?

— Mie nu mi se pare. Mai bei ceva?

— Am un direct în zece minute. Îşi cercetă chipul în oglinda minusculă, apoi dinţii. Fă-mi un serviciu: transmite-le mesajul obişnuit părinţilor. Pune-i în legătură cu mine dacă or să fie investigaţii sau chemări la audieri.

— Cam cât se mai dă zilele astea? zise Belsey.

— Două mii.

— Pentru durerea lor?

— Pentru un interviu. Durerea o vede toată lumea.

— Şi eu ce văd?

Miller închise oglinjoara cu un pocnet şi pescui o bancnotă de cincizeci din buzunarul taiorului. O puse pe masă, bău vodca tonică şi se şterse la gură.

— Ştiai că Starbucks a solicitat să nu ne referim la afacere ca la „omorul din Starbucks?“ rânji ea fără să se amuze. Fără „ucigaşul de la Starbucks“ sau „victima de la Starbucks“.

— Se mişcă repede. Nu ziceai cândva că ai vrea să vorbeşti cu producătorul tău să-mi facă şi mie o emisiune?

— Ştiu un tip care filmează urmăriri ale poliţiei. Pot să vorbesc cu el.

— Ar fi cam aşa, zise Belsey luând banii. Viteză mare, dar fără maşini. În schimb, cu toată violenţa şi tamponările.

— Promite-mi că mă anunţi dacă găseşti vreun suspect. Chiar şi unul greşit.

— OK.

— O sursă din poliţie îşi exprimă îndoiala în privinţa implicării bandelor. Cum sună asta?

— Sună de parcă ţi-ai făcut rost de o poveste.

— Sună-mă curând, Nick. Mă faci curioasă.

Celula de criză: biserica St John, Downshire Hill.

Contrastul părea absurd. Strada era una dintre cele mai de soi din Hampstead, cu biserici văruite în alb pe centru: un paradis luxuriant, cu desişuri pe după zidurile înalte de cărămidă şi ferestrele alungite, care reflectau acum imaginea unui şuvoi de detectivi de la Omucideri.

Comandamentul temporar ocupa biserica. Erau ofiţeri de la Secţia de infracţiuni deosebit de grave şi de la Crimă Organizată, ceea ce însemna că vreunul se prinsese că era posibil să fie opera unui asasin plătit. Mai erau şi lucrători de la unitatea specială dedicată bandelor, purtători de cuvânt, şefi de la departamente de investigaţii

criminalistice. Pe un panou se aflau liste cu ofiţerii ce-aveau de vizitat fiecare Starbucks, de chestionat fiecare alergător, plimbător de câini, lăptar şi om fără adăpost ce-ar fi putut surprinde cu coada ochiului ceva suspect; se căutau foşti angajaţi şi se contactau rubedenii.

— Nick, ce cauţi aici? întrebă detectivul sergent Karl Munroe, expert în evadări, care tocmai ieşea la o ţigară. Munroe ştia unde se duceau oamenii când voiau să scape, cum făceau rost de bani, ce moduri de transport utilizau.

— Karl. A trecut ceva. Unde-a dispărut?

— N-ar trebui să fie departe.

— Au obţinut adresa fetei?

— Locuia cu părinţii în Frognal. Atâta ştim pe moment.

— Ce zic oamenii?

— E-ncurcată rău, Nick, o să fiu sincer. N-am nimic mai bun decât că o bicicletă roşie a fost văzută apucând-o spre nord în direcţia Willow.

— Martori?

— E cineva care a văzut doi bărbaţi intrând în Starbucks. Altuia i s-a părut că ar fi trei, cu căşti de motociclişti. Unul a zis că trăgătorul era negru sau asiatic şi că a ieşit prin spate răcnind, posibil în arabă, sau poate rugându-se.

Munroe ridică din sprâncene, descoperi o brichetă prin buzunare şi ieşi în faţa clădirii. Belsey o apucă spre partea din spate a bisericii, unde afişaseră pozele. Aranjaseră o cocină cu posturi telefonice la care răspundeau operatori civili. Telefoanele zbârnâiau. Fetele moarte obţineau asemenea efecte. Dincolo de telefoane se aflau panouri cu fotografii din Starbucks. Într-o parte erau fotografii cu fata. Jessica Holden, gândi Belsey. Şi ştiu, atunci, unde o mai văzuse.

Luă metroul pe ruta de nord până în Bank, ieşi la Monument şi, trecând de biserica St Clements, ajunse la biroul AD Development.

Luminile erau stinse. Uşile, încuiate. Placa de alamă fusese demontată, lăsând în urmă patru găurele şi o suprafaţă de lemn nevopsită. Un anunţ de agenţie imobiliară cu „de vânzare" fusese lipit deasupra uşii. Belsey se ridică pe zidul din curte şi aruncă o privire pe deasupra draperiilor în încăperea întunecoasă, nepricepând ce vedea. Biroul era gol; nu doar lipsit de oameni, ci şi de mobilă. Se dădu jos, sparse fereastra şi pătrunse înăuntru. O alarmă se declanşă.

Dulapurile şi sertarele dispăruseră toate, la fel şi cuierul pentru pălării, mesele şi scaunele. Până şi covorul dispăruse, lăsând la iveală dalele vechi de piatră.

Belsey reuşi să se caţere înapoi şi să iasă la timp pentru a vedea cum pe alee îşi face apariţia o echipă de poliţişti metropolitani, vorbind în staţii. Belsey îşi scoase insigna.

— Nu i-am văzut. Am auzit doar alarma şi am aruncat o privire — fereastra e spartă. Nu prea văd, oricum, ce-ar fi de luat.

Poliţiştii în uniformă se apropiară şi băgară prin spărtură o lanternă.

— Probabil copii.

— Era gol de mult?

— De luni întregi. Ca mai toate birourile de pe-aici.

— Proprietarul ar face bine să-şi sporească măsurile de siguranţă, zise Belsey.

Găsi cartea de vizită a lui Devereux şi sună pe numărul de serviciu de la o cabină telefonică aflată la capătul aleii. O femeie tânără rosti:

— AD Development.
— Aş dori să vorbesc cu domnul Devereux.
— Domnul Devereux nu este prezent momentan. Pot să-i transmit un mesaj? Vocea era alertă, cu replici standard.
— Sunteţi un serviciu de deviere apeluri?
— Aici e AD Development. Pot să transmit un mesaj?
— Sophie e acolo?
— Nu, domnule.
— Jessica?
— Dacă-mi spuneţi mesajul dumneavoastră, ne vom asigura că veţi fi contactat de cineva cât mai curând posibil.
— Vreau cu oricine de la birou.
— Mă tem că sunt într-o şedinţă.
— Sunt de la RingCentral, zise Belsey.
— Aceasta este o linie a AD Development. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Belsey închise şi sună la numărul de pe afişul agenţiei imobiliare.
— Da, suntem singurii autorizaţi pentru tranzacţionarea acelei proprietăţi.
— De cât timp a rămas neocupată?
— Din iunie anul trecut. Foştilor chiriaşi le trebuia ceva cu mai mult spaţiu, dar e un chilipir, să ştiţi. Cu o istorie foarte distinsă. Doriţi să aruncaţi o privire?

Douăzeci şi unu

Frognal Lane făcea legătura între Hampstead Village şi Finchley Road. Belsey găsi fără nicio greutate casa victimei. Numărul şaptezeci era ultimul din şirul de locuinţe semidecomandate, cu un brâu de pietriş trimiţând cu gândul la o boală de piele şi cu un poliţist fluorescent pe treptele de la intrare.

— Detectiv Belsey, secţia Hampstead, zise Belsey arătând insigna. Părinţii sunt înăuntru?

— Înăuntru.

— Am fost aici de dimineaţă. Mi s-a cerut să vorbesc cu ei.

— Mda? zise paznicul ridicând o sprânceană. Bine, dar să ştiţi că nu putem lăsa pe oricine să dea buzna.

Belsey pătrunse într-o scenă suprarealistă. Mama făcea curăţenie, cu o cârpă de praf în mână. Tatăl stătea într-un fotoliu şi se uita în gol. Nu-şi ridicară privirile la intrarea lui Belsey. Un poliţist de proximitate se afla în curtea interioară, stând cu braţele încrucişate şi fumând. Casa era foarte tăcută, înţesată cu hârtii, cu cărţi şi bibelouri de sticlă prăfuindu-se pe pervazul ferestrei şi prin nişe. Belsey o mirosise de când pusese piciorul înăuntru: sărăcia

de Hampstead, cea care roade pe dinăuntru, formând un spaţiu găunos, care se umple încet cu obiecte lipsite de valoare, încercând parcă să oprească din implozie întreaga faţadă. Tapetul începea să se jupoaie. Un iz de pudră de talc şi de ulei vegetal se îmbibase în pânza mobilierului. Belsey pierduse şirul ocaziilor în care, cercetând presupuse spargeri şi amuşinând locul, mişcase din loc vreo revistă şi dăduse peste plicurile nedeschise, întotdeauna plicurile nedeschise. Şi, de obicei, aştepta să vadă ce solicitare depuneau la asigurări înainte de a decide dacă să raporteze o spargere, o fraudă sau niciuna din cele două.

Belsey o porni spre camera de zi, apoi se opri şi se întoarse din drum. Urcă în tăcere treptele până la etaj.

Poliţia şi hoţii: şi unii, şi ceilalţi ştiau să se mişte cu ochii închişi printr-un semidecomandat cu etaj. Viaţa domestică e plină de clişee, atât de multe, încât îţi vine să crezi că vreun câmp magnetic invizibil ordonează rămăşiţele materiale ale unei familii.

Intră în dormitorul fetei moarte, unde nimic nu era cum trebuie.

Postere cu vedete pop pe pereţi. Reviste pentru adolescenţi. Verifică datele: vechi de un an, de doi. Un caiet, notiţe pentru şcoală. Îşi trecu un deget peste tăblia mesei de lângă pat şi urmări linia formată în praf. Belsey se uită prin şifonier şi sertare şi descoperi o mulţime de haine vechi, mărci consacrate, dar nimic altceva.

Coborî scările spre camera de zi. Peste tot se vedeau fotografii cu Jessica: călărind un cal, la un parc de distracţii, cu bunicii. Era, se vedea treaba, unicul copil. Belsey luă de pe suportul ei o fotografie înrămată, de şcoală. Era sigur acum: Jessica fusese Sophie, asistenta lui Alexei Devereux. O puse la loc. Mama deretica mai departe.

— Domnule şi dnă Holden, zise Belsey. Soţul ridică o privire inexpresivă. Mă numesc Nick Belsey şi sunt detectiv la secţia Hampstead. Aş dori să vă pun câteva întrebări.

Le luă un moment să proceseze.

— Vreţi un ceai? spuse în cele din urmă tatăl. Ceva de băut?

— Poate ar trebui să bem câte ceva cu toţii, zise Belsey.

Turnă câte un pahar pentru fiecare dintr-o sticlă de whisky de pe bufet, aflată lângă o Biblie şi o butelcă de porţelan. Mama tremura. Le înmână paharele. Voise oare, la început, să zică ceva? Pacea ultimelor ei clipe; s-a gândit la voi, a respirat sânge gros ca de caramel pe duşumelele din Starbucks. Dădu băutura peste cap, o amestecătură de scotch ieftin. Apoi făcu această afirmaţie:

— Vreau să ştiţi că s-a stins foarte repede. Probabil că n-a simţit mare lucru.

Nu vorbi nimeni. Niciunul nu se atinsese de pahar. Se aşeză.

— Pot să vă întreb câteva lucruri?

După o clipă, femeia răspunse afirmativ cu o înclinare abia zărită a capului.

— Slujba ei, zise Belsey, de când o făcea?

— Nu avea slujbă.

Asta-l luă prin surprindere pe Belsey.

— Nu lucra deloc? zise. Cu jumătate de normă? Ceva de genul?

— Nu, răspunse mama clătinând din cap. Se ducea la şcoală, rosti femeia cu voce slabă. Doar la şcoală.

El dădu din cap a încuviinţare, cugetând la asta.

— Prieten?

— Nu în ultimul timp. Nimeni de care să ştim.

— Aţi spus că nu în ultimul timp. Când s-a întâlnit ultima oară cu cineva?

— Era prea tânără pentru băieţi, zise mama. N-a fost nimic serios.

— Dar mai ieşea uneori la câte-o petrecere.

— Sigur.

Belsey îşi umplu iarăşi paharul. Îşi dădu seama că aproape uitase de promisiunea făcută Mirandei Miller.

— Aţi vorbit cu vreun reporter?

— Nu vrem să avem nimic de-a face cu reporterii, zise tatăl. Oameni simpli, gândi Belsey.

— Bun. Fiindcă este important s-o faceţi cum trebuie. Dacă aveţi nevoie să vorbiţi cu cineva, pe femeia asta o recomandă poliţia. Le întinse cartea de vizită a lui Miller. O declaraţie publică poate folosi anchetei: stârneşte amintiri, apar martori. Cu asta puteţi ajunge la Miranda Miller de la Channel Five. Vrea să fie de ajutor.

Mama cercetă cartonaşul de parcă acesta ar fi fost capabil să fie mai explicit decât era. Belsey se ridică în picioare. Mânjise puritatea durerii lor şi acum era gata să plece. Încă mai avea praf pe degete.

— Vă poate ajuta financiar, spuse într-un târziu. Îl auziră, dar nu ridicară ochii. Belsey continuă să se apropie de uşă. Însă nu terminase.

— Cum era Jessica? întrebă el.

De data asta îl priviră ţintă, mama ţinând încă între degete cartea de vizită a lui Miller.

— Cum adică?

— Era o fată încrezătoare? Expansivă?

— Era o fată grijulie. Întotdeauna stătea şi se gândea.

— Prieteni?

— Da, câţiva.

Însă mama ridicase privirea spre colţul tavanului; vezi asta adesea la anchete. Însemna că se străduia din greu să-şi amintească.

— N-a mai fost pe aici în ultima vreme, aşa-i? zise Belsey.

Tăcere. Bărbatul îşi privi soţia.

— Venea şi pleca, spuse soţia.

— Când a fost ultima oară pe-aici?

— Acum câteva săptămâni.

Vocea mamei se înmuie. Era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Aţi spus asta ofiţerilor care anchetează?

— Ştia că are întotdeauna un loc unde să doarmă, spuse mama. Strânse cârpa în pumn şi-şi duse pumnul la frunte. Durerea înseamnă întotdeauna vinovăţie, cugetă Belsey.

— Avea o mulţime de locuri la dispoziţie, spuse.

— Ce vreţi să spuneţi?

— V-am întrebat dacă aţi spus cuiva că fugise de-acasă.

— Dar nu fugise.

Belsey se întoarse din nou spre ei, de data asta gata de plecare.

— Aţi vrea? rosti mama fetei.

— Dacă aş vrea ce?

— Să le spuneţi.

— Dacă am ocazia.

— Credeţi că asta înseamnă ceva? continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. Împuşcăturile aveau vreo legătură cu Jessica?

— Nu cred, spuse Belsey.

Iar asta era o minciună.

Douăzeci şi doi

Belsey merse până la staţia de metrou Hampstead să-şi ia un *Evening Standard*. „Împuşcături în Hampstead: o fată ucisă“ anunţa titlul. Se duse cu ziarul pe nişte străduţe dosnice şi se aşeză pe o bancă.

„Eleva Jessica Holden din Hampstead a murit în dimineaţa aceasta în urma unui atac armat, aparent fără motiv, petrecut la o cafenea Starbucks din North West London…“ Belsey citi despre Jessica Holden: „elevă de nota zece pe linie, cu viitorul în faţă“. Şcoala era în stare de şoc. Pregăteau şedinţe de consiliere. Toată lumea era indignată la maximum. Nu reuşiseră însă să afle despre banii pe care-i căpăta sau să ştie despre zâmbetul acela care-ţi oprea inima în loc. Poza din după-amiaza aceea o arăta pe Jessica Holden în faţa unei mici scene, în rochie de seară. Nu era o fotografie prea reuşită. Belsey nu-şi putu da seama dacă era într-o piesă de teatru la şcoală sau primea un premiu, însă arăta ceva mai în vârstă decât anii ei.

Construcţia solidă, din cărămizi victoriene, a liceului South Hampstead se afla cuibărită după Finchley Road, în capătul unei străzi rezidenţiale, care gemea acum

de echipe ale televiziunilor. Stăteau aproape lipiţi de porţile şcolii, încercând să tragă de limbă orice fată care trecea pe-acolo. Şi erau suficient de multe aflate în pauza de prânz care ieşeau să fumeze. Asta însemna că toată lumea avea treburi pe cap şi că Belsey putea să intre fără a fi tras de mânecă.

Mirosul de şcoală îl copleşea mereu: praf, ceară de parchet, iz de mâncare. Coridoarele erau pline cu fete care se holbară la el când trecu. Belsey îşi croi drum până la biroul directoarei. Uşa era deschisă. Cabinetul nu părea deloc ameninţător, cu lucrări de artă de nota zece pe pereţi, multe plante şi un exemplar din *Evening Standard* pe birou. Directoarea înclină din cap în direcţia lui Belsey şi continuă să vorbească la telefon; era mai tânără decât se aşteptase, însă emana o autoritate greu de trecut cu vederea. Purta un costum bine croit şi avea părul aranjat, însă nu era machiată.

— Nu… da… nu, nu considerăm asta ca pe o ameninţare pentru şcoală… Da, vom informa părinţii îndată ce vom putea. Mulţumesc.

Lăsă receptorul jos, suspinând. Telefonul începu să sune iar şi-l scoase din priză. Belsey îşi arătă insigna, iar ea dădu din cap ostenită, chemându-l înăuntru.

— Suntem sub asediu, spuse ea.

— O să fiu scurt.

— De unde le vin ideile astea? spuse ea fluturând din mână spre *Standard*. Elevă de nota zece. Clătină din cap.

— De la dumneavoastră? zise Belsey.

— Nu de la mine. Nici de la personalul meu. Mă simt groaznic în legătură cu ce s-a întâmplat şi sunt sigură că era absolut încântătoare dacă ajungeai s-o cunoşti, dar nu era o elevă de nota zece. Nu în ultima vreme.

Belsey se aşeză pe un scaun, întrebându-se ce era de înţeles din toate acestea.

— Avea un loc subvenţionat, spuse.

— Aşa este.

— A venit cu bursă parţială, apoi părinţii au intrat în dificultăţi. În ultimele douăsprezece luni sau cam aşa n-au plătit taxa.

— Da. De unde ştiţi?

— Fiindcă sunt detectiv în Hampstead. Ce altceva mi-aţi putea spune despre ea?

— Era îndărătnică, încăpăţânată. Una dintre acele fete despre care presupui că-s bine-crescute, fiindcă nu le bagi în seamă, apoi realizezi că fură de prin magazine la fiecare pauză de prânz. Nici extraordinar de bine pregătită, nici groaznică. Dar imposibil de motivat. Singura lucrare de-ale ei pe care am văzut-o a fost un eseu despre Războiul Civil.

— Care?

— Al nostru. Nu ştiu de ce ţin minte asta. Era bun. Ne gândeam, la un moment dat, la o universitate de prestigiu pentru ea. Dar ei nu-i plăcea să fie aici.

— Unde voia să fie?

— Unde ar vrea cineva să fie?

— Nu ştiu.

— Păi nici ea nu ştia.

Belsey avea impresia că s-ar fi putut înţelege bine cu directoarea. I-ar fi plăcut să aibă o asemenea ocazie.

— Ştiţi cumva dacă Jessica lucra? Pe bani, nu la şcoală.

— Nu. Dar nici la şcoală nu prea făcea voluntariat. Urma, probabil, să fie exmatriculată.

— Pentru note proaste?

— Pentru absenţe. Nu ne pierdem timpul cu chestiile astea.

— Cât de mult lipsea?

— Aveam noroc dacă o vedeam de trei ori pe săptămână. Părinţii nu ştiau pe unde umblă. Săptămâna trecută a fost cel mai rău. Hotărâse că s-a terminat cu şcoala. De aceea, am impresia că presa e pe alături.

— Cred că aveţi dreptate, încuviinţă Belsey. Cu ce credeţi că se ocupa când nu venea la şcoală?

— N-am idee. Dar o fată ca asta…, ridică din umeri directoarea.

— Cum adică?

— Conduc deja de jumătate de deceniu o şcoală pentru adolescente.

— O fată cum?

Directoarea stătu o vreme să-şi aleagă cuvintele:

— O fată care crede că să fii adult înseamnă să te încurci cu bărbaţi mai în vârstă. Ar fi trebuit să muncească din greu. Doar că ea avea impresia că-i prea bună pentru toate astea.

— Şcoala e pierdere de vreme pentru tineri. Nu aşa se zice?

— Nu chiar, zise directoarea băgând din nou telefonul în priză. Acesta sună.

— Le veţi spune toate astea şi colegilor, sau vă temeţi să nu se piardă interesul presei?

— O să transmit mesajul, zise Belsey.

Douăzeci şi trei

Belsey merse pe strada Hampstead High până la un butic cu genţi de lux. Trecuse pe lângă el de o mie de ori înainte. Acum simţea că e cazul să şi intre.

Magazinul era bine luminat şi foarte gol. Erau doar Belsey, trei angajaţi, un gardian şi poşetele. Belsey cercetă şirul de genţi, fiecare pe piedestalul ei, ca obiectele din muzeu. Văzu geanta Chanel pe care o avusese fata moartă.

— Îmi place asta.

— Da, domnule.

— Cât face?

— O mie şase sute nouăzeci şi cinci.

— Puteţi renunţa la cei nouăzeci şi cinci?

— Nu, domnule.

— Glumesc. Vindeţi multe din astea?

— Nu prea multe.

Omul de la pază se apropie tiptil, cu o mână pusă peste cealaltă. O dubă *Evening Standard* se opri afară, afişând mare „Teroare în Hampstead“, lepădă un vraf de ziare lângă un debit şi un bărbat luă unul fără să se oprească din mers. Belsey admiră scena: metropola vibrând în ritmul fascinaţiei morbide. Asta însemna comunitatea.

Asistentul începuse să îndrepte un şir de portofele. Dubiţa *Standard* o luă din loc. Parcase lângă o camionetă pe care scria „New Rock Bible Ministries“, iar pe locul din faţă stătea un bărbat care purta ochelari de soare şi care îl ţintuia pe Belsey cu privirea. Belsey îl salută înclinând capul. Şoferul îi răspunse în acelaşi fel. Apoi băgă vehiculul în marşarier şi pătrunse în trafic.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, zise Belsey păşind spre uşă.

— Noi vă mulţumim, domnule, zise cineva din spate.

Douăzeci şi patru

Pentru pauzele de ţigară, echipa de la Omucideri pusese stăpânire pe The Old White Bear, un pub mare cât un timbru poştal aflat în dosul unei străzi rezidenţiale. Exista o regulă care spunea „găseşte al doilea bar ca distanţă“. Nimăni nu-i plăcea să fie văzut cum bea pe lângă sediul temporar al echipei. Iar The Old White Bear era bine mascat. Belsey ştia că avea să-i găsească acolo, bărbaţi şi femei aşezaţi la bar sau împrejurul unei singure mese de picnic, cu pardesiele pe ei, fumând în grabă. La bar se puteau servi şi rulouri cu şuncă, la baza insignei. Poliţiştii păreau storşi; mulţi veniseră direct de la alte anchete şi-şi făceau de lucru turnând zahăr în ceşti de ceai.

— Ne-ai fi de folos în povestea asta, Nick, zise detectivul Tom Swiftly clătinând din cap. Belsey lucrase la prima crimă din cariera lui cu Swiftly, cazul unui pensionar ucis cu o carabină în mallul Elephant and Castle. Lângă el se aflau un ofiţer cocârjat, între două vârste şi cu tăieturi de la bărbierit, pe care Belsey nu-l recunoscu, şi June Glasgow, ofiţer de investigaţii de la Infracţiuni Regionale. Avea păr negru şi lung, costum negru, ojă de culoarea prunelor şi ochii injectaţi; fără bijuterii, fără măcar o

verighetă, deşi, întâmplător, Belsey ştia că e măritată cu un medic. Avea însă grijă să nu emită nicio informaţie. Devenise un obicei: cu cărţile ascunse.

— Pe ce pistă se merge? zise Belsey.

— Jaf, spuse Swiftley. Stătea cu mâinile în buzunarele pardesiului, iar răsuflarea i se transforma în aburi.

— N-a fost jaf, zise Belsey.

— A zis „ăsta e un jaf".

— Cine?

— Cel care-a tras. Puştiul ăla.

— Isuse Cristoase, făcu Belsey. Glasgow îi studie expresia feţei cu curiozitatea unui bun poliţist de investigaţii. Îşi aprinse o ţigară Silk Cut. La opt dimineaţa? zise Belsey.

Nimeni n-avu replică. Nu era niciun motiv pentru care să nu poţi fi jefuit la opt dimineaţa. Doar că nimănui nu i se întâmplase vreodată.

— Şi sistemul de supraveghere?

— Greu de spus.

— Nimic care să sară în ochi, spuse Swiftly.

— Deci apare un puşti, din senin, deschide focul în Starbucks şi nicio cameră nu surprinde nimic? rosti Belsey clătinând din cap.

— Au fost oameni care au văzut. A zis „deschide casa".

— Cine spune asta?

— Au mai fost ţinte din astea uşoare, spuse Glasgow. KFC… Dar o spuse fără convingere.

— Mai uşoare decât drăcia asta de Starbucks nu se poate, zise Belsey. Ce voia? Brioşe? Şi cam câţi bani ţin ăia în casă?

— Nu mai mult de o sută, dar el nu ştie asta.

— N-a fost niciun puşti şi nici jaf n-a fost.

— Atunci ce?

— Şi de ce ţi-ar păsa ţie? zise Glasgow.
— De ce mi-ar păsa?
— De ce nu eşti repartizat la caz?
— Mă ocup de altele. De unde venea, înainte să intre în Starbucks?
— A fost văzută mai devreme în Hampstead.
— Pe unde?
— Bishops, zise Glasgow. Fumul ţigării ei urcă într-o linie verticală, apoi fu spulberat de o gaură de aerisire din fundul bucătăriei barului. Belsey privi fumul şi se gândi să-şi ia ceva de băut.
— Era cu cineva?
— Nu.
— Ce căuta pe Bishops?
— Se plimba. Nu ştim. O să întrebăm mai târziu vecinii.
— Cât de târziu?
— Înainte să se lase întunericul.
— Faceţi publică informaţia asta?
— Întreabă-l pe Northwood.
Belsey se întrebă ce-ar fi înţeles Charlotte Kelson din toate acestea. Se întrebă ce înţelegeau anchetatorii. Trase o ţigară din pachetul lui Glasgow şi şi-o aprinse cu bricheta lui Zippo.
— Nu-i pe drumul ei spre şcoală, zise Belsey.

Douăzeci şi cinci

Cam la o săptămână, pe dealul Heath îşi făcea apariţia un bărbat exhibiţionist. Secţia de poliţie superviza de o vreme cazul. Înainte, nimeni nu se ostenea cu cei care-şi expuneau organele genitale, asta până ce se observase că infracţiunile sexuale pe care le comiteau aveau tendinţa să devină din ce în ce mai grave. Perversiunea e fără leac. Exhibiţionistul o făcuse iarăşi, de data asta şi mai îndrăzneţ. Ştiau cu toţii că aşa ceva putea să aibă doar un singur sfârşit. Aşa că atunci când reveni la secţie, lui Belsey i se repartiză chestiunea asta. Biroul era pustiu — cu un mesaj pe pupitru: *Exhibiţionistul de pe Heath, 11:30 dimineaţa.*

Belsey oftă şi făcu bucăţi mesajul. Parcă cineva plănuise să-l insulte. Poate că era, totuşi, o binecuvântare deghizată. Nori grei, plumburii începuseră să se deplaseze către vest. Heathul avea să fie gol când începea ploaia. Putea să se piardă acolo, să-şi ia puţin timp de gândire.

Se feri de puhoi stând sub un stejar, adâncit în desişurile din spate de la Spaniard's Road. Reveneau imagini cu ochii fetei moarte, gura arcuindu-i-se pentru a articula un cuvânt. Oare avea de gând să spună un nume?

Văzu carapacea goală din St Clement's Court şi o zări pe Charlotte Kelson cu o clamă în mână. După ce se opri ploaia, Belsey se îndreptă spre cabanele grădinarilor. Unul dintre îngrijitorii de pe Heath, Peter Scott, stătea aplecat asupra unui sac cu frunze moarte, lăsându-le să cadă într-o pălălaie de foc. Avea o figură osoasă şi sardonică. Pe mâini avea tatuaje, cicatrici de cerneală pe care Belsey le mai văzuse la mulţi dintre cei ce executaseră pedepse lungi prin închisori de maximă securitate, însă nu vorbise niciodată cu el despre asta. Fumul se aduna gros şi alb printre copacii uzi.

— N-aveţi poliţişti prin Heath? întrebă Belsey.

— Au zis să te chem pe tine. Tipul ăsta, perversul, e tot ăla.

— De unde ştii?

— Toată lumea vorbeşte despre unghiile lui. Nişte unghii lungi, murdare.

— Ar trebui să te faci detectiv.

— Femeia nu mi-a lăsat numele.

Belsey oftă.

— Ce mai faci?

— Mai bine ca niciodată.

Belsey se aşeză lângă cabană şi-l urmări pe Scott cum lucrează. Făceau adesea aşa. Când şi ultimul dintre saci se goli, Scott dispăru în cabană. Ieşi cinci minute mai târziu cu două căni de ceai şi-i întinse una lui Belsey.

— Şi cu împuşcăturile alea cum e? zise.

— Ai auzit de asta?

— Deja e la radio. Nu te ocupi şi tu?

— Eu nu. Ce spun?

— Şcolăriţă, accident tragic, viitor luminos în faţă.

— Mi s-a spus să păzesc cetatea.

— Şi asta faci?
— Presupun.

Scott se ridică în picioare, se întinse şi se uită spre cer.

— Vreau să-ţi arăt ceva, îi spuse el.

Porniră spre nord peste Heath. Aerul era clar, curăţat de ploaie. Trecură pe lângă Athlone House, conacul de cărămidă roşie ce găzduise sediul de instrucţie al Serviciului secret al Aviaţiei în al Doilea Război Mondial. Belsey şi-i închipui pe bărbaţii de acolo, clasele cu table şi fotografii aeriene ale oraşelor marcate pentru distrugere.

Urcară pe lângă conacul părăginit, ajungând lângă un pâlc de castani din marginea Heathului.

— Uite.

Copacii erau cu toţii însemnaţi cu cruci de un galben fluorescent; genul de semne folosite de drumari.

— Ce-i asta?
— Nu ştiu. Au apărut acum două săptămâni. Probabil vreun concurs de alergat. Oamenii vin să facă cros, îşi marchează traseul. Nu cer voie.
— Mai arată-mi.

Îl conduse pe Belsey câteva sute de metri mai încolo, arătându-i arborii însemnaţi cu x-ul galben.

— Nu-i vorba de alergat, zise Belsey.
— Ei, atunci nu ştiu ce-i. Continuă în jos, spre heleşteiele din Highgate, şi-n cealaltă parte, peste East Heath.

Belsey rupse o bucată de scoarţă. Se fărâmiţa. De asta erau platanii perfecţi pentru Londra, îi explicase cândva Scott, fiindcă îşi leapădă pielea şi, odată cu ea, poluarea; era o lecţie de învăţat. Peste o clipă dădură peste alt grup de cruci galbene.

— Ai anunţat asta? întrebă Belsey.

— Asta şi fac, zise grădinarul.

Se auzi un ropot de crengi rupte. Se întoarseră şi văzură pe cineva care se mişca printre copaci la câţiva metri mai încolo. Belsey şi grădinarul se opriră, iar persoana se făcu nevăzută. Apoi reapăru treizeci sau patruzeci de metri mai încolo, stând neclintită, doar o haină în întunericul copacilor picurători. După care dispăru.

Douăzeci şi şase

Sediul echipei de criză îşi intrase în ritm; nu mai dădea în clocot, ci forfotea potolit. Investigaţia se deplasa de la epicentru către restul lumii. Belsey se uită după June Glasgow, dar n-o văzu pe nicăieri.

— Ştiţi pe unde pot să dau de detectivul Glasgow?

— A luat o pauză. Încercaţi la Flask.

Belsey străbătu drumul pe străduţele dosnice. Era patru după-amiază, vremea când, pe timp de iarnă, şoselele de prin apropiere de Heath au o lumină anume, argintie şi mov, amintind de culoarea cearcănelor de sub ochii cuiva pe care l-ai iubit şi l-ai obosit. Licărirea venea de la iazuri şi zăbovea peste Downshire Hill şi Flask Walk, făcând frumoasele locuinţe să capete o frumuseţe şi mai sălbatică, înainte de a se dispersa precum fumul.

Glasgow era aşezată la masa unei terase aflate la ieşirea din Flask, singură printre radiatoarele de pe terasă, căzută pe gânduri şi trăgând din ţigară.

— Nick, rosti ea.

— Ce bei?

Ea ridică ceaşca drept răspuns. Belsey luă două cafele şi ieşi cu ceştile pe terasă.

— Am intrat în căcat până-n gât, spuse ea.
Belsey luă o ţigară Silk Cut.
— Cam aşa arată.
— Northwood vede cazul ca fiind al lui.
— Aşa şi e.
— Dar nu-i ofiţer superior de investigaţii. N-ar trebui să facă valuri. Ai văzut conferinţa de presă? Acum avem cincisprezece ziare care bat apa-n piuă despre bandele de cartier.
— Ce piste aveţi?
— N-avem. Asta-i faza. Asta ar trebui să ne transmită ceva.
— Cum ar fi?
— Ai dreptate, n-a fost jaf. Dar n-am idee ce-a fost. N-am mai avut de-a face cu ceva de genul ăsta.
— Dar ai nişte idei.
— Ceva fără logică, deci n-ar trebui să cercetăm. Poate nişte prăjiţi.
— Ăia arşi de droguri se văd de la o poştă. Ai avea martori din Gospel Oak până-n Highgate.
— Psihotic.
— La fel.
— Tu ce idei ai, Nick? zise ea, sătulă de jocuri.
— Un asasinat, zise Belsey.
— Al cui?
— Cine era acolo?
— O femeie de şaptezeci şi cinci de ani, care-şi vizita sora la spital. O menajeră din Uganda, în drum spre slujbă. Un student coreean, de douăzeci şi trei de ani, care lucra de două luni la Starbucks. Managerul, o poloneză chitită să facă lucruri măreţe în managementul de la Starbucks, şi o fată de liceu, aflată în locul nepotrivit la

timpul nepotrivit. I-am verificat pe toţi. Fără antecedente, fără legături suspecte.

— S-a tras doar asupra unuia dintre ei.

— Asupra fetei? zise ea zgâlţâind o cutie de chibrituri şi lăsând-o să cadă. Belsey ştia ce gândea: asemenea speculaţii n-aveau să însemne cine ştie ce în faţa superiorilor. Un grup de investigatori gălăgioşi intrară în salon. Belsey îi privi prin geam. Pe unul, Ken Barber, îl cunoştea.

— Spui că a fost o lovitură adresată Jessicăi, zise Glasgow.

— Nu există nicio cale de a o pune în legătură cu ceva?

— Cu ce?

— Cu probleme, indivizi cu antecedente.

— Nu, spuse Glasgow întorcându-se spre Belsey. Am auzit că ai şi tu problemele tale, Nick, zise ea, de parcă asemenea idei i-ar fi venit lui Belsey din cauza propriei stări de spirit.

— Sunt în regulă, zise Belsey.

— Te-am cerut în echipă.

— Şi uite-mă.

Ea oftă.

— E ceva în legătură cu fata asta.

— Ce anume?

— O scrisoare în geanta ei.

— Care zice?

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— E ceva de genul: „N-o pot face. Îmi pare rău". O scrisoare de despărţire.

— Nu pot să fac ce?

— Nu ştiu. Nu era adresată nimănui.

— Şi urmăreşti firul ăsta?

— Vorbim cu toţi cei care au cunoscut-o. N-am descoperit nicio idilă până acum. Dacă dăm peste o dramă amoroasă, o să urmăm pista asta, dar povestea nu mi se pare opera unui adolescent rănit în dragoste.

— Poate.

— Trebuie să mă duc înapoi. Mersi pentru cafea, Nick.

Pentru sfat nu-i mulţumi. Belsey o urmări cum se îndreaptă spre South End Green, apoi intră în bar şi bău ceva cu băieţii. Detectivul inspector Ken Barber — cunoscut drept Sweeney Todd[7] —, un poliţist cu pleoape grele şi cu o slăbiciune pentru vinul roşu, era cu doi băieţi de la Omucideri. Arătau rigizi şi iritabili. Era primul lor pahar de când se sunase adunarea. Barber îl ochi pe Belsey şi mai ceru un pahar.

— Aţi avut baftă cu bicicleta? întrebă Belsey.

— N-a văzut-o nimeni.

— Asta fiindcă nici n-a fost acolo.

— Cum aşa? rânji suspicios Barber.

— Ştiţi ceva despre mişcările Jessicăi Holden în ultimele zile? rosti Belsey. Pe unde-a umblat ieri?

— Ieri? S-a dus la sală. Acolo au văzut-o ultima oară înainte de Bishops. Atâta ştim. Inspectorul turnă merlot în paharul lui Belsey. Hai noroc.

— La ce sală?

— Aia de fiţe din capătul străzii Belsize Avenue.

— Ai verificat?

— Am vorbit cu ei. Ziceau că vine acolo de două-trei ori pe săptămână. Se ţinea deoparte, din câte spun ceilalţi clienţi.

---

7 Personaj într-o piesă de teatru de George Pitt, Sweeney Todd este un bărbier care-şi ucide clienţii.

— Drăguţă sală, zise Belsey.
— Are o clientelă foarte mişto.
Bărbaţii râseră.
— Cine-a fost acolo?
— La sală? Nu ştiu. De ce? Crezi că are ceva de-a face cu forma fizică? Crezi că a împins pe cineva de pe banda de alergat?
Băieţii de la Omucideri râseră. Râse şi Belsey.

Douăzeci şi şapte

Nu era o sală de forţă, ci un club de întreţinere corporală — Belsize Health Club — şi îşi scotea în evidenţă distincţia prin numeroase plante de seră extrem de bine îngrijite şi prin monitoare pe care se puteau vedea toate canalele prin satelit la care ai fi putut visa. Clădirea se afla într-o fundătură costisitoare. Ventilatoarele împrăştiau mirosul de clor peste pietrele de caldarâm ce duceau către strada High. Calitatea de membru îţi asigura absenţa totală a oricărui individ care dispunea de mai puţin de trei mii pe an pentru întreţinerea formei fizice. Cei care aveau banii cu pricina soseau băţoşi şi grăbiţi, după o zi lungă petrecută făcându-i.

— Mă gândesc să devin membru, îi spuse Belsey femeii de la recepţie.

— Aşteptaţi o secundă, îi zise aceasta, după care strigă pe cineva pe nume Mark.

Apăru un bărbat, la costum, cu o insignă pe care îi era trecut numele şi ţinând în mână un dosar cu şină. Îi strânse mâna lui Belsey.

— Vreţi să aruncaţi o privire? întrebă Mark.

— Da, vă rog.

— Urmaţi-mă, spuse bătându-l pe Belsey pe umăr şi îndrumându-l spre sală. Cum vă numiţi?

— Nick.

— Nick, am impresia că ţi-ar prinde bine ceva relaxare.

— Care aparat e bun pentru aşa ceva?

Mark râse.

— Ce anume aţi dori să lucraţi?

— Aş vrea nişte abdominali definiţi.

Îi arătă lui Belsey noul echipament şi cum anume să vizionezi şapte canale TV cât timp alergai sau mergeai pe bandă. Sălile de sport îl făceau pe Belsey să se gândească la cei care-şi bagă în venă. O mulţime de ex-drogaţi, care se apucau de exerciţii ca substitut pentru heroină. Admiră un şir de opt femei şi bărbaţi ce alergau la infinit către propriile imagini reflectate şi cugetă la asta. Omul vorbea despre variante de plată.

— Şi dacă mai aveţi vreo tânără însoţitoare sau ceva de genul, o putem trece în contul dumneavoastră la jumătate de preţ.

— Perfect. Pot să fac şi eu un duş? Eventual să folosesc sauna?

— Păi, dacă doriţi, vă pot face rost de un permis de invitat.

— Ar fi foarte drăguţ. Şi mai am nevoie de un prosop, zise Belsey.

Luă unul din vestiar, se dezbrăcă şi-şi împături hainele. Unii membri aveau dulăpioare de vestiar permanente. Cei noi, ca el, trebuiau să bage o liră, iar el n-avea o liră. Se uită după jetoane uitate, dar căpătă priviri lungi. Intră în saună şi inhală mirosul de pin. Un bărbat mătăhălos, fără altceva pe el decât bijuteriile de aur, i se alătură şi stătură acolo transpirând.

Belsey rezistă cinci minute. Apoi se lungi pe un şezlong şi începu să se uite la bogaţii care se ştergeau cu prosoapele. Bărbaţii ăştia ar fi observat o fată prin zonă, gândi el. Se uită la dulăpioarele de vestiar. Unele aveau numere aurite şi câte o plăcuţă pe care scria „premium". Făcu un duş fierbinte şi se folosi de gelul şi loţiunea de corp aflate la dispoziţie, apoi se îmbrăcă şi se duse la recepţie.

— Ce facilităţi au membrii premium?

— E ceea ce vă recomandăm dacă doriţi cu adevărat să intraţi în formă. Cu premium aveţi parte de antrenor personal, cursuri gratuite, două prosoape şi un dulap de vestiar doar pentru dumneavoastră.

— Jessica Holden era şi ea membru premium?

Le luă o secundă să facă legătura cu numele, apoi părură stânjeniţi.

— Ce-i asta?

Belsey scoase legitimaţia.

— A mai fost pe aici cineva de la poliţie în legătură cu Jessica Holden?

— Da.

— Au cerut să-i vadă dulapul?

— Nu.

— Aş dori să văd dulapul Jessicăi Holden.

Luă legitimaţia din ochii lor. Cei de la recepţie îi aruncară priviri uimite. Belsey intră în vestiarul femeilor. Membrii personalului se buluciră pe urma lui.

— E OK, le linişti Belsey pe femeile pe jumătate îmbrăcate. E o anchetă a unei crime. Apoi, întorcându-se spre angajaţi: Deschideţi vestiarul Jessicăi, vă rog.

Găsiră o cheie, se duseră la o încuietoare şi o deschiseră. Înăuntru se aflau două rânduri de haine de birou,

două berete, nişte seturi de lenjerie intimă, mărcile La Senza şi Agent Provocateur, cătuşe, punguţe cu lubrifiant, pantofi de lac cu tocuri de cincisprezece centimetri, legături pentru ochi în culorile roz şi albastru, un paşaport şi un set de cărţi de vizită pe care scria că numele ei este Emerald şi că ştia „ce-ţi doreşte inima“, cel puţin în perimetrul zonei M25.

— Daţi-mi voie să folosesc telefonul, spuse. Îl lăsară să sune de la recepţie, iar el îi contactă pe cei din echipa de anchetă.

— V-a contactat vreo agenţie să vă spună că Jessica lucra la ei ca escortă?

— Nu. E adevărat?

Numărul de pe cartea de vizită îl duse la agenţia de dame de companie.

— O zi bună, domnule. Aţi sunat la Sweetheart Companionship. Cu ce vă pot ajuta?

— Ce locaţie aveţi?

— Căutaţi o însoţitoare?

— Exact.

— Îmi puteţi spune numele?

— Mai întâi, aş dori să vorbesc cu directorul, am nişte cerinţe neobişnuite. Îmi puteţi face legătura?

— În ce privinţă?

— Cerinţele mele?

— Da.

— Fete moarte.

Femeia de la telefon închise.

Belsey verifică site-ul lor de la un internet cafe de pe Finchley Road. Afişa o listă cu cincizeci şi trei de fete de diferite naţionalităţi şi preţuri, toate capabile sau nu să-ţi ştie dorinţele inimii. Pozau în fotografii profesionale,

făcute cu gust, cu nuditate doar parţială şi feţele pe jumătate umbrite. De Jessica nici urmă. Nici de Emerald. Căută adresa agenţiei şi decise să se ducă acolo personal.

Sweetheart avea sediul la al patrulea nivel al unei clădiri înghesuite din Soho, pe strada Poland, cu scări înguste ce treceau pe lângă firme de design şi o companie de producţie de film. Uşa dădea într-o sală de aşteptare cu acoperiş de sticlă, un birou şi postere cu staruri din anii ’50 pe pereţi. O femeie îngrijită, de vârstă mijlocie, se afla în spatele biroului. Era târziu, aproape şase după-amiaza, însă, până la urmă, genul ăsta de industrie n-avea un program standard.

— Am venit să vorbesc cu directorul, spuse Belsey. Ea îi zâmbi, indicându-i un scaun şi, după un minut, uşa biroului se deschise şi Belsey fu invitat înăuntru.

Personalul din birou era compus dintr-o femeie la costum negru cu pantaloni, ţinând în mână un suport de documente, şi un bărbat purtând o cămaşă de blugi desfăcută la guler, bronzat şi cu ţăcălie căruntă. Femeia îi zâmbi lui Belsey şi ieşi, închizând uşa. Ţăcălie zâmbi într-un fel ce aducea cu făcutul din ochi. În birou rămaseră doar bărbaţi. Acum, totul e între noi doi.

— Freddie Garth, se prezentă scuturând mâna lui Belsey. Ceva de băut?

— Ce beţi şi dumneavoastră.

Ceru la interfon nişte beri şi apă. Biroul avea privelişte înspre acoperişurile alandala din Soho, către strada Greek. Pe perete se vedeau fotografii înrămate cu curse de maşini. Masa de lucru era neagră, scaunele îmbrăcate în piele şi, într-un colţ, aşteptau un suport de lumini pentru fotografie şi un ecran alb.

— Aşadar, sunt în Londra pentru un timp, începu Belsey.
— Sigur.
— Şi aş vrea ceva companie.
— Poate fi un oraş singuratic.
— Chestia e că aş vrea pe cineva suficient de tânără cât să-mi fie fiică, zise Belsey. Bărbatul ridică din umeri.
— De ce nu?
— Care e vârsta celei mai tinere?
— O să aveţi ocazia să vă daţi seama că toate fetele noastre sunt cât se poate de proaspete.
— Şi ce fac?
— Plătiţi pentru compania lor. Orice se întâmplă dincolo de asta e între dumneavoastră şi fată. Noi nu ne implicăm. Dar cred că veţi descoperi că majoritatea sunt foarte dornice. În doi ani n-am primit nicio plângere.
— Să zicem că aş vrea o fată pe nume Emerald.

Falca lui Garth înţepeni.

— Aici nu lucrează nimeni cu numele ăsta.
— Nu mai lucrează, aşa-i?
— Niciodată n-a lucrat.
— Spuneţi-mi, când a început? zise Belsey.
— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Belsey scoase la iveală insigna de poliţist.

— Încercaţi să vă gândiţi mai bine.

Garth închise ochii, apoi îi deschise iarăşi. Era iritat. Infracţiunea e ceva teribil de iritant — să descoperi că eşti băgat în ceva ilegal, când de fapt tu nu eşti decât un codoş.

— Începutul anului trecut, zise şi suspină, aşezându-se mai confortabil într-o manieră care transmitea clar că situaţia reprezenta de-acum o pierdere de vreme pentru el.
— Ei bine, a împlinit optsprezece ani în septembrie.

— Aveţi cumva mandat?
— Dar dumneata ai?
— Suntem complet în ordine.
— Nu şi dacă e vorba să vindeţi fete de şaptesprezece ani.
— Nu mai vorbesc până nu văd mandatul. N-are nimic de-a face cu noi.
— Chestia simpatică e că nici cu mine n-are de-a face. Aşadar de ce-aş avea mandat? râse Belsey. N-are de-a face cu dumneata şi n-are de-a face cu mine.

Se întrebă pe unde erau berile alea.

— Atunci aţi face mai bine să plecaţi.
— Şi, cu toate astea, aţi scos-o rapid de pe listă.

Femeia intră cu o tavă pe care se aflau băuturile şi le văzu expresia de pe chipuri. Aruncă o privire îngrijorată spre Garth, iar el îi făcu semn cu dosul mâinii să iasă.

— Am scos-o acum cinci săptămâni.
— Mi-ar fi prins bine berea aia.
— Să nu mai lungim lucrurile.
— De ce aţi scos-o?

Garth îşi strânse mâinile pumn, le relaxă apoi şi oftă.

— A fost concediată.
— De ce?
— A zis că s-a îndrăgostit.
— Şi asta e rău?
— Noi ştiam ce înseamnă.
— Bun, ce înseamnă?
— Înseamnă că era pe-acolo cineva care avea impresia că o poate obţine pe gratis.

Garth avea o lucire rece în privire.

— Poate chiar se îndrăgostise, rosti Belsey.

— Înseamnă că începuse să facă afaceri pe cont propriu. Sigur, poate că era şi dragoste. Avem parte de chestii din astea mai des decât v-aţi imagina. Nu aduce niciun profit.

— De unde aţi ştiut că se îndrăgostise?

— Nu te mai puteai baza pe ea. Am auzit zvonuri. Nu mai accepta însărcinări.

Biata Jessica, gândi Belsey. La şcoală nu apărea, muncă, ioc. O fată pe placul inimii sale.

— Făcea chestii de secretariat?

— Cum adică?

— Se îmbrăca în secretară? Bătea scrisori?

— S-ar fi îmbrăcat şi-n Mickey Mouse dacă erai gros la portofel. Aici nu-i mânăstire de maici.

Belsey plecă bărbia a încuviinţare. Se ridică şi-şi turnă nişte apă de la răcitor.

— Se vedea cu un bărbat pe nume Alexei Devereux. Spune-mi ce-i cu el.

— Nu păstrăm date despre clienţi.

— Rahat.

Bărbatul ridică din umeri.

— Înregistrări ale plăţilor ţineţi?

— Nu vă mint.

Garth îşi desfăcu mâinile cărnoase, brusc implorator.

— Sunt un om simplu. Câştig şi eu o pâine.

— Mai simplu de-atât nu se poate.

— Noi vindem doar o ocazie de relaxare. Cei mai mulţi vor doar pe cineva la braţul lor, cineva cu care să ia o cină drăguţă, să meargă la un bar.

— Îmi frângi inima.

— Orice altceva e între ei şi fete.

Freddy Garth arăta sleit. Belsey îl lăsă în pace.

Douăzeci şi opt

Hampsteadul era în stare de şoc. Populaţia se retrăsese. Bogăţia, uneori, aducea cu o boală: izolarea, starea de continuă frică, operaţia chirurgicală. La asta se gândea Belsey, în timp ce mergea pe stradă. Frunze moarte se târau pe pavajul pustiu, imaculat. Singurii oameni pe care-i văzu erau adolescenţi bogaţi, în maşini parcate, ce slobozeau în noapte aroma dulceagă şi grea de marijuana.

Belsey ajunse pe Bishops Avenue, cu gândul la scrisoarea din poşetă: „Nu pot s-o fac. Îmi pare rău". Se întâlnea cu cineva, cugetă el. Devereux, încercă să-şi imagineze. Ştia că se avântă prea departe, se bagă prea mult în povestea cu Devereux. Poliţia ar fi putut foarte bine să-l caute deja. *Haide, du-te*, gândi. *Ieşi din asta*. Dar să iasă însemna să-i iasă bani.

O maşină de poliţie se afla parcată chiar în capăt la Bishops Avenue, aproape de Heath. Văzu un echipaj de detectivi porniţi să ia la întrebări casă cu casă. Trecuseră de cea a lui Devereux. Belsey traversă şi se apropie de numărul treizeci şi şapte dinspre latura mai îndepărtată.

Descuie uşa din faţă şi se duse în camera de siguranţă, unde se aşeză pe un scaun, cuprins de fiori. Dădu

drumul la televizor şi citi un titlu pe care niciun detectiv n-ar vrea să-l vadă: *Confuzie în privinţa asaltului de la Starbucks: ipoteza iniţială a jafului, pusă la îndoială.* Sfârşi de încărcat în Porsche posesiunile lui Devereux. Erau mai multe decât putea să înghesuie, aşa că mai făcu un maldăr într-un ungher al garajului. În cele din urmă, se duse în birou. Covorul persan părea să aibă ceva valoare. Putea să-l lege de acoperiş. Trase deoparte masa de biliard şi scoase covorul. Apoi rămase cu ochii holbaţi la mocheta de dedesubt.

O pată întunecată, aproape de mărimea unui om, se întindea până la picioare. Belsey se aplecă şi frecă între degete fibrele mochetei, apoi luă cheile maşinii.

Cel mai apropiat magazin era pe East Finchley. Fură o sticlă cu apă oxigenată şi se întoarse în casă. Puse înălbitorul pe carpeta pătată şi aşteptă să facă clăbuci. O veche şmecherie de criminalist: apa oxigenată interacţiona cu o enzimă numită catalază, descompunându-se în apă şi oxigen. Lucru care arăta că era vorba de sânge. Luă un scaun şi nişte vată şi se duse în camera de siguranţă. Se urcă pe scaun şi frecă sângele uscat de pe tavan cu un smoc de vată. Apoi apucă o pereche de foarfeci şi o pungă de plastic din bucătărie şi tăie o mostră din carpeta pătată cu sânge. Puse fiecare mostră separat şi marcă pungile. Mai întâi, avea să vândă obiectele lui Devereux. Apoi avea să facă o vizită la Centrul de Medicină Criminalistică.

După Hampstead, aspectul mai brutal, dar mai onest din South London îl făcu să se bucure. La Wishing Well era obişnuita debandadă de vineri şi în aer plutea un iz de cocaină trasă pe nas de pe rezervoarele arse de ţigară

ale toaletelor: bărbaţi cu cămăşi în culori vii şi câteva femei dure cuibărite la bar. Belsey îi văzu pe obişnuiţii localului într-un ungher, aruncând ocheade spre infractorii de ocazie.

— Pe unde-i Niall? zise Belsey.

— Nu-i aici. Vezi la birou. A spus că o să te-aştepte. Nu-i prea fericit.

Trei ani de favoruri şi de întors capul în altă parte îi trebuiseră lui Nick până să vadă „biroul“, o clădire dărăpănată de cărămidă, ce fusese odată un centru de lactate Dairy Crest şi care acum se dărâma încet-încet pe după gardurile înalte aflate în colţul unui maidan industrial năpădit de gunoaie, de lângă Elephant and Castle. Zona asta de pârloagă fusese abandonată de ani de zile şi era hărăzită acum construirii de magazine şi de locuinţe pentru muncitori, doar că dezvoltatorii privaţi dăduseră bir cu fugiţii, lăsând în urmă doar sârmă ghimpată şi o gheretă de portar distrusă. Totul se afla în spatele unor porţi uriaşe, cu urme de izbituri, pe care se puteau citi avertismente în privinţa unor câini inexistenţi; întuneric beznă, departe de şosea, departe de luminile stradale.

Belsey bătu la porţi. Se auzi un scrâşnet de lanţuri pe metal şi porţile se deschiseră. Cassidy era singur, un bob de jar de ţigară în întunecime. Belsey intră cu maşina în depozit trecând peste noroiul întărit.

„Biroul“ lui Niall cuprindea un camion vechi JCB, acoperit cu o prelată şi o mulţime de fiare vechi. O lumină abia sesizabilă se strecura prin acoperişul de plastic corodat şi plin de pânze de păianjen. În aer stăruia mirosul acru de lapte stricat, iar podeaua de ciment era pătată şi pereţii păstrau urmele punctelor de alimentare pentru camioanele cu lactate. Fusese loc de adunare

după multe delicte. Era un loc nemaipomenit pentru un măcel.

Belsey lăsă aprinse luminile de poziţie şi sări din SUV.

— A fost o cădere de comunicaţii, spuse.

— Îţi zic eu că o cădere de comunicaţii a fost. Ce naiba caută încă la bulău?

— O să fie bine. Ai încredere în mine.

Ochii lui Cassidy fuseseră însă atraşi de maşină şi de încărcătura acesteia, spre care îşi îndreptă încrederea. Numai cu SUV-ul avea să-şi scoată de şase ori banii. Şi asta putea cumpăra câteva minute cu un avocat decent.

— Ai acte pentru ea? întrebă.

— Tu ce crezi?

— Ai zis că sunt şi acte.

— Ar fi fost prostesc din partea mea să zic asta.

— Întotdeauna îmi dai de furcă, Nick.

— Asta-i meseria mea, zise Belsey. Scoate plăcuţele de pe Porsche înainte să faci ceva cu el.

Belsey văzu că vehiculul îi convenea. Era ca nou.

— Ai banii?

— Dacă totul e cum trebuie, zise Cassidy.

Începu să mute pe sub prelate obiectele de la Devereux. Belsey îl ajută, încercând să nu se simtă prea rău că lăsa rămăşiţele vieţii elegante a lui Devereux prin cotloanele lăptăriei. Anii de furt de metale decoraseră locul cu o aglomerare haotică de fiare. Peste tot se aflau răspândite obiecte, inclusiv magneţi, capace de canal, bucăţi de acoperişuri, refugii de autobuz. Erau până şi bucăţi de gard şi decoraţiuni de fier de pe la cimitire. Uneori se desluşeau cuvinte săpate pe plăcuţe: *Dulce e somnul celor ce-au trudit; Dragostea e mai puternică decât moartea; În sfârşit, acasă.*

Vindeau metalul în China, sau aşa făcuseră, cel puţin, până ce treaba se împuţise. Era o afacere de familie. Cassidy susţinea că bunicul său şterpelise bucăţi din primul cablu telegrafic. Odată, Niall şi banda lui furaseră un pod întreg, lângă Swindon. Şi nu fuseseră prinşi. Belsey se întrebase mereu cum e posibil să furi un pod. Încerca să-şi imagineze asta în noapte, din maşină, să vadă de la distanţă totul, în vreme ce se îndrepta spre est, pe M4.

— Am auzit de Starbucks, zise Cassidy.

— Ce părere ai?

— Scârbos. Aşa o fată tânără…

Lui Belsey îi plăcuse mereu moralitatea pasională a infractorului. Care se explica, poate, prin teama de a nu fi considerat afară din rândul lumii. Nu, moralitatea se diviza în straturi din ce în ce mai subţiri. Ca bibliile din închisoare, ale căror foi erau smulse pentru rulatul de ţigări.

— Trăgătorul avea o puşcă cu lunetă. De unde faci rost de aşa ceva? zise Belsey.

— N-a fost unul de-ai noştri.

— Dar de-ai cui?

— Probabil cu contract. Mahări, zise Cassidy.

— De ce?

— E un asasinat. Cineva era băgat în ceva şi era o chestie despre care nimeni nu ştia nimic.

Belsey culese de pe podea o sticlă prăfuită de lapte. Era acoperită cu pânze de păianjen. O puse la loc.

— Ai auzit vreodată de unul pe nume Alexei Devereux?

— Nu.

Cassidy scoase o sacoşă de plastic din jachetă.

— Mai ai întrebări?

— Cum faci să furi un pod?

— Nu-ţi trebuie podul întreg, numai metalul, spuse Cassidy întinzându-i sacoşa.
— Îl topeşti în Londra?
— Nu eu personal.
Sacoşa era plină cu bancnote uzate de cincizeci şi de douăzeci. Belsey numără şase mii în total şi şi-i îndesă în haină. N-avea nevoie să-i numere iar. Aveau greutatea libertăţii. Era aproape gata s-o ia din loc.

Douăzeci şi nouă

Laboratorul de Investigaţii pentru Crimă Organizată ocupa două etaje dintr-un bloc masiv de beton, pe Lambeth Road nr. 149: Centrul de analiză criminalistică. Era la o aruncătură de băţ de sediul central al poliţiei, peste râu. Centrul, cum era cunoscut, nu se prezenta în public astfel, dacă nu puneai la socoteală geamurile fumurii şi camerele de securitate răsfirate pe zidurile exterioare. Altminteri, arăta ca o parcare multietajată, care fusese invadată de bărbaţi şi de femei în halate albe. Un „149“ uriaş pe gura de aerisire a ventilatorului ţinea loc de identificare formală — asta şi câte un echipaj de la Forţa de Reacţie Rapidă, ce aluneca silenţios printre rampe.

— Am ceva pentru analiză urgentă.

Paznicul îşi fixă privirea asupra lui Belsey. Pe o placă se vedea scris „Bun venit la Centrul de analiză criminalistică“ şi, dedesubt, „Principiile noastre“. Belsey se uită la Rolexul fals de la mână. N-avea timp să le descopere principiile.

— Trebuie să vorbesc cu laboratoarele, zise Belsey, are legătură cu cazul Jessica Holden.

Asta îl făcu pe paznic să dea un telefon. Gardianul vorbi cu cineva de la Analiză şi ofiţerul criminalist Isha Sharvani apăru câteva clipe după aceea. Belsey se simţi uşurat să vadă o figură familiară.

— Nick, zise ea.

— Isha, am fost trimis cu o urgenţă. Ştiu că nu-i foarte cuşer. Ai vrea să verifici mostrele astea?

Ea privi pungile cu un scepticism ce friza dezgustul.

— Ce caz?

— Împuşcăturile de la Starbucks. Doar să vezi dacă cele două se potrivesc. Sună-mă la Hampstead. Ai numărul meu.

— Nick, dădu ea ochii peste cap.

Însă Belsey ştia că avea să-l ajute.

Belsey o cunoscuse pe Isha Sharvani pe opt iulie 2005. Cu o dimineaţă înainte fusese într-o descindere antidrog şi ajunsese într-o casă de drogaţi de pe Adelaide Road, în care descoperise o femeie legată cu cătuşe de o chiuvetă. Ştiuseră că se întâmplase ceva, fiindcă sirenele începuseră să ţiuie şi să gonească prin Camden spre oraş, una, două, trei, douăzeci — îndeajuns de neobişnuit la ora aceea cu trafic susţinut, însoţite de tot soiul de servicii de urgenţă. Şi continuau să curgă, aşadar îşi dăduseră seama că erau şi maşini din districtele vecine. Echipa lui Belsey tăiase comunicaţiile cu ocazia descinderii şi când le dăduseră din nou drumul, prinseseră apeluri din Russell Square şi Kings Cross, apoi unele care solicitau ca toate unităţile să se deplaseze înspre Tavistock Square. După care, apelurile începuseră să emită cod roşu.

Ştiau rutina. Făcuseră exerciţii timp de doi ani. Pe Belsey îl fascinaseră. Învăţase despre cea de-a doua viaţă

a clădirilor; planurile autorităţilor locale pentru cazuri de urgenţă — centre comerciale ce deveneau puncte de distribuţie pentru ajutoare, complexe sportive ce se transformau în spaţii de cazare pentru mulţimi de până la două mii de oameni; biblioteci publice care căpătau statutul de centre de comunicaţii; îl fascina existenţa asta din umbră, o a doua metropolă în spatele Londrei, sub acoperire, ascunsă. Londra avea un lucru teribil ce-i şerpuia prin interior. Şi iată-l.

Dependenţii de crack[8] scăpaseră pe moment. Infracţiunile începuseră, brusc, să pară liniştitoare, familiare, parte a unei rutine zilnice, învăluite într-o lumină puternică.

Toate echipajele porniră spre centrul Londrei.

Îşi începuse dimineaţa următoare cu Sharvani, adunând mostre de îmbrăcăminte de la membri de vază ai comunităţii pakistaneze din Camden şi transportându-le la Antitero pentru analize. Şefii doriseră ca cineva asiatic, de preferinţă musulman, să-l însoţească, iar faptul că Sharvani era indiancă şi hindusă nu păruse să-i deranjeze. Fuseseră câteva săptămâni stranii. Belsey îşi făcuse prieteni buni la moscheea din Regents Park, bărbaţi deştepţi, care-i cunoşteau pe Platon şi pe Nietzsche la fel de bine ca şi *Coranul* — descoperise nişte iarbă crescută în sere de un grup de adolescenţi din Bangladesh şi se împrietenise cu Sharvani. Petrecuse mult timp cu cei de la Serviciul de colectare a probelor. Nu se mai întorsese până acum.

Odată, Belsey se plimbase prin parcul Archbishop's, aşezat vizavi de centru, apoi pe Lambeth Road către Muzeul Imperial de Război, fostul sediu al spitalului de

---

8 Crack — cocaină cristalizată care se fumează.

nebuni Bethlehem. Puţine lucruri din Londra erau atât de perfecte. Îşi prezentă omagiile la Monumentul Soldatului Sovietic, apoi se strecură într-o văgăună unsuroasă aflată la un cvartal de Elephant. Măturători de stradă, aflaţi la sfârşit de program, şi parcatori de maşini lâncezeau prin cafeneaua îmbâcsită, frecându-şi mâinile înmănuşate, unii aruncând câte-o privire spre televizorul vechi. O blondă apărea mereu în legătură cu uciderea tragică a Jessicăi Holden. Fata asta venise la sediul central al poliţiei, de unde făcea o solicitare de după un şir de microfoane. „Prietena victimei face un apel". Se pricepea să plângă. Zicea: *trebuie să ştie cineva…* Lăsase flori la Starbucks şi se vedea că poartă haine costisitoare. Camera prinsese o imagine cu mesajul de pe flori: *Jess, odihneşte-te în pace — se va face dreptate*.

Belsey îşi luă o cafea şi băgă restul primit într-un telefon cu fise din colţ. O sună pe Charlotte, dar n-o găsi la redacţie. Sună apoi la Channel Five. Miranda Miller era pe teren, însă cei din echipă erau acolo şi-l cunoşteau.

— Cine-i tipa blondă? zise Belsey.

— O prietenă.

— Când şi-a făcut apariţia?

— În după-amiaza asta, mai devreme.

— I-a luat ceva.

— Era în stare de şoc.

— Cred şi eu.

Sună la echipa de cercetări penale. Cei de-acolo îi spuseră:

— O cheamă Lucy, a fost pe-aici de două ori. N-are nimic folositor de spus.

— Sunteţi siguri?

— Cred că problema ar fi dacă e ea sigură.

Belsey reveni la secţia din Hampstead. Biroul era gol. Scoase sertarul din fund al pupitrului său şi înghesui punga cu bani în spaţiul rezultat, apoi puse sertarul la loc şi ieşi luând-o pe strada Pond.

Luminile de avertizare pentru inundaţie erau aprinse în South End Green, proiectând umbre negre — ţâşnitoarea gotică din centrul pieţei îşi aţintea umbrele lungi către barul White Horse, ca un ceas lunar. Lumina artificială era captată de toate suprafeţele reflectorizante: capace de roţi, cioburi de sticlă, băltoace îngheţate. O dubă cu însemnul Express Glazing Contractors sta răbdătoare, aşteptând ca oroarea să treacă.

Belsey se băgă pe sub banda poliţiei şi dădu mâna cu detectivul sergent Dave Carter.

— A trebuit să-i întoarcem din drum de două ori până acum, spuse Carter arătând din cap către dubă. Carter conducea echipa balistică: bărbaţi tăcuţi, precişi. Oameni ai unghiurilor şi ai vitezei. Belsey îl ştia pe Carter de la un caz din Camden, de acum un an, de împuşcături dintr-o maşină în viteză.

— Nu-i putem lăsa pe cei de la Starbucks să piardă bani, zise Belsey.

— Relaţii publice proaste.

— Cum merge, Nick?

— Sunt în regulă.

Belsey intră în cort, iar Carter îl urmă. Prin pânza cortului lumina era difuză. Cortul lăsa impresia de sacru, precum templul unui popor nomad. Locul pe unde un glonţ pătrunsese în podea fusese marcat cu un steguleţ. Nu mai desenau contururi de corpuri, dar totul fusese lăsat unde căzuse şi simţeai spaţiul în care viaţa părăsise un trup.

— Cum stă situaţia? zise Belsey.

— Opt focuri. Primele două au făcut zob fereastra. Unul e în zidul din spate deasupra şerveţelelor, altul în spatele maşinii de cafea. Credem că al patrulea l-a atins pe domnul coreean şi apoi a lovit-o pe fată. Şi alte două proiectile la fel. Unul e înfipt în podea.

— Toate de la aceeaşi armă?

— Da. Ceva cu ţeavă lungă, neplacată cu crom.

— Cam ca puşca unui lunetist.

— Sigur. Poate o armă militară modificată. Propulsie cu gaz, încărcător manual. Gloanţele sunt 7,62 x 54 mm — de obicei calibrul folosit la puşti cu lunetă din armată şi poliţie. Nu prea vezi aşa ceva în Vest, doar la fosta Armată Roşie: puşti precum Dragunov or VSK.

Belsey se ghemui lângă gaura de glonţ din podea. A reîncărcat, se gândi el. A tras şase focuri, apoi s-a simţit îndeajuns de calm şi de în siguranţă ca să încarce şi să tragă din nou.

— Ea trebuie să fi fost pe jos când a fost tras, zise Belsey. Se târa spre depozit.

— Poate.

— Uită-te la traiectorie.

— Poate să fie un ricoşeu.

— Ar conserva un ricoşeu atâta forţă?

— Gloanţele sunt lucru curios, zise Carter.

Belsey se ridică. A reîncărcat, dar n-a golit al doilea încărcător, cugetă el. Avea o misiune, şi-o executase şi-şi luase tălpăşiţa. Încercă să-şi imagineze cât de necruţător fusese trăgătorul, cât de invulnerabil se simţise. Şi ştia că Jessica Holden avea să fie în Starbucks în dimineaţa aceea. Avea informaţii.

Ieşi din scena crimei şi se uită iarăşi, îndelung, spre spital. Se aşeză pe banca de lângă ţâşnitoarea din centrul

pieţei. Ceasul arăta ora opt şi cinci. „Club — ora 21“, gândi. Belsey căută în buzunar pagina din agenda lui Devereux şi o desfăcu. Se uită la ce era programat pentru seara aceea. Clubul nu uşura prea mult situaţia. Deschise portofelul lui Devereux şi răscoli printre cardurile cu hoteluri până dădu de cardul negru pe care scria *Les Ambassadeurs*, cu o adresă din Mayfair: Hamilton Place nr. 5. Mai scria: *Club şi Cazinou privat*.

Belsey luă un metrou până-n Leicester Square şi se feri de lumini şi de mulţime apucând-o pe străduţele dosnice din Mayfair. Totul licărea negru şi pus la patru ace pe sub felinare. Continuă să meargă pe străzi mărginite de anticariate şi cabinete de avocaţi până ce ajunse în umbra rece lăsată de hotelurile din Park Lane.

Les Ambassadeurs era ascuns în crevasa întunecată dintre Four Seasons şi Intercontinental. Împărţea strada întunecată cu o staţie de taxi şi intrări de serviciu de la hoteluri. Bucătari şi cameriste se ghemuiau, fumând, în cavernele industriale. Cazinoul însuşi era însă un fragment de eleganţă georgiană, sfidătoare în întuneric. Ocupa o casă cu decoraţiuni din piatră, proaspăt curăţate, şi balustrade de fier ce aruncau licăriri. Trei trepte duceau până la uşile de lemn străjuite de un bărbat la costum cu vestă. Pe o plăcuţă cenuşie scria *Les Ambassadeurs Club*. Belsey îşi îndreptă cravata şi se apropie.

— 'Nă seara, domnule.

— 'Nă seara.

Bărbatul îi deschise uşile. Belsey pătrunse într-un hol prelung, cu pereţii îmbrăcaţi în lemn lucitor şi candelabre aurite. Scoase din buzunar cardul de membru al lui Devereux. Semnele care indicau direcţia cazinoului îl

trimiseră pe scările ornate până la o uşă grea, dublă. Belsey o împinse şi intră.

Interiorul era spaţios, dar nu într-atât încât să facă rabat la intimitate: douăzeci de mese de pocher, bacara, blackjack, aflate sub un tavan jos cu corpuri de iluminat din sticlă, cu modele complicate. Tapetul era vineţiu. La cele mai multe mese se aflau bărbaţi din Orientul Mijlociu. Era şi o ruletă într-un separeu cu draperii, ce adăpostea lume mai cosmopolită, est-europeni, chinezi şi thailandezi. Ventilatoarele de pe tavan mişcau alene din paletele de lemn. Un bar lung, cu tejghea de cristal, mărginea peretele din stânga. În spate se vedea un restaurant franţuzesc.

O tânără se uită peste cardul lui Belsey. Avea o masă lângă uşă, pe care se afla o agendă îmbrăcată în piele.

— Bună seara, domnule Devereux, zise ea.

— Bună seara.

— Masa dumneavoastră e gata.

— Excelent.

Nu părea să existe vreun indiciu că fata l-ar fi recunoscut sau vreun semn de nelinişte. Deci el venea aici, cugetă Belsey, dar se vedea treaba că nu era de-al casei. Se întrebă de câte ori frecventase Devereux localul.

— Aţi dori să luaţi mai întâi masa sau să treceţi pe la jocuri? zise ea. Putem păstra masa cât de mult doriţi.

Belsey se uită la ceas, întrebându-se dacă ar fi putut obţine jetoane de cazinou pe cardul lui Devereux. Hotărî să se abţină de la jocuri de noroc. N-ar fi vrut sub nicio formă ca momentul să fie stricat de un portofel gol. Îi era foame.

— Păi, presupun că dacă masa mă aşteaptă, ar trebui să iau cina.

— Desigur.

Traversă cazinoul, trecând de mese. Când fusese ultima oară într-un cazinou? Probabil la Pepita de Aur de pe Shaftesbury Avenue, care era exact pe-atât de elegant pe cât îl arăta numele şi plin cu chelneri din Chinatown veniţi după serviciu. Aici nu era Pepita de Aur. Între restaurant şi bar se afla un tanc cu homari, luminat din jos, ce reflecta umbre marine pe perete. Belsey trecu de ruletă şi de homari şi intră în restaurant. Era aproape gol, cu feţe de masă din pânză groasă, peste care trona greutatea argintăriei şi a sticlăriei. Fiecare masă avea lampa ei. Pe zidul din fund fusese pictată o grădină italiană. Fu întâmpinat de şeful de sală.

— Domnule Devereux.

— Bună seara.

Lui Belsey i se arătă o masă dispusă discret ceva mai departe de restul, unde cineva îi trase un scaun plin de decoraţiuni şi altcineva aprinse o lumânare. Era la o distanţă de la care nu se putea trage cu ochiul, cu un paravan de lemn, ce-l adăpostea de mare parte din restul camerei, dar păstrând totodată o poziţie din care se vedea bine cine intră pe uşă. Devereux o alesese, ştia asta.

— Mulţumesc, zise Belsey.

— Ceva de băut? sugeră unul dintre ospătari.

Belsey comandă un Laphroaig triplu şi spuse că vrea să mai aştepte înainte de a comanda de mâncare. Whisky-ul veni. Bău aruncând priviri împrejur. Barmanul mărunţea gheaţă într-un shaker. Trei oameni de afaceri americani era adânciţi într-o discuţie. O femeie uşoară, cu perle la gât, sta la bar sorbind dintr-un Mojito şi uitându-se plină de speranţă înspre Belsey.

Bău whisky şi se uită la ceas. La nouă fix Charlotte Kelson intră.

Belsey lăsă paharul jos. Nu se înşela, era cu siguranţă ea. Kelson purta un costum scump, albastru marin, un lanţ de aur şi era coafată şi machiată. Aruncă o privire prin cazinou, cu ochi la fel de pătrunzători şi de frumoşi cum îi ştia, îi spuse ceva fetei de la uşă şi înaintă spre restaurant. Americanii ridicară ochii, prostituata aruncă o ocheadă teritorială, barmanul schiţă un zâmbet.

Charlotte îl văzu pe Belsey şi îngheţă.

Se holbau unul la celălalt. După câteva secunde el ridică o mână, iar ea continuă să meargă îndreptându-se spre el cu paşi şovăielnici. Ajunse la masă, însă nu se aşeză.

— Ce se petrece? rosti ea.

— Tu să-mi spui.

Charlotte aruncă o privire împrejur. Barmanul îi urmărise întâlnindu-se. Se întoarseră amândoi spre el, iar acesta se apucă iarăşi de amestecat cocktailul.

— Ia loc, zise Belsey dând cu piciorul într-un scaun. Ea se mai uită în jur încă o dată, apoi se aşeză, cu geanta ţinută în faţă.

— De ce eşti aici? zise el.

— Aşa mi s-a spus.

— De către cine?

— Acum o oră am primit un telefon, care spunea să vin aici. Să spun celor de la uşă că mă văd cu cineva în restaurant.

— Cine te-a sunat?

— Nu şi-a dat numele.

— A sunat la redacţie?

— Pe mobil.

— Şi de ce ţi-a spus să vii aici?

— Pentru informaţii referitoare la crima din Starbucks.

Ventilatorul se învârti. Belsey deveni conştient de muzica emisă de un pian, abia auzită, venind dinspre plante.

— Cu cine te aştepţi să te întâlneşti?

— Cu cineva pe nume Nick Belsey.

Asta îi tăie respiraţia. Belsey bău restul de whisky, încercând să-şi revină. Cineva ştia că avea să se afle în club, ceea ce însemna că ştia şi că ancheta moartea lui Devereux şi că văzuse jurnalul. Jessica îl văzuse uitându-se la jurnal. Şi la amiază era deja moartă. De ce-ar fi crezut cineva că el ar fi vrut să furnizeze informaţii nu ştia. Poate nici nu credeau asta. În orice caz, asta însemna bucluc. Urmări paletele ventilatoarelor învârtindu-se lent, dar nu simţi nicio adiere.

— Ia-ţi ceva de băut, spuse el. Să nu dăm prea mult de bănuit.

Charlotte ceru un Pinot Grigio, iar el mai comandă un pahar de whisky. Când ospătarul plecă să le aducă, Belsey zise:

— Ce voce avea tipul ăla?

— Normală.

— Englez?

— Da. Cât am putut să-mi dau seama. Ce se petrece?

— De unde să fi avut numărul tău de telefon?

— Nu ştiu.

— Tu i-ai luat numărul?

— Nu pot să-ţi zic asta. Pentru orice eventualitate. Am datoria să-mi protejez sursele.

— Dar nici nu ştii cine e.

— Nu ştiu cine eşti tu.

Sosiră băuturile. Belsey simţi că este măsurat din priviri. Barmanul se antrena făcând scheme cu shakerul.

Arabilor li se împărţiseră cărţi. Nu se uita nimeni în afară de Charlotte, însă se simţea supravegheat din toate părţile.

— Cine eşti? zise Charlotte. De ce mi s-a spus să vin aici?

— Sunt un detectiv sub acoperire.

— Detectiv sub acoperire?

— Lucrez pentru ceva ce se cheamă „echipă fantomă“. N-ar trebui să-ţi spun asta, dar mă tem că ai face mai multă gălăgie dacă n-ai şti. Aşa că, acum că ştii, poţi să uiţi de asta.

Echipa fantomă era o alegere bună, gândi el — doar existau vreo câteva, care nu se aflau în nicio evidenţă din motive de securitate. Dacă ştia oameni în poliţie, aceştia aveau să-i spună doar că echipele există, fără să-i dea detalii.

— Te aştepţi să plec de-aici şi să mă fac că uit? zise Charlotte.

— Da.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Belsey încuviinţă din cap. Vedea bine că n-avea s-o poată face să se răzgândească. Era meseria ei şi avea senzaţia că se pricepea la ce face.

— S-ar putea să fie periculos pentru tine, zise.

— E o ameninţare?

— Un avertisment. Nu eu o să-ţi fac necazuri. Ai spus cuiva despre noaptea trecută?

— Nu.

— Nu te cred. Dar e important să nu mai spui nimănui.

— Nu promit nimic. Ce-i cu echipa asta fantomă?

— Nimic din ce-ai mai auzit.

— Are de-a face cu Alexei Devereux?

Asta îl făcu să se oprească.
— Cum adică?
— M-am documentat. Bishops Avenue 37 e încă închiriată de un domn Alexei Devereux. Nu cred că eşti respectivul, aşa că aş fi curioasă să ştiu ce căutai în casă.
— Ce te face să crezi că n-aş fi el?
— E un afacerist rus născut în 1957. Întâmplarea face că am primit o scrisoare despre el acum câteva săptămâni, o petiţie de la anumiţi membri ai comunităţii locale, nemulţumiţi de conduita lui.
— Ca de exemplu?
— Pariatul la curse. Am dreptate?
Belsey se întrebă şi el asta.
— Domnul Devereux e mort, zise. Şi-a luat viaţa duminică. Mai multe nu-ţi pot spune. Cât de multe ştii despre cursele astea?
— Deocamdată nimic.
— A apărut prin vreun ziar povestea?
— Doar în *Ham and High*, ultimul număr.
Îşi făcu o notiţă mentală: *Hampstead and Highgate Express*. Poate se făcuse vremea să-i întoarcă telefonul lui Mike Slater. Charlotte se uita acum prin cazinou. Lumina i se reflecta în ochi şi în bijuterii. Nu dădea senzaţia că era speriată sau afectată de situaţie. Părea precaută, însă se simţea în elementul ei. Arăta nemaipomenit.
— De Nick Belsey ăsta ai auzit? întrebă ea, privindu-l într-un fel care i se păru acuzator. Nu se afla într-o poziţie avantajoasă, Belsey înţelegea asta. Însă o dorea.
— Nick Belsey? Nu-mi sună cunoscut.
— Atunci ce cauţi aici? întrebă ea.
— Sunt aici fiindcă Alexei Devereux ar fi trebuit să fie aici. Era în agenda lui.

Era acum rândul ei să fie uimită.
— Cum să fi fost eu în agendă?
— Nu tu. Altceva, nu ştiu ce.
Charlotte se gândi la asta.
— Şi ce are a face cu împuşcăturile din Starbucks?
Belsey medită un pic şi ajunse la concluzia că-i pu-tea arunca vreo câteva firimituri.
— Jessica Holden a fost damă de companie. Îl cunoştea pe Devereux. Cred că s-au cunoscut bine de tot.
Charlotte îi cercetă faţa ca să vadă dacă glumeşte şi, când observă că nu, scoase la iveală un carnet.
— Nu pune nimic pe hârtie, zise Belsey. Nu aici. Ea lăsă carnetul deoparte. Belsey încerca să anticipeze mutările, însă nici măcar nu ştia în ce fel de joc intrase.
— O să trebuiască să te rog să te ţii departe de povestea asta, zise. O zi-două. Până o să fiu în stare să-ţi spun mai multe. Dar nu e foarte sigur, pentru niciunul dintre noi.
Ea îi cercetă ochii.
— Ar fi bine să existe o răsplată.
— Dă-mi numărul tău de mobil.
Charlotte rupse o pagină din carnet, îi scrise numă-rul şi-i făcu vânt spre el pe tăblia mesei.
— În ce reţea eşti?
— Vodafone. De ce?
— Unele sunt mai bine protejate decât altele. Trebuie să ne mişcăm cu grijă de-acum, Charlotte. Dă-mi timp o noapte. O să te caut mâine dimineaţă. Dar nu-mi com-plica treaba. O să am ceva pentru tine, trebuie doar să mă gândesc cum să ieşim basma curată.

Treizeci

Ea îşi termină vinul şi plecă. Nu putea s-o ia cu el pe unde avea treabă şi n-avea de gând s-o îmbie cu cina. Belsey o urmări cum pleacă, apoi se îndreptă spre fata cu lista de rezervări.

— A întrebat cineva de mine cât am stat la masă?

— Nu, domnule.

— Când a fost făcută rezervarea?

— Acum o săptămână.

— A întrebat cineva de mine mai înainte?

— Nu, din câte ştiu. Şi nu e treaba noastră să pălăvrăgim despre membri.

— Bine. Aveţi pe undeva un fax?

Aveau telefon şi fax în cabinetul membrilor. Belsey sună la dispecerul secţiei din Hampstead şi ceru să-i fie transmis prin fax un formular pentru secţiunea 22. Strict vorbind, îţi trebuia gradul de inspector ca să poţi face o cerere pentru acces la date despre convorbiri telefonice, însă asta însemna doar să pui numele potrivit pe hârtie. Formularul veni. Belsey îl completă cu numărul de telefon al Charlottei, semnă cu numele lui Gower şi-l trimise la baza de date Vodafone. Binecuvântată fie Legea

Atribuţiilor de Investigare, gândi. Era groaznic, Anglia se transforma într-un stat poliţienesc. Rezultatul avea să vină la secţie mâine. Se întoarse în cazinou şi-şi mai trecu în cont câteva băuturi, apoi un trabuc.

— Aţi avut noroc, domnule?

— Absolut deloc. E vreun loc unde pot fuma?

Lui Belsey i se arătă drumul către un spaţiu pe care-l crezu o cameră mărginaşă, dar care ducea afară, spre „Zona de Joc pentru Fumători“. Aceasta oferea o selecţie de jocuri sub stele: mecanice, ruletă electronică şi un copac adevărat. În spate se vedea o cascadă, luminată de spoturi roşii şi albastre, prăvălindu-se peste stânci de butaforie. Lumini de culori şi mai intense fuseseră strecurate în straturile de flori. Belsey se aşeză lângă copac şi fumă.

Pe cine trebuia să întâlneşti?

Pe cineva numit Nick Belsey.

Pe Nick Belsey îl căuta ea. Şi mulţi alţii. Mulţi aveau să-l caute şi de-aici încolo. Oare să-i fi urmărit cineva seara trecută? Se gândi la toţi cei care aveau un dinte împotriva lui, oameni gen Northwood. Dar era clar că nu era vorba de pică sau de hărţuire. *Pentru informaţii privind împuşcăturile din Starbucks*. Văzu faţa fetei întinsă pe jos, murind. Văzu biroul unde o întâlnise la început.

Oamenii se uitau la el.

Fata cu rezervările se afla în uşa ce dădea spre cazinoul dinăuntru, însoţită de un bărbat înalt şi solid cu costum cenuşiu încheiat la toţi nasturii. Ea arătă spre Belsey şi spuse ceva. Bărbatul se apropie de Belsey, netezindu-şi sacoul.

— Domnul Devereux?

— Da.

— Maşina dumneavoastră e aici, domnule.

O spuse cu o mică plecăciune. Belsey stătu să se gândească.

— Abia începeam să mă relaxez, zise Belsey învârtind trabucul.

— Să-i spun să aştepte, domnule?

— Vorbesc eu cu el.

Belsey stinse trabucul şi-l urmă pe manager prin încăperile cu jocuri până în stradă. Un bărbat în uniformă, negru, masiv, stătea acolo bălăngănind în mână un set de chei. Aveau un Mercedes de clasa S, parcat ceva mai încolo, lucind sub felinar. Belsey îl văzu cum trece cu cârpa peste ferestrele întunecate ale maşinii, apoi cum se uită la ceas.

— Eşti aici pentru domnul Devereux? zise Belsey.

— Da, domnule, spuse şoferul grăbindu-se să-l întâmpine şi, lăsând deoparte cârpa, înşfăcă o pereche de mănuşi albe.

— A cerut o maşină?

— Da.

— Când a fost solicitată? zise Belsey.

— Săptămâna trecută.

Şoferul vorbea cu accent nigerian. Avea ochi injectaţi şi obraji dolofani.

— Te întorci în Hampstead?

— Nu, domnule, decât dacă preferaţi aşa.

— În ce direcţie mergi?

— Am o adresă.

— Arată-mi.

Omul se căută în sacou şi scoase o foaie de hârtie. Avea un cod poştal pentru Sat Nav[9], fără adresă. WD5. Pe unde era asta? Undeva prin periferiile metropolitane.

9 Sat Nav — dispozitiv de navigaţie prin satelit.

— Ai mai condus pentru domnul Devereux?
— Nu, domnule.
— Aşteaptă aici un minut.

Belsey reveni în club. Îşi stropi faţa cu apă de la robinetele aurite, îşi aranjă cravata, îşi trecu o mână prin păr. *De asta era aici*; *asta voia să spună agenda*. Ieşi din nou.

— Hai să mergem, zise.

Belsey se urcă în spate şi se cufundă în bancheta de piele. Un raft cu sticle şi pahare licări într-o parte. Pe o placă de argint de pe spatele locurilor din faţă se vedea scris *Prestige*. Pe un teanc de cărţi de vizită aşezate între scaunele din faţă se vedea desenată o limuzină. Şoferul urcă şi-l studie pe Belsey în oglinda retrovizoare.

— Domnul Devereux?
— Ultima dată când am verificat. Să-i dăm drumul. Îşi turnă o duşcă zdravănă de vodcă şi se afundă în banchetă. Motorul porni şi plecară de acolo.

Treizeci şi unu

În cincisprezece minute ieşeau din centrul Londrei şi o apucau spre nord, pe Finchley Road. Avea senzaţia că e purtat de maşinăria vieţii altcuiva, simţindu-se detaşat, curios. Nu era o stare cu totul nefamiliară. Dincolo de geamurile fumurii, lumea părea posomorâtă şi săracă. Ieşiră apoi din suburbii, trecură de Egware, rulând la fel de iute.

Unde te duceai tu, Alexei?

Belsey trase deoparte geamul despărţitor, ca să-l poată vedea pe şofer. De oglinda retrovizoare atârna o cruce. Boscheţi înalţi blocau alte privelişti de-afară, micşorându-se când şi când pentru a lăsa la vedere terenuri de golf, parcări pentru oameni de afaceri, depozite şi câte un hotel Premier Inn. Se aflau în Hertfordshire. Belsey observă semne rutiere ce indicau către Porters Wood şi St Albans. Apoi ieşiră de pe A1 intrând pe o şosea privată, umbrită de copaci printre care luna îşi strecura lumina. Un anunţ de la răscruce prevenea: „Proprietate particulară. Admiterea doar pe bază de invitaţie". Nu explica şi la ce anume ai fi putut fi invitat.

— Avem invitaţie? zise Belsey.

— Dumneavoastră să-mi spuneţi, domnule.
— Sigur că avem.

Un minut mai târziu încetiniră: o bucată de gard fusese adusă şi pusă de-a curmezişul drumului şi patru gardieni în uniformele unei firme de securitate private, însoţiţi de alsacieni lucioşi în lesă, erau adunaţi în jurul acestuia. Unul dintre ei rosti „Coborâţi toate geamurile, vă rog“ şi toate geamurile coborâră. Belsey trase în piept aerul nopţii, rece şi cu iz de conifere. Alt gardian lăsă câinele să amuşine pe sub maşină. Se aplecă să vadă actele şoferului şi ceru o autorizaţie de trecere.

— Spune-le că-i domnul Devereux, zise Belsey.
— E domnul Devereux, spuse şoferul.

Gardianul spuse ceva într-o staţie şi după alte treizeci de secunde reveni, înclinând respectuos din cap. Gardul fu tras deoparte. Făcu semn Mercedesului să treacă şi geamurile urcară la loc. La două sute de metri mai încolo, pe alee, trecură de altă pereche de bărbaţi în jachete bleumarin, cu şepci de baseball pe capete. Belsey tocmai încerca să-şi dea seama ce însemna asta, când ajunseră.

Casa se lungea pe jumătate de kilometru: cenuşie ca granitul, clasică, cu coloane şi cu un drapel aşezat strâmb în vârf. Prin ferestre şi prin uşile deschise se prelingeau lumini aurii. Merţanul se apropie încet de-a lungul unei alei flancate de fântâni şi sculpturi întunecate făcute din arbuşti.

— Aici e, zise şoferul.

Un servitor le făcu semn către o zonă de parcare laterală, unde se aflau o mulţime de Mercedesuri şi Jaguaruri aşezate în şiruri ordonate, unele blindate, altele cu plăcuţe diplomatice. Belsey se dădu jos.

— O să stai prin zonă? întrebă el.

— Desigur.

Sui treptele către uşa de la intrare, pe un coridor cu picturi mari pe ambele laturi. Două femei cu păr lung, în bluze, se aflau în faţa lui la un pupitru cu hârtii şi cu ecusoane cu nume aranjate pe faţa de masă imaculată. Portăresele.

— Aveţi invitaţie? întrebă una.

— N-am luat-o cu mine. Sunt domnul Devereux. Alexei Devereux.

Amândouă femeile îl priviră.

— Domnul Devereux?

— Întocmai.

Belsey schiţă un zâmbet şi-şi zăngăni ceasul pe încheietură. Mai în faţă se auzeau o mulţime de voci, un cvartet de coarde, hohote de râs scump şi clinchetele blânde ale unor pahare de şampanie. Una dintre femei îşi atinse părul, iar prietena ei îi zâmbi cu ochi mari şi avizi.

— Domnule Devereux, suntem atât de bucuroşi să vă vedem, spuse prima femeie.

— Mă bucur şi eu să mă aflu aici.

Ştiau pe unde e ecusonul lui. Belsey şi-l prinse în piept. Viorile se opriră din cântat, fiindcă cineva ţinea un discurs.

— Vă rog, cred că veţi găsi toate cele de trebuinţă în sala de bal.

— Mulţumesc.

Belsey trecu de ele şi-şi scoase ecusonul.

Nişte uşi imense duceau către o sală unde fu întâmpinat de cei ce serveau cu tăvi pline de şampanie. Belsey luă un pahar. Sala de bal era pe jumătate plină, ceea ce însemna între o sută şi două sute de oameni. Pe un banner întins pe tavan scria: „Fondul din City pentru copii",

iar baloanele aurii şi negre, umplute cu heliu, se lipeau de stucaturi şi de candelabre. Sub ele, se vedeau grupuri de câte patru sau şase invitaţi, printre care circulau oameni de securitate suspicioşi, cu căşti în urechi şi cu mâinile la spate. Era greu de catalogat o asemenea adunare: bogaţi, străini, prea strălucitori pentru politică şi prea ţepeni ca să se cunoască unii pe alţii prea bine; mulţi arabi, mulţi est-asiatici, câţiva bărbaţi cu păr alb şi cu papioane şi femei purtând Christian Louboutin. Un bărbat cu aer prosper, care purta o vestă strâmtă, argintie, vorbea prea aproape de microfon.

— Am putea însă să ne întoarcem către strămoşii noştri în căutarea înţelepciunii şi sunt recunoscător, domnule primar, pentru recentul îndemn al domniei voastre din timpul cinei de luna trecută de la Comitetul financiar, unde aţi folosit vorbele lui Cicero, spuse acum mai bine de două mii de ani: „Bugetul ar trebui echilibrat, tezaurul ar trebui umplut şi datoria publică redusă".

Belsey îl căută din priviri pe primar, dar nu-l zări. Dădu peste cap şampania şi mai luă un pahar, împreună cu o îmbucătură de pâine prăjită cu caviar, pornind mai departe printr-o uşă din celălalt capăt al sălii. Rătăci prin casă, prin încăperi cu dulăpioare de argintărie şi portrete de femei purtând mătăsuri. Fără prea mult entuziasm, Belsey se gândi să fure ceva. Nu vedea cabluri sau senzori. Un ropot de aplauze se răspândi pe coridoarele lustruite. Reveni în sală, sperând să nimerească pe lângă vreo conversaţie şi să-şi dea seama ce era cu această serată la care Devereux considerase nimerit să participe. Atunci se întâmplă inevitabilul.

— Veniţi de departe?

— Nu prea, răspunse Belsey.

Cel care-l înghesuise purta uniformă militară cu decoraţii. Avea părul cărunt şi foarte subţire, pieptănat pe spate şi lăsând să se vadă un creştet lucitor. Se uită zadarnic la Belsey căutând semne după care să-l identifice.

— În ce fel sunteţi implicat în Fondul pentru copii?

— Lucrez pentru AD Development. Abia am sosit de la Sankt Petersburg.

— O, Sankt Petersburgul trebuie să fie nespus de frumos.

— Este.

— Aţi mai fost în Londra până acum?

— Am crescut aici.

— Chiar aşa?

Asta păruse să-l încânte pe bărbat.

— Ce loc grozav, zise Belsey, pentru Fond.

— A găzduit prizonieri politici, să ştiţi.

— Serios?

— Pe timpul războiului. Aici şi la Camberley House.

— Norocoşii.

Un alt bărbat se apropie, cocârjat, cu ochii strălucind de la şampanie. Ofiţerul îl apucă de braţ.

— Richard, domnul lucrează pentru AD Development, spuse, apoi privi spre Belsey: Pardon, nu v-am reţinut numele.

— Jack, spuse Belsey.

— Jack, îi spuse ofiţerul prietenului său.

— Jack, spuse şi prietenul, Max ne-a povestit totul despre compania dumitale.

Îi strânse mâna lui Belsey.

— El este Sir Richard Green, explică ofiţerul.

— Spune-mi Dick, zise Green.

— Am auzit şi eu multe despre tine, Dick, spuse Belsey, întrebându-se cine era Max.

— Aş vrea să ştii că aveţi sprijinul nostru, spuse Sir Richard apucându-l pe Belsey de umăr. Arăta ca un ticălos uns cu toate alifiile.

— Mulţumesc.

— Şi ce crezi despre Londra? întrebă el.

— A crescut aici, explică ofiţerul.

— Sincer să fiu, mi-a ajuns, spuse Belsey.

— Se zice că dacă te-ai săturat de Londra, te-ai săturat de viaţă, zâmbi fin Sir Richard.

— M-am săturat de viaţa în Londra.

— Niciodată să nu locuieşti într-un loc pe care-l iubeşti, proclamă ofiţerul. Nu duce decât la dezamăgire. Trăieşte într-un loc de care nu-ţi pasă. Fata mea stă în Ungaria. Acolo nu-ţi cer să-ţi placă ţara, iar dacă ţi-ar plăcea, ar fi puţin dezamăgiţi, râse el.

Apăru o fată cu o tavă.

— Mai luaţi, îi spuse lui Belsey.

— Mersi. Belsey îşi înlocui paharul gol cu unul plin cu vin alb. Auzi un râs răsunător, nazal şi-l văzu, de cealaltă parte a încăperii, pe tipul în vestă argintie — vorbitorul —, înconjurat de bărbaţi cu cravate negre, hohotind cu toţii.

— Cine-i acela? spuse Belsey.

— Şambelanul Trezoreriei, Milton Granby. Ofiţerul coborî vocea. A fost cam stresat în ultima vreme.

Belsey întoarse capul din nou şi se uită lung. Aşa deci, gândi, ce mai întorsătură: un tip cu o gaură în conturi. Se întrebă ce însemna asta.

— Ce fel de stres? întrebă Belsey.

— A, presiunea funcţiei publice. Colecţionezi artă parcă, e adevărat? Părea că Sir Richard era dornic să schimbe subiectul.

— Nu şi în ultima vreme, zise Belsey. Scuze, mă duc să iau o gură de aer.

Coborî scările şi intră în zona luminată cu reflectoare, într-o curte interioară pietruită şi înălţată, ce dădea spre o pajişte întinsă. Apucă de pe o masă de lângă uşă o sticlă de vin roşu şi trei pahare. Ştia de unde să facă rost de informaţii. Ieşi la aleea din faţă şi dădu colţul clădirii până la intrarea din spate a bucătăriei, unde personalul râdea şi fuma.

— Uitaţi aici, din partea şefului, spuse întinzându-le sticla şi paharele. Crede că vă descurcaţi de minune.

— Mulţam.

— Are careva o ţigară?

Unul dintre ei îi dădu o ţigară. Se sprijini de piatra cenuşie a clădirii.

— Sunt cu un prieten. Nici nu ştiu de fapt despre ce-i vorba aici.

Îl priviră pe Belsey de parcă el ar fi fost cel ce trebuia să le spună asta.

— Hm, nu-s prea mulţi copii pe-aici, spuse într-un târziu o roşcată.

— Şi e cam depărtişor de-aici până-n City, completă altcineva, un băiat slăbuţ cu bărbuţă blondă şi ochi cinici.

— Cum adică?

Ridicară din umeri.

— Ce-are Milton Granby de-a face cu asta? vru Belsey să ştie.

— Se pare că-i place vinul, zise unul.

— Cred că el înseamnă City, sugeră blondul în cele din urmă.

— Iar noi suntem copiii, zise altul.

Râseră, dar nu ca oamenii puşi pe distracţie.

Belsey se întoarse în grădină. Îşi imagină, o clipă, că era Devereux: căutat de toţi, înţeles de niciunul, având un moment de singurătate. Ce-ar fi gândit, stând de unul singur acolo? Poate s-ar fi gândit la Milton Granby. *Milton Granby e unul dintre cei mai puternici oameni din Square Mile şi nimeni nu ştie de el, şi e corupt, asta ziceam. Nu mă interesează doar să-l strâng cu uşa în privinţa unei probleme cu băutura*… Cine-o trimisese pe Charlotte la Les Ambassadeurs? Era sigur că Vodafone avea să fie de ajutor. Voia să ştie în ce fel avea petrecerea asta de-a face cu uciderea unei adolescente în South End Green.

Belsey urmă o cărăruie până la un bazin retras, cu fântâni de piatră, o dâră puţin adâncă de apă neagră cu o pagodă aşezată ferit la un capăt şi vaze de piatră cu flori. Se vedeau de-acolo luminile de pe M1. În scurta perioadă în care se culcase cu o profesoară de actorie din Luton fusese cules de multe ori de pe şosea de echipaje ale poliţiei autostrăzii. Sunt o mulţime de aşa-zişi „plimbăreţi“ pe acolo — emigranţi ilegali care-au fost lepădaţi de traficanţi pe la service-urile de pe marginea autostrăzii. Poliţia îi găsea umblând pe banda de urgenţe, pierduţi, nedumeriţi, fără un ban.

Îşi termină ţigara, aruncând priviri înspre casa din spate, şi hotărî că se făcuse vremea să-l lase pe Devereux să moară. Casa era minunată, însă nu era petrecerea lui. Un bărbat se învârtea agitat pe aleea de acces. Avea păr negru, un sacou bleumarin cu nasturi de aur, era bronzat bine şi ţinea un telefon lipit de ureche. Belsey îl mai văzuse prin mulţime, pe lângă Granby. În momentul de faţă avea probleme cu recepţia, se uita la telefon, apoi îşi verifica ceasul. Închise în cele din urmă, se îndreptă spre

cele două femei de la uşă şi le vorbi, apoi se întoarse şi începu să se holbeze la Belsey.

Belsey ieşi din lumină şi reveni, umbrit, la adăpostul casei. Toată lumea era în sala de bal în afara unor tipi care fumau pe trepte. Femeile intrau şi ieşeau din holul central, adunând genţi şi blănuri. Belsey se împiedică de Sir Richard pe scări.

— Jack, zise acesta apucându-l de cot.

— Da?

— Tocmai am cunoscut pe cineva care te ştie de la Sankt Petersburg. Trebuie să vii şi să spui bună seara.

Îl trăgea pe Belsey pe scări, către salonul de primire. Belsey zări un bărbat scund şi chel şi o femeie voluminoasă purtând o rochie albă încă şi mai voluminoasă, aşteptând.

— OK, zise. Doar să-mi iau ceva de băut. Vrei ceva?

Scăpă din strânsoarea lui Sir Richard, merse spre bucătărie şi, prin ea, către o ferestruică ce dădea în grădină. Sări prin ea şi merse către latura casei lângă care erau parcate maşinile.

— Să mergem, îi spuse şoferului.

Paşii cuiva alergând pe pietrişul aleii se apropiau de el. Oaspetele cu sacou şi recepţie proastă. De aproape se vedea că e un zdrahon de bărbat.

— Cine sunteţi? zise bărbatul. Avea o voce groasă, uşor răguşită. Din Europa Centrală sau de Est.

— De ce?

— Domnul Devereux?

— E vreo problemă?

Bărbatul părea nesigur. Belsey se simţea la fel. Hotărî să nu rişte:

— Îl reprezint pe domnul Devereux, din partea AD Development, zise Belsey.

— În sfârşit ne întâlnim, rosti bărbatul cu un soi de bucurie întunecată. Sunt Max Kovar.

Hainele de pe Kovar arătau incredibil de scump. Vorbea laconic, de parcă nu i-ar fi plăcut să vorbească deloc şi s-ar fi aşteptat ca oameni angajaţi anume să pronunţe cuvintele pentru el. Însă avea priviri înflăcărate. Belsey avusese impresia că ochii îi sunt lipsiţi de viaţă, dar se uitau prea îndelung şi prea insistent. Kovar purta mănuşi negre de piele, iar acum şi-o scotea pe cea dreaptă.

— Max, în sfârşit, zise Belsey. Îşi scuturară mâinile viguros, de parcă ar fi pornit vreo maşinărie pe care avea să se îmbarce relaţia lor. Eu, unul, tocmai mă pregăteam să plec. Îmi pare rău. Scoase portofelul lui Devereux şi extrase o carte de vizită. Ai datele de contact? Mă poţi suna mâine.

Kovar privi cartonaşul cu însemnele AD şi se încruntă.

— Eşti asistentul lui?

— Exact. Îl ajut să se stabilească în Marea Britanie.

— A, da, făcu Kovar băgând cartea de vizită în buzunar, apoi strigă spre ospătari: Hei, aduceţi-ne o sticlă şi pahare.

O fată veni cu sticla şi paharele şi-i servi cu un aer indignat. Kovar o urmări depărtându-se, după aceea se întoarse către Belsey şi ridică din sprâncene, apoi turnă în pahare.

— Şeful tău e greu de găsit, spuse Kovar ţinând cele două pahare în mâna înmănuşată.

— Zice mereu că dacă nu dai de el, probabil e din cauză că nu vrea să vorbească cu tine, râse Belsey. Luă paharul, văzând că zâmbetul îi îngheţase lui Kovar pe figură. Glumeam. Domnul D. a auzit numai de bine despre tine.

— Aşa?

— Da. Dar să ştii că trebuie s-o iau din loc.

— M-aţi dat deoparte, spuse Kovar abrupt.

Belsey încercă să-l citească. Nu-şi dădea seama de unde e accentul: central-european, cu un uşor aer transatlantic. Un accent de afacerist internaţional. Dacă ar fi putut vorbi, conturile anonime, probabil ar fi vorbit ca Max Kovar. Respiraţia nu arăta să fi băut spirtoase. Avea inel cu sigiliu şi afişa aroganţa fără ocolişuri a cuiva care era totodată bogat şi impozant.

— Poate vorbim un moment, zise Kovar. Hai la o plimbare.

O porniră prin partea ferită a grădinii, dând ocoale încete bazinului. Temperatura scăzuse dramatic. Bazinul prinsese o pojghiţă subţire de gheaţă. Era o noapte senină, cu multe stele. Răsuflările lor se făceau aburi în jurul feţelor.

— Să n-ai încredere în Buckingham, zise Kovar.

Belsey lăsă bărbia în jos.

— Nu crezi c-ar trebui?

— În locul vostru, m-aş debarasa de el. Eu îmi fac afacerile cu grijă. Buckingham e un dobitoc. Am fost dezamăgit să văd că stai de vorbă cu el.

— Ei, mai vorbim cu oamenii, asta nu înseamnă ceva neapărat.

— Îi cunosc jocul.

— Sigur.

— Buckingham n-are scrupule, e un delincvent.

— OK.

Merseră până la pagodă şi reveniră. Kovar scoase un cuţit din buzunar. Apoi scoase la iveală un trabuc. Tăie capătul trabucului şi-l aprinse cu o brichetă de argint. Erau la câteva sute de metri distanţă de oricine altcineva. Fumul stăruia, albastru, în aerul rece.

— Stau aici doar pentru câteva zile, zise Kovar. După aia plec.

— Ce păcat.

— Da. Da, este, încuviinţă acesta. Când ajung prin Londra stau la Lanesborough.

— Sună confortabil.

— A primit domnul Devereux scrisoarea mea?

— Sunt sigur că da. Nu prea se pricepe la corespondenţă. Sunt sigur că înţelegi.

— M-a cam dezamăgit că nu şi-a putut găsi timp să se vadă cu mine.

— E foarte ocupat.

— Ştii că e un domeniu care mi-e drag.

— Sigur.

— Şi unde există atâta loc pentru dezvoltare.

— Da.

— O ştim amândoi. O să vedeţi că e mai uşor să lucraţi cu mine. Îi întinse o carte de vizită şi-şi feri privirea când o făcu, de parcă ar fi fost stânjenit. Vorbele pluteau în aer. O ameninţare, îşi dădu seama Belsey.

— Să-ţi spun un lucru, zise Kovar. Eu mă văd mai întâi ca artist şi abia după aceea ca om de afaceri. În privinţa asta, sunt ca domnul Devereux.

Faţa vicleană a lui Kovar arăta mulţumire de sine pentru ce spusese.

— Observ asta la tine, zise Belsey.

— Cred că frumuseţea domeniului nostru e că aducem lumii lucruri noi.

— Da.

— Lumea ne zice cartofori. Da. Există oameni care ghicesc cum trebuie. Dar, foarte adesea, ei sunt cei care au determinat rezultatul.

— Cu oameni ca ăştia eu nu joc cărţi, zise Belsey.

Kovar îl bătu pe spate cu palma.

— Am încredere în şeful tău. N-am încredere în prea multă lume. Folosiţi-vă de criză, zise întorcându-se spre Belsey, parcă aşa spuneţi voi, nu?

— În fiecare dimineaţă.

Belsey auzi cum vechea sa cunoştinţă din Sankt Petersburg se apropia şi nu voia să stea locului. Kovar ridică paharul lui, strângându-l, cu articulaţiile pumnului albite.

— Pentru Proiectul Boadicea, spuse.

Belsey încercă să-i zărească prin întuneric chipul. Nu-i văzu decât dinţii, ce ar fi putut indica un zâmbet sau un rânjet ameninţător. Şi acea licărire întunecată din privire.

— Pentru Proiectul Boadicea, zise Belsey şi ciocniră.

Treizeci şi doi

În câteva minute era afară din clădire, înapoi la viteza reconfortantă a Mercedesului cu geamuri fumurii.

— Lasă-mă la secţia de poliţie din Hampstead, zise Belsey când ajunseră prin apropiere de Golders Green. Şoferul se uită din nou la el, dar nu spuse nimic. Ştii unde e, da?

— Da, domnule.

— Hai să-i dăm bătaie.

Noaptea era pustie. Ceaţa se strecura printre clădirile tăcute de cărămidă din Hampstead, iar chiciura acoperea parbrizele. O maşină cu însemnele în alb şi negru ale poliţiei umbla pe străzile pustii, despicând ceaţa cu lumina conică a farurilor. Belsey se gândi că erau probabil Andreios şi Robinson, tăcuţi, gândindu-se fiecare la familia sa. Mercedesul trase în cele din urmă pe Rosslyn Hill şi Belsey se uită pe geamurile secţiei, de verificare. Luminile de la parter erau stinse.

— Intră în cont totul? Spuse.

— Da, intră în cont.

— Mulţumesc, rosti Belsey şi se dădu jos, întrebându-se dacă exista obiceiul să li se dea bacşiş şoferilor. Ia ăsta, spuse oferindu-i ceasul. Ai fost de nota zece.

— Nu, domnule, serios, declină şoferul oferta. Belsey îl urmări cum o ia din loc, apoi îşi puse ceasul la loc la mână şi intră în secţie.

Era linişte. Câţiva lucrători civili stăteau la mese în cantină. Când şi când lălăia câte cineva din celule. Belsey urcă scările până la birouri. Lăsă luminile stinse şi dădu drumul la calculator.

Max Kovar nu avea cazier în ţară, însă era semnalat pe o listă internaţională, în legătură cu un operator de pariuri la curse care-şi împuşcase contabilul în Berlin în ajunul Anului Nou, în 2004. Exista o anchetă privind tranzacţiile cu proprietăţi ale lui Kovar din următorul an, în Madrid, ce implica un oficial local găsit pe fundul piscinei, însă fără punere sub acuzare. În posesia lui Kovar fuseseră găsite şapte paşapoarte falsificate pentru cai, la graniţa Emiratelor Arabe Unite, pe 23 iunie 2007, însă, fiindcă fusese vorba de armăsari vânduţi lui de familia regală Al Nhayan, nu trebuise să plătească nici măcar o amendă.

Belsey încercă la Delicte Internaţionale. Nu-i răspunse nimeni la telefon.

Fondul City pentru copii apărea drept organizaţie filantropică înregistrată. Fusese înfiinţat pentru ajutorarea copiilor sărmani din Square Mile. De asemenea, mai apărea legat de poveşti cu donatori străini ce-şi cumpărau favoruri pe sub mână. Un grup numit Campania pentru o Guvernare Transparentă arăta că fusese înfiinţat într-o perioadă când se desfăşuraseră mai multe anchete ce investigau donatori străini anonimi în favoarea lui Granby şi a asociaţilor săi. Milton Granby se afla în consiliul director al fondului.

Belsey adună toate informaţiile publice pe care le găsi despre Granby. Şambelanul locuia într-o zonă foarte

retrasă din Valea Sănătăţii. Valea era o enclavă din Hampstead, deosebit de privilegiată, care-şi trăgea numele de la faptul că fusese singura porţiune din Londra care reuşise să scape de ciumă: Valea Bogăţiei, cum îi spuneau colegii poliţişti. St John era aşadar spaţiul local pentru întruniri ale Alcoolicilor Anonimi. Charlotte avusese dreptate. Poliţia din Hampstead îl avea pe lista de VIP-uri, pentru răspuns rapid în situaţii de urgenţă.

Cele mai multe date în privinţa lui Granby apăreau pe portalul City of London, împreună cu un soi de lecţie de istorie britanică. Erau mândri de moştenirea lor, de care nu duceau lipsă defel. *Zona istorică a Londrei, City, este cea mai veche şi mai durabilă democraţie municipală din lume, precedând instituţiei Parlamentului. Constituirea sa îşi are rădăcinile în străvechile drepturi şi privilegii de care se bucurau cetăţenii încă de dinainte de cucerirea normandă din 1066. Din perioada medievală până pe vremea Stuarţilor, City a fost sursa principală de împrumuturi pentru monarhi, care aveau nevoie de fonduri pentru a-şi pune în practică politicile din ţară şi din străinătate.*

Rechini financiari ce îi împrumutau pe cei care provocau războaie. Asta-ţi asigura, peste ani, o deloc neglijabilă autonomie. Site-ul făcea nişte încercări de a explica structurile idiosincratice ale administraţiei din City. Păstrau ceva din structura medievală numită Aldermen, nume derivat de la înţelepţii „bătrâni" ai Londrei saxone. Aceştia avuseseră un Amintitor[10], un perceptor responsabil cu ceremoniile şi cu protocolul. Era un nume bun, solemn, cugetă Belsey. Ar fi trebuit mai mulţi din ăştia prin Londra. Dar, evident, îl aveau pe şambelan.

10 În engleză „Remembrancer".

Şambelanul este directorul financiar din City. Este sfătuitorul financiar, contabilul, strângătorul şi plătitorul de fonduri şi în responsabilitatea sa se află fondurile private şi locale din City. În plus, este responsabil pentru investiţiile făcute de City, ca şi de alte fonduri.

Pe site apărea şi CV-ul lui Granby: broker la bursă, având tot soiul de posturi în domeniul investiţiilor şi o carieră ascendentă în Corporaţia Londrei, trecând prin diverse ranguri ale ghildelor din City: îngrijitor de cai, prefect, membru al Preaonoratei Companii a Fabricanţilor de Cărţi de Joc. Timpul liber Milton Granby şi-l petrecea călătorind, plimbându-se, jucând golf şi mergând la teatru. Despre pileală nu apărea o vorbă. *Instituţiile pentru care este responsabil se extind cu mult peste hotarele zonei City şi includ Centrul Barbican*[11]*, Tribunalul Municipal Central din Old Bailey şi zece mii de acri de teren, inclusiv Epping Forest şi Hampstead Heath*. Corporaţia obţinuse în proprietate Heathul, se pare, după ce Marele Consiliu al Londrei fusese abolit în 1989.

Granby apărea arareori pe prima pagină a ziarelor. Avusese o asemenea apariţie săptămâna trecută, după un interviu făcut de *Times* şi prezentat sub titlul „Şeful trezoreriei, îngrijorat de starea finanţelor din City": „Ne aşteaptă o situaţie deloc roz, dacă nu chiar dramatică. Şi activităţile financiare ale Corporaţiei City au fost zbuciumate, lucru care a avut un impact major asupra veniturilor noastre. E greu de pus la îndoială că ne vom confrunta cu toţii, în perioada următoare, cu un mediu

11 Centrul Barbican, aflat în nordul zonei City, este unul dintre cele mai mari centre culturale din Europa.

financiar extrem de dificil şi, totodată, că vom avea de luat decizii la fel de dificile".

Belsey se întrebă ce decizii lua Granby, în vreme ce maşina îi rula cu viteză în noapte. Singurul nume rămas necercetat era al lui Buckingham. *Să n-ai încredere în Buckingham.* N-avea. În rapoartele locale recente nu apărea niciun Buckingham. Mai exista însă o arhivă întreagă la sediul central, iar Belsey era sigur că avea să se scalde în informaţii. Şaptezeci şi nouă de Buckinghami intraseră în atenţia poliţiei în ultimul an doar în Londra. Două sute treisprezece în toată ţara. Nu-i stătea în puteri să treacă prin toate dosarele.

Belsey închise calculatorul şi părăsi secţia. Voia să vadă ceva. Şi în perioada asta a nopţii îi plăcea cel mai mult să se plimbe.

Trecu de spital şi o apucă pe drumeagul abia sesizabil ce urma latura heleşteielor către bezna din Heath. Nu trebuia să vadă ca să ştie pe unde merge. Se îndrepta spre nord, şerpuind fără noimă printre copaci. Athlone House apărea la distanţă, pe linia orizontului, ca o umbră şi mai întunecată a nopţii. Apoi trecu de ea. Văzu, în beznă, zâmbetul lui Kovar şi auzi vocea şambelanului.

Crucile galbene săreau în ochi, percutante ca nişte ţipete din mijlocul beznei. Lumina lunii cădea pe ele. Belsey frecă cu degetul mare trunchiul pictat. Încercă să se ţină pe urma lor către sud, împiedicându-se în maldărele de frunze uscate, dar se rătăci pe lângă lacul cu bărci. Se lipi cu spatele de un copac, întrebându-se ce sens aveau crucile, apoi dacă nu cumva îi era frig. Ştia că pericolul de hipotermie începe după ce trece tremuratul. Te pătrunde un calm profund. Dispare până şi durerea degerăturilor.

Urcă pe la Iveagh Bequest, trecu de grădinile de la Kenwood House şi se înapoie pe Bishops Avenue. Strada era pustie, dacă nu puneai la socoteală felinarele vechi. Totul era nemişcat şi tăcut. Belsey se apropie de numărul treizeci şi şapte dinspre capătul mai îndepărtat al străzii. Curba uşoară a drumului îi oferea adăpost. Putea zări casa înainte să fie zărit; putea vedea dacă sunt maşini parcate, putea vedea ferestrele casei de vizavi şi zidurile după care s-ar fi putut tupila cineva. Amintirea privirii stăruitoare a Charlottei Kelson îl făcu să-şi revină. Cineva ştia că anchetează cazul Devereux. Ştia oare că dormise şi în patul său?

Părea în regulă, din câte putea să-şi dea seama. Belsey deschise uşa încet şi păşi în hol. Aerul părea să fi fost agitat de o altă prezenţă. Belsey aşteptă în pragul camerei de zi. O fotografie cu un corp fusese lipită de ecranul televizorului. Stătu aşa multă vreme, privind-o. Era un trup întins pe o suprafaţă de ciment, de sex masculin, desfigurat de sânge. Îşi închipui că identitatea exactă era mai puţin importantă decât aluzia la propria situaţie.

Belsey luă un cuţit dintr-un sertar din bucătărie. Dădu drumul la sistemul de supraveghere, apoi porni alarma, cu un hohot sec de râs. Se transforma într-un rezident de Hampstead cum scrie la carte.

Merse în cabinetul lui Devereux şi căută corespondenţa cu avocaţii care reprezentau Hong Kong Gaming Consortium. „Subiect: Proiectul Boadicea." *După cum s-a convenit, optzeci de procente se vor plăti direct către AD Development, iar douăzeci de procente în contul a/c K9767 de la Banca Austriei.*

Belsey luă documentele şi cuţitul cu el pe canapeaua din camera de zi. Îndreptă canapeaua către uşă. Strânse

cuţitul în pumn şi aşteptă. În cele din urmă deschise televizorul pe Sky News, iar după încă o jumătate de oră închise ochii.

De ce ţi-a zis să vii aici? Pentru informaţii privind împuşcăturile de la Starbucks. Cineva pe nume Nick Belsey… O văzu pe Jessica Holden printre pleoapele întredeschise. Ocupa ecranul întreg şi se uita la el. Pentru reporteri devenise de-acum Jessica şi atât, acea familiaritate pe care o practicăm cu toţii când e vorba de tineri şi de morţi. Dar era aceeaşi fotografie de demult; o poză cu casa ei, una cu Starbucksul devastat. O tragică pierdere. Un mister. Hampsteadul era unit în durerea sa.

Treizeci şi trei

Belsey se trezi la şase, ţinând în mână cuţitul. Se dădu jos din pat şi se uită la poza cadavrului, apoi ieşi în grădină să respire revărsatul zorilor. Lumina era crepusculară şi totul părea cioplit în piatră.

La şase treizeci se duse la fraţii somalezi, cumpără toate ziarele şi le citi la o cafea. Pe prima pagină era o fotografie cu florile lăsate printre cioburi de sticlă. O imagine cu Jessica dintr-o excursie cu clasa, zâmbind cu gura până la urechi. Hotărâseră că preocupările ei erau teatrul şi dansul şi că îşi dorise să se facă profesoară. Şcoala planifica o întrunire specială *in memoriam*. Între timp, studentul coreean ieşise din spital, iar tipului din Uganda i se verificau documentele de emigraţie. Poliţiştii căutau un tânăr descris ca având aspect asiatic ori nord-african, însă până şi tabloidele ezitau în a răspândi aşa ceva. Exista şi un traseu al presupusei motorete folosite pentru părăsirea zonei. Aceasta ar fi trebuit să dea taman peste Belsey. Şi nu dăduse.

Pe o latură adăugaseră o coloană cu chestiuni mai personale: *Cum s-a transformat într-un carnaj o dimineaţă liniştită*. „Sharon Green îşi ducea cei doi fii la grădiniţă,

când a auzit focurile de armă…" Continua cu diverse citate din celebrităţi locale, manechine pensionate şi romancieri ieşiţi din trend din zona Hampstead, şi toţi îşi imaginau că astfel de lucruri se puteau întâmpla oriunde, numai în zona NW3 ba. „Înfrunzitul Hampstead" trăncăneau întruna ziarele, făcându-te să te întrebi dacă nu cumva aveau şi frunzele ceva de-a face cu asta.

Încă nu descoperiseră un mobil. Încă existau coloane roşii ce cuprindeau întâmplări cu victime, nerăbdătoare să reverse ură. Poliţia făcuse declaraţii puternice despre o cultură a „crimelor de onoare" printre bandele din Londra şi scosese la iveală un portret-robot dubios al unui bărbat cu piele cenuşie, cu maxilare pătrate şi cu ochii adânciţi în orbite. Cineva desenase portretul-robot al propriilor sale coşmaruri.

Belsey scoase la iveală cartea de vizită a lui Kovar şi începu s-o sucească între degete. Max Kovar scria pe ea, fără nevoia de a specifica o ocupaţie sau o instituţie. Kovar păruse foarte dornic să treacă la treabă. Şi foarte bogat. Belsey intră în birou şi începu să răsfoiască paginile agendei cu contacte. Sună un prieten de la departamentul de informaţii. Belsey jucase cândva fotbal cu ei. Jucau murdar. Şi aveau legături; se jucau cu oameni care nu erau poliţişti, descriindu-se drept funcţionari în serviciul civil, ceea ce trebuia să însemne, după Belsey, serviciul secret MI5. Dispeceratul departamentului de informaţii îi dădu legătura cu detectivul sergent Terry Borman.

— Terry, zise Belsey.

— Nick, am încercat să te sun.

— Încă nu mi-am luat telefon nou.

— Avem duminică un meci cu cei de la Moravuri. Avem nevoie de tine.

— Nu prea sunt în formă pentru fotbal zilele astea, Terry.

— Suntem disperaţi.

— Dacă mi s-ar intersecta drumurile cu un individ pe nume Max Kovar, te-ar interesa?

— Cunosc numele.

— Cunoşti şi mai mult de-atât?

— Hai că revin eu cu un telefon.

Se aşteptase la asta. Avea să se uite prin dosare, dar, totodată, şi să ia temperatura. Când acţionau la marginea umbrei cenuşii, pe nume Serviciul Secret al Armatei, până şi pe oameni ca Terry Borman putea să-i apuce brusc muţenia.

Borman reveni în zece minute.

— Speculant. A făcut milioane pe la sfârşitul anilor 1980 cu investiţii în mine, cupru, diamante, aur. Dacă nu obţine o înţelegere, o forţează. Au existat sugestii cum că ar fi fost legat cu o serie de răpiri în Peru, când uneia dintre companiile sale i s-a refuzat dreptul de extracţie minieră. A apărut într-o anchetă legată de corupţie pe Coasta de Fildeş, unde şi-a folosit milioanele ca să obţină contracte. Cred că are prin băncile din Monaco o sumă cam cât jumate din PIB-ul ţării aceleia. Însă marea lui dragoste sunt caii, Nick. Kovar a stat mult timp prin Anglia umblând după armăsari cu pedigri. Are un conac în Gloucestershire unde-i ţine. Nu ştiu dacă-i ţine în conac sau în grajduri…

— Şi-acum ce învârte?

— N-am idee. În ultimii doi ani a băgat o groază de capital în noile media şi în industria jocurilor.

Belsey găsi numărul de la RingCentral. Sună şi dădu numărul de referinţă al lui Devereux.

— Sunteţi domnul Devereux? întrebă o femeie cu accent de Newcastle.

— Aşa este.

— Cu ce vă putem ajuta în dimineaţa asta?

— Cred că, pentru moment, apelurile către AD Development sunt trecute printr-un serviciu de recepţie, corect?

— Corect, domnule.

— Aş dori ca, în loc de asta, să le deviez. Le puteţi devia la acest număr? zise Belsey şi-i dădu numărul său de la secţia din Hampstead. Mulţumesc, spuse.

Găsi şi numărul hotelului Lanesborough. Stătu cu ochii la el câteva minute, apoi ridică receptorul. Degetele îi rămaseră suspendate deasupra butoanelor, apoi, în cele din urmă, le apăsă unul câte unul. Răspunse o recepţioneră. Belsey se prezentă drept Alexei Devereux şi spuse că-l căuta pe Max Kovar, iar ea îi făcu legătura cu apartamentul regal. Belsey îl lăsă să sune o dată, apoi închise.

Câteva momente după aceea telefonul îi sună. Răspunse:

— AD Development, Jack la telefon.

— Max Kovar sunt. Ne-am cunoscut aseară.

— Max, bună dimineaţa.

— M-ai sunat?

— Nu, nu cred. I-am spus lui Alexei că ne-am întâlnit. Poate a sunat el.

— Domnul Devereux? Bun, acum pot să vorbesc.

— Nu mai e aici. A plecat la cumpărături. Totul e sub presiune aici, cum îţi poţi imagina — cu Boadicea şi tot.

— Da. Spui aşadar că ar fi deschis la o discuţie pe tema asta?

— O, nu prea. Nu văd de ce. Ăă… deschis la o discuţie?

— Da.

— Hmm, nu cred că e posibil. Alexei e un om care face bani, nu poartă conversaţii. Dar aş vrea să-ţi mulţumesc pentru interes. Kovar rămase mut. Belsey îl lăsă să gândească tot ce-i venea în cap în acel moment. O să vorbesc cu el, spuse în cele din urmă. Nu am crezut că vorbeşti serios.

— Sigur că vorbesc serios, izbucni Kovar, apoi o lăsă mai moale: Da, sunt serios.

— Scuzele mele. Ale noastre. Nu ne mai căuta pe linia asta, te rog, spuse Belsey. Te sunăm noi dacă avem ocazia.

Închise.

Ar fi putut oare să scoată bani nu numai din posesiunile lui Devereux, ci şi din reputaţia acestuia? Kovar era viclean, dar asta-i şi trebuia unui escroc de prima mână: un tip deştept, un tip care ştie că norocul vine dacă ştii să ţi-l faci.

Apelă la compania de primire apeluri şi le spuse să revină la setările anterioare.

— Desigur, domnule.

Se îndreptă spre fereastră. Un bărbat cu pardesiu scump, care stătea pe o bancă peste drum, îl ţintui cu privirea. Belsey avu o viziune a uşii securizate şi a bărbatului cu ziar, ferindu-şi capul de ploaie, bătând la uşa lui Devereux în miez de noapte. Belsey se holbă la el, iar bărbatul îi întoarse privirea. Nu era deci o urmărire. Belsey nu ştia aşadar ce anume era.

Luă punga cu bani din sertarul biroului şi ieşi din secţie prin spate. Făcu un drum până la Ocean Wealth Protection. Tocmai deschideau. Spaţiul mirosea a cafea proaspătă.

— Intraţi, intraţi.

Aveau bunăvoinţa degajată a celor pe cale să încheie o afacere.

— Doriţi aceleaşi aranjamente?

Belsey îşi struni ambiţiile. Cu cinci mii obţinu o adresă, două conturi bancare în Panama şi o companie numită International Metal Holdings, înregistrată în Republica Dominicană.

— E ca lumea. Cu înregistrări din urmă cu patru ani. Aveţi trei directori. Toţi sunt ai dumneavoastră ca să începeţi activitatea când doriţi.

Era suficient pentru moment şi-i mai rămânea o mie cu care să-şi facă de cap.

— Primiţi bani gheaţă? zise Belsey, iar bărbaţii râseră. Presupun că ştiţi unde să-i băgaţi. Ultima replică nu mai stârni niciun zâmbet.

Belsey ieşi şi merse până la un debit de ziare din Belsize Lane. Aveau pe raftul din faţă cinci ziare arăbeşti, împreună cu toate cotidienele importante din Europa şi America. Compară cu ele tăietura sa — *Al-Ahram, Al Arab, Asharq Al-Aubat*. Nu se potrivea cu niciunul. Secţia Hampstead împărţea câţiva interpreţi de arabă cu restul zonei Camden Borough, însă niciunul nu era prin preajmă în dimineaţa aceea. Exista un agent de poliţie de origine iraniană la Kentish Town, însă moscheea era mai aproape.

Belsey merse pe jos până la moscheea din Regent Park. O vizitase prima oară pe 8 iulie 2005, după atentatul cu bombe. Nu fusese o întâlnire între culturi dintre cele mai relaxate, însă ajunsese să-i placă locul şi în special imamul, Hamid Farahi.

Văzu, din cadrul uşii, o mare de spinări: bărbaţi făcând plecăciuni sub cupola imensă a domului. Se descălţă de pantofi şi aşteptă. Rugăciunea se termină şi bărbaţii se răspândiră, ieşind. Belsey intră şi-l găsi pe Farahi.

— Salam, spuse.

— Salam, Nicholas.

Îşi strânseră mâinile. În roba sa albă, Farahi arăta elegant. Pe Belsey îl surprinsese tinereţea lui. Însă ştia să se poarte conform autorităţii poziţiei sale.

— Am ceva de tradus pentru tine, spuse Belsey. Dacă ai un minut.

Intrară într-o librărie şi centru cultural de lângă corpul principal al moscheii. Belsey scoase tăietura de ziar şi i-o întinse. Imamul o ţinu la o oarecare distanţă, de parcă în acest fel ar fi fost mai sigur.

— E *Al-Hayat*.

— Povesteşte-mi despre *Al-Hayat*.

— E unul dintre cotidienele mari de limbă arabă: respectat, pro-occidental, deţinut de un prinţ saudit.

— Vezi multe prin Londra?

— Da. Orice dugheană care vinde ziare arabe o să vândă şi *Al-Hayat*. Se tipăreşte în Europa.

— Şi ce scrie în articolul încercuit?

Imamul scoase o pereche de ochelari din *dishdasha*[12] şi-i desfăcu. Se uită mai îndeaproape şi citi: „Hong Kong Gaming şi acţionarul său principal, Saud International Holdings, consideră sportul o limbă pe care o înţelegem cu toţii. Este un model pentru o comunitate

---

[12] Dishdasha — o haină lungă până la glezne, de obicei de culoare albă, purtată de bărbaţii din zonele arabe.

globalizată". Imamul înălţă privirea, ridicând o sprânceană.

— O lume de cartofori falimentari.

— O lume de oameni care îmbogăţesc compania asta.

— Despre ce proiect vorbesc?

— Nişte investiţii în Londra. Nu se specifică. Se vorbeşte doar de „divertismentul şi distracţia din Marea Britanie". Un proiect mare cu ăştia, AD Development. Înţelegerea a fost făcută sâmbăta trecută. S-au pus de acord în vreo privinţă.

— Nu spune şi care e obiectul?

— Dezvoltare a sectorului de jocuri de noroc din Marea Britanie. Va fi o investiţie majoră la Londra. Asta e tot.

— Cine e tipul blond?

Hamid citi din nou articolul.

— Pierce Buckingham. Reprezintă AD Development.

— Pierce Buckingham.

— Exact.

Belsey se uită mai bine.

— Spune şi cine e celălalt bărbat?

— Prinţul Faisal bin Abdul Aziz, acţionarul principal de la Game Consortium.

— Spune şi unde e făcută poza?

— Nu.

Belsey studie turla: avea o giruetă strălucitoare în vârf — o săgeată peste un glob. Aceasta se afla pe turla din vârful unui turn pătrat de piatră.

— Când a fost scris articolul?

Hamid se uită în susul bucăţii de ziar.

— Pe 9 februarie.

— Lunea asta.

— Da.

— Ai auzit de oamenii ăştia vreodată?

— Prinţul e strănepotul primului rege al Arabiei Saudite. Nu e un om bun.

— De ce?

— E hoţ. Suge banii ţării sale, banii statului, şi-i foloseşte în proiecte proprii. Acolo sunt mulţi oameni care o duc rău, iar el investeşte resursele în Europa şi America. Ziarul e deţinut de vărul lui.

Îi întinse bucata de ziar.

— OK, zise Belsey luând-o. Mersi.

În drum spre secţie, Belsey se abătu pe la biblioteca Swiss Cottage. Găsi o carte intitulată *Bisericile din City ale lui Sir Christopher Wren*, scrisă de Paul Jefferson în 1927. Petrecu douăzeci de minute printre oamenii fără adăpost şi alţi refugiaţi ai bibliotecii, studiind ilustraţii cu turle de biserici, cu pagina din *Al-Hayat* la îndemână alături. Cartea fusese reeditată în 1986, dar pozele arătau ca şi cum ar fi fost originale. Multe nu lăsau să se vadă bisericile în întregime. Cele care-o făceau erau de calitate proastă, adesea gravuri sau schiţe în tuş. Turla nu era cea de la St Clemens. Şi nici vreuna de la St Mary. Nu era niciuna care să semene.

Biblioteca ţinea o arhivă cu exemplare din *Ham and High*, numerele lunii trecute aşezate pe un raft, iar cele din ultimii cinci ani arhivate într-un dulap din spatele biroului de relaţii cu publicul. Dădu de numărul de săptămâna trecută şi răsfoi paginile până văzu titlul: *Un oligarh nou-venit îi calcă pe bătături pe cei din partea locului.*

Alexei Devereux este ultimul dintr-un lung şir de miliardari ruşi care s-au stabilit în luxoasa zonă Bishops Avenue din Hampstead. Însă cei din zonă şi-au exprimat îngrijorarea cu privire la reputaţia sa. În trecut, Devereux a stârnit controverse

prin politica sa agresivă de achiziţii de terenuri, în căutarea unor noi orizonturi pentru extinderea imperiului său bazat pe divertisment şi jocuri de noroc. Devereux nu a făcut un secret din dorinţa sa de a-şi lăsa amprenta asupra oraşului său preferat. Nu-i lipsesc nici conexiunile politice, care au refuzat toate să comenteze ieri.

Nu trebui să meargă prea departe ca să ajungă la redacţia *Ham and High*. Ocupa jumătate de etaj într-un bloc alb-murdar din anii 1980, chiar de lângă bibliotecă. Belsey intră, zise că venea în vizită la Mike Slater şi fu trimis sus.

Biroul lui Slater era haotic. Pereţii erau ornaţi cu articole vechi şi diferite anchete, cele mai multe referitoare la corupţia consiliului, şi câteva diplome pentru cea mai bună acoperire locală: mediu, educaţie, securitate. Slater arăta nedormit. Mesteca un braţ al ramei ochelarilor, iar părul cărunt îi era în dezordine. Masa de lucru gemea de ghivece cu plante şi de dosare cartonate. Iar pe moment era acoperit cu un strat suplimentar de informaţii despre Jessica Holden.

— Te-am cam expediat la telefon ieri, zise Belsey.

Slater dădu din mână arătând că nu-i pasă.

— Totul este iertat. N-ai fi putut nimeri un moment mai bun ca să apari. De cinci ore tot încerc să pun laba pe un detectiv şi nu vrea nimeni să vorbească cu mine. E groasă rău, aşa-i? Treaba cu împuşcăturile. Nu obţinem rezultate de la bandele locale, infractori, poliţie. Eu cred că-i groasă.

— Posibil. Eu am venit în legătură cu Alexei Devereux. Slater părea nedumerit. Te interesa, zise Belsey. Săptămâna trecută, cel puţin.

— A fost o săptămână liniştită. Am dat de belea?

— De ce?
— De la articolul pe care l-am publicat. Petiţia.
— De ce să dai de belea?
— Fiindcă ceva nu e-n regulă cu el.
Belsey se aşeză.
— Zi-mi despre el.
— Ştiam numele, Alexei Devereux. Ştiam că e unul dintre oligarhi, că-şi extindea imperiul. Auzisem zvonuri că era interesat de zona cazinourilor şi a jocurilor, că îi plăceau mitele, să „ungă“ pe câte unii, zi-i cum vrei. A fost pentru prima dată când am auzit că se mutase la Londra. Părea însă o informaţie corectă, am verificat şi da, stătea pe Bishops. Iar petiţia n-am văzut-o decât prea târziu. De poveste s-a ocupat un băiat nou. Eu, unul, nu i-aş fi dat drumul fără să verific cu atenţie. Nu şi dacă are de-a face cu un tip ca Alexei Devereux.
— După care ai auzit că a murit.
— Păi da, îţi imaginezi că m-am simţit cam dezorientat. Mi-a dat cineva de la spital un pont că e mort — că se omorâse. Presupun că avea lucruri mai grave de care să-şi facă griji decât *Ham and High*, dar nu pot spune că m-am umplut de bucurie.
— Articolul vorbeşte de conexiunile politice ale lui Devereux. Cine sunt?
— O grămadă de indivizi de la Externe. Au oferit cu discreţie sprijin diplomatic, când era în Rusia. Ştie lume din cercurile de pe lângă secretarul de stat şi, evident, de prin City. Cu viza pentru SUA l-a sprijinit Milton Granby, trezorierul din City.
— Ştii ceva despre asta?
— Nu. Ştiu că acum doi ani i se respinsese cererea, fiindcă fusese implicat în nişte anchete de fraudă. De data

asta, avea numele lui Granby pe cerere şi a primit invitaţia. Ştiu că Granby îi ajută pe cei care-l ajută. Şi, foarte convenabil, sunt o grămadă de căi pe care să-l ajuţi pe Milton Granby fără să-ţi apară numele în vreun loc inoportun. E un personaj. Nu pot spune că aş şti prea multe de legătura asta cu Devereux.

— Petiţia avea de-a face cu cursele.

— Da, cică. Spunea că el are o influenţă negativă în zonă. Una dintre cele mai vagi chestii pe care le-am văzut.

— Aş vrea să mă uit pe ea.

Slater îl conduse pe Belsey într-o încăpere din spate, plină de cutii cu dosare. Într-un perete exista şi un seif. Editorul deschise seiful, scoase un dosar şi, după o clipă, extrase faxul. Conţinea o listă cu o sută cincizeci de oameni cărora nu le convenea că Devereux se mutase în vecinătate, însă cu prea puţine indicaţii asupra naturii nemulţumirilor. Slater marcase lista cu semne de întrebare şi cruciuliţe.

— Semnul de întrebare înseamnă că respectivul neagă că ar şti ceva despre toată faza.

— Şi cruciuliţele?

— Cruciuliţele înseamnă că respectivii sunt morţi de doi sau trei ani.

Belsey aruncă o privire la numărul de pe care fusese trimis faxul şi ceva îi aprinse o luminiţă în memorie.

— Pot să iau asta? zise Belsey.

— Îţi fac o copie.

Se întoarseră în birou şi folosiră copiatorul din colţ.

— Te-a contactat cumva Devereux în legătură cu articolul?

— Nu.

— Şi e ciudat?
— Toată afacerea-i ciudată.
— Cunoşti cumva un oarecare Pierce Buckingham?
— Băieţaş cu bani. Intermediază investiţiile în Europa ale unor companii din Orientul Mijlociu. Un nemernic. De ce?
— Fără motiv.

Belsey luă copia, îi mulţumi lui Slater şi o porni spre uşă.

— Nick, zise editorul.
— Ce?
— Tot nu mi-ai spus de ce-ai venit.
— Nu. Apreciez că nu m-ai dat la ziar. Mulţumesc mult.

Belsey se duse pe Bishops Avenue şi verifică numărul de fax. Îşi trimise prin fax o foaie şi o compară cu anonima transmisă la *Ham and High*. Era acelaşi număr. Devereux se denunţa singur.

Se duse la fereastră şi-l văzu pe Buckingham aşteptând afară.

Belsey se lăsă urmărit până la secţie. Dacă Buckingham avea de gând să-i facă rău, ar fi făcut-o deja. Şi poate că-i trebuia o ocazie să vorbească. Poate Belsey putea să-l întrebe ce mama naibii se petrece. O porni către Rosslyn Hill, întrebându-se de ce ar trimite cineva o plângere falsă împotriva lui însuşi. Buckingham nu încercă să-l abordeze.

La secţie, Belsey verifică toate informaţiile disponibile despre Pierce Buckingham. Pe internet erau mai multe decât în dosarele poliţiei britanice, lucru care nu era lipsit de semnificaţie. Prima abatere a acestuia fusese când îi rupsese unui stripper un picior, într-un bar din Tel

Aviv, pe nume Pussycat Lounge. Se folosise, atunci, de imunitatea diplomatică; reprezenta, se pare, o agenţie guvernamentală, deşi era neclar ce agenţie ar fi avut de-a face cu Pussycat Lounge. Tatăl lui era Edward Buckingham, sau lord Buckingham din Tankerness pentru prieteni, fost secretar pe apărare cu atribuţii în spionaj. Edward Buckingham se umpluse de bani de pe urma primului război din Golf, din motive ce-ar fi putut avea de-a face cu fondul suveranului din Kuweit. Fiul îi călcase pe urme. Apăreau un şir de incidente diplomatice, zvonuri despre bătăi, accidente de circulaţie. Anul trecut scăpase ca prin minune de o acuzaţie de vătămare corporală gravă şi posesie de cocaină. Un incident la două săptămâni după aceea, în care-i rupsese degetele unui model porno, ajunsese în instanţă, dar se terminase cu bine pentru el.

Telefonul din secţie zbârnâia. Belsey evita cât putea să răspundă. Sună de zece ori şi, în cele din urmă, Rosen se năpusti, ridică receptorul şi mormăi ceva. Trecură câteva secunde şi privirile îi alunecară spre Belsey. Acesta le simţi. Rosen acoperi receptorul cu mâna lui rece şi umedă. Nu spuse nimic, doar se uită fix.

— Ce? făcu Belsey.

— Una Charlotte Kelson la telefon.

Belsey clătină din cap.

— Vrea să aranjeze să stea de vorbă cu un anume Nick Belsey, zise Rosen.

Belsey îşi trecu un deget peste beregată. Rosen îşi luă cu lentoare mâna de pe receptor, fără să-şi ia ochii de la Belsey.

— Nu-i aici, zise.

Charlotte trebuie să fi spus încă ceva. Rosen mai mormăi o dată şi închise.

— Mersi, spuse Belsey. Rosen scutură din cap şi se întoarse la integramele lui. Doar atunci îşi dădu Belsey seama cât de mult şi-ar fi dorit, de fapt, să-i audă vocea.

Se uită pe geam. Pierce Buckingham era tot acolo, supraveghind secţia. „Infecţie dermato“ — ăsta era codul pentru supraveghere la cei sub acoperire. Am o infecţie dermato. Sunt urmărit. Acum simţea şi de ce. Îl înţepa în gât. Felul în care erau închişi nasturii pardesiului lui Buckingham părea bizar.

Belsey ieşi din secţie. Bărbatul se ridică şi se luă după el.

Buckingham îl urmări până la Prince of Wales şi se opri să aştepte pe cealaltă parte a străzii cât Belsey intră. Localul avea un telefon public aşezat discret într-un ungher. Belsey sună la *Mail* şi ceru cu Kelson.

— Ce-ai aflat? întrebă.

— Că Nick Belsey e detectiv la secţia din Hampstead. Îl cunoşti?

— Îţi dau eu ceva despre care să scrii, Charlotte. Dar lasă-l pe Belsey deoparte. Ăsta-i târgul.

— Eşti Nick Belsey?

— E o situaţie foarte complicată.

— Asta înseamnă da. Se pare că a plecat din Borough cu reputaţia umbrită. Ceva legat de droguri şi furt de maşini.

— Furtul de maşini s-a întâmplat doar de două ori. Auzi, Charlotte, povestea de care-ţi ziceam are de-a face cu felul în care Milton Granby e implicat în cazul cu împuşcăturile din Starbucks.

Îşi dădu seama că Charlotte nu ştia ce să zică.

— Glumeşti, spuse în cele din urmă.

— Serios.

— Continuă.

— O s-o fac când o să aflu mai multe. Ai încredere în mine, Charlotte.

— Mi-ai promis un subiect. Am senzaţia că încerci să mă abureşti.

— Nu-i abureală. Am ceva. Dar acum, ţi-am spus, stai deoparte.

— N-am timp, nu bazându-mă pe promisiunile cuiva a cărui identitate nici n-o cunosc. Dăm numărul la tipar în după-amiaza asta. Nu pot lucra cu tine dacă nu-mi spui cine eşti.

— Atunci n-o să lucrezi cu mine.

Belsey puse telefonul în furcă. Pierce Buckingham aştepta afară. Se întoarse la secţie şi sună la Vodafone.

— Ce naiba se-ntâmplă? Am cerut nişte date aseară şi încă le aştept…

Poliţia era tratată cu deferenţă de companiile telefonice. Făceau bani buni furnizând informaţii despre apeluri. În nici zece minute, Belsey ţinea în mână douăzeci de foi cu apelurile lui Charlotte Kelson.

Am primit un telefon acum o oră. Zicea să vin aici. Să le spun că mă întâlnesc cu cineva în restaurant.

Se uită la apelurile din noaptea trecută, din jurul orei opt. Nu trebui să se uite prea mult, fiindcă un număr îi atrase atenţia. Era propriul său număr de mobil. Încercă să se gândească în ce fel s-ar fi putut petrece o greşeală. Apelă numărul şi-şi auzi vocea. „Aţi sunat la telefonul lui Nick Belsey…“ Închise şi se uită din nou peste foaie.

— A avut cineva treabă cu telefonul meu? zise Belsey încercând să-şi menţină un ton firesc în voce. Trapping se opri din tastat.

— Nu de când a venit Paul Lorenzo cu el, zise Rosen.
— Când a venit Lorenzo?
— În dimineaţa de după micul tău incident. Ţi l-a adus înapoi. Zicea ceva cum că i-ai datora un candelabru.
— Şi ce-a făcut cu telefonul?
— L-a pus pe biroul tău. Nu l-ai găsit?
— Nu. Belsey închise ochii şi căzu pe gânduri. Cine mai era în birou în dimineaţa aceea?
— Nimeni.
— Ba da, zise el. Ridică receptorul şi sună la Informaţii.
— Nume? îi cerură.
— Millennium Credit Recovery, spuse el.
Căutară vreme de un minut.
— Ce oraş?
— Londra.
— Mă tem că nu văd această companie, domnule.
— Altundeva în Marea Britanie?
— Millennium Credit Recovery? Nu, mă tem că nu. Ar mai fi vreun nume pe care aţi dori să-l încercaţi?
Închise telefonul.
— Cum arăta domnul Walls? se răsuci Belsey către Trapping şi Rosen, dar aceştia ridicară din umeri.
— Nu-mi amintesc, zise Rosen. Un bărbat la costum. Cam cât tine de înalt, în jur de patruzeci-cincizeci de ani, nu prea masiv. Ca un tip de la Fisc.
Belsey sună iarăşi la Vodafone.
— Am nevoie de un loc de unde s-a dat un telefon aseară la ora opt.
Departamentul de informaţii îi procesă cererea, reuşind să stabilească, cu precizie, sursa apelului pe Bishops Avenue, la numărul 37. Belsey închise ochii.
— Alo? zise funcţionarul după o clipă.

— Seara trecută?
— Da.
— Şi apelul a fost făcut din interiorul casei?
— Din câte ştim noi, domnule.

Lui Belsey îi veniră în minte pozele cu cadavrul, mirosul altcuiva pe hol. În vreme ce huzurea în viaţa lui Devereux, cineva îşi făcuse de lucru cu propria lui viaţă. Şi domnul Walls începuse jocul acesta cu patruzeci şi opt de ore în urmă. Ce se petrecea? Belsey nu ştia de unde să înceapă. Făcu ce făcea în anchetele care se terminau în fundătură, adică puse pe hârtie toate indiciile, mai mult sau mai puţin promiţătoare, şi-şi evaluă şansele de a obţine informaţii. Rămase, în cele din urmă, cu privirea fixată pe un nume: *Milton Granby*.

Sună la biroul trezorierului, unde îi răspunse o voce feminină fadă şi cu un accent afectat, care-i spuse că Milton Granby era indisponibil.

— Unde aş putea da de el?
— În ce privinţă?
— Ceva personal.
— Încercaţi mâine.
— Ce face astăzi?
— Face o excursie cu copii de şcoală prin Barbican, pentru Săptămâna Comunităţii.
— E Săptămâna Comunităţii?
— Da.

Belsey se duse cu maşina până în Barbican. Ploaia cădea peste marginile labirintului cenuşiu. Trecu de Turnul Cromwell, Turnul Shakespeare, căutând printre ascuţişurile dezolante de beton semnele Săptămânii Comunităţii. Descoperi, într-un târziu, autobuze şcolare parcate la Muzeul Londrei şi, puţin mai încolo, nişte gărzi de corp

şi un fotograf de la un ziar local. Dincolo de aceştia se afla grupul lui Granby.

Milton Granby stătea iarăşi în mijlocul mulţimii, de data asta formată dintr-o consilieră, interni şi o fată cu machiajul. Erau cu toţii ocupaţi, mai puţin Granby, ce părea cam suferind. Fata de la machiaj îi adăuga viaţă în obraji. Mahmureala îl făcea iritabil. Granby strigă ceva la adjunct şi la interni, ceva ce Belsey nu auzi. Copiii de şcoală se ţineau la distanţă. Avea să fie interesant, cugetă Belsey. Consiliera păşi înspre el. Înţelese prea târziu ce se petrecea.

— Aţi venit pentru şedinţa foto? întrebă.

— Sunt detectiv de poliţie.

— OK, spuse ea fără să pară tulburată, urmaţi-mă. Îl conduse prin mulţime până în faţa unui panou pe care scria „Să construim împreună". Credeam că o să fiţi în uniformă, rosti.

Belsey se lăsă pozat împreună cu şambelanul şi copilaşii. Aceştia din urmă erau teribil de gălăgioşi, iar şambelanul scrâşnea din dinţi. După cinci minute fotograful obţinu ce voia. Mulţimea se sparse, blagoslovită cu câteva vorbe înţelepte de-ale lui Milton Granby despre ocaziile din viaţă, apoi Granby fu chemat de consilieră. În timp ce se îndrepta spre maşini, Belsey îl ajunse din urmă.

— Nick Belsey, detectiv de poliţie din Rosslyn Hill.

— E o onoare să vă cunosc, domnule, spuse Granby şi scutură mâna lui Belsey cu sinceritatea cuiva ce trebuia să şi-o falsifice mai mereu. Belsey se aţinu pe lângă el. Poliţia este inima zonei City, făcu Granby.

— N-are încotro.

Şambelanul se gândi la asta şi-l privi din nou pe Belsey.

— Rosslyn Hill nu-i în City, spuse.

— Aş dori să vorbim despre un bărbat pe nume Alexei Devereux.

De data asta, Granby se opri şi-şi umbri ochii, protejându-i de lumina crudă a iernii, ca să-l vadă mai bine pe Belsey. Mâinile îi tremurau.

— Ce-i asta?

— Mă îngrijorează că se face vâlvă în jurul dumneavoastră fără să fie cazul.

— Nu v-ar veni să credeţi, rosti ţeapăn Granby.

— Cred că vă pot ajuta.

— Ce doriţi?

— Să stăm de vorbă.

Granby se încruntă, apoi făcu semn să plece maşinii care aştepta şi le spuse celor ce-l însoţeau să facă la fel, zicând că aveau să se vadă mai târziu la birou. Plecară, aruncând priviri piezişe.

— Ce-i cu Alexei Devereux? zise Granby. Ce se întâmplă?

— Posibil să se fi băgat în bucluc. Înainte s-o facă, voia o viză. A venit la dumneavoastră, mai ţineţi minte?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

— Chiar aşa?

— Am *încercat* să-l întâlnesc. Dacă ştiţi cumva cum să fac, spuneţi-mi vă rog. Dar, în ciuda a ceea ce ar putea susţine *Ham and High*, am rămas străini până în ziua de azi.

— Dar nu negaţi că i-aţi oferit sprijin.

— E o figură internaţională. Am fost fericit să-i încurajez prezenţa în Londra.

— Răspundeţi de multe cereri de viză?

— Nu.

— Ce-aţi obţinut pentru asta?

— Nimic.
— Cum e cu Fondul pentru copii? Granby îşi roti privirea împrejur, exasperat. N-a spus Cicero pe undeva să fim drăguţi cu detectivii? Acum Granby îl privea ţintă, cu ochii mijiţi.
— Nu cred s-o fi făcut. Tremuratul trezorierului se înteţise.
— Ce-ar fi să bem ceva? zise Belsey. Îmi puteţi povesti despre Cicero şi să-mi explicaţi situaţia, iar eu o să mă asigur că nimeni n-o să vă mai facă probleme în privinţa asta.

Se strecurară într-un bar îmbrăcat în lemn, un club cu mese în colţul străzii St John, şi li se oferi o masă în spate. Angajaţii păreau să-l ştie pe şambelan. Păreau să ştie şi ce avea să comande. Belsey ceru o vodcă şi o cola. Simţea nevoia de cofeină.
— Domnul Devereux e un om de afaceri prosper şi foarte respectat, interesat să investească în oraşul nostru. E o achiziţie. Ar trebui să fim al dracului de recunoscători.
— Cât a dat la Fondul pentru copii?
— Nu trebuie să vă spun asta.
— Spuneţi-mi mai bine despre Proiectul Boadicea.
— N-am auzit niciodată de el.
— E motivul pentru care Devereux a venit în Londra. Vă sună cunoscut?
— Nu. Dar dacă aduce bani, atunci îi urez noroc. Ne trebuie nişte combinaţii noi pe-aici. Uite ce, domnule detectiv… Un gin tonic îşi făcu apariţia, iar el ridică paharul şi luă o înghiţitură înainte ca zuruitul gheţii să atragă prea multă atenţie. Vocea îi izbucni aspră şi joasă. Suntem varză. Varză complet. Ne trebuie nişte idei noi, indiferent de unde ar veni.

— Dumneavoastră în special?

— Nu, nu eu în special. Toată lumea.

— Care-i ideea lui Devereux?

— Nu ştiu. Cine-i sergentul dumneavoastră?

— Cred că l-aţi cunoscut pe Devereux.

— Nimeni nu l-a cunoscut pe Devereux. Nu mint. N-am de ce să mint.

Belsey dădu paharul pe gât.

— Fac cinste, zise. Voia să mai cumpere un minut din timpul trezorierului. Devenea interesant. Mai cerură câte un rând şi ieşiră pe terasă, unde mesele de picnic erau lipite de perete şi umbrelele picurau. Granby îşi aprinse o ţigară. Nu-i oferi şi lui Belsey. Dar se mai îmblânzise.

— Dacă ar fi după mine, aş umple toate locuinţele din oraş cu oameni ca Devereux. Şi avem destui pe-acolo. Într-o bună zi or să se oprească din venit şi-o să le ducem dorul, o să ne întrebăm unde-au plecat toţi banii. Puse o mână pe umărul lui Belsey. Turism, asta înţelege Devereux. Mereu or să fie oameni bogaţi pe lume şi mereu or să vină la Londra dacă li se dă motivul potrivit.

— Cum ar fi?

— Bogaţii caută senzaţii tari. Aţi văzut Financial Times de azi? Devereux înseamnă afaceri, nu vă puneţi cu el. Mă pot baza pe dumneavoastră?

— Cum să nu, zise Belsey. Nu cred că o să se mai pună vreodată cineva cu el.

Treizeci şi patru

Belsey îşi cumpără un *Financial Times* şi căută printre ştirile locale şi internaţionale, scanând paginile. Ajunse, în cele din urmă, la informaţiile despre companii şi bursă.

Acţiunile Hong Kong Gaming sfidează criza: compania cu acţionariat saudit Hong Kong Gaming a evitat scăderile din sector, datorită unor zvonuri potrivit cărora urmează să primească sprijinul unor proiecte europene. Vineri, preţul unei acţiuni a companiei a crescut de la 21,39 de lire la 30,45 de lire.

Potrivit Wall Street Journal*, HKG, al doilea operator de cazinouri din lume, a realizat un acord informal cu compania europeană de investiţii AD Development. Este cunoscut faptul că HKG are privirea aţintită asupra pieţei britanice şi se află în discuţii cu câţiva dezvoltatori pentru un program de investiţii ce cuprinde cazinouri, hoteluri şi spaţii de relaxare în Londra, evaluat la 3 miliarde de lire.*

Belsey se întoarse în secţia de poliţie din Hampstead şi ceru date la Sistemul de Informaţii pentru Infracţiuni Agravate — un portal de căutare în bazele celor de la Infracţiuni Economice şi Financiare. Avea acces limitat, însă

solicitările cu grad mare de urgenţă erau transmise anchetatorilor de grad superior, care s-ar fi putut arăta interesaţi. Belsey verifică numele AD Development, Alexei Devereux, Hong Kong Gaming. La sfârşit tastă şi Proiectul Boadicea. Primi, la câteva minute, un telefon din partea inspectorului Kosta de la Brigada Economice.

— Ce este Proiectul Boadicea?

— Nu ştiu, mi s-a cerut să aflu. Se întâmplă ceva, se pare.

— Ei bine, nici eu nu ştiu. Dar aş vrea. Au apărut nişte băieţi de City să-şi bage nasul, întrebând dacă anchetăm asta, dacă investiţiile lor sunt în siguranţă.

— Care băieţi de City?

— Un tip pe care-l cheamă Khan.

— Ajay Khan?

— Îl ştii?

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că încalcă legea.

— Şi el ce-a zis?

— A râs.

St Bartholomew's House era aşezată într-un unghi din care sticla sa reflecta pietrele cu nuanţe plumburii ale clădirii Tribunalului Central. Sus, la etajul al douăzecilea, se puteau vedea bărbaţi şi femei cu documente în mâini şi lăsându-se pe spate în scaune rotative. Paznicul de la poartă fu suficient de înţelegător cât să facă o legătură telefonică. Apoi îi trecu telefonul.

— Domnul Khan lipseşte momentan, zise o femeie.

— Când revine?

— E greu de prevăzut.

— Sigur.

— Aţi dori să lăsaţi un mesaj?

Belsey se uită la ceas.

— E-n regulă.

Ieşind din raza clădirilor, o apucă pe strada Newgate, oprindu-se în faţa unei uşi înghesuite între The Red Lion şi vitrina prăfuită a unui croitor. Uşa dădea drept într-un şir de trepte înguste, care duceau către o altă uşă, printre ale cărei şipci colorate se strecura lumina.

Înăuntrul casei de pariuri se aflau o mână de scaune de plastic şi clientela puţină la număr de la mijloc de zi. Unii purtau salopete muncitoreşti, mai era şi un pensionar cu fular şi pălărie, dar cei mai mulţi arătau de parcă tocmai ar fi ieşit din vreo bancă de investiţii. Khan stătea în mijlocul camerei, sprijinit de pupitrul central, în pardesiu lung şi costum cu dunguliţe, cu un fular gri aruncat peste umăr, cu părul negru pieptănat pe spate şi cu ochii fixaţi pe cursa în desfăşurare.

Belsey îl cunoscuse pe Khan pe când acesta opera la un serviciu de telefonie dintr-o corporaţie şi fusese arestat, furios nevoie mare, pentru tranzacţii din interior. Belsey îi făcuse lipeala cu un avocat şi, în cele din urmă, se renunţase la caz. Timp de vreo doi ani jucaseră când şi când câte-o partidă de pocher, laolaltă cu nişte fete din City cu voci ascuţite, un editorialist de la *Financial Times* şi un traficant de cocaină: o relaţie intensă purtată la subsolul unei vinării de pe strada Fleet şi care se spulberase de îndată ce se lăsaseră lefteri unii pe alţii. Khan avea încă o mulţime de prieteni în locuri sus-puse şi mai puţin sus-puse; era un depozit de informaţii ce nu erau destinate întotdeauna depozitării şi dacă cineva, pe undeva, făcea o avere pe urma lor, Khan era arareori trecut cu vederea la împărţeală.

Belsey se aşeză lângă el şi urmări cursa. După ce se termină, vreo doi bărbaţi făcură ghemotoc tichetele de pariuri şi le azvârliră pe jos. Khan luă ziarul pe care-l avea sub braţ şi-l desfăcu pe pupitru.

— Detectiv de poliţie Belsey, spuse. Acu' ce-am mai făcut?

— N-ai făcut revizia la maşină.

— Am vândut maşina.

— Sper că ai scos un preţ bun. Aş fi curios să ştiu cum de o companie pe nume Hong Kong Gaming o duce aşa de bine. Khan nu răspunse. Încă se uita în ziar. Mă întreb dacă n-are de-a face cu o chestie pe nume Proiectul Boadicea.

Belsey îi întinse una dintre cărţile de vizită ale lui Devereux. Khan privi cartonaşul, apoi îl făcu să dispară cu o mişcare a mâinii, după care răsuci mâna şi cartonaşul apăru iar. Vreme lungă nu scoase o vorbă. Apoi, când ridică ochii, privi spre restul încăperii, după oameni care s-ar fi putut afla în raza lor auditivă, şi abia după aceea spre Belsey.

— Ce ştii despre asta?

— Ce-o să-mi spui tu.

Khan se duse la un ghişeu şi întinse un bilet de pariuri. Se uită la băiat cum numără două sute de lire în bancnote de douăzeci şi le băgă în buzunar.

— Crezi că mă poţi ajuta? întrebă Belsey.

— Poate.

— Asta-i destul ca să fac cinste cu un pahar.

— Şi dacă ziceam da?

— Ţi-l cumpăram chiar eu.

The White Hart era un pub îngust, de secol şaisprezece, de lângă vechiul zid, al cărui succes se bazase pe priveliştea către spânzurători. Sticla unsuroasă mai permitea

încă ocheade către locul unde fuseseră stâlpii, devenit acum un rond în trafic cu o bancă şi cu o ţâşnitoare modernă. Bărbaţi şi femei la costum se frăsuiau intrând şi ieşind, minţind la telefoane mobile, veniţi pentru o duşcă şi implicaţi în relaţii amoroase de birou. Oraş al ascunzătorilor, cugetă Belsey; mai mult decât oricare altul în care fusese.

— Pe undeva prin lume a-nceput ora de distracţie, aşa-i? zise Khan ridicând paharul.

— Şi pe undeva-i ora închiderii. Cui îi pasă? ciocni Belsey paharul cu cel al finanţistului. Hai noroc.

— Eu sau tu?

— Eu. Zi-mi de Devereux.

— Ce ştii de Proiectul Boadicea?

— Că omoară oameni, zise Belsey. Tu ce ştii?

— Alexei Devereux are unu' dintre numele alea care-i fac pe oameni să devină entuziaşti. S-au întâmplat multe în ultima vreme. O afacere mare pe punct să fie încheiată. Mi s-a cerut să verific, pentru un prieten. N-am obţinut niciun rezultat.

— Ce prieten te-a rugat?

— Emmanuel Gilman.

— Băiatul de aur?

— El şi nimeni altul.

Belsey jucase cărţi cu Gilman. Un manager financiar, prea tânăr, prea isteţ şi prea charismatic.

— Ce pune la cale?

— Noi căi de a trage ţeapă universului? Nu ştiu? Şi oricum, am dat telefoanele obişnuite. Se pare că-i vorba de ceva de-ţi lasă gura apă. Totuşi, nu ştiu exact ce-i.

Belsey mai ceru un rând. Limbile celor din City aveau nevoie de udeală. Îl întâlnise pe Emmanuel Gilman de

doar patru sau cinci ori, dar fuseseră nişte seri de neuitat. Avu o amintire fulgerătoare cu Gilman plimbându-l prin City, inventând cocktailuri şi purtându-l prin istoria Romei. Făcuse studii clasice la Oxford înainte de a se transfera la matematică. Plonjau în câte un bar şi dădeau pahare de duşcă, iar el explica despre locul acela că-i un fost templu sau nişte băi antice. Era un ghid bun. Se opriseră în faţă la Royal Exchange şi arătase cu degetul la statuia unui bărbat zdrenţăros care se uita pe-o foaie de hârtie: *cel mai prestigios punct din Londra, şi pe cine comemorează ei? Pe James Henry Greathead, inventatorul Metodei de Săpat Greathead, cu care s-au scobit cavernele Londrei…*

Kahn luă paharul părând că stă pe gânduri, dar se holba în gol.

— Acum două săptămâni Emmanuel îi făcea reclamă la greu lui Devereux. Îi îndruma pe toţi într-acolo. Spunea că are un pont.

— Şi ai prospectat un pic zona?

— Telefoanele obişnuite. Nimeni nu mai e aşa prietenos ca altădată. Credeam că zilele astea sunt dedicate solidarităţii în comunitate, oftă el. City are nevoie de ajutor, Nick. Uşile se-nchid una câte una.

— Încă nu-i un oraş-fantomă.

— E tot mai fantomatic pe zi ce trece, spuse Khan sorbind o gură bună. Tu, totuşi, pari în regulă. Tu mereu pari în regulă.

— Par în regulă?

— Dai mereu impresia că ai lucrurile sub control.

— Isuse! Belsey dădu whisky-ul de duşcă. Zări cu coada ochiului cum intră Buckingham. Inima îi zvâcni.

— Mă gândeam să intru în poliţie, spuse Khan.

— E drăguţ să te gândeşti.

— Imunitate la recesiune.
— Îl ştii pe tipul care stă cu ochii pe noi?
Buckingham stătea la bar, urmărindu-i în oglinda de după tejghea, cu o expresie nouă, de anticipare. Era înarmat? Greu de zis. Belsey îi privi braţele. Nu aducea a om care să poarte o armă, dar nu puteai niciodată să fii sigur.
— Nu l-am văzut în viaţa mea, zise Khan.
— Se ţine după mine de dimineaţă. Îl cheamă Pierce Buckingham.
— Se uită direct la noi.
— Nu se pricepe la filat. O să plec. El o să se ia după mine. Stai aici. Dacă se întâmplă ceva, sună la *Mail on Sunday*.
— Ţi-ai ieşit din mână.
— Mi-a părut bine să te cunosc.
Belsey ieşi din bar şi văzu cum bărbatul se ridică de pe bancă şi se ia după el. Se strecură pe lângă marginea spitalului St Bartholomew's, pe după cochilia înnegrită a vechii pieţe, apoi pe lângă Church of the Sepulchre. Tocmai se desfăşura o slujbă în cantoneză, la care participa multă lume. Belsey se aşeză în grădina memorială Royal Fusiliers; urmăritorul rămase la poartă. Belsey se ridică şi ieşi în stradă pe altă poartă. Merse repede pe strada Gresham, se piti într-o vinărie şi se aşeză pe un scaun la bar. O clipă mai târziu intră şi Buckingham.
Se aşeză direct în spatele lui Belsey, fără să-şi ia nimic de băut, holbându-se doar. Torsul umflat nu părea astfel de la arme. Mai degrabă aducea cu o vestă antiglonţ.
Belsey o porni iarăşi şi continuară aşa pe lângă Banca Angliei. Belsey se ţinu aproape de zidăria murdară, fără

ferestre. Era ca şi cum ar fi mers prin umbra unui imens cavou. Nu mai fugea. Se opri şi-şi privi urmăritorul reflectat în sticla neagră a unui restaurant japonez. Buckingham aştepta. Belsey îşi pierdu răbdarea. Cel mai bun fel de-a scăpa de-o „coadă“ e s-o urmăreşti tu. Belsey se întoarse şi-o porni drept spre el. Buckingham dădu înapoi. Dar nici el nu fugea. Lui Belsey i se păru că zăreşte o urmă de zâmbet. Păşi calm pe-o străduţă, apoi se afundă şi mai mult în labirintul aleilor: Change Alley, Pope's Head Alley, către o bisericuţă în ruine. Dinaintea uşii se afla o poartă neagră, legată cu lanţuri. Un indicator anunţa că este vorba despre Church of St Edmund, Rege şi Martir. Un felinar prăfuit şi neaprins atârna deasupra uşii. Bărbatul împinse poarta atât cât deschizătura dintre lanţuri să-i permită să se strecoare prin ea. Deschise uşa bisericii şi pătrunse înăuntru. Belsey îl urmă.

În biserică era întuneric. Frunze moarte acopereau lespezile inscripţionate de pe podea. Bărbatul stătea pe o bancă în mijloc. Erau singuri. Era un frig tăios, iar în aer stăruia un iz foarte slab de tămâie şi lemn de cedru. Belsey se duse şi se aşeză lângă el. Priveau amândoi ţintă în faţă, către altar.

— Ce vrei? zise Buckingham.

— Ce vrei? zise şi Belsey.

— Vreau să ştiu ce e real, vorbi primul cu voce tremurătoare. Belsey se întoarse spre el. Lumina strecurată prin geamurile mânjite scotea la iveală nişte ochi holbaţi, o umbră de barbă blondă, pete vagi de sudoare pe gulerul cămăşii albe. Cineva care nu mai dăduse pe-acasă de ceva timp. Belsey văzu marginile vestei antiglonţ pe sub haina sa.

— A murit? întrebă omul.

— Cine?

— Devereux?
— Da.
Bărbatul se holbă la Belsey.
— Tu eşti mort? întrebă.
— Nu ştiu, răspunse Belsey.
Buckingham hohoti.
— Eu sunt mort?
Aşteptă un răspuns şi, când acesta nu veni, începu să se ridice în picioare, încă rânjind. Belsey îi puse o mână pe umăr şi-l obligă să se aşeze la loc pe bancă.
— Vorbeşte cu mine, zise.
— Să vorbesc cu tine?
Belsey scoase pagina din *Al-Hayat* şi o despături.
— Ce-i asta?
— Nu ştiu.
— Nu ştii?
— Nu mai ştiu.
— Pari destul de bucuros din cauza asta.
— Bucuros? făcu bărbatul. Da.
Răsuflarea îi mirosea groaznic. Ridică mâna, cu palma în jos, între ei.
— Atinge-mă, zise.
Belsey ezită, apoi îi atinse mâna. Îl surprinse cât de caldă era. Omul îl apucă pe Belsey de degete. Apoi ţâşni în picioare şi o zbughi dărâmând băncuţa, ajunse pe întuneric la uşi şi trecu prin ele zdruncinându-le.
Belsey rămase încă un minut cu privirea aţintită spre altar. Apoi o apucă înapoi pe coridorul lung, peste frunzişul mort, ieşind în lumina rece a zilei.

Treizeci şi cinci

La sediu mirosea a prăjeală. Rosen stătea cu nasul într-o pungă cu pui fript. Când îl văzu pe Belsey, îşi lăsă prânzul deoparte.

— Cine-i Charlotte Kelson? întrebă. Belsey îşi privi colegul, gândindu-se la un răspuns. Nu putea citi pe faţa lui despre ce e vorba.

— Femeia care-a sunat? Doar o tipă cu care-am fost încurcat. E un pic stânjenitor.

Nu stătuseră niciodată de vorbă despre viaţa personală. Pe vremuri, Rosen îl mai acoperise de câteva ori la telefon. Odată, când erau în pub la o oră târzie, Rosen întrebase unde se tunde. Era maximum de intimitate între ei: o fascinantă privelişte de-o clipă, dar atâta tot.

— De ce? zise Belsey.

— Ascultă-ţi robotul telefonic.

Belsey îi dădu drumul.

„Nick, aici Chris Starr de la PS Security Consultancy. Ştiu, a trecut ceva timp. Am o favoare să-ţi cer — o jurnalistă, e de prin zona ta — Charlotte Kelson. Mă interesează orice chestii din trecut, bârfe, certuri, controverse.

Ştii cum merge treaba. Sună-mă, te aşteaptă o sticlă de scotch de douăzeci de ani dacă m-ajuţi."

Belsey se întoarse spre Rosen. Îşi vedea din nou de mâncare. Niciodată Belsey nu-şi dăduse seama dacă nepăsarea acestuia era sau nu simulată.

— Ai primit şi tu un mesaj ca ăsta?

— Am primit cu toţii.

— Şi-ai spus ceva?

— Nu.

Chris Starr era un fost detectiv de la Brigada Aeropurtată, care-şi dăduse seama că un salariu de poliţist n-avea cum să facă faţă dragostei sale pentru maşini italiene. Aşa că se angajase în domeniul privat. Belsey îl întâlnise în treacăt la petrecerea aniversară a unei cunoştinţe comune. Ieşise din serviciu de doi ani, lucra pentru particulari şi părea cea mai sănătoasă persoană de-acolo. Era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Belsey. Venise la Belsey cândva pe parcursul serii. „Ai un minut?" Ochii îi străluceau. Îl condusese până la o parcare unde se afla un Alfa Romeo galben.

— Uită-te la asta. Am plătit-o cu bani gheaţă.

Belsey o privise. Mai că se aşteptase ca Starr să-i spună că, dacă apăsai un buton de pe schimbătorul de viteze, ieşeau la iveală nişte arme. Starr petrecuse zece minute detaliindu-i particularităţile tehnice ale maşinii, apoi îl strânsese de umăr şi-i strecurase o carte de vizită în palmă. *PS Security*.

— PS de la ce vine?

— Private Security.

— Private Security Security?

— Eşti isteţ, zisese. Am auzit lucruri bune despre tine. Dacă o să ai vreodată chef să schimbi decorul, dă-mi un telefon.

Belsey avea mereu chef să schimbe decorul. Săptămâna următoare se dusese la biroul firmei, aflat într-o clădire nou construită dintre strada Baker şi Edgware Road, şi i se făcuse un tur, ocazie cu care i se explicaseră beneficiile financiare şi i se dăruise un trabuc. Starr se lăuda cu o încăpere plină de tehnologie de ultimă oră: microfoane ascunse şi dispozitive de detectare. Era mândru de ele şi de faptul că erau cu mult superioare celor folosite de poliţie. Însă investigatorul arăta prea scos ca din cutie. Munca, din câte văzuse Belsey, era mai degrabă din aria domestică: divorţuri, poate câte o anchetă la vreo solicitare de beneficii de la asigurări. Câteva luni mai apoi, PS fusese cercetată pentru legături cu un dezvoltator imobiliar din Essex, căutat pentru tentativă de omor. Starr furnizase protecţie şi consiliere antisupraveghere şi blocase munca unor detectivi ce-ar fi trebuit să-l ancheteze de la început pe antreprenor. Iţele erau încurcate. Starr scăpase de punerea sub acuzaţie făcând din ochi şi dând de băut cu nemiluita, apoi însă s-a renunţat şi la acuzaţiile împotriva antreprenorului, aşa că toată lumea a râs probabil de s-a prăpădit.

Belsey mai puse o dată mesajul, apoi îl şterse. Sună la firma de detectivi particulari.

— Chris, sunt Nick Belsey.

— Nick, cum stă treaba?

— Stă-ntr-o dungă. Tu?

— Mă descurc. Ai primit mesajul?

— Charlotte Kelson.

— E jurnalistă, Nick. Lucrează la *Mail*, dar locuieşte pe lângă Archway. Mă întrebam dacă ştii ceva despre ea.

— Nu cred. Despre ce-i vorba?

— A început să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Dar cred că ajungem undeva oricum.

— Cum adică?
— I-am făcut o vizită de dimineaţă. Poate vrei să le zici băieţilor să nu se bage, dacă trage cineva ţignalul.
— Aşa o să fac.
O sună pe mobil pe Charlotte, fără răspuns. Sună şi la numărul de serviciu, dar i se spuse că lucra de acasă. Belsey o luă la goană pe scări şi sări într-o maşină de poliţie. Ajunse în Archway în şapte minute, cu girofar, sirenă şi claxonând neîntrerupt. Opri sirenele cu un cvartal înainte şi parcă vehiculul blocând alte maşini.
În casa lui Kelson toate draperiile erau trase. Uşa din faţă era crăpată un pic. O combinaţie proastă. Păşi înăuntru, lent şi silenţios.
Kelson zăcea în susul scărilor. Avea mâinile şi picioarele legate la spate, în gură i se îndesase un tricou, dar încerca să se târască pe covor către capătul treptelor. Se străduia să respire.
Belsey urcă în tăcere scările. Charlotte făcu ochii mari. Belsey îşi duse un deget la buze, îi desfăcu legăturile şi-i scoase din gură ţesătura de bumbac. Văzu, prin uşa deschisă aflată la capătul coridorului, un bărbat care umbla prin dulăpioarele cu dosare.
Charlotte icni, încercând să tragă aer în piept.
Intrusul întoarse capul. Belsey se năpusti spre el şi-l izbi cu pumnul în faţă. Bărbatul căzu pe spate în cabinetul de lucru şi scoase din buzunar un baston pliabil, încercând să-l lovească pe Belsey cu el. Bastonul trecu razant pe lângă umărul lui Belsey, care-l pocni în stomac. Destul cât să-l dărâme, dar nu suficient cât să-l lase lat. Îl izbi pe Belsey în braţe. Cu o lovitură de cot Belsey îi sparse nasul, apoi îl lovi din nou cu pumnul în stomac. Încercă să-l imobilizeze pe intrus, însă braţul drept

nu mai răspundea la comenzi. Bărbatul îşi regăsi suflul şi se aruncă spre perete cu spatele, izbindu-l pe Belsey de acesta. O mai făcu de două ori, până ce Belsey îşi aduse braţul drept sub bărbia lui şi găsi punctul de presiune. Bărbatul se răsuci într-o parte. Belsey îi aplică o directă de stânga şi-l nimeri drept în gură. Acum avea parte şi de sânge. Îl cuprinse într-o priză de poliţie, însă tipul cunoştea şi el prizele de poliţie şi nu era gata să renunţe la luptă. Îl trânti pe Belsey de mai multe ori de perete, răsturnând pe podea mai multe vaze şi bibelouri de pe un raft. Charlotte ridică o vază şi-o sparse de capul atacatorului. Nu-i plăcu defel. Înjură şi se întoarse spre ea, încercând s-o croiască cu bastonul. Belsey simţi că, mai mult decât orice, detesta să fie înfrânt. Charlotte ţinti cu o altă vază spre ceafa lui şi i-o aruncă în cap. Intrusul se clătină şi căzu în genunchi, apucându-se cu mâinile de cagulă.

— Lasă-l să plece, zise Belsey.

— Să-l las?

Omul ieşi pe coridor poticnindu-se şi coborî scările către uşă. Belsey îl îndrumă spre direcţia corectă cu o lovitură de picior. Îl urmări cum se suie într-un Renault Laguna albastru închis, cu care demară înainte să apuce să vadă numărul.

— Doamne, ce-a fost asta? zise Charlotte.

— Am învins.

Se întoarseră în cabinet. Era o cămăruţă cu un birou şi rafturi cu dosare şi cărţi de specialitate. Charlotte se aşeză la birou. Belsey îi luă mâinile şi se uită la încheieturi, prin locurile pe unde fuseseră legate.

— Să chem poliţia? întrebă ea. Charlotte luă mobilul în mână şi-l privi cu o uitătură goală, apoi îl lăsă iarăşi jos.

Îşi trecu mâinile peste faţă şi închise ochii, după care îi deschise iar.

— Nu, făcu Belsey. Tipul probabil că-l ştie pe numele mic pe ăla care-o să apară.

— De ce?

— E detectiv particular.

Ea încuviinţă din cap.

— Crezi că are de-a face cu Devereux? Belsey se duse către fişetul spre care se precipitase detectivul. Crezi că are de-a face cu subiectul ăsta?

— Nu prea mulţi oameni şi-ar ţine bijuteriile aici, zise el. Trase un sertar. Ce-ai făcut de-ai reuşit să atragi atâta atenţie asupra ta?

— Tu cine eşti?

— Dacă ţi-aş spune că-s Nick Belsey, m-ai crede că cineva a încercat să-mi pună la cale o înscenare?

— Poate. Ai vreun act?

— Doar pe numele lui Alexei Devereux.

— Isuse Cristoase, zise ea dând ochii peste cap.

— Depinde de tine, Charlotte. Ai încredere în mine sau n-ai. Spune-mi cine ţi-a telefonat.

— Un telefon anonim. Şi mi-a spus despre tine.

— Ce-a spus?

— Să n-am încredere în tine.

— Aceeaşi persoană care ţi-a zis să te duci la cazinou?

— Aşa cred.

— Cine e?

— Nu ştiu.

— Cum pare după voce?

— Bărbat, între două vârste, englez. Nu spun că aş avea încredere în el mai mult decât în tine, dar n-am obiceiul să furnizez nimănui informaţii despre sursele mele.

— Sigur. Nu m-aş aştepta să faci asta. Ai ceva să-mi oblojesc braţul?

— Stai aşa.

Se duse până jos. El îi luă mobilul şi se uită la apelurile de dimineaţă, până ce-şi văzu propriul număr. Sună şi-şi auzi vocea: „Aici Nick Belsey. Lăsaţi, vă rog, un mesaj".

— Îţi îngreunezi situaţia mai mult decât e cazul, rosti în telefon. N-ar fi trebuit să mă implici. Ţine-o tot aşa şi-o să te articulez. Eşti un prost. Du-te-n morţii mă-tii.

Închise şi aşeză la loc telefonul pe masă. Charlotte reveni cu o trusă de prim ajutor.

— Sângerează, zise.

Mâneca de la cămaşă i se îmbiba cu sânge. Îşi scoase cămaşa. Rana începea să se umfle. Şi gura îi sângera.

Belsey îşi curăţă rana. Mai ciudă îi era de vocea de la telefon, care-i distrugea ca din întâmplare viaţa.

— Ce-ai mai aflat despre Devereux?

— Am aflat de ce anumiţi rezidenţi din Hampstead nu l-au vrut de vecin.

— De ce?

— Se ocupă de o grămadă de curse în Afganistan şi Rusia. Există îngrijorări legate de sănătatea animalelor. Caii ăia sunt alergaţi până-şi dau sufletul. Sunt şi curse unde câştigă cel care rămâne ultimul în picioare. Bani grei, aşa se pare. Nu-i domeniul meu.

— Petiţia a fost trimisă ziarului de Devereux însuşi.

Charlotte se încruntă.

— De ce?

— Nu ştiu. A inventat totul.

— Nu pricep.

— Nici eu. Poţi s-o faci fiindcă vrei ca lumea să afle că ai sosit. Nu ştiu. Lucrez la asta. Şi încă ceva care te-ar putea

interesa: ghici cine a garantat cererea de viză a lui Devereux.

— Cine?

— Amicul tău Milton Granby. Devereux ar fi trebuit să fie la o petrecere pe care-a dat-o aseară — o întâlnire între industriaşi şi finanţişti plini de compasiune. Câteva zile înainte să moară, lui Devereux i s-a susţinut, de către Granby, cererea de cetăţenie britanică. Cele două ar putea să aibă legătură. Granby neagă că s-ar fi întâlnit vreodată cu el, dar nu se ruşinează să admită că-i vrea investiţia.

— Ai vorbit cu el?

— Am avut această ocazie.

— Şi despre ce-i vorba?

— Ceva numit Proiectul Boadicea. Asta-i tot ce ştiu. De aceea se afla Devereux în Londra. O să te descurci aici?

Părul îi era încă în dezordine. Părea să se fi rostogolit în pat, lucru care-l făcu să o dorească acolo, pe loc.

— Mă duc la sediu, zise Charlotte. Se pare că am ditamai subiectul acum.

— Ai grijă.

Belsey o conduse până la staţia de metrou Archway. Nu ştiai niciodată când putea să-şi mai facă apariţia vreun alt tembel. La metrou ea îl sărută pe gură, lucru care-l surprinse. Îl sărută apăsat şi el îi răspunse.

— Asta a fost încredere? zise el la despărţire.

— Nu, nu ştiu sigur ce-a fost.

— Charlotte, vreau să mergi cu mine în vacanţă.

— Serios?

— Curând. Repede. Înţelegi ce zic?

— Aşa cred. Şi unde-o să ne ducem?

— Poate în Orientul Mijlociu.

— Fantastic!

— Vorbesc serios.

O mai ţinu aproape câteva secunde. Vântul ce bătea dinspre Archway Tower îi cuprinse, aducându-le la picioare pungi de plastic şi pagini ponosite de ziar.

— Vreau să pun pe hârtie povestea asta, zise ea. Crezi că mai putem aştepta un pic cu escapada?

— Nu ştiu, zise Belsey.

Treizeci şi şase

Un al doilea serviciu nu suna deloc rău, dacă priveai lucrurile de la distanţă. PS Security oferea venituri suplimentare multor detectivi talentaţi, ca şi unor ofiţeri superiori, deloc puţini la număr. Lucrau pentru ambasade, persoane cu titluri de nobleţe, bănci, o grămadă de corporaţii ruseşti şi americane, ca şi pentru unii indivizi sus-puşi care voiau poliţie fără să implice poliţia. Afacerea mersese de minune în ultimele opt luni. Belsey pătrunse în clădire prin uşi ce se deschideau automat, fără zgomot.

Faţă de când începuseră se vedeau îmbunătăţiri. Exista acum o recepţie cu un logo în spate şi o măsuţă de cafea cu exemplare din FT şi *Economist*. Sigla era o imitaţie stilizată a Justiţiei în chipul în care apărea în vârf la Old Bailey, cu sabia scoasă. Sunt firme de detectivi particulari care îşi fac afacerile fără prea multă imaginaţie şi mai sunt şi cele care încearcă să-l zăpăcească pe client cu expuneri de tehnologie sofisticată şi poze înrămate alb-negru cu capitale europene. De această a doua categorie ţinea şi Starr. Într-un fel, era mai bine ce se vedea — sugera că spionajul depindea mai degrabă de profesionalism şi iscusinţă decât de bunăvoinţa câtorva contacte corupte.

— Am venit la Chris, zise Belsey.
— E cu un client chiar acum. Mai durează puţin.

Belsey se aşeză pe un scaun şi luă la frunzărit o broşură. Pe copertă avea o imagine a unui glob în jurul căruia orbitau un laptop şi o amprentă. Înăuntru se prezenta PS: *o agenţie particulară de detectivi şi investigaţii care oferă servicii de top, din chiar inima Londrei, ce operează în zona centrală a capitalei de 25 de ani*.

O minciună.

Detectivii şi anchetatorii noştri vor executa orice tip de anchetă, în special în domeniile financiar, infracţional, civil şi comercial. Oferim consultaţii confidenţiale la telefon şi la birou, fără alte obligaţii. Veţi descoperi că suntem înţelegători şi profesionişti.

Serviciile afişate includeau: matrimoniale/domestice, securitate electronică, adopţii/părinţi naturali, infracţiuni informatice şi cercetări criminalistice. Mai existau şi câteva domenii secundare, ce necesitau o protecţie bazată îndeosebi pe partea fizică: escorte pentru transporturi, gărzi de corp, dădace pentru miliardari ieşiţi în oraş.

Belsey lăsă jos broşura şi luă în loc *Economist*. După cinci minute, din biroul lui Starr ieşi un bărbat în costum bej, roşu la faţă, cu fălcile strânse, urmat după o clipă de un al doilea, ce căra o pungă transparentă cu hârtie făcută bucăţi. După încă o secundă Starr însuşi apăru în uşă, cu gura până la urechi şi o mână întinsă.

— Nick, intră.

Starr arăta ca un unchi prosper pe care-l vezi doar la înmormântări, cu păr cărunt şi costum albastru. Avea aerul unui prezentator de spectacol; îţi plăcea de el mai mult decât aveai încredere şi nu voiai nici una, nici

cealaltă. Era clişeul detectivului particular spilcuit şi-i dădea fiori lui Belsey.

— Ce pot să fac pentru tine? spuse Starr îndemnându-l pe Belsey să intre şi arătându-i un scaun.

— Îmi caut părinţii naturali.

— Ca toată lumea, nu? Ai mei îmi datorează trei mii.

— Cum merge afacerea?

— Cu adevărat nemaipomenit. Starr îşi arătă dinţii albi. La rădăcina frunţii sale se vedea o dâră subţire de sudoare. Îşi privi ceasul. Ce pot să fac de fapt pentru tine?

— Poţi să-mi spui ce legătură aveţi voi cu împuşcăturile din Starbucks.

Zâmbetul lui Starr încremeni, ca un ciment întărit. Pe birou degetele i se încleştară, de parcă ar fi încercat să nu le bage în beregata lui Belsey.

— Ce te face să crezi că am avea de-a face cu asta?

— Am primit un telefon de la tine cerându-mi informaţii despre o doamnă absolut inofensivă pe nume Charlotte Kelson. De ce vă interesează persoana ei?

— Pentru că ea e interesată de noi.

— Ea umbla după un tip pe nume Devereux. Am motive să cred că are legătură cu asasinatul din Starbucks.

— Ce ştii despre asta?

— Încă mai vrei să mă angajezi? Sunt ieftin.

— Dacă ai vreo informaţie, aş aprecia dacă ai împărţi-o cu noi. Altfel, s-ar putea să ajungi într-o situaţie foarte stânjenitoare.

— Nu suport situaţiile stânjenitoare, zise Belsey. Ştiu doar că ai devenit foarte defensiv aşa, deodată. Am spus şi eu la ghici.

— N-avem nimic de-a face cu niciun asasin, spuse strecurând ultimul cuvânt printre dinţii din faţă, cu un sâsâit.

— Şi-atunci hârtiile pe care tocmai le-aţi făcut zdrenţe?

Starr se ridică în picioare şi-i arătă uşa.

— Dă-te naibii de-aici, Nick. N-am nevoie de tine prin zonă.

Belsey rămase pe scaun. Se uita în tăblia biroului, gânditor.

— Ce-ar fi să-ţi spun că aţi furnizat informaţii unui client care, apoi, s-a folosit de informaţia respectivă ca să ajute pe cineva la executarea unui asasinat? zise. Tu n-ai ştiut că plănuiau o lovitură, dar nu-i a bună pentru un tip cu atâţia prieteni ca tine. Pur şi simplu, nu-i a bună.

Starr se aşeză iarăşi, făcând cu mâna un gest de respingere.

— Rahat, spuse.

— Dar aveai informaţii despre fată, zise Belsey.

— E treaba noastră despre cine avem informaţii. A noastră şi a clienţilor noştri.

— Cine-i clientul tău?

— Te credeam mai isteţ, Nick. De aia am vrut să te aduc să lucrezi pentru noi. Mă bucur că n-ai avut tupeul să-ţi faci apariţia.

— Te acoperă Northwood cumva? Îţi protejează spatele?

— Aş zice s-o laşi mai moale. Toată chestia-i încâlcită rău şi n-o s-o descâlceşti tocmai tu.

— Cine s-a dus la Charlotte Kelson acasă?

— De ce?

— Zi-i că nu ştie să dea cu pumnul. Zi-i s-o lase în pace.

— De ce? Te regulezi cu ea?

— Zi-mi tu.

Starr se aplecă înspre el, roşu la faţă.

— Trage-ţi-o cu cine ai chef, Nick. Dar nu te băga. Nu-i ceva care să te preocupe şi cu care să te poţi descurca.

Belsey îi privi chipul, mâinile, venele dintr-o parte a gâtului şi-şi dădu brusc seama: lucrurile stăteau cu mult mai rău decât îşi imaginase.

— Ce se întâmplă aici? spuse.

— Îţi pasă?

— Da.

Starr îşi îndreptă spatele şi inspiră profund. Îşi miji ochii.

— L-am pierdut pe unul dintr-ai noştri, zise.

— Când?

— Acum câteva zile.

Îşi coborî privirea în covor, furios şi rezistând cu greu să-şi stăpânească furia.

— Deci, cum vezi, sunt afaceri şi afaceri. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Ai terminat?

— Nu. Cine era?

— Graham Dougsdale. A lucrat înainte sub acoperire. Era unul dintre cei mai buni oameni ai noştri: un urmăritor, un supraveghetor. El a descoperit unde locuia Devereux ăsta.

— Unde?

— Nu ştiu. Graham a dispărut în aceeaşi zi. Dacă l-aş găsi, s-ar putea să-mi spună. Într-un fel sau altul. Îl identificase, făcuse fotografii. Ştii cât de greu e să faci rost de fotografii cu tipul ăsta, Alexei Devereux? Am primit un telefon de la Graham la ora două p.m., duminică, spunând că se ţine după urme şi că a obţinut un rezultat. După aia nimic: niciun contact.

— Unde l-aţi pierdut?

— Pe undeva prin Hampstead.

Lui Belsey îi veni în minte o porţiune de pământ răvăşit într-un colţ al grădinii din Bishops Avenue şi se

întrebă cam în ce perioadă a anului se plantau îndeobşte bulbii de flori.

— De unde provenea apelul?

— Heleşteul Whitestone. Căutăm peste tot: prin Heath, peste tot. O să-l găsim. Şi-o să punem mâna pe fotografii.

Suna de parcă ar fi vrut mai degrabă să obţină pozele decât să-l găsească pe investigatorul dispărut.

— Fotografii cu ce?

— Cu Devereux şi cu anturajul lui. Vreo întâlnire de afaceri, nu ştiu. Ceva ce i s-a părut important lui Graham.

— Şi de ce împuşcăturile din Starbucks?

— Nu ştiu.

Starr părea sincer.

— Ceva n-a mers cum trebuie.

— Şi eu cred.

— Cred că de aceea ţi s-a cerut să afli unde avea să fie în dimineaţa aceea Jessica Holden.

— Aşa crezi?

— Poate mă duc la poliţie.

— Şi cam cât de bine te împaci cu băieţii în perioada asta, Nick?

— Adică ce vrea să însemne asta?

— Am auzit chestii despre tine.

— Ce-ai auzit?

— Că ţi s-a cam terminat norocul.

— Asta ţi-a zis Northwood?

— Cine-ţi ţine spatele, Nick?

Treizeci şi şapte

Belsey conduse până la locuinţa lui Devereux, se duse în garaj şi scoase hârleţul, apoi intră în grădină. Să scapi de cadavre e greu. Lumea vorbeşte de acid, dar şi acidul lasă-n urmă dinţi şi pietre la bilă. Şi de unde acid? Să arzi ceva în Londra era un adevărat coşmar, şi n-ajungeai în veci la căldura necesară pentru topirea oaselor, nici măcar cu benzină. Îngropatul însemna doar conservare. Dacă aveai noroc. Mai puţin de jumătate de metru adâncime şi sanitarii naturii scot corpul la iveală în mai puţin de o săptămână.

Graham Dougsdale, zilele omului sunt ca iarba, ca florile câmpului…

Belsey trase de unul dintre puieţi şi acesta ieşi din pământ cu totul. Nu fusese bine plantat. Smulse copăceii, azvârli deoparte bulbii de flori şi începu să sape. Dădu peste ceva după un minut. Săpase o groapă mică, de doar treizeci de centimetri. Se aplecă şi zări, străpungând prin pământul bogat, culoarea de neconfundat a oaselor. Se uită la vârful hârleţului şi văzu urme de sânge şi fâşii de carne.

Belsey luă din bucătărie un set de saci menajeri şi nişte mănuşi de cauciuc, apoi îngenunche deasupra

mormântului. După un minut de scurmat pământul văzu păr negru şi des. Nu prea avea sens — decât dacă detectivul particular fusese îngropat în picioare. Belsey săpă împrejur şi părul continuă să iasă la iveală. Îşi scoase mănuşile şi pipăi părul. Era aspru. Mai săpă până văzu o coadă. Scosese la iveală un metis de pointer cu dalmaţian. Mascul. Mort şi ţeapăn.

Belsey îl lăsă în mormânt. Intră în casă, scoase un sac de sub chiuvetă şi-l luă în grădină. Ridică din groapă câinele cu ajutorul hârleţului, îl băgă în sac şi-l duse în bucătărie, unde-l aşeză pe bar. Aprinse lumina principală. Ochii câinelui erau opaci, înceţoşaţi. Membre rigide. Beregata îi fusese tăiată.

Belsey o sună pe Isha Sharvani.

— Foarte amuzant, Nick, zise ea.

— E-o glumă? A doua mostră de sânge. Ai întrebat dacă e la fel.

— Da, şi e?

— Doar dacă victima are coadă şi face ham.

— E sânge de câine.

— Nu şi pe mostra de covor. Acela-i destul de uman. Cealaltă mostră are însă antigeni canini. N-ai cum să te înşeli.

Belsey depuse câinele la loc în mormânt. Păşi în vârful picioarelor pe scări în sus până în camera de siguranţă şi rămase mult timp acolo, uitându-se la sângele uscat. Simţi cum camera se suceşte, cum logica lumii se alterează încet-încet. Se aşeză la panoul de comandă al sistemului de supraveghere.

Se văzu dormind pe sofaua din camera de zi. Nu se mai uitase la el însuşi dormind. Făcuse odată un raid în

camera cuiva şi găsise imagini cu oameni dormind, mii, pe trei memorii de calculator şi trebuise să-şi dea seama dacă era ceva ilegal în toată povestea. Privi filmul. Se gândi să se închidă pe dinăuntru în camera de siguranţă, să bea apa minerală, să mănânce din hrana conservată şi să se uite la el cum doarme, aşteptând să treacă panica. Apoi ceva apăru pe monitor.

Ceasul arăta 3:32 dimineaţa. Belsey era lungit pe sofa, acoperit pe jumătate cu o pătură, cu un braţ peste faţă. În încăpere intrase un bărbat.

Belsey se opri şi derulă înapoi. Silueta intrase din hol, se dusese către sofa şi-şi lăsase umbra peste pieptul şi braţul lui Belsey. Nu avea faţă. Apoi ieşise iar.

Monitorul îţi oferea posibilitatea alegerii între opt camere, una în faţă, una pe hol, cele de la etaj din studio şi camera de zi, plus două din grădină.

Camera din hol îl surprinsese intrând pe uşa din faţă — direct către alarmă, unde tastă codul. Apoi spre studio. Cunoştea locul. Belsey încercă să vadă gâtul siluetei, unde ar fi trebuit să se afle, ca-n poveştile despre stafii, cicatricile. Devereux revenind la viaţa-i trecută, atingând suprafeţele, mobilierul, căutând lucrul acela, orice-ar fi fost, care să-l ajute să scape din purgatoriu şi să ajungă în iad.

Umbra stătuse vreme lungă în studio, apoi se ghemuise la pământ. Dispăruse din cadru, fiindcă se târâse pe jos şi reapăruse lângă birou. Căutase prin coşul de gunoi şi prin şemineu.

Apoi se mai uitase o dată la Belsey şi plecase.

Belsey verifică şi celelalte înregistrări. Oricine ar fi fost, căuta ceva anume. Probabil purtase mască de latex, hotărî Belsey. Căutase sistematic, prin toate camerele, însă zăbovise mai mult în studio.

Opri înregistrarea, sui scările şi refăcu drumul fantomei. Ce căutase? Belsey se ghemui pe duşumea în studio, cum făcuse şi stafia, apoi se întinse privindu-şi încheietura mâinii şi întrebându-se cam cât putea să facă un Rolex fals. Îl scoase şi căută vreo inscripţie gravată, dar nu exista.

Sună telefonul. Îl scoase din priză, apoi îl puse la loc şi sună la Continental.

— Aveţi un număr de contact pentru Siddiq Sahar? A locuit la hotelul dumneavoastră luna trecută.

Hotelul avea un număr de mobil. Belsey sună şi îi răspunse nevasta cea nouă.

— A, da, Nick.

— Mi-l dai pe Siddiq?

Acesta veni la telefon.

— Nick, prietene.

— Am nevoie de acte.

— Vrei acte?

— Un paşaport şi o carte de identitate. Plec din ţară cât de repede pot.

— Sună nasol, omule. Foarte nasol.

— Am prins şi vremuri mai bune.

Urmară câteva momente de tăcere. Apoi, cu o voce mai serioasă, Saddiq spuse:

— Ia două fotografii pentru paşaport şi du-te în Green Lanes 320. Întreabă de un bărbat pe nume Hasan Duzgun. Spune-i că te-am trimis eu. O să ai nevoie de o mie cinci sute de lire, bani gheaţă.

— O mie cinci sute.

— Dacă nu-i acolo, aşteaptă până apare. O să-i spun că vii.

Belsey avea nouă sute de lire cu totul, dar era dispus să se târguiască.

De clanul Duzgun auzise. Familia avea legături cu mafia turcă. Activităţile lor din Londra nu ţineau cont de simpatii politice; importau heroină de la kurzi şi făceau trafic de ţigări şi alcool cu grecii. În timp ce conducea spre nord, Belsey îi apelă din maşina de poliţie pe cei de la Operaţiunea Mandolina. Mandolina era echipa de specialişti a lui Haringey, căreia i se dăduse sarcina să monitorizeze comunităţile kurde şi turce de când cu nişte împuşcături de luna trecută. Intră în legătură cu detectivul sergent Simon Walker.

— Hasan Duzgun vinde cumva paşapoarte? se interesă Belsey.

— Da.

— Bune?

— Cât de bune se poate. Proaspete, de la o imprimantă din Wolverhampton. Aprovizionează Triadele[13].

— Şi cam cât ar costa.

— Cam două bătrâne pentru un set complet de acte.

— E sub observaţie actualmente?

— Nu.

Belsey găsi o cabină foto la staţia de metrou din Manor House şi trase draperia. *Părinte, am păcătuit.* Arăta fioros, mirajul monocrom al lentilelor îi redusese chipul la o piele lipsită de sânge şi o umbră neagră. Un afiş recomanda să nu se zâmbească dacă poza era pentru paşaport. Belsey n-o făcu. Obţinu două rânduri de poze, unul cu haina închisă şi părul în dezordine, altul fără haină şi cu un fundal diferit. Câtă vreme le aşteptă, îşi transferă ultimele nouă sute de lire din punga de plastic într-un

13 Triadele — una dintre cele mai puternice organizaţii criminale din Orientul Îndepărtat.

plic separat. Păstră în buzunar două bilete de douăzeci, singuratice. Scrise pe plic data naşterii şi o adresă falsă. Pozele apărură şi tăie câte una din fiecare serie. Apoi o apucă pe Seven Sisters către Green Lanes.

La numărul 320 era un club, ce părea să nu aibă nume, cu obloane cafenii trase la ferestre. Înăuntru erau mese, scaune şi cam atât. Pe pereţi se vedeau poze cu Istanbul.

— Hasan Duzgun e-aici? întrebă Belsey.

O mână de oameni ridicară privirile. Lui Belsey i se arătă, printr-un semn cu capul, o uşă către o cameră dosnică. Încăperea avea mese de joc aranjate în şir, acoperite cu feţe de masă de hârtie şi iluminate de becuri fără abajururi. La cea mai depărtată dintre ele sta un bărbat obez, cu o scrumieră plină dinainte. Arătă cu mâna spre scaunul aflat de partea cealaltă a mesei şi Belsey se aşeză. Masa era atât de mică, încât li se atingeau genunchii. Bărbatul ridică două degete grase şi, cât ai clipi, pe masă apărură nişte păhărele cât degetarele, cu ceai de mentă. Peste uşa ce da spre culoar fu trasă o draperie cenuşie.

— Îl cunoşti pe Siddiq.

— Aşa-i, zise Belsey. Mi-a spus că ai putea să m-ajuţi.

— De unde-l cunoşti?

— Aş prefera să nu spun.

— E bine?

— E bine. Tocmai s-a însurat. Îmi trebuie un paşaport şi un permis de conducere.

Grasul încuviinţă.

— La ce-ţi trebuie actele? Întrebă.

— Le-am pierdut pe-ale mele.

— Cum să nu.

Belsey băgă mâna în sacou, scoase plicul şi-l puse pe masă.

— Aici sunt nouă sute. Îţi dau restul când văd actele. Duzgun ridică o sprânceană. Le vreau pe numele Alexei Devereux. Paşaport britanic, nu de Honduras sau vreun rahat de pe internet. Ceva care să treacă de scanerul de la aeroport.

Bărbatul ridică din umeri. Nu se uită la plic. Îşi trecu o mână peste bărbie şi puse două cubuleţe de zahăr în ceai cu ajutorul unui cleşte miniatural de aur. Amestecă scoţând clinchete ca de clopoţel. Belsey făcu la fel. Îşi sorbiră ceaiul în linişte.

— E o ţară bună asta, spuse bărbatul.

— E fantastică.

— Pace. Mulţi bani.

— Asta-mi place şi mie, zise Belsey.

— De unde eşti?

— Din Finchley.

— La ce-ţi trebuie astea?

— Ai nouă sute de lire pe masă. Nu cred că trebuie să dau un interviu acum.

— Cum ai ajuns aici?

— Din Finchley? Conversaţia începea să lâncezească. Belsey trebuia să-şi facă ieşirea. Un paşaport bun, nu prea nou, spuse, dar valid pentru o perioadă — şi un permis de conducere, vechi de zece ani. Vreau să foloseşti poze diferite pentru ele, zise şi se ridică.

— Ştii multe despre asta.

— Aşa-i. Când pot să le iau?

— Două zile, poate trei.

— Îmi trebuie mâine. Omul se căută în buzunarul de la piept al cămăşii şi extrase o scobitoare dintr-o cutiuţă de

argint. Rezolvă-le până mâine şi îţi mai dau şapte sute, zise Belsey.

Duzgun analiză oferta.

— Vino mâine după-amiază. Mai devreme de-atât nu pot. Vii aici.

— Mâine după-amiază.

— O să fiu aici, Alexei Devereux. Să vii cu celelalte şapte sute. Îl urmări pe Belsey cum dă să plece. Şapte sute, zise din spatele lui, sau te dau pe mâna poliţiei. Mă cunosc cu ei. Or să-ţi facă necazuri.

Treizeci şi opt

Belsey îl sună pe Kovar pe mobil. Speculantul răspunse de la al doilea ţâr.

— E sigură linia? zise Belsey.

— Da.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— S-a întors domnul Devereux. A zis că-i pare rău că nu s-a putut întâlni cu tine alaltăieri seară. Îţi trimite salutări.

— Ei bine, spune-i că sunt foarte onorat. E acolo? Pot vorbi cu el?

— E cu cineva. Dar n-a vrut să piardă o clipă. A apărut o ocazie.

Kovar îşi controlă vocea. Nu era genul care să arate recunoştinţă ori exuberanţă.

— Ei bine, făcu el, după cum am precizat, ar fi şi în interesul vostru, şi în al meu.

— Da. Asta cel puţin e clar, aşa cred.

— Îmi trebuie nişte detalii, totuşi.

— Ţi le trimit. Dar avem nevoie de jucători din liga mare aici, Max. Oameni care nu se tem să acţioneze. Mă înţelegi?

— Cred că ne înţelegem unul pe celălalt.

— Hai să ne întâlnim diseară, zise Belsey.

— O să fie şi domnul Devereux în persoană?

— Aşa sper. Are bilete la operă, dar, de obicei, pleacă la pauză.

— Şi o să-mi spună despre ce e vorba?

— Exact.

— Unde vă găsesc?

— Barul Rivoli de la Ritz, zise Belsey. Rivoli era un talmeş-balmeş de sticlărie art-deco şi decoraţiuni aurite. Îi plăcea la nebunie. Stătuse acolo la căldură de nenumărate ori, întrebându-se dacă şi-ar fi putut permite ceva de băut. Vrusese dintotdeauna să facă afaceri la Rivoli.

— Îl ştiu, zise Kovar.

— Ajung acolo la nouă şi jumătate.

— Perfect.

Închise. Începea munca serioasă. Îl sună pe Ajay Khan.

— Îmi trebuie cineva care să-mi dea un indiciu legat de proiectul lui Devereux. Crezi că Emmanuel Gilman ar şti?

— Posibil, nu-s sigur.

— Parcă ziceai că-l interesa Devereux.

— Emmanuel e într-un loc ciudat acum.

— Unde adică?

— Nu-i la birou.

— De ce?

— Am încercat să-l sun săptămâna trecută şi am dat peste un mesaj care spunea că nu mai fac tranzacţii.

— S-au oprit?

— Au lichidat afacerea, totul e bani gheaţă acum. Şi-a adunat oamenii luni la şase dimineaţa şi le-a spus să

vândă tot. A zis că s-a terminat. Au vândut cu patru miliarde în pierdere, au rămas cu două şi gata.

— Ce mai zi! Încă mai stă în Docklands?

— Din câte ştiu. Fii blând cu tipul ăsta, Nick.

— Cu Emmanuel? Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu ştiu peste ce poţi să dai.

Treizeci şi nouă

Belsey fusese odată la Emmanuel Gilman, după o partidă prelungită. Dockland păruse pe-atunci mai impresionant, artificialitatea sa rece se potrivise cu dispoziţia lui de ora cinci dimineaţa. Belsey păşea acum prin Canada Water, care avea aceeaşi răceală, dar nu şi acelaşi farmec. Resturi ale docurilor comerciale încă subzistau, dar cea mai mare parte dintre ele fuseseră demolate. După trei decenii locul încă arăta ca după bombardamente: încremenit, tăcut, pustiu. Soarele licărea peste porţiunile de râu ţinute prizoniere, în vreme ce depozitele modificate priveau fără ţintă dinspre Rotherhithe. Clădiri nesfârşite, înghesuite lângă desfătarea misterioasă a apei. Printre plantele sădite cu grijă se zăreau o puzderie de anunţuri. „Din pricina actelor de continuu vandalism, pe toţi copacii din vecinătate a fost aplicată unsoare biodegradabilă."

Belsey se întrebă peste ce avea să dea. Băieţaş de aur, aşa-i spusese Khan. De aur, dar totodată băiat: neatins, neprihănit. Nimănui nu-i plăcea să joace cărţi cu Gilman, fiindcă îl durea în fund de asta. Câştiga o mie de la Belsey şi Khan, după care insista să-i toace pe droguri. Avea un

şarm teribil, care te ducea cu gândul la imortalitate şi-ţi promitea că poţi trage şi tu cu ochiul la ea. La Oxford excelase, însă îşi petrecuse mare parte din timp realizând site-uri cu farse despre farfurii zburătoare şi teorii ale conspiraţiei, cu ajutorul cărora obţinea informaţii despre cei uşor de sugestionat, pe care le vindea companiilor. Intrase într-un fond de investiţii cu o lună înainte de licenţă, se lăsase de şcoală şi îşi stabilise reşedinţa în Docklands câteva săptămâni mai târziu. La un an după, conducea propriul său fond de investiţii. Dar păruse întotdeauna speriat de propriul talent, nepăsător, unul dintre acei oameni care posedă totul, dar nu se posedă pe ei înşişi.

Clădirea lui se numea Sand Wharf. Păstrase un scripete vechi de fier, vopsit în roşu, lângă intrarea în parcarea subterană. Belsey îşi lăsă maşina de poliţie deasupra. Un portar îi făcu semn spre lifturile acoperite de oglinzi. Belsey luă unul până la etajul zece şi bătu la uşă. Cinci zăvoare trebuiră deschise ca să poată pătrunde în apartamentul de lux.

— Isuse, intră, Nick.

Gilman purta bluză de jogging, pantaloni scurţi şi adidaşi. Peste umeri îşi aruncase un prosop şi transpira din belşug. Îl conduse pe Belsey într-o încăpere unde, pe duşumelele goale, se afla doar un aparat de vâslit şi un Kalaşnikov aruncat pe sofaua de piele neagră. Cam atât. Jaluzelele erau trase.

Gilman se prăvăli la loc pe sofa, cu arma în poală.

— Ce-i? zise Belsey. A început sezonul de vânătoare?

— E o bucată de istorie, spuse Gilman mângâind ţeava cu degetele lungi şi subţiri. Ai folosit vreodată aşa ceva?

— Pot să văd şi eu?

Belsey i-o luă din mâini.

— A fost în Armata Roşie, zise Gilman. Războiul sovieto-afgan, revolta talibanilor. În oţelul ăsta stă o lecţie de istorie.

— De unde o ai?

— Nu pot să-ţi spun.

Belsey încercă să-şi imagineze lanţul traficanţilor; poate că arma fusese adusă de cărăuşii de cocaină, principala legătură pe care o avea City cu zona subterană, dacă nu ţineai seama de spălările de bani. Poate erau nişte întreprinzători ce făceau afaceri înfloritoare vânzând arme AK-47 unor manageri deziluzionaţi, precum coreenii aceia ce apar cu cutii cu umbrele când începe ploaia. Belsey scoase încărcătorul şi-i înapoie arma.

— Niciodată nu stau în aceeaşi cameră cu un bancher şi o armă de asalt încărcată. Una dintre puţinele mele reguli.

— Eu nu sunt bancher.

— Te cam apropii.

— Am un dulap pentru ea, zise Gilman, nu poţi să mă arestezi.

Belsey îşi trase o pernă şi se aşeză.

— Nu te arestez, îţi limitez accesul.

— Ce te aduce aici? Cauţi vreo petrecere?

— Sunt cu treburi, Emmanuel.

Nu păru să înregistreze asta.

— Unde eram? În clubul grecesc. Ai pus numele meu unui cocktail, mai ţii minte?

— Sigur.

— Ce s-a ales de fata aia cu care dansai?

— Ce s-a ales de slujba ta? Aud că ţi-ai pierdut-o.

— Rahat. Eu eram slujba. M-am pierdut.

— Ai vândut tot.

— Jocul se terminase. Tot ce era sfânt fusese profanat, tot ce era solid se risipise în aer.

Aţinti arma către peretele de sticlă ce dădea spre terasa de pe acoperiş.

— Sau în investiţii noi? insinuă Belsey.

— Ce vrei să spui?

Telefonul lui Gilman sună. Se uită la el şi-l închise.

— Sunt curios unde s-a dus totul.

— Unde s-a dus ce?

— Ce-a mai rămas.

— Şi eu la fel. Gilman luă telefonul şi-i frecă ecranul cu degetul mare, încercând parcă să facă să apară un mesaj pe care-l aştepta. Ai auzit de practica potlatch, Nick? Triburi ostile — e o tradiţie din lumea întreagă, dar mai ales printre nativii americani — au adunări în care încearcă să-şi impresioneze rivalii distrugând darurile cele mai extravagante la care se pot gândi. E un mod de a-şi exprima onoarea. Poate fi orice, de la piei de animale până la arderea satului propriu şi uciderea tuturor sclavilor. Acesta e darul.

— Nu-s toţi bani gheaţă, nu? zise Belsey. O parte au fost reinvestiţi.

— Ce te face să spui asta?

— Fiindcă tu nu vrei bani.

— Ce vreau atunci?

— Vrei să pariezi.

Gilman se ridică în picioare şi puse arma la locul ei. Se duse la frigider, îl deschise, apoi reveni şi se aşeză. Nu părea în apele lui.

— Scriu o carte, zise. Istoria războiului şi a consumului de substanţe. Argumentul meu e că e imposibil să înţelegi istoria războiului fără să înţelegi drogurile. Şi nu-i vorba

doar de războaiele recente. Alexandru cel Mare şi trupele lui erau mereu cu picioarele moi. Erau beţivi. Au cucerit lumea cunoscută şi probabil nici nu ţineau minte. Aztecii beau pulque în zilele de dinainte de bătălie, o bere făcută din cactus. Sciţii, cei mai înfricoşători ticăloşi din istorie, aveau o problemă mare de tot cu iarba. Nu glumesc. Optzeci la sută dintre poliţiştii afgani sunt dependenţi de heroină. Istoria e o mahmureală. Asta-ncerc să spun. Vreau s-o citeşti când e gata, Nick, şi să-mi spui ce părere ai.

— Sună bine. Ştii vreo carte şi despre Alexei Devereux?

Belsey simţi cum privirea calmă a lui Gilman se înalţă o fracţiune de grad.

— Ce-i cu ea?

— Mi-ar plăcea să citesc aşa ceva.

— Ai spus că eşti aici cu treabă. E anchetat cumva?

— Dacă o companie pe nume AD Development ar fi cercetată, cât de tare ai fi expus?

— De ce crezi că m-ar interesa compania asta?

— Fiindcă ştii ce-i cu ea. Şi să-i cunoşti înseamnă să-i iubeşti, nu-i aşa?

— Devereux e viitorul. Toţi iubesc viitorul.

— Cum arată?

— Nick, Isuse Cristoase. Un băieţaş de aur. Aşa i-ai zis. Ai spart paharul şi l-ai mâncat ori ţi-ai dat foc la ochi sau ceva. Îşi lăsă capul pe spate, hohotind. Şi după aceea unde ne-am dus?

Belsey îşi amintea unde se duseseră. Cunoscuseră un crupier bulgar şi merseseră cu maşina în Surbiton, unde acesta ştia pe cineva cu o grămadă de Diazepam şi o căruţă de Trihexifenidil, un antispastic pentru bolnavii de Parkinson, care avea efect euforic în doza potrivită. Belsey îl urmărise pe directorul fondului de investiţii intrând în

biroul său la şase şi un sfert dimineaţa, ager ca briciul, şi se întrebase pe ce drum putea s-o apuce un asemenea om. Se ridică şi mişcă o vergeluşă de la jaluzele.

— Nu face asta, zise Gilman.

Se vedea, peste apă, centrul comercial Surrey Quais şi, dincolo de râul cenuşiu, priveliştea se întindea până în Millwall. Se zbătea să-şi merite purcoiul de bani. Ce vedeai cu adevărat aducea însă mai degrabă cu un orăşel de jucărie, cu fantome localnice străbătând pieţe pustii. Lumina scădea.

— Nu-mi poţi zice nimic despre Devereux fiindcă te-ai spălat pe mâini de acţiunile AD ştiind că era falimentară şi că toată chestia era pe punctul să se ducă de râpă. Am vorbit cu un amic de la Finanţe, care zice c-ai tras ţeapă în dreapta şi-n stânga, ba chiar că tu însuţi i-ai lovit sub centură.

Gilman râse.

— Eşti bun, Nick. Preferatul meu. Dar ceva îl distrăgea. Deschise televizorul, îi tăie sonorul şi se aşeză la fereastră lângă Belsey, uitându-se la partea din spate a centrului comercial. Telefonul îi sună şi-l dezactivă.

— Aşa zic Finanţele?

— Povesteşte-mi despre Proiectul Boadicea. Toată lumea e cu el pe buze, aşa-i?

— Aşa să fie?

— Chiar aşa, zise Belsey. În Pitcher and Piano nu te mai puteai învârti de el, în toalete pe la All Bar One, peste tot numai discuţii despre Devereux şi noul lui proiect. Belsey descuie uşa către terasă şi ieşi. Bătu în geam: Sticla asta e cumva antiglonţ?

— Nu vrei să vii încoace? zise Gilman. Era o epavă. Belsey încercă să evalueze situaţia. Intră şi trase fereastra.

— De ce ţi-e frică?
— Auzi, Nick, tu ai ceva la tine?
— La mine?
— Mi s-au terminat rezervele. Îi luă o clipă lui Belsey până să înţeleagă. Trecuse ceva de când fusese întrebat ultima oară aşa ceva. Gilman se duse la un sertar. Belsey îl urmări cum scoate ceva ce aducea cu o cutie mică şi neagră de tinichea. Bani de droguri pentru situaţii de urgenţă. Pot plăti, zise Gilman.
— Ce s-a întâmplat cu legăturile tale?
— E sezon prost. Şi mi-am cam tăiat punţile.
— Poate reuşesc ceva.
— Poţi?
— Dacă vrei să stăm de vorbă.
— Stau. N-am mai vorbit atâta de secole. E nemaipomenit.
Belsey se aşeză iarăşi.
— L-ai cunoscut?
— Pe cine?
— Pe Devereux.
— Nimeni nu l-a cunoscut.
— Ce fel de om e?
— Devereux spune că jocurile de noroc sunt heroina secolului douăzeci şi unu. Cred că visează să aibă câte un cazino în fiecare metropolă. Are o mulţime de site-uri pentru pariuri în Turkmenistan. Organizează curse de cai în deşerturi, noaptea, în mine vechi, în câmpuri de maci, pe orice fel de teren. Una dintre ideile sale a fost să ţină cursele de cai de-a lungul conductelor de gaz. Cursele le filmează şi le transmite în reţea. Mai era şi un proiect în Londra, unul mare. Un tip pe nume Pierce Buckingham încerca să adune bani pentru el. Asta am auzit. Strângea laolaltă oamenii potriviţi.

— El cine e?

— Un intermediar. Un băiat de mingi. Cu câţiva ani în urmă s-a proţăpit în rolul de consilier financiar pentru oameni cu bani, ce-şi doresc şi ei o bucăţică din tortul londonez. E mereu într-un local din Mayfair, zis Les Ambassadeurs; se consideră un seducător; se crede de neatins.

— Pentru ce strângea Pierce Buckingham bani?

— Nu ştiu. Dar am auzit că o companie franceză îşi pregătea intrarea. Dacă Pierce nu strângea bani de avans, întreaga chestie urma să se mute în Franţa. Aşa că s-a străduit. S-a dus pe la vechii săi prieteni de la Hong Kong Gaming Consortium; fiindcă ăştia, sincer să fiu, puteau să-ngroape cinci miliarde în noroi fără să observe că s-au dus.

— Să zicem că aş avea nevoie să-i dau cuiva detalii despre proiectul lui Devereux. Ce fel de chestii i-aş spune?

— Habar n-am. Pierce a fost foarte precaut cu asta.

— Şi a adunat banii?

— Banii erau deja adunaţi. Se cheamă HKG Consortium şi e sac fără fund. Anul trecut a fost cumpărat de prinţul Faisal bin Abdul Aziz. Respectivul se ocupă de Saud International Holdings, principalul fond guvernamental de investiţii. I-a făcut cadou nevesti-sii două avioane de vânătoare, apoi, cu ce i-a mai rămas prin buzunar, şi-a construit cea mai scumpă casă din Riad. Buckingham a negociat pentru el cumpărarea cazinoului Dream City din Macao, când i-a venit chef prinţului să intre pe piaţa jocurilor de noroc. E singurul loc din China unde poţi juca, imaginează-ţi. Buckingham a mai aranjat şi preluarea unui consorţiu italian, Gioco Digitale. Asta a fost doar începutul, de fapt. Au privirile aţintite asupra Londrei.

Prinţul Faisal crede că Londra e locul. Şi mai crede că Buckingham e omul lui, fiindcă are ochi albaştri şi e negru-n cerul gurii.

— Şi ce căuta cu Devereux?

— N-am idee, Nick. Obţinea investiţii. Cred că-i vorba despre proprietăţi, sport sau un pic din amândouă. Probabil în Londra, dar nu neapărat.

Gilman gemu şi se întinse.

— De ce nu răspunzi la telefon?

— Cam cât crezi că poţi obţine?

— Să presupunem că mi-ai zice unde stă Pierce Buckingham.

— Asta-i uşor, zise Gilman şi mâzgăli o adresă pe spatele unei reviste cu profil imobiliar, rupse bucata de copertă şi i-o dădu lui Belsey. Queen's Gate Mews nr. 4, o stradă în zona SW7.

Băgă adresa în buzunar şi păşi spre fereastră pentru o ultimă oară. Încercă să-şi închipuie cum era să goneşti singur, noaptea, prin deşert.

— Cam de cât ai vrea? zise Belsey.

— Oricât. Tot. Cât poţi găsi.

O voce rosti: *Pleacă din Londra. Ia uite, o oglindă destul de mare cât să te scufunzi în ea*. Cine ştie, poate s-ar fi putut face jocheu.

— O să văd ce pot rezolva, zise Belsey. Ieşi din apartament şi aşteptă liftul. Gilman ieşi şi aruncă o privire pe coridor. Strigă după Belsey:

— Ai dreptate. Am vrut să pariez. Să-mi spui ce găseşti. Te rog, Nick, da? Băieţaş de aur, râse. A fost tare asta. Ce mai noapte a fost.

Ascensorul sosi şi Belsey se urcă în el.

Patruzeci

Belsey ajunse în Kensington în douăzeci de minute. Pierce Buckingham avea un bârlog de burlac pe o stradă mică, foarte scumpă, aproape de parcul Kensington. Căsuţa de la numărul patru avea luminile aprinse şi geamurile bine aburite. Belsey bătu, dar fără răspuns. Prin geamuri nu zărea nimic. Împinse uşa. Se deschise, lăsând aburii să se vălătucească afară.

Intră în casă încetişor. Locul era umed peste tot. Pătrunse tiptil în camera de zi. Cineva sfâşiase scaunele, zdrenţuise covorul şi golise toate dulapurile într-un maldăr mare de obiecte de firmă. O imitaţie de tonomat Wurlitzer zăcea pe jos, făcută bucăţi. Un ecran de pânză pentru proiector fusese tras şi rupt în două. De sculpturile abstracte în metal atârnau picuri de condens şi la fel pe televizorul plat de pe perete.

Buckingham nu era. Părea să nu mai fi dat pe-acasă de ceva vreme.

Belsey păşi peste vrafurile de haine, intrând într-o saună din spate. Duşul era pornit, uşa saunei era deschisă şi gresia fusese smulsă de pe pereţi.

Urcă la etaj în dormitor, unde găsi multe cioburi de sticlă şi o duhoare de nitrat de amil. Patul era imens, circular, cearşafurile negre de mătase se aflau pe podea, salteaua trasă la perete şi spintecată într-o parte. Belsey găsi pe faţa de pernă şi pe saltea câteva fire lungi de păr blond. Sertarele de la măsuţă şi de la dulapul dintr-o laterală a dormitorului fuseseră golite pe jos, lăsând să se verse contraceptive şi flacoane de farmacie. O carte cu copertă cartonată căzuse pe lângă pat.

Belsey o ridică. *Regatul. O istorie a Casei Regale Saud.* Avea o copertă cu ornamentaţii complicate, poleite cu aur. Pe prima pagină se afla o dedicaţie: „Stimatului nostru prieten, cu binecuvântări pentru viitor". Pe jumătate băgată între pagini, se afla o fotografie de 15 pe 10 centimetri înfăţişând un bărbat cu mâinile pe după gâtul unor adolescente. Stăteau într-un separeu îmbrăcat în piele roşie, iar dinainte li se întindea o masă plină de sticle şi pahare. Lui Belsey îi luă o clipă să-l recunoască pe Buckingham: rânjind, bărbierit, de cealaltă parte a crizei, de orice fel ar fi fost, care-l făcuse să-l pândească pe Belsey, îmbrăcat cu vestă antiglonţ. La dreapta lui Buckingham se afla Jessica Holden, într-o rochie argintie de seară fără bretele; cealaltă era blonda care se jeluise la TV, într-o rochie neagră de licra, cu o mână pe după umărul lui Buckingham. Jessica zâmbea fără să-şi arate dinţii. Blonda şi-i arăta. Amândouă stăteau picior peste picior.

Se va face dreptate, scria pe bileţelul de la flori. Belsey o sună pe Miranda Miller de la un telefon fără fir găsit pe podeaua dormitorului.

— Ai intrat în legătură cu prietena Jessicăi, fata blondă?

— Nu. Adică da, dar printr-un agent.

— Un agent?

— Încerca să se târguiască pentru o sumă cu cinci cifre. Acum s-a dus la Sky.

— Aşadar a depăşit şocul.

— E ceva cu ea, Nick. Ceilalţi copii de la şcoală nu-şi amintesc ca ele să fi fost prea apropiate. Nici măcar nu e în acelaşi an. Cred că inventează.

Patruzeci şi unu

Isha Sharvani îl conduse prin laboratorul ei către secţiunea fotografică. Secţiunea avea două încăperi între laboratorul de toxicologie şi cel de analiză dentară; una dintre încăperi avea un proiector. Shirvani micşoră luminile şi introduse poza în computer. După câteva secunde aceasta apăru pe un ecran cât peretele, mărită cât să ocupe toată suprafaţa şi împărţită în segmente de o reţea subţire de linii roşii.

— Acolo în spate e o cascadă? zise Sharvani.

— Da, o cascadă.

— Într-un bar?

— E un cazinou. Se numeşte Les Ambassadeurs.

— Aia din stânga e Jessica Holden.

— Aşa aş zice, făcu Belsey.

— Ce-i asta?

— Posibil să fie motivul pentru care a fost împuşcată.

— Şi bărbatul?

— Se numeşte Pierce Buckingham. Măreşte pe ochelarii lui.

— De ce? zise ea şi dădu zoom. Pe ochelari era multă luminozitate, de la aparatele de jocuri mecanice.

— Reflectat în ei, zise Belsey.
— Ce-i acolo?
— Cel care face poza, cine-o fi el. Ea mări şi mai mult. Vezi conturul?
— Văd o formă. Uite, poţi să vezi acelaşi lucru şi pe paharul de vin.
— Măreşte la maximum acolo.

Ea umplu ecranul cu paharul de vin. Forma pâcloasă a unui bărbat ridicând un aparat foto se vedea destul de clar. Altceva nu se mai zărea.

— Pot să o măresc şi mai mult, spuse Sharvani, dar nu pot să scot o faţă care nu-i acolo. Cine te gândeşti c-ar fi?
— Un tip, Alexei Devereux. Şi el e mort.
— Ei, uite o amintire plină de veselie.

Belsey scoase tăietura din *Al-Hayat* şi înlocui fotografia cu fragmentul de ziar. Apăru pe ecran.

— Acelaşi tip, spuse ea.
— Da. Poţi să-mi spui ceva?
— Fotografia e făcută din interior. Un portal lat de biserică. Poate de catedrală.
— Apropie-te mai mult de clădirile de pe fundal. Vreau să ştiu unde sunt.

Turla apăru, deasupra pietrei vechi, înnegrite.

— O recunoşti? întrebă ea.
— Nu.

Belsey se aşeză la calculator. Site-ul Sweetheart Companionship avea o mulţime de blonde, o mulţime de fete de prin orăşele ucrainene şi lituaniene. Toate frumuseţile fostei lumi comuniste intraseră în pâine în Londra. Şi apoi o văzu: Lucinda, „trandafirul nostru englezesc“.

Sharvani se uită peste umărul lui.

— Cauţi o parteneră pentru diseară?

— Tocmai am dat peste una.

Sună la Sweetheart de pe telefonul din laborator şi i se răspunse după un singur apel.

— Bună ziua, domnule. Sweetheart Companionship.

— Bună. Am văzut o fată pe site-ul vostru cu care mi-ar plăcea să-mi stabilesc o întâlnire.

— Da, domnule, care anume?

— Lucinda.

— Mă tem că Lucinda nu este disponibilă astăzi.

— Plătesc bine.

— Nu este posibil. Vă pot recomanda o altă fată, foarte asemănătoare?

— Un trandafir englezesc?

— Da, domnule.

Belsey închise. Şi, brusc, se iscă iadul pe pământ. Auzi Brigada de Intervenţie cum demarează jos în parcare, cum încep sirenele, telefoanele, cum oamenii încep să alerge pe coridor. Sharvani primi un telefon şi-şi puse jacheta, înşfăcând de pe pupitru o trusă de investigaţie pentru omucideri.

— Ce se petrece? zise Belsey.

— A-nceput balul. Trebuie să plec.

Belsey ieşi din birou.

— Ce e?

— Încă cineva împuşcat.

— Unde?

— EC4.

Belsey dădu drumul la sirena maşinii şi se alătură convoiului, urmând Brigada de Intervenţie peste Podul Londrei până în City. Se opriră la Monument şi ţâşni afară. Un Audi decapotabil abandonat se afla la baza lui, şui,

cu geamul din stânga-faţă făcut ţăndări şi portiera din partea şoferului deschisă. Dar nu asta atrăgea atenţia.

Întinseseră o bandă chiar pe lângă St Clements, de parcă biserica însăşi ar fi fost un cadavru. Însă către aleea de lângă ea alerga personalul serviciilor de urgenţă. La Monument se formase un grupuleţ de oameni, de cealaltă parte a benzii în roşu şi alb a poliţiei. Pe pavaj erau întinse instrumente de paramedic — vată, bandaje, o foaie argintie izolantă. Două maşini de poliţie vărsaseră afară şase gardieni în uniformă care supravegheau locul, în vreme ce doi erau la radio — „nu, nu se vede..." — şi sirenele continuau să se apropie. Un elicopter sanitar îşi emitea huruitul peste Square Mile.

Acţiunea însă se petrecea în întunericul din St Clements Court.

— Înapoi, vă rugăm, ţipă cineva.

Belsey îi arătă insigna. Buckingham zăcea în drum, lângă uşa fără nume a unui birou gol, încă având pe el pardesiul scump şi fularul de mătase, însă cu partea dreaptă a feţei lipsă.

— Să-l acopere cineva, ordonă un sergent de la poliţia din City, ce tocmai apăruse. Benzile fuseseră întinse în mai multe locuri, la diferite distanţe, iar civilii scoşi din arie.

Porni spre maşină. Un al doilea glonţ străpunsese acoperişul decapotabil. Văzu ce mai rămăsese din ochelari, contorsionat pe lângă pedale. Belsey lungi gâtul şi trecu cu privirea peste ferestre, acoperişuri şi vârfuri: gargui, statui, figuri ilustre ale Industriei şi Comerţului, blazoane; părea că toată istoria plutea în aerul de deasupra lui, pietrificată.

Patruzeci şi doi

Belsey o apucă spre Soho cu maşina, încercând să-şi anihileze simţurile, dar fără a reuşi. O sticlă se sparse în faţa unui bar dosnic şi toată lumea izbucni în chiote. Două maşini se tamponară la intersecţia dintre Shaftesbury Avenue şi Cambridge Circus şi toată lumea izbucni în chiote. Nici nu ştia pentru ce erau chiotele: pentru că se spărsese sticla, din cauza tăcerii, sau pentru că, în general, le plăcea să vadă distrugere. O masă gălăgioasă de oameni se deplasa între baruri şi taverne, turiştii mărşăluind către teatre şi spectacole de striptease, localnicii agitaţi de droguri şi de cele zece ore de exces alcoolic pe care le aveau în spate. Altă sticlă spartă, alte chiote. Indivizi cu creierii prăjiţi de crack hoinăreau prin mulţime, heroinomani se adunau în spatele magazinelor alimentare. O femeie zăcea ghemuită în poziţie fetală pe treapta unui Russell and Bromley, aparent moartă, flancată de cozi la bancomate, de parcă oamenii ar fi dorit să-i cinstească memoria.

Recepţionista încercă să-l oprească pe Belsey să pătrundă în birourile Sweetheart.

— Am închis.

El îşi propti un picior în uşă. Luminile principale erau stinse. Lumina venea de sub uşa biroului lui Freddie Garth.

— Ai uitat ceva aprins.

Îi arătă cu degetul şi trecu pe lângă ea când întoarse capul să vadă. Recepţionista dădu fuga la telefon şi-l ridică pentru a transmite o avertizare, dar n-avea cum s-o facă la timp.

Belsey deschise uşa. Garth era singur şi scotea foi dintr-un dosar.

— Sunt ocupat, zise Garth.

— Atunci o să deranjez. Scuze, zise Belsey şi luă loc.

— Ce pofteşti?

— Să vorbesc cu Lucinda.

— Nu.

Belsey se aplecă peste tăblia mesei, luă receptorul, apăsă pe speaker şi formă numărul.

— Channel Five, departamentul ştiri, se auzi în telefon.

Belsey se lăsă mai aproape de microfon.

— Miranda e acolo?

— Vă dau legătura.

— Hei, Nick, răsună vocea Mirandei.

Garth îşi lăsă mâna peste întrerupător.

— Stă în North West London, zise. Deschise un dosar, citi o adresă şi-l închise iarăşi.

— Mulţumesc pentru cooperare, rosti Belsey.

Adresa scotea la iveală o bucăţică drăguţă de suburbie lângă cimitirul Highgate: o casă vopsită în alb, cu poartă. Era ora opt şi geamurile se vedeau strălucind pe după grilaje, lăsând să cadă scântei colorate peste Toyota

nouă de pe aleea de acces spre garaj. Avea să fie distractiv, cugetă Belsey.

La uşă răspunse un bărbat. Avea păr cărunt şi arăta ca şi cum s-ar fi ţinut în formă jucând golf.

— E vreo Lucinda pe aici?

— Nu e nimeni pe nume Lucinda. Pe fata mea o cheamă Lucy.

— Cred că ea e.

— Nu-i acasă. Pot să vă ajut cu ceva? Aruncă o privire pe lângă Belsey către SUV. Belsey îi arătă legitimaţia.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Pot să intru?

Bărbatul îl conduse într-o casă foarte curată, cu sofale roz şi crem şi cu un şemineu electric pâlpâitor.

— Are legătură cu Jessica? Spuse.

— Da.

— Lucy îşi doreşte să fi putut face mai mult. A fost foarte dificil pentru ea. Pentru noi toţi.

— Ştiu, ştiu. Vi se pare crud, probabil. Aş fi vrut doar să verific cu ea câteva informaţii noi.

Belsey admiră sofalele roz şi felul în care se asortau fotoliile cu pernele lor. Pe toţi pereţii se aflau poze lucioase, profesioniste cu Lucy, iar pe servantă un exemplar din *Jurnalul Britanic al Îngrijirii Dentare*.

— V-aş putea ruga să-mi oferiţi un ceai? zise Belsey. Am umblat toată ziua.

— Sigur.

Belsey aşteptă ca bărbatul să dispară într-o bucătărie nou utilată, apoi urcă la etaj. Nu-i trebui mult să găsească încăperea. Un perete plin de poze, ceva jucării pe pat, nişte manuale vechi de şcoală, haine pe jos. Deschise şifonierul, trase sertarul de lângă pat: pilule contraceptive, o agendă, o broşură a unei clinici de chirurgie plastică.

Belsey răsfoi agenda, apoi o puse la loc. Coborî, iar ceaiul sosi o clipă mai târziu.

— Oare când o să-şi mai revină societatea asta? întrebă dentistul.

— Mda, zise Belsey, când?

Se gândi la asta, un moment, ca la recăpătarea cunoştinţei. El îşi venise în fire într-o dimineaţă, pe Heath, şi acum era aici. Oare cum avea să se poarte societatea când îşi venea în fire?

— Cartierul se schimbă. Puştii ăştia, cu bande, cu droguri… Acum douăzeci de ani am cumpărat casa asta şi zona era considerată sigură. Lucy a avut de suferit cel mai tare. Maică-sa e bolnavă de îngrijorare.

Belsey se lăsă pe sofaua roz. Privi imaginile uşor pornografice cu Lucy Weiner: în costum de balet, în costum de dans. Nimeni nu crede că ameninţarea sălăşluieşte chiar în casa lui. Nici când e vorba de el însuşi. Nici când îşi ciomăgeşte familia până la moarte.

— Întotdeauna au fost omorâţi oameni, zise.

— Dar nu atât de mulţi, şi nu de copii, de puşti.

— Poate.

— Mă gândesc la grija cu care am crescut-o pe Lucy şi mă întreb: părinţii aceia, mamele acelea la ce se gândesc oare?

Lucy intră pe uşă la opt treizeci şi-şi plimbă privirile de la Belsey la tatăl ei şi înapoi.

— E poliţist, spuse tatăl.

Ea păru iritată.

— Nu mai ştiu nimic în plus.

— Ba cred că s-ar putea să ştii, rosti Belsey. Mă interesează anturajul Jessicăi. Anturajul ei amoros. M-am gândit să încerc cu cineva de la voi.

Lucy era puţin înspăimântată acum. Se întoarse să cerceteze chipul tatălui său, dar nu văzu pe el decât binecuvântarea ignoranţei.

— Să vorbim mai bine doar noi doi? sugeră Belsey.

Părea o idee bună. Merseră la ea în cameră.

— Ce vrei? zise ea.

— Stai jos, zise Belsey închizând uşa. Ea se aşeză pe marginea patului. Vreau să stăm de vorbă. Ai vreodată clienţi care-ţi spun asta? Că vor doar să stea de vorbă?

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Tu la ce te-ai referit când ai turnat o groază de gogoşi la poliţie?

— Ce i-ai spus tatii?

— Că eşti o curviştină criminală. Ce le-ai spus celor de la Sky?

— Du-te naibii. Nu-ţi pasă ţie de Jessica.

— Nu?

— Sunteţi toţi nişte incompetenţi. Dădu să-şi întoarcă faţa, dar nu foarte eficient. El se aşeză lângă ea pe pat şi-i dădu fotografia de la cazinou.

— Aş vrea să-mi spui despre asta — noapte aceea, tipul ăsta.

Ea stătu ceva vreme să se uite.

— Îl cheamă Pierce, spuse într-un târziu.

— Cu ce se ocupă Pierce?

— E om de afaceri. Foarte bogat.

— De unde ştii? Îl cunoşti bine?

— Nu l-am văzut decât în noaptea aceea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Eram cu toţii la un fel de club, un cazinou pe nume Les Ambassadeurs.

— Care toţi?

— Eu, Jess, Alexei.

Îi trebui o secundă să se prindă.

— Te-ai întâlnit cu Alexei Devereux? zise Belsey.

— Da.

Era bizar că tocmai în dormitorul acestei adolescente să găsească, în sfârşit, o persoană care-l văzuse cu ochii ei; să simtă că se apropie de cineva despre care aproape nu mai credea că a existat.

— Când a fost asta?

— Miercurea trecută.

— Şi el cum era?

— Liniştit.

— Îi plăcea să aibă două fete alături?

— Nu. Nu ştiu la ce-i trebuiam. După aceea ne-am văzut cu Pierce şi am stat cu el majoritatea timpului, iar el cu Jessica.

— Erau apropiaţi Devereux şi Jessica?

— Se iubeau, spuse ea coborând privirea spre covor.

— Şi Alexei cu Pierce? Se ştiau bine?

— Nu. Abia se cunoscuseră în seara aceea.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa ce?

— S-au întâlnit iac-aşa şi s-au apucat de vorbit?

— Aşa cred.

— Pe ce subiect?

— Afaceri. Pe noi nu ne-au lăsat să ascultăm.

— Nu crezi că poate Devereux ştia că Pierce Buckingham avea să fie acolo?

— Poate. Pierce zicea că stă mult pe-acolo. Îi plăcea să joace blackjack şi un joc cu zaruri.

— El te-a plătit?

— Domnul Devereux plătea.

— Şi Pierce ştia că lucrezi?

Ea ridică din umeri. Existau locuri, îşi dădu el seama, în care toată lumea lucra într-un fel sau altul.

— Ce-ţi mai aduci aminte despre Pierce Buckingham?

— Avea mâini reci, zise ea, părând deodată foarte tânără şi rătăcită. Belsey se ridică de pe pat şi-şi trase un scaun de la o masă de toaletă. Se aplecă spre ea, dar fără să se apropie prea tare.

— Cred că pot să aflu ce s-a întâmplat, de ce a murit prietena ta, dar trebuie să-mi spui tot ce ştii.

Ea băgă mâna sub saltea şi scoase un meniu. Villa Bianca. I-l întinse.

— Ai fost acolo?

— Eu nu, ei au fost. Jessica mi l-a dat.

— Un meniu.

— Uită-te pe spate.

Belsey îl întoarse. Pe verso cineva scrisese câteva rânduri cu un stilou scump; Belsey recunoscu scrisul din biletul de sinucigaş.

Dragă Jessie, m-ai făcut nespus de fericit. Ştiu că nu-ţi pot zice totul şi asta te supără. Spui că nu ne ştim unul pe altul. Dar înseamnă oare dragostea, întotdeauna, să cunoşti pe cineva? Poate că poţi iubi un om fără să-l cunoşti deloc. Ar fi posibil? Dulcea mea Jessica, micuţa mea luptătoare şi visătoare — orice s-ar întâmpla, cred că ne cunoaştem de-acum.

Era semnat „A“, cu un „pupic“ înainte.

— Ţi l-a dat în caz că...?

— În caz că se întâmpla ceva rău.

Belsey citi rândurile din nou. Folosise şi el stiloul acela. Se întrebă în ce măsură era Jessica luptătoare şi visătoare. Poate pentru Devereux. Meniul era al acelei zile,

duminică, 8 februarie. Specialitatea zilei era tortellini cu somon.

— Cred că ar fi vrut să ne ajuţi să aflăm cine a făcut-o, zise el.

— Asta-i tot ce ştiu.

— Ce-ţi mai aminteşti despre Alexei Devereux?

— Nu suporta să fie fotografiat. A şters din aparat toate pozele în care apărea şi el.

— De ce oare?

— Nu ştiu. Arăta decent.

— Cum vorbea?

— Nu prea mult.

— Şi accentul?

— Suna mai degrabă franţuzesc. Greu de zis, abia dacă deschidea gura. Nu-i plăcea să vorbească. Spunea că engleza lui nu era prea bună.

— Aici, pe meniu, e în regulă.

Ea se gândi puţin.

— Cred că da.

— A adus vorba despre vreun proiect?

— Nu ştiu. Erau încântaţi de ceva. Au cerut şampanie la gheaţă.

— De ce?

— Apăruse ceva, o ocazie, pronunţă ea cuvântul de parcă l-ar fi învăţat pe de rost.

— Crezi că ocazia asta a omorât-o pe Jessica?

— Era îngrijorată să nu se întâmple ceva. Ştia.

— Ce ştia?

Lucy scutură din cap, părând golită de orice în afara confuziei.

— Te aprecia, îi spuse Belsey. Îşi cumpăra aceleaşi haine.

— Da.

— Era o puştoaică liniştită. Te avea doar pe tine. Apoi apare domnul Devereux şi vede în ea tot ce-şi dorea ea să vadă.

— Nu era liniştită. Nu în interior.

— Atunci cum?

Lucy îşi căută cuvintele.

— Era tristă. Îl întâlnise... şi el era aşa de drăguţ. Aşa de prosper. Ar fi trebuit să vezi cât o schimbase. Voiau să fugă în lume împreună.

Era prosper. Asta nu-i aducea lui Belsey nicio informaţie în plus. Pe lume există oameni despre care se spune că-s prosperi şi oameni despre care se spune că-s bogaţi. Nu sunt prea mulţi printre ei despre care să se spună că ar fi şi de treabă.

— De ce-o faci?

— Ce?

— Angajamentele astea la agenţie.

— Am luat un an de pauză înainte de facultate.

Belsey râse. Se simţea rău pentru asta, dar nu se putu abţine.

— Ditamai pauza, spuse.

— Am nevoie de bani.

Auzi paşii a doi oameni care urcau scările.

— Dar tu ce-ţi doreşti? Se uită la ea. Văzu doar o fetişcană ce-şi pierduse prietena, sau cel mai apropiat lucru de aşa ceva; văzu că e singură pe lumea asta, cu casă drăguţă, prea multe haine şi un milion de bărbaţi gata să dea bani ca să se culce cu ea.

— Şi unde voiau să fugă? spuse el.

— Nu ştiu. Cât mai departe, aşa zicea Jess. Dar nu se putea hotărî.

— Dacă să plece sau nu cu el.

— Da.

Pe Belsey îl duse gândul la scrisoarea din poşetă. La paşaportul lăsat în vestiar. Ea se hotărâse. Nu observase, dar Lucy începuse să plângă. Tatăl deschise uşa.

— Ce se petrece? zise. Mama apăru lângă el, strângând la piept un căţeluş alb.

— Lucy? zise. Puişor?

Mama avea dinţi frumoşi. Toată familia avea dinţi frumoşi.

Patruzeci şi trei

Străbătu drumul înapoi, prin traficul de sâmbătă seara, ca să se vadă la Ritz cu Kovar. Pe Piccadilly se năpusti într-un magazin Waterstone's, unde găsi un album lucios, pe a cărui copertă cartonată se afla o imagine cu Biserica Sângelui din St Petersburg. Rupse eticheta de siguranţă, apoi se duse la casă şi ceru un stilou. Semnă numele lui Devereux pe coperta interioară — „Pentru Max Kovar" — şi plecă cu albumul la subsuoară.

Detalii. Un escroc se bazează pe detalii, pe subconştient.

Ajunse la hotel cu cinci minute mai devreme. Clientela se schimba, la Rivoli, din turişti ce luau cina în rechini de bar localnici. Lipsa splendidă de gust era la fel cum şi-o amintea. O sună pe Charlotte de la telefonul dinăuntru.

— Hei, Charlotte.

— Credeam că m-ai uitat.

— Te ţin minte, zise Belsey. Ţi-am adus un cadou. Îl cheamă Pierce Buckingham şi a murit în EC4 în după-amiaza asta.

— Nu trebuia s-o faci.

— N-au făcut vâlvă, deci simte-te privilegiată.

— Auzisem că au fost împuşcături în City. N-au dat nume. Asta era tot ce ştiam.

— Şi nici n-ai să afli altceva, decât de la mine. Pierce Buckingham, ăsta-i numele. Dar să te mişti repede, fiindcă or să încerce să-ţi închidă gura. Buckingham are de-a face cu investitori de la HKG Consortium. Miercurea trecută bea cu Devereux. Restul spaţiilor goale le completezi tu. Belsey îl văzu pe Kovar intrând. Charlotte, ascultă-mă, zise. Fă-mi un serviciu, te rog, şi sună înapoi la numărul ăsta în trei minute, spune că e Alexei Devereux.

— Ce?

— Mi-ai face un favor imens. Gata, trebuie să plec, zise Belsey.

— Stai un…

Belsey închise şi spuse la bar că aştepta un telefon. Kovar se aşezase într-un separeu din spate. Belsey i se alătură.

— Eşti punctual, spuse. Îşi strânseră mâinile. Kovar venise singur — cel puţin în bar. Belsey zări câteva costume negre în holul de afară. Uite, zise întinzându-i albumul şi urmărindu-l cum citeşte dedicaţia.

— E foarte drăguţ din partea lui.

— Au fost nişte încurcături, zise Belsey aruncând prin bar o ocheadă care, spera, arăta ca un amestec de precauţie şi nerăbdare.

— Ce fel?

— O să vezi, s-ar putea să lucreze în favoarea ta.

— Cum aşa?

Belsey îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce ne-ai spus despre Buckingham, ei bine, am acţionat în consecinţă.

— Ce s-a întâmplat?
— Aveai dreptate. Şi acum am vrea să te răsplătim cu o propunere.
— Ca de exemplu?
Barmanul se apropie.
— Sunteţi căutat la telefon, domnule. De cineva numit Alexei Devereux.
— O, zise Belsey aruncând o privire la ceas. Mă scuzi un pic? îi spuse lui Kovar. Mesajul avu un efect electrizant asupra speculatorului, care-i permise lui Belsey să se ridice. Belsey vorbi de la bar.
— Ce-i asta? zise Charlotte.
— Cred că eşti o femeie deosebită, spuse Belsey, apoi închise şi reveni. Ei, veştile bune sunt că-i place opera. Kovar dădu din cap. Veştile proaste sunt că asta înseamnă că n-o să ajungă diseară.
Kovar, dată fiind situaţia, primi bine vestea.
— Propunerea, zise.
— Ce propunere?
— Când a sunat domnul Devereux spuneai de o propunere.
— Şaptezeci la sută. Atâta era şi partea lui Buckingham. Partea HKG. Şaptezeci de procente, ale tale dacă le vrei.
— Şaptezeci la sută din ce?
Belsey îşi dădu ochii peste cap.
— Isuse Cristoase, Max. Mi-a spus mie domnul Devereux că eşti dur, dar îmi pui răbdarea la încercare.
— Uite ce, zise Kovar. Înainte să bag bani într-un proiect, trebuie să-l adulmec. Pricepi? Adulmec investiţia. O ating, o gust. De aceea călătoresc. De aceea sunt aici.
— Întârzie-ţi zborul. Îţi dau ceva mâine şi poţi să guşti sau să faci ce vrei. Îţi iau altă cameră dacă ai nevoie. Poţi

folosi unul dintre avioanele noastre dacă ai probleme cu data călătoriei.

— Să-mi amân zborul? Poţi să-mi dai câteva amănunte referitoare la ce să mă aştept mâine?

— Chiar nu ştii? zise Belsey.

— Nu.

— Nu pot vorbi aici despre asta. O să fii mâine în Londra?

— Presupun că n-am încotro.

Kovar era exasperat. Avea expresia cuiva care nu fusese niciodată dus cu zăhărelul. El era acum cel care umbla după ceva şi acesta era cel mai bun fel de a-i aminti unui om că are nevoie de ceva. Când cineva se vede umblând după un lucru i-e greu să creadă că se înşală.

— Ascultă-mă, Max. O să-ţi dau un sfat, fiindcă te plac şi cred că eşti un partener bun de afaceri. Buckingham era un escroc, dar îl făcea pe domnul Devereux să se simtă iubit. Înţelegi la ce mă refer?

— Cred că da.

— Perioada în care poţi să-ţi arăţi iubirea se micşorează tot mai mult. S-ar putea să plecăm din oraş în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Înţeleg.

— Aşa că pregăteşte-te pentru o înmânare rapidă. Asta dacă ar fi ceva ce-ai vrea să-i dăruieşti domnului Devereux. Şi nu-ţi bate prea mult capul cu ce se vorbeşte pe la ştiri.

— Despre ce?

— Despre moartea lui Pierce Buckingham.

Kovar arăta uşor uimit. Belsey îi strânse mâna şi se strecură afară din separeu, ieşi din bar şi se întoarse către Piccadilly.

Poliţia din City avea două divizii teritoriale, cu baze la Snow Hill şi Bishopsgate, şi un cartier general pe strada Wood, pe lângă Guildhall. Erau independenţi de Poliţia Metropolitană şi relaţiile erau nu neapărat prieteneşti. Când intrase pentru prima dată într-o secţie din City, un inspector cu păr alb îi dăduse lui Belsey un bobârnac în insigna de la Metropolitană: *până şi regina are nevoie de permisiune ca să intre în City*… Regina, totuşi, n-avea de rezolvat o crimă.

Împuşcăturile se apropiau cel mai mult, geografic, de strada Wood, iar pe strada Wood era baza de la Fraude şi IT. Belsey ghici că acolo avea să-i găsească. Intră în biroul central de interogatorii. Detectivii secţiei, înghesuiţi la geamul de plexiglas, vorbeau între ei că li se ceruse să-l ajute pe inspectorul-şef Walker în cazul atacului armat.

— E într-o întâlnire urgentă cu cei de la administraţie, de sus, explică poliţistul de serviciu. Puteţi aştepta în birou.

Clătinară din cap a lehamite şi urcară. Belsey dădu o tură în jurul clădirii, cumpără un dosar plic şi reveni agitându-şi insigna.

— Nick Belsey, pentru inspectorul-şef Walker.

— Nu primeşte pe nimeni momentan. Toată lumea aşteaptă în birou.

— OK.

Uşa bâzâi şi el păşi pe scări.

Biroul era deja îmbâcsit, iar tensiunea plutea în aer. Treisprezece bărbaţi şi femei stăteau pe scaune sau în picioare, inspectori, sergenţi, detectivi, aşteptând în spaţiul de lucru cu publicul. Se sprijineau de birouri sau măsurau încăperea cu pasul, strângând pahare de carton cu cafea, cu toţii cu un ochi la sala de şedinţe. O mulţime de

cămăşi de un alb strălucitor sub şiruri de lumini foarte strălucitoare, aşteptând toate să se apuce de lucru.

— Unde e şeful? zise Belsey. Cineva arătă cu capul spre uşa închisă. Belsey se îndreptă spre ea.

— Eu n-aş face asta în locul tău, rosti un detectiv sergent cu mustaţă şi accent de South London, lovind capătul unei ţigări Belson neaprinse de pachetul ei.

— Aşteptăm toţi aici.

Al doilea bărbat era un inspector lungan, cărunt şi cu braţe lungi, despre care Belsey ştia vag că e de la Spălări de Bani.

Belsey rămase în mijlocul încăperii, exasperat.

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

Se duse şi-şi turnă o cafea.

— Eşti de la Omucideri?

— Operaţiunea Fortăreaţa, Brigada Infracţiuni Armate din City.

— Walker e înăuntru cu ştabii. Ni s-a zis să stăm pe poziţii.

Ceva în privinţa lui Buckingham declanşase o alarmă silenţioasă. Din câte spuneau cei ce aşteptau, doi tipi de la Poliţia Militară, un funcţionar civil şi câţiva ofiţeri din Brigada Specială se închiseseră în sala de şedinţe; se impusese o interdicţie totală de comunicare cu presa, lăsând pe dinafară o mulţime de detectivi de elită, care îşi treceau vremea schimbând ipoteze între ei.

— Nu poate fi Buckingham, zise Belsey.

— Ar cam fi timpul, mormăi cineva.

— Buck Năbădăiosu'? râse alt ofiţer. Eu am zis mereu că-şi sapă singur groapa.

— Il majo. Aşa-i zic în Elveţia şi pe Insulele Cayman. Magicianul. Până la urmă, nu-i aşa de magic, se pare.

— Am avut de-a face cu el prin 2003, zise altul. Atunci învârtea bani din diamante. Nu-i nimic magic în asta. Nu l-am putut atinge din cauza contractelor cu guvernul francez. Era blindat.

— Şi maşina-capcană din Geneva, din iunie anul trecut: aia era clar lucrarea lui. L-a omorât pe judecătorul cu care colaboram la caz şi pe un procuror. Mai aveam două zile şi puneam mâna pe conturile lui Buckingham.

— Sunt toţi o apă şi-un pământ.

— De asta stăm aici pe linie moartă, nu?

Telefonul sună. Inspectorul cel înalt de la Spălări de Bani ridică receptorul, apoi se întoarse spre ceilalţi:

— E Năbădăiosu', acum s-a clarificat, anunţă el.

— Ehei, n-o să verse nimeni lacrimi.

— Ba eu da, zise un sergent. O să fie un nenorocit de coşmar.

Luă o brichetă şi ieşi.

Ferestrele biroului dădeau spre Guildhall, care se ţinea bine pentru un simbol vechi din secolul al cincisprezecelea. Cândva, acolo fusese locul unui amfiteatru roman, aşa că înconjuraseră vechile ruine cu un cerc negru, de parcă ar fi fost un loc al crimei. Acum arăta ca o primărie medievală gigantică, ceea ce şi era, cu toate că administraţia din City se mutase în clădiri mai moderne dinspre nord, lăsând sălile de banchet libere spre a fi închiriate pentru petreceri corporatiste.

O inspectoare de la secţia Snow Hill apucă un dosar şi începu să-l răsfoiască.

— Consilier financiar, pufni ea. Ce nume drăguţ i-au pus.

— Contabilul ridicat în slăvi al unei elite de infractori.

— Oare în câte dracu' borcane cu dulceaţă şi-o fi băgat degetele?

Îşi transmiseră unii altora biografia lui Buckingham: multe afaceri în Africa de Vest, Egipt şi, în cele din urmă, în Emirate, unde fusese pus pentru prima oară în legătură cu Hong Kong Gaming Consortium. Sergentul cu mustaţă reveni în încăpere, strângându-şi telefonul în pumn.

— Putem să şi plecăm acasă. Americanii sunt pe drum.

— Or să ne ia cazul.

— Eu mă descurc şi fără ore suplimentare.

Din câte spunea sergentul, veneau încoace bărbaţi şi femei de la biroul FBI din Londra. Zvonul deveni şi mai plauzibil când inspectoarea din Snow Hill vorbi:

— Am primit o cerere de la Comisia de Securitate Economică a SUA acum patru zile, în care spuneau că există un investitor îngrijorat, care crede că Buckingham are nişte planuri nu prea curate în Londra. În următoarea zi cei de la Comisie sună iar, zicând că treaba a fost luată din cârca lor şi că am face bine să uităm că am auzit de aşa ceva. Buck luase legătura cu anumiţi prieteni din est. Asociaţi de bază.

— Poate ăştia au zburat încoace, spuse inspectorul cel lungan. Am prieteni în Brigada Specială. Au informaţii că au fost opt zboruri private spre Londra sâmbăta trecută. Jucători sus-puşi. Nimeni nu ştie cine erau, dar reieşea că Pierce Buckingham a fost organizatorul petrecerii.

— Pot să văd şi eu dosarul? îi spuse Belsey femeii din Snow Hill.

— Nu-i cine ştie ce în el, spuse aceasta.

Belsey răsfoi printre note şi formulare. Găsi un memo de la un anume locotenent Stephen Maynard, de la Comisia de Securitate Economică, ce răspundea unei plângeri făcute de un investitor texan, care-şi exprima „profunda îngrijorare“ în privinţa unei înţelegeri între HGC

şi AD Development. Mai era şi un alt memo privitor la un cont de la Austrian Sparbuch, care se poate să fi fost ţeava pe care se pompaseră o mulţime de biştari. Înapoie dosarul.

Nimeni, deocamdată, nu se atingea de telefoane. Sala de şedinţe rămânea închisă. Belsey scoase poza lui Buckingham din buzunarul hainei şi o privi.

În cele din urmă, uşa se deschise şi inspectorul-şef păşi afară, palid, agitat.

— Poate cineva să-mi spună de ce se grăbea aşa de tare Pierce Buckingham, la sfârşitul săptămânii trecute, să scoată treizeci şi opt de milioane de lire în douăzeci şi patru de ore?

Patruzeci şi patru

Treizeci şi opt de milioane. Belsey părăsi biroul şi merse pe coridor până la un birou gol. Ridică receptorul telefonului şi formă 9 pentru o conexiune externă, apoi sună la Banca Austriei. Aruncă o privire prin birou: un panou cu bănci de investiţii şi proprietăţi corporatiste, o listă cu nume şi Rapoarte de Activitate Suspectă aflate în derulare. Era la Infracţiuni Economice. Râse. Banca îi răspunse de la primul apel.

— Guten Tag, zise Belsey.

— Guten Abend. Numărul contului, domnule?

De data asta era un bărbat. Belsey dădu numărul. Nu simţea, cu toată harababura asta, că face ceva necugetat. Ce-ar putea da mai puţin de bănuit, gândi el, decât un telefon la o bancă austriacă de la un birou de investigat delicte economice? Şi încă dintr-unul în care nu ştia nimeni că fusese?

— Sunteţi domnul Devereux? zise bărbatul.

— Aşa este.

— Îmi puteţi da parola?

— Jessica, zise Belsey. Spuse cuvântul pe litere şi aşteptă.

— Mulţumesc, aşteptaţi un moment. I se tăie răsuflarea. Caut detaliile contului dumneavoastră, zise omul.

Belsey simţi că-l înţeapă inima. Mânerul uşii se răsuci. Intrară patru ofiţeri şi, văzându-le uităturile încruntate, închise.

— Soţia nu se bucură deloc, zise Belsey.

Belsey conduse înspre North London, cu inima bubuindu-i în piept. Ce parolă cretină. Oamenii cred că obsesiile sunt cea mai secretă parte a lor. Dar sunt la fel cu toţii. Nimic nu iese în evidenţă mai tare ca un secret. Învăţai asta ca detectiv. Te preocupai, în schimb, de cele lumeşti, de marca de ţigări pe care o fuma cineva, de felul în care le plăcea cafeaua, de drumul pe care se duceau la muncă; lucruri la care nu se gândeau.

Ajuns acasă la Devereux, Belsey sună iar la Banca Austriei.

— Da, domnule.

— Aş dori să fac un transfer către un cont de companie de la Banco Continental de Panama.

— Ce sumă?

— Totul. În tranşe de mai puţin de zece mii, câte una pe zi până când se goleşte contul.

— Intenţionaţi să viraţi mai întâi o sumă în contul de la Banca Austriei?

— Nu. De ce?

— Aveţi în cont, la momentul de faţă, un dolar şi douăzeci de cenţi.

— Un dolar douăzeci?

— Da, domnule.

Belsey închise şi-şi turnă ceva de băut.

Sediul Comisiei de Securitate Economică era în Atlanta. Acolo era ora patru după-amiaza. Belsey se gândi la memo-ul lor şi se întrebă ce ştiau despre contul de la Sparbuch. După ce sună vreo zece minute pe la diferite departamente din SUA, i se făcu legătura cu Biroul de Afaceri Internaţionale şi auzi vocea locotenentului Stephen Maynard.

— Isuse, da, Devereux, ce dracu' se întâmplă?

— Cred că pot să fiu de ajutor, zise Belsey. Ce anchetaţi?

— Am primit o pistă de la o persoană care a fost abordată sugerându-i-se să investească în AD Development. E cineva foarte influent, care ar dori să nu i se pomenească numele. I s-a părut că ceva nu-i tocmai în regulă, aşa că am fost de acord să verific compania. Până să apuc, dispăruse.

— Cum adică dispăruse?

— Extragerea din conturi a început luni la ora şapte, trei conturi pe numele AD Dvelopment au fost închise, golite în alte opt companii fantomă din Antigua, cu retrageri în numerar de jumătate de milion. A deschis după aceea două conturi noi şi a împărţit banii între ele. După care le-a închis; am putut urmări doar jumătate din bani, care, în două zile, au fost trecuţi prin opt companii offshore din Insulele Cayman. Una dintre ele a folosit-o ca să cumpere douăzeci şi şapte de firme-fantomă, din Luxemburg până în statul Delaware. Aici s-a pierdut urma tranzacţiilor. Ştii ceva despre tipul ăsta?

— A murit duminica trecută.

— Ei bine, a fost ocupat în iad.

Suma fusese ascunsă până la ultimul bănuţ. Cineva mult mai şmecher decât Belsey îl jupuise pe Devereux.

— Aţi verificat activităţile din Londra?
— Nu, am verificat în Uniunea Europeană şi nu am găsit nimic.
— A fost un Raport de Activitate Suspectă, de la un Christie's din Londra, din 29 ianuarie.
— Nu există niciun raport, am verificat.
— Nimic. Cinci sute de mii bani gheaţă.
— Eu n-am găsit nimic. Mă zbat aici şi nu obţin nicio colaborare. Spun că-i una dintre cele mai mari fraude pe care le-am văzut şi nu mă bagă nimeni în seamă.

Belsey închise şi sună la sediul central al poliţiei. Răspunse un ofiţer din tura de noapte de la Investigaţii Fraude, care putu fi convins cu greu să verifice rapoartele. După cinci minute confirmă că nu exista niciun Raport de Activitate Suspectă. Nu mai existaseră de opt luni suspiciuni care să aibă de-a face cu Christie's.

Patruzeci şi cinci

Belsey dădu peste ultima sticlă de vodcă din frigiderul lui Devereux. Se duse în studio, în faţa petei de sânge, şi se puse pe băut. Niciun raport aşadar; atunci de-a ce naiba se jucase Ridpath? După care nu-i mai păsă defel. Înălţă paharul în cinstea lui Pierre Smirnoff, prieten şi tovarăş vechi. Telefonul suna neîntrerupt şi Belsey răspunse.

— Ce se întâmplă acolo? zise un bărbat.

— E dată-n mă-sa, zise Belsey. Complet.

— Cine-i acolo?

— Dar cine-i acolo? întrebă Belsey.

— Cine crezi? Ce se întâmplă?

Belsey închise, apoi răspunse la un nou apel, o secundă mai târziu.

— Domnul Devereux? spuse o altă voce.

— La telefon.

— Nimic din ce ai promis nu a fost cum ai spus.

Vocea se lupta cu limba engleză, cu e-urile şi i-urile. Era hispanic sau poate chiar chinez. Furios, lucru care n-ajuta defel.

— Aşa e viaţa, prietene, zise Belsey. C'est la vie, c'est la vida.

— Absolut nimic. Acum mulţi oameni sunt nefericiţi.

— Mulţi oameni sunt mereu nefericiţi, zise Belsey. Puse receptorul pe tăblia biroului.

— Alo? se auzea din telefon. Nu te pune cu mine...

Belsey se întinse pe duşumea şi închise ochii. Când îi deschise, în cadrul uşii se afla un bărbat.

Patruzeci şi şase

— Era deschis.

Detectivul inspector Philip Ridpath se opri cu piciorul ridicat. Îi trebui o secundă până să recunoască persoana întinsă pe covor.

— Detectiv Belsey, zise.

— Detectiv inspector Ridpath, zise Belsey ridicându-se. N-avea cum să facă asta cu eleganţă. Ridpath stătea cu mâinile înfipte în buzunarele pardesiului. Părea cam nedormit. Se holbă la Belsey, apoi la receptorul de pe birou, de unde blestemele curgeau încă: mori, ticălosul dracului…, apoi înapoi către hol, spre Bishops Avenue, iar expresia i se schimbă treptat din bănuitoare în îngrijorată.

— Bun venit, zise Belsey.

Ridpath trecu pragul studioului precum un preot care pătrunde într-un bordel. Îşi aruncă privirea peste rafturi, privi pata de sânge, apoi se întoarse prin hol spre camera de zi. Belsey puse telefonul la loc în furcă şi-l urmă. Ridpath împunse cu vârful piciorului o sticlă căzută pe jos.

— Pare că a ieşit din scenă cu tămbălău, zise Belsey.

— Cum ai intrat? zise Ridpath.

— Cu cheia.
— Ai mandat?
— Nu.
Inspectorul se strâmbă.
— Ai atins ceva?
— Nu prea, zise Belsey. Ce te aduce aici?
Ridpath merse spre uşile de sticlă şi încercă mânerul.
— Ce-ai aflat despre el?
— Că avea o casă faină şi cam atât, din câte îmi dau seama. Îi plăcea ca prosoapele să-i fie legate cu funde.

Belsey se aşeză la o măsuţă înaltă şi încercă să se trezească din beţie. Îl văzu pe inspector dând ture pe la parter. Ridpath scoase o pereche de mănuşi de latex, şi le puse şi începu să deschidă uşile. La fiecare uşă învârtea mânerul, se oprea, apoi deschidea uşa. După care se oprea în prag şi se uita îndelung.

Belsey îl urmări cu privirea cum urcă la etaj. Se duse la uşa din faţă, luă corespondenţa şi o desfăcu discret: jumătate erau pliante, restul facturi şi solicitări de plată de la firme de închiriat maşini, de la firme de închiriat case, de la firme de închiriat costume. Băgă plicurile în buzunar şi se luă după Ridpath pe scări. Îl găsi îngenuncheat la marginea patului lui Devereux, ca un copil la rugăciunea de seară. Se ridică ţeapăn, cu braţele încordate şi porni către baie, unde aruncă o privire peste sticluţele cu loţiune după ras, apoi lovi cu pumnul în perete.
— Te simţi bine? întrebă Belsey.
— Da.

Belsey se întoarse în camera de zi, gândindu-se dacă s-o ia sau nu la sănătoasa. Să fugă şi să nu se mai oprească. Ridpath îl chemă.
— Uită-te la asta.

Belsey îl găsi în garaj, lângă grămada de electrocasnice rămase acolo.

— Se spune că nu le poţi lua cu tine în groapă, zise Belsey.

— Cineva a încercat să dea atacul.

— Egiptenii obişnuiau să încarce mortul cu obiecte, să aibă în călătorie.

— El nu era egiptean. Şi nu e nicio maşină, spuse inspectorul rotindu-se pe călcâie. Tu ce treabă ai pe-aici?

— Ce-i Proiectul Boadicea?

— Ce ştii despre asta?

— Ştiu că o să vorbeşti cu mine despre el la un pahar şi despre motivul pentru care lucrezi la un caz în secret şi falsifici rapoarte; poţi să-mi spui de ce nu ştie nimeni că lucrezi la asta şi de ce urmăreşti un om care-a murit. După aia te las în pace.

Ridpath arboră o expresie de virtute sfidătoare.

— Nu beau în timpul serviciului, spuse.

— Poate că aici greşeşti.

Patruzeci şi şapte

Miezul nopţii, în zona NW3, nu-ţi oferea cine ştie ce opţiuni pentru un pahar băut în linişte. Belsey deschise drumul spre un bar de la subsol, pe nume Lately's, un local de agăţat pentru divorţaţi, de pe West End Lane, cu o deschizătură în uşă prin care îţi era evaluată eligibilitatea. Detectivii arătau ori bogaţi, ori disperaţi probabil, fiindcă uşa li se deschise şi li se făcu semn din cap să urce scările.

Clubul de noapte era întunecat şi aproape gol. Nişte mese mici se înghesuiau în jurul unui ring de dans cât să încapă doi oameni, trei dacă îţi plăcea să experimentezi. Separeuri lipicioase, având lămpi cu ultraviolete, se înşirau pe marginea încăperii. Spoturile luminau fotografii îndoite cu petrecăreţi din alte seri, cu braţele pe după mijlocul fostului proprietar, un scoţian tatuat, căruia-i tăiase gâtul o cocotă masculină pe la sfârşitul anilor 1990.

Ridpath cercetă locul.

— E sigur să vorbim aici?

— E cam singurul lucru sigur pe care-l poţi face.

Belsey aduse nişte beri cam piperate la preţ şi-l lăsă pe inspector cu gândurile lui. Când vorbi, Ridpath încă

privea spre ringul pustiu de dans, cu ochii înceţoşaţi de amintiri.

— Vrei să ştii de ce-l mai urmăresc încă pe Alexei Devereux? Fiindcă mi-a distrus viaţa.

— Cum?

— Am citit toate rapoartele despre Devereux, toate informaţiile. Nu doar ale noastre, ci şi cele din Paris, Roma şi ce firimituri a lăsat Washingtonul să-i scape. Îţi spun asta fiindcă vreau să ştii că Devereux mă preocupă de mult.

— OK. Şi ce ştii?

— Cu ce să încep?

— Cu începutul.

În privirea lui Ridpath se aprinse o licărire răutăcioasă, ca şi cum i s-ar fi dat în sfârşit ocazia să-şi spună placa; de parcă ar fi avut în mână o chintă şi toţi ceilalţi ar fi crezut că merge la cacealma.

— Născut Alex Devmedenici, Odessa, 12 mai 1957. Părinţii erau loiali partidului de guvernământ. Loialitatea nu le-a fost răsplătită. Au fost ucişi de poliţia secretă în 1963, după un proces public. Erau, după toate relatările, devotaţi cauzei. Dar au fost, se vede treaba, cam prea entuziaşti la şedinţele de partid. Loialişti sacrificaţi în numele stalinismului.

A devenit, sub numele de Alexei Devminsky, unul dintre ideologii tineri. La şaisprezece ani scria discursuri pentru comuniştii locali, foarte reuşite, cotate a fi de primă mână în cadrul propagandei. Însă a dat de probleme, fiindcă a organizat jocuri de noroc ilegale în comunitatea muncitorească. Făceau concursuri de şobolani. La şaptesprezece ani a scăpat dintr-o şcoală de corecţie din Leningrad şi a reuşit să ajungă ilegal în Amsterdam. A început să-şi facă cunoştinţe în comunitatea bancară, a

lucrat la o tipografie, şi-a schimbat numele în Devereux. A devenit antreprenor.

Pe Belsey îl preocupa obsesia pe care o citea în ochii lui Ridpath. Părea deconectat de la propria-i viaţă şi trăind, de la distanţă, prin Devereux.

— Toţi cei care l-au cunoscut — fie în Paris, Praga sau Amsterdam — vorbeau despre şarmul său. În gura lui Ridpath cuvântul suna lipicios. Avea maniere elegante; s-a culcat, se pare, cu câteva soţii ai liderilor de afaceri locali. Poate de aceea a părăsit brusc şi Parisul, şi Praga. S-a întors în Rusia în 1992. Se spune că, aflat în străinătate, ar fi finanţat perestroika. Dar a ajuns fix la pomana porcului. Ştii ceva despre oligarhi? Despre vânzarea efectelor militare ale Rusiei?

— Ştiu că au fost nişte chilipiruri pe-acolo.

— Al doilea complex militar al lumii a fost împărţit între patru sau cinci indivizi care s-a întâmplat să aibă şi bani, şi relaţii la momentul oportun. Dmitri Rubrov a obţinut o grămadă de uraniu, Vladimir Atsliev armamentul greu. Devereux a cerut facilităţile sportive.

— Facilităţile sportive, zise Belsey. Ridpath sorbi din bere şi se linse pe buze.

— Sute de săli ale Armatei Roşii, terenuri de sport, echipament. Asta a vrut el. Lumea l-a crezut nebun. Apoi a cumpărat reflectoare. Armata avea o mulţime; le folosise mai întâi la studiourile de film după revoluţie, apoi la asediul Leningradului ca să-i orbească pe nazişti, după aceea în Afganistan. Luminau creste întregi de munţi. Le-a cumpărat. Nimeni n-avea habar de ce.

— Păi de ce?

— Şi-a dat seama că la o cursă n-ai nevoie de nimeni în afara jocheilor, cailor şi aparatului de filmat. Însemna că

putea să facă noaptea cursele şi să transmită imagini în direct în Emiratele Arabe, Hong Kong, Mumbai. Cunoştea oameni care aveau nevoie să spele bani — bani din speculaţii cu terenuri, din tranzacţii iscusite cu gaze naturale — şi a folosit cursele astea. Primul lui partener a fost tribul irochezilor din statul New York. Au construit un hipodrom pentru el în rezervaţia lor. A cumpărat, în 2007, un petic din deşertul Margow din Afganistan destinat construirii unui mall, unui spaţiu pentru curse şi unui cazinou. Atunci şi-a căpătat reputaţia de capitalist sălbatic. Statele Unite încă mai plătesc ca să controleze terenul acela. Anul trecut a făcut un cazinou pe locul unui vechi puţ de minereuri metalice de lângă Detroit, pe care l-a cumpărat de la Bethlehem Steel cu un cent.

— Şi în ce fel ţi-a distrus asta viaţa?

Ridpath oftă şi trase o duşcă bună de bere. Apoi zise:

— Îi investigam tranzacţiile. Cândva. Acum doi ani. N-am făcut mereu ce fac acum. Eram şeful secţiei internaţionale. În calitatea asta l-am cunoscut.

— Te-ai întâlnit cu el?

— L-am anchetat. Din câte ştiu, sunt singurul ofiţer din Marea Britanie care a făcut-o, posibil singurul din Europa. Eram în unitatea de Extrădări şi Asistenţă Internaţională. A fost în Londra într-un weekend în primăvara lui 2007 şi mi s-a cerut să-i fac o vizită discretă. După două luni am primit sarcina de a-i coordona arestarea pe motiv de evaziune fiscală şi furt. Trebuia să aterizeze la aeroportul din City cu un avion particular şi aveam pregătită o echipă de patruzeci de oameni care-l aşteptau. Planificarea a durat două săptămâni. Însă Devereux a aterizat, în schimb, la Biggin Hill. La aeroportul din City a trimis o momeală — o echipă de gimnaste. O săptămână

mai târziu acuzaţiile au fost retrase. Nu ştiu de ce, dar am nişte presupuneri şi cele mai multe nu duc nicăieri. Ca urmare a acelui episod, am fost mutat de la departament. Pe o linie secundară, cum se spune. Nu există linii secundare. Am primit o carte de vizită de la Devereux, care-mi ura succes la noua slujbă.

— Cum era?

— În afară de a fi ticălos? Cel mai şarmant personaj pe care l-ai cunoscut. O enigmă. După ce l-ai întâlnit, nici nu mai eşti sigur că s-a întâmplat cu adevărat. Inspectorul se opri, de parcă ar fi încercat să se hotărască. Apoi, acum două săptămâni, am aflat că s-a întors aici. Voiam să ştiu ce se petrece.

— Şi ce-ai aflat?

— Nimic.

Belsey înţelegea mai bine, acum, situaţia inspectorului. Toţi detectivii ştiu că poţi intra într-o anchetă şi să te blochezi. Uneori, din senin, un caz în care nu credeai că eşti aşa de implicat începe să-şi întindă tentaculele — în casa ta, în patul tău, în vise. La şcoala de poliţie, înainte de orice exerciţiu, unul dintre instructori avea obiceiul să spună: când ai terminat, opreşte-te. Era singura lui glumă şi cel mai bun sfat pe care-l căpătase vreodată Belsey.

— Te-ai gândit vreodată să te răzbuni? întrebă Belsey.

— Cum adică?

— Să-i tai gâtul, poate?

Ridpath se holbă la el.

— Sugerezi că aş fi implicat în moartea domnului Devereux?

— N-am spus asta. Dar presupun că aş putea.

— Sunt ofiţer de poliţie.

Belsey hohoti. Ridpath, cu jumătate de voce, mormăi:

— Nu sunt ca tine.

— Asta ce vrea să zică?

— Cum să spun? Îndrăzneţ.

— Se-ntâmplă să vedem oameni răi cum scapă. E frustrant.

— Dacă scapă, e fiindcă nu ne-am instrumentat bine cazul.

— Căcat. E fiindcă sunt bogaţi. Fiindcă ne iau la şuturi. Scapă basma curată unul ca Devereux şi scapi de griji multă lume, fiindcă n-o să-l mai aduci în faţa niciunei justiţii.

Ridpath se îndreptă de spate.

— M-a făcut să-mi pierd slujba. N-o să-mi pierd şi libertatea, şi demnitatea din cauza lui. Nu asta e ideea mea despre justiţie.

— Ai vreun alibi?

— Uite ce...

— Linşteşte-te. Nu vorbeam serios.

Însă inspectorul se pornise.

— Tu ce căutai acolo? Ce mama dracului căutai în casă? Explică-te.

— Poate fac şi eu o anchetă pe cont propriu, zise Belsey. Ridpath pufni. Ce treburi avea Devereux prin Londra?

— N-am mai apucat să aflu.

— Nu era doar în exil, zise Belsey. A venit cu un plan aici.

— Zicea mereu că iubeşte Anglia, peisajele rurale englezeşti.

— Sigur, şi simţul umorului.

— Simţul umorului, libertatea politică.

— N-a venit el pentru simţul umorului. A apărut, s-a mutat rapid, mai că nu şi-a luat mobilă de-a gata de la IKEA. S-a dat pe lângă Corporation of London, care a părut să agreeze ideea unui nou prieten miliardar. A venit în Londra dintr-un motiv anume. Cred că şi în Hampstead s-a stabilit dintr-un motiv anume.

Belsey văzu în ochii lui Ridpath un soi de curiozitate amestecată cu respect şovăielnic. Acum treceau la lucruri serioase.

— Cred că ai dreptate, zise Ridpath.

— Cât de alunecos e Devereux?

— E isteţ. Dar se ţine de cuvânt, recunoscu anevoie Ridpath.

— Aşa zic toţi.

— Mi-a spus că-i place să se ţină de cuvânt şi că de aceea vorbeşte aşa de puţin: e mai uşor să te ţii de promisiunile pe care nu le faci. Dar are un cod de conduită personală. Asta-l face diferit de restul.

— Devereux s-a întâlnit cu un tip pe nume Pierce Buckingham la un cazinou numit Les Ambassadeurs, săptămâna trecută. Era bârlogul lui Buckingham, şi Devereux capătase calitatea de membru. Apare acolo, de fapt, cu două fete, şi i-o pasează lui Buckingham pe una dintre ele în timp ce sărbătoresc o nouă ocazie de afaceri. În următoarele câteva zile Buckingham strânge o groază de bani pentru Devereux. Buckingham e un intermediar, se mişcă între investitori cu reputaţie proastă şi investiţii cu şanse bune de succes.

— Devereux e onest. Asta nu înseamnă cu nu-i tăios ca un brici. Nu lasă să-i scape ocaziile.

— Pare că şi le fabrică singur.

— Exact.

— Pierce Buckingham e dus dintre cei vii. La fel şi una dintre fetele care erau acolo în seara aceea, fata lui Devereux. O chema Jessica Holden. Poate ai auzit ceva de ea.

— Fata de la Starbucks?

— Cred că asta o să-i scrie pe mormânt. Îi ştii pe unii numiţi PS Security?

— Îl ştiu pe Chris Starr de când era la Brigada Aeropurtată.

— Îl supravegheau pe Devereux. Bănuiala mea e că o făceau pentru nişte tipi care au împins o groază de bani înspre Rusia. Acum banii au dispărut şi la fel şi unul dintre detectivii lor. Îl urmărea pe Devereux în Hampstead şi făcea poze. Am vorbit ieri cu Chris, la agenţie. Nici urmă de el sau de preţioasele fotografii. Ceva n-a mers bine. Sângele de pe lângă Devereux era de la un câine, ceea ce mă face să cred că sinuciderea e o făcătură. Devereux a fost ucis din cauza Proiectului Boadicea. Mi-ar fi de folos să ştiu ce era.

— De ce?

— Asta mă priveşte.

Ridpath stătu să digere cele aflate. Belsey văzu cum rumegă noutăţile.

— Era ca un copil, zise Ridpath, se juca cu lucrurile ca să-şi dea seama cum să le distrugă. Se juca şi cu Londra. Nu ştiu ce e Proiectul Boadicea, oftă Ridpath. Dar se întâmplă ceva, chiar acum. Ceva i-a supravieţuit.

— Cum ar fi?

— Cineva şi-a făcut de lucru cu bunurile lui Devereux. Un golănaş, unul John Cassidy, ridicat astă-noapte fiindcă îşi încălcase termenii eliberării condiţionate, a fost găsit într-un Porsche Cayenne ce aparţinea unei companii de închirieri; maşina fusese închiriată ultima dată unui

domn A. Devereux. Nu cred că ştia ceva despre maşină, dar altcineva trebuie să fi ştiut. Ar putea fi cineva care foloseşte cărţile de credit ale lui Devereux. Posibil să fie un furt de identitate oarecare, dar au furat identitatea care nu trebuie şi ştiu probabil mai multe acum decât ar fi sănătos pentru ei.

— Ai ceva informaţii despre asta?

— Prin locurile unde sunt folosite cardurile ar trebui să fie camere de filmat.

— Altceva?

— Ieri, un tip pe nume Max Kovar încă mai vorbea cu diverşi despre o ocazie ce avea de-a face cu Devereux, ceva despre care spunea că auzise în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Belsey simţi că-i îngheaţă inima în piept. Mai adânc, gândi, tot mai adânc în pericol. Simţi teamă şi, dincolo de teamă, o fascinaţie morbidă pentru situaţia grea în care se afla.

— Cum se poate? zise.

— E ca şi cum ideea de Devereux e prea plină de forţă ca să moară. Dar am văzut cadavrul. M-am dus la morgă. El e.

— Ai fost la morgă?

— N-am avut încotro. După ce-ai venit la mine şi mi-ai spus. Trebuia să fiu sigur că e el cu adevărat.

Un prim cuplu intră în ringul de dans. Belsey se uită la ceas. Unu fără un sfert. Când ridică ochii, văzu că Ridpath se holbează la Rolexul fals. Un gând teribil îi trecu prin minte. Văzuse oare Ridpath ceasul pe mâna lui Devereux? Ştia ceva despre el? Era un ceas care atrăgea atenţia. Belsey avu o viziune cu Ridpath şi Devereux într-un birou gol de anchetă, cu ceasul drept singurul

obiect care atrăgea privirea, cu Devereux hipnotizându-l cu ceasul.

— Foarte bătător la ochi, zise Ridpath holbându-se la butoane. Ştii măcar ce fac toate chestiile alea?

— Nu-mi pasă. Îmi place să-i simt greutatea. Mi l-a făcut cadou tata.

— Bun.

Ridpath întoarse capul, aţintindu-şi privirea asupra ringului. Belsey îşi spuse că devenea paranoic.

— Vrei să dansezi? zise Belsey.

— Aş vrea în altă parte.

— Nu mai e deschis nicăieri.

— Bei whisky? întrebă Ridpath.

— Am auzit de aşa ceva. Nu m-ar deranja să fac o încercare.

— Cred că am o sticlă pe undeva.

— La tine?

— Nu stau departe.

— Atunci ce mai aşteptăm?

Ţine-ţi duşmanii aproape, cugetă Belsey în vreme ce mergeau. Ţine-i beţi. Mergeau în tăcere către Kilburn. Trecură nişte maşini cu sirene şi cei doi le aruncară uitături în lehamite, de poliţişti ieşiţi din tură. Nu se oboseau să converseze.

Locuinţa lui Ridpath era în colţul unei terase joase, de cărămidă roşie. Un Volvo ruginea în faţa unei grădini în care plantele crescuseră în neştire. Pe holul de la intrare se aflau o bicicletă şi un coş cu pantofi bărbăteşti. Îl conduse pe Belsey în camera de zi şi-i făcu semn către o sofa cu arcuri uzate. Mai erau un televizor vechi şi o mulţime de hârtii — de la muncă — plus cărţi de legislaţie

financiară deschise prin jur. Ridpath se aplecă şi aprinse o veioză de pe podea, de lângă unul dintre mormane. Belsey văzu, prin cadrul unei uşi din capătul camerei, o bucătărie ce nu mai fusese primenită de prin anii 1970, o chiuvetă gemând de vase murdare şi alte foi pe masă.

Ridpath deschise un sertar şi scoase o sticlă de scotch, pe jumătate învelită în hârtie de ambalat, dintre un set de porţelanuri şi nişte jocuri de societate. Oare cu cine juca el jocuri de societate? Se duse să-şi ia ochelarii. Belsey puse mâna pe sticlă. Văzu, prins de învelitoarea sticlei, un bilet de la colegii de la Fraude: „Mult noroc, Philip". Nu existau căi secundare, cugetă Belsey. Ridpath reveni, umplu paharele şi se puse într-un fotoliu ce se cufundă sub el când se aşeză.

— Am stat mult timp întrebându-mă ce avea Devereux, începu Ridpath. Până mi-am dat seama că era vorba de discreţia însăşi. Asta le vinde altora. De aceea nu l-ai întâlnit niciodată. El îi spune resursa ultimă. Când o să se termine petrolul încă o să mai avem secrete.

— Şi ce-o să facem cu ele?

— Nu ştiu.

Belsey îl privi pe inspectorul financiar. Se gândi la bărbaţii care au prea mult timp la dispoziţie. Dracul le dă de lucru, dar la fel şi îngerii dreptăţii. Băură. Ridpath făcu o grimasă.

— Voiai nişte gheaţă la băutură? întrebă.

— Ai aşa ceva?

— Nu.

— Atunci nu vreau.

Ridpath mai sorbi câteva guri mari, de data asta bine sprijinit de braţele fotoliului.

— Ştii ce-a spus cândva un mare explorator? Să ai o aventură e semn de incompetenţă.
— Cunosc senzaţia.
— Devereux n-ar fi stârnit niciodată violenţa asta. Violenţa este eşecul infracţiunii, asta mi-a spus. Crima este semnul incapacităţii absolute.
— Spunea el asta?
— Nu doar mie. Era o zicală de-a lui.

Îşi terminară ce aveau în pahar şi stătură aşa un timp. Mai era destul în sticlă. Însă Ridpath nu era relaxat. Belsey îl văzu strângând paharul în pumn.

— La ce te gândeşti? zise Belsey.
— La fată.
— La Jessica?
— Da. E o schimbare a modului de operare.
— Poate. Crezi că el s-a omorât de inimă rea?
— De ce nu?
— Chiar, de ce nu?
— Până şi miliardarii o fac uneori.
— Da.

Belsey umplu iarăşi paharele.

— Mulţumesc. Ridpath începu să-l învârtă pe al lui, privind lung sticla. Mă tot întreb: de ce fata aceea? Dintre toate femeile pe care le-ar fi putut avea.
— Tocmai fiindcă ea era o nimeni, zise Belsey. O fetişcană de optsprezece ani. Material nou-nouţ. Poate aşa putea să aibă senzaţia că e tânăr din nou. Poate se simţea aşa. Nimeni nu neagă că un futai cu o tipă de optsprezece ani face minuni. Ridpath ridică privirea de pe pahar. Poate chiar credea că ea îl iubeşte, zise Belsey.
— Nu crezi că dragostea era reciprocă?

— Habar n-am dacă era reciprocă. Spun doar că dacă era aşa, nu era din întâmplare. Inspectorul se gândi la asta. Nu era domeniul lui. Ea umbla după bărbaţi cu bani, după un stil de viaţă luxos, explică Belsey. Probabil credea că aşa avea să se împlinească, să aibă parte de mai multă viaţă, din astea. Poate că ei i se părea că merită tot ce avea el să-i ofere. Poate că avea şi dreptate.

Mult timp niciunul nu mai scoase o vorbă.

— Tratezi oamenii cu dispreţ, spuse în cele din urmă Ridpath.

— N-am tratat pe nimeni cu dispreţ. Am văzut-o. Părea o fată de treabă.

— Ai văzut-o?

— Eram acolo, prin apropiere, când au început împuşcăturile.

Ridpath se lăsă pe spate privindu-l ţintă pe Belsey. Acesta din urmă speră că nu era vorba de vreo bănuială.

— A spus ceva?

— Venti Latte cu vanilie. Nu mie.

— Deci spui că-i treabă de profesionist.

— Au trecut patruzeci şi opt de ore şi nimeni nu ştie de unde să înceapă. N-ai parte de aşa ceva decât dacă eşti destul de profesionist. Focuri de armă în centrul Londrei, de două ori. Cred că avem de-a face cu o figură internaţională, care n-a mai lucrat poate în Anglia, dar care costă. Cineva a primit o sumă frumuşică să se răzbune pe Devereux pentru ceva, angajat de oameni prosperi, cu mâini îngrijite impecabil, care i-au oferit resursele şi informaţiile necesare ca să poată acţiona. Ridpath încuviinţă. Belsey nu era sigur dacă îi era prieten, duşman sau amândouă. Ai luat urma cărţilor de credit? întrebă.

— Am cerut filmări de la camere. I-am contactat pe cei de la Fraude cu carduri.
— Când or să-i dea drumul?
— Curând.
— Cât de curând? rosti Belsey.
— Îndată ce-i conving că problema e serioasă. Ar trebui să vorbim mâine cu consiliul din Camden pentru înregistrări. Există nişte persoane care încep să înţeleagă ce înseamnă să foloseşti identitatea cuiva ca Alexei Devereux.

Belsey se ridică, simţind cum adrenalina îi zguduie muşchii. Se uită la rafturi, unde văzu, pe după volumele de legislaţie, şi nişte discuri vechi. Beatles şi Big Band. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că le asculta un om singur.
— Ai spus că şi Kovar avea impresia că Devereux încă mai face afaceri, zise Belsey.
— Aşa este.
— Despre el ce ştii?
— Kovar? Ne apare destul de des pe radar.
— Spune-mi mai multe. Are, nu-i aşa, acces la o căruţă de bani.
— Kovar e alunecos. Dacă aş fi Devereux, n-aş vrea să am nimic de-a face cu el. Nici nu sunt sigur că Devereux a avut vreodată de-a face.
— Ce crezi că ar da Kovar pentru o halcă din proiectul londonez? Ca să meargă treaba, vreau să zic.
— Ca să meargă treaba? Nu ştiu. De ce? Ridpath zâmbi strâmb. Orice i-ar trece prin cap, presupun. Kovar şi Alexei Devereux? Aici nu-i o problemă de bani.

Se rdică şi îndreptă o telecomandă către televizor. Deschise pe ştiri. „Focuri de armă în City", cu o filmare a bisericii St Clements şi o poză veche cu Buckingham pe un iaht. „Epidemie mortală de împuşcături", mai apărea

pe ecran. Apoi, o fotografie a lui Northwood de la Crăciunul trecut, închinând un pahar cu ministrul de interne, şi interviuri cu familii care criticau poliţia.

Ridpath îl închise. Ieşi din cameră şi se întoarse după o clipă cu o pătură pe care o azvârli pe canapea.

— Poţi să rămâi aici dacă vrei. Mâine dimineaţă putem să ne ducem la Fraude pe card şi să vedem dacă ne ajută cu consiliul.

Ospitalitatea neaşteptată îl luă pe Belsey prin surprindere. La fel şi propunerea.

— OK, zise Belsey. Nu era sigur cum anume, dar simţea că are şanse mai mari să-l oprească pe Ridpath să pună mâna pe imagini dacă rămânea cu el. Se închipui ştergând din greşeală un disc sau aruncându-l în vreo văgăună.

— Mă scol la cinci, zise Ridpath retrăgându-se. Nu prea dorm cine ştie ce.

Belsey aşteptă, ascultând paşii inspectorului urcând scările, apoi susuratul unui robinet, închiderea unei uşi, scârţâitul arcurilor de la pat. Aşteptă cinci minute, până i se păru că aude sforăituri, apoi se duse pe vârful picioarelor la bucătărie, ridică receptorul pus pe perete şi trase uşa cu grijă. Sună la apartamentul lui Kovar.

— Ştiu că e târziu.

— Ba deloc, spuse Kovar curăţându-şi gâtlejul de flegmă. Belsey vorbi repede, lucru care era bun. Vorbi ca un om aflat într-o casă cu cineva pe care nu voia să-l trezească, în felul în care îşi închipuia că vorbesc oamenii foarte puternici. Am văzut ştirile.

Pentru prima dată, vocea lui Kovar suna altfel decât imperativ.

— Ai avut dreptate în privinţa lui, zise Belsey. Nu ne-a adus decât bătaie de cap.

— Sper că nu v-am creat ţie şi domnului Devereux vreo complicaţie.

— E-o lume plină de complicaţii, Max. Nu trebuie să le provoci, sunt pur şi simplu acolo. Belsey auzea camera în care era Kovar, carpeta de pluş, lemnul. Auzea cum se ridică fumul de ţigară şi un ticăit lent venind de la ceva mare şi vechi. Motivul pentru care te sun la ora asta, zise Belsey, e pentru că mi-am dat seama că ai putea avea nevoie de nişte indicaţii mai precise legate despre ce am vrea de la tine.

Kovar tuşi.

— Cred că e cel mai bine să fim cinstiţi unii cu alţii, spuse. Vocea îi era aspră.

— Tocmai am vorbit cu Alexei şi i-am spus cât de discret eşti în comparaţie cu Pierce Buckingham. Fiindcă acum au apărut şi sensibilităţi pe lângă complicaţii şi sensibilităţile astea ne costă.

— Sunt sigur, zise Kovar.

— O să fiu direct. Domnului D. îi plac mult cadourile.

— Ştiu, zise Kovar cu grijă.

— Ceva care să-l mai calmeze după ultimele zile.

— Şi eu am nevoile mele.

— Sigur.

— Dacă ştiu că lucrurile progresează, o să mă asigur că domnul Devereux nu se va simţi neapreciat.

— E-un fel bun de a vedea situaţia, Max. Acum vorbim în ore, nu în zile. E bine să ştii asta. Te sun mâine dimineaţă ca să finalizăm tranzacţia.

— O să-mi trebuiască detaliile acelea, spuse Kovar.

— Sigur.

— Dacă totul e în ordine, cadoul va fi gata.

— Excelent.

— Noapte bună, Jack.

Belsey se întoarse în camera de zi, se întinse pe canapea, cu inima bubuind, şi începu să privească luminile de la faruri, ce treceau pe tavan, gândindu-se la lucrurile care puteau fi cumpărate cu bani. Se întrebă ce făcea oare Charlotte Kelson şi şi-o închipui dormind. Abia o cunoştea, însă ştia cum arată când doarme. Dragostea înseamnă oare, întotdeauna, să cunoşti pe cineva? Ce bilet ciudat fusese şi acela. Încercă să-şi amintească meniul de la Villa Bianca, apoi conţinutul stomacului lui Devereux. Simţea că misterul e ca zăpada, straturi peste straturi. N-ar fi crezut că avea să doarmă, însă whisky-ul trebuie că-şi făcuse treaba, fiindcă, la un moment dat, se trezi. Uşa era deschisă. Nu-l observase pe Ridpath intrând în cameră. Belsey văzu silueta inspectorului, foarte vagă, apropiindu-se. Ridpath înainta spre el tiptil, apoi atinse mormanul făcut de hainele lui de pe covor şi, în cele din urmă, atinse pătura. Aşadar, gândi Belsey, asta era faza. Nu era prima oară când i se întâmpla. Însă Ridpath nu era genul lui.

Belsey se strădui să facă zgomot răsucindu-se în pat, prefăcându-se că a fost deranjat, însă nu cu totul trezit. Era destul să-şi tragă cearşaful mai bine pe el, să pretindă că era pe punctul de a se trezi, ba chiar să joace un pic de teatru. Ridpath dădu înapoi. După încă o clipă uşa se închise la loc, iar Belsey aproape simţi că i se face milă de el.

Deci asta era, cugetă Belsey. Sapi prin straturile de mister, delincvenţă şi obsesie şi te alegi cu cineva care încearcă să atingă pielea altcuiva. Un pic de căldură, un moment de contact, înfăşurate într-o mulţime de dificultăţi şi de griji.

Nu se mai culcă. Cândva între trei şi patru se ridică din pat, se îmbrăcă repede şi se strecură afară pe uşă.

Patruzeci şi opt

Merse înspre South End Green, intră la spital şi se apropie de capela multiconfesională, la fel de goală ca întotdeauna. Credinţa redusă la esenţial arăta ca sala de aşteptare a unui dentist scump: pereţi de culoarea magnoliei şi plante artificiale în vase albe. O singură treaptă mochetată ducea către un altar de lemn de culoarea bronzului artificial. Belsey îngenunche pe treaptă lipindu-şi fruntea de lemnul laminat, apoi păşi în spatele altarului şi dormi câteva ore.

Îl trezi sunetul clopotelor din afara spitalului, ca o alarmă lentă. Era duminică dimineaţă şi clopotele băteau cu sunet plin şi vibrant. Era, poate, ultima oară când avea să se trezească în Londra. Rămase aşa, ghemuit în spatele altarului capelei de la spital, întrebându-se unde avea să doarmă în acea noapte.

Ieşi din spital, băgă mâna în teancul de ziare al unui vânzător, luă unul şi parcurse ştirile. Fără numele lui Pierce Buckingham, dar cu titlul „Împuşcături în City" şi o poză cu Monumentul înfăşurat într-o reţea de benzi roşii-albe. Buckingham era numit „finanţist independent", ceea ce era destul de bine. Belsey ghici că nu reuşiseră să

ţină totul sub capac, chiar dacă încercaseră din răsputeri. Doar *Mail on Sunday* aruncase titlul: „Poliţia: Împuşcăturile au legătură“ la un articol semnat de Charlotte Kelson. Îl făcea cu ou şi cu oţet pe Northwood: „Din puţul gândirii“: *ucigaşul ne „scapă printre degete“*, potrivit unui ofiţer superior.

Belsey merse pe jos până la secţia din Hampstead. Inspectorul-şef Gower stătea la pupitrul lui Belsey. Deschisese sertarele şi adunase conţinutul acestora pe masă.

— Ce-i asta? zise Gower agitând o captură de pagină de pe internet.

— E un paznic nazist care tocmai s-a sinucis. Ce se petrece?

— Vor să te duci în strada Wood, zise Gower.

— De ce?

— Pentru împuşcăturile de ieri. Ai auzit de asta?

— Am aruncat un ochi pe deschiderile de ziar.

— E un individ numit Pierce Buckingham. S-a făcut legătura între el şi un bărbat care a murit recent în Hampstead, Alex Devereux. Arăta ca cineva trezit de şefi la trei dimineaţa şi care n-avea să se întindă prea curând la loc în pat. Cred că tu te-ai ocupat de corp.

— Aşa este.

Gower aruncă o uitătură spre tavan, apoi continuă să aşeze obiectele.

— Aşadar, mi s-a spus că totul o să explodeze în următoarele câteva ore şi vor să stea de vorbă cu tine.

— OK.

— Vreo veste de la Disciplinar?

— Am primit un telefon de la Nigel Herring. A spus că sprijină poziţia mea şi că face tot ce poate ca să mă ţină pe post.

— OK, făcu Gower, părând absent la ce i se spusese. Vor să iei cu tine şi toate documentele relevante. Înghesui un teanc de hârtii la loc în sertarul lui Belsey şi se sprijini de speteaza scaunului, frecându-şi sprânceana.
— Nick?
— Da, domnule.
— Am trecut noi ceva cu vederea? Există vreun motiv de bănuială?
— A fost o sinucidere clară. Sunt sigur că şi legistul a fost de acord. O să verific.

Luă o maşină de poliţie şi conduse până pe Bishops Avenue. Pe marginile drumului era plin de poliţie. Experţi criminalişti îmbrăcaţi în alb scoteau obiecte din casă şi băgau înăuntru echipament de colectare a probelor. Văzu, în pungile cu probe, câteva sticle goale de vin. Accelera şi continuă să meargă spre East Finchley. Încă mai avea patruzeci de lire. Putea ajunge undeva cu banii aceia. Apoi se gândi la Kovar, care aştepta lângă telefon, cu o valiză conţinând un milion de lire.

Belsey sună pe strada Wood de la metroul din East Finchley.
— Aici Nick Belsey. Cred că voiaţi să vorbiţi cu mine.
— Da. Ştiţi ceva despre Alexei Devereux.
— Foarte puţine. Am găsit corpul, atâta tot.
— Puteţi veni încoace?

Belsey încercă să-i analizeze vocea. Era bărbat. Părea rezonabil, nebănuitor; inteligent chiar. Dacă ar fi avut vreo probă care să-l implice, l-ar fi săltat de pe stradă, n-ar fi jucat şarade. Dar avea să se lămurească repede.
— Vreţi să vin azi? spuse Belsey.

— Imediat. Credem că acest caz de sinucidere are de-a face cu ceva numit Proiectul Boadicea.

— Aşa?

— Şi la fel şi bărbatul care a fost ucis astă noapte.

— Oh, făcu Belsey.

— Am descoperit nişte lucruri noi şi foarte interesante despre acest proiect.

— Ce e?

— Când puteţi veni? Vă trimitem o maşină?

Belsey spuse că vine singur. Conduse către strada Wood prin zona pustie City. Îşi puse cap la cap povestea pe care avea s-o spună. Era cea a unui detectiv care găsise un cadavru; care simţise că ceva nu era tocmai în regulă, dar nu cercetase mai mult. Spera ca niciunul dintre poliţiştii de noaptea trecută să nu fie prin preajmă ca să-l recunoască. Dacă se ajungea la asta, era gata s-o tulească.

Văzu, în biroul de la Anchete Speciale, doar cinci persoane. Unul, un tânăr detectiv în pantaloni groşi de bumbac şi bluză de polo, fusese la locul crimei. Dar nu fusese foarte atent ieri, iar acum vorbea la telefon.

Cel cu care discutase Belsey, inspectorul-şef Malcolm Gray, avea cam treizeci şi cinci de ani. Arăta vioi şi foarte flexibil. Colega lui, inspector Deborah Mullins, era scundă, focoasă şi purta un taior cu dunguliţe.

— Mulţumim că aţi venit, îi spuseră. Îi strânseră mâna şi-l conduseră într-una dintre sălile de şedinţe care fuseseră atât de îmbâcsite cu zece ore mai devreme. Se făcuse curat şi se aerisise. Belsey îşi imaginase că încăperea era lipsită de geamuri, însă exista unul dublu, murdar, care dădea spre strada îngustă ce ducea spre Guildhall. O masă lăcuită, ovală ocupa centrul încăperii, plină ochi cu

cópii de dosare, plus un exemplar împăturit din *Mail on Sunday*. Aveau o hartă a zonei EC4 pe un panou de prezentare, cu un X pentru cadavru. Dedesubt era o tablă albă cu un nume: Pierce Buckingham, într-o învălmăşeală de indivizi şi corporaţii asociate cu Hong Kong Gaming Consortium. Pe partea dreaptă era o înşiruire de ore, de la două dimineaţa din ziua de dinainte până la ora morţii — cu locurile pe unde se ştia că ajunsese, telefoane, adrese, incluzând contacte vizuale la secţia de poliţie din Hampstead, ca şi unul în apropiere de biserica St Edmund's. Belsey îi simţi atingerea mâinii. Sunt mort?

Pe un alt suport, aşteptând să fie umplut cu date, se afla un nume: Alexei Devereux.

Devereux avea calendarul său propriu. Trecuseră acolo câteva dintre afacerile sale: TGT, Polsky — dar munca era în desfăşurare. În sfârşit, la capătul celălalt al încăperii, se aflau nişte foi lipite cu bandă adezivă, ce conţineau o listă cu detalii ale unor zboruri: ore, ţări de provenienţă şi hoteluri din Londra: Sheraton, Park Lane Hilton, Grosvenor. Toate convergeau spre data de 7, duminică, în dreptul căreia puseseră un semn roşu de întrebare.

Gray deschise o agendă.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi despre Alexei Devereux, zise.

Belsey începu cu raportarea dispariţiei. Spuse că cercetase proprietatea iniţial, fusese chemat înapoi, găsise camera de siguranţă. Le oferi ceva din cercetările sale pe internet şi articolul din *Ham and High*, ca să nu pară c-o face pe ignorantul. Nu spuse nimic despre raportul lui Ridpath, petiţia falsă şi Milton Granby.

— Ce aţi găsit în locuinţă? întrebă Gray.

Belsey se gândi cum să scape cu faţa curată. Le spuse. Nu pomeni de „o viziune a lui însuşi, doar că mai

bun“ şi nici de „o scăpare din fundătura falimentară care devenise viaţa mea“.

— Ceva v-a făcut să aveţi bănuieli?

— Bogăţia, faptul că se ascunsese, biletul. Erau şi nişte documente despre un proiect. Poliţiştii îl priveau atent. Nu mai ţin minte numele. Cred că l-aţi menţionat la telefon. Mai aruncă o privire pe panou şi pe table.

— Boadicea, spuse Gray. Alexei Devereux şi Pierce Buckingham s-au întâlnit duminica trecută, pe 7, în legătură cu Proiectul Boadicea. Acesta este, făcu Gray un gest în spate către datele zborurilor. A9C-BI e numărul de înregistrare din Bahrein pentru un avion Gulfstream 200 care îi aparţine prinţului Faisal bin Abdul Aziz, şeful grupului de investiţii Saud International Holdings; B-KZB e un Learjet înregistrat în Hong Kong şi folosit de Young-Jin Choi, miliardar, magnat al cazinourilor şi coleg ocazional cu prinţul. Au fost în jur de opt avioane particulare care au aterizat în Farnborough duminică dimineaţa. Opt dintre cei mai bogaţi oameni ai lumii au zburat în sud-est. Credem că au evitat în mod deliberat aeroporturile din Londra, ca să nu atragă atenţia: printre călători se numărau doi şefi executivi de site-uri de jocuri, un bine-cunoscut arhitect şi multă pază. Credem că au fost întâmpinaţi de Pierce Buckingham în persoană. Ce scria în documente? Cele pe care le-aţi găsit în casa lui Devereux?

— Erau pe biroul lui Devereux. Ceva despre un consorţiu de jocuri. Gray aruncă o privire spre colega sa. Despre ce-i vorba? întrebă Belsey.

— O mare parte dintre aceşti oameni au legături cu Hong Kong Gaming Consortium. S-au adunat la o întâlnire. Arătă către semnul de întrebare. Nu ştim unde sau

de ce, dar s-a întâmplat duminica trecută, după-amiază. Ceva a ieşit la iveală şi asta a însemnat că doi dintre cei prezenţi au murit şi mulţi alţii au încetat să mai răspundă la telefon.

— Cam care ar fi ipoteza dumneavoastră? zise Belsey.

Se băgă Mullins:

— Ceva s-a încurcat. Pierce Buckingham a început să zumzăie încolo şi-ncoace ca o muscă de gunoi. Pe mobilul lui apar trei sute de apeluri către numere deţinute de diferite servicii de deviere apeluri. Încercăm să obţinem numele clientului. După care, a sunat o mulţime de oameni fără vreo funcţie oficială în reşedinţe private din Riad, Beijing şi Monaco, toţi nerăbdători să audă despre proiectul în care-şi investiseră banii. Suntem presaţi de ştabii ăştia şi de companiile lor să renunţăm complet la ancheta asta.

— Cine sunt?

— Mulţi care se dau la fund, oameni care spun că n-au auzit în viaţa lor de Buckingham sau Devereux. Jumătate susţin că nici de ei înşişi n-au auzit. Au fost multe telefoane către anumiţi avocaţi şi o linişte generală. Toţi au încremenit, aşa că am impresia că adusese o groază de investitori în proiectul ăsta Boadicea, şi nimeni nu voia să ştie cât de complicat era. Acum a reieşit că e cu adevărat complicat şi oamenii s-au apucat de scris numere mari pe cecuri şi de plecat în vacanţă.

— Există martori la împuşcături?

— N-a fost văzut nimeni înarmat.

— La oră de vârf în EC4? Ce fel de glonţ?

— De 7,62 mm. Detectivii mai schimbară o privire. Belsey îşi dădu seama la ce se gândeau: regula numărul unu în investigarea unei crime — „să nu spui că-i vorba de un

criminal în serie". De fapt, mulţi dintre cei care au ucis vor ucide din nou, din diferite motive. Şi, parţial, pentru că după prima crimă totul devine altfel. Nu însemna că te şi apucai să vinzi drepturile cinematografice.

— E aceeaşi poveste ca la Starbucks, spuse Belsey.

Gray şi Mullins erau un cuplu simpatic pentru un coşmar poliţienesc. Regula numărul doi: nu spune lunetist, nu spune nebun. Nu introduce un element de dezordine care poate pune un oraş paşnic pe picior de război. Graniţele sunt foarte vagi.

— Să ne întoarcem la Alexei Devereux, spuse Gray strângând din buze. Buckingham a numit asta o ocazie pe care-o ai o dată în viaţă. Se pare că a entuziasmat nişte lume.

— Sunt sigur. Belsey se ridică şi se apropie de panou. Nu-l opriră. Ce-i asta? întrebă.

— Putem să ne dăm seama cine a mai auzit de întâlnirea asta fiindcă înregistrările telefonice oferite de Serviciul de informaţii al poliţiei din Milano duc la persoane din domeniul IT, care au ajutat HGC să înfiinţeze snakeeyes.com şi site-ul Lucky Ghost. Mai avem de-a face cu persoane din zona arhitecturii şi a construcţiilor, care au lucrat cu Consorţiul în Dubai şi Detroit. Încercăm să ajungem la arhitectul Renzo Piano, care şi-a trimis doi oameni, şi la un inginer constructor de la o companie din Marea Britanie, numită Logan-Vesser.

— Deci construia ceva.

— Ceva mare. Acţiunile HGC au crescut cu două sute de procente în ultima săptămână. Liderul Logan-Vesser Group Construction, Gerald Logan, era în vacanţă în Maldive. A zburat acolo special. Potrivit Unităţii Speciale, a vizitat Londra pe 17 februarie, a stat la Grosvenor,

s-a regulat cu trei dansatoare, a cheltuit nouă mii de lire pe crose de golf şi s-a întâlnit cu Buckingham. Voia să intre şi el în proiect. Nimeni nu ştie care e proiectul. În ziua următoare compania lui comandă două mii opt sute de metri cubi de ciment şi două sute de tone de sticlă.

— Isuse.

— Nu ştiu ce-a zis Buckingham, dar sume serioase de bani au fost transferate în orele următoare.

— Transferate unde?

— Către Devereux.

— Unde a avut loc întâlnirea?

— N-am reuşit să aflăm. Au vorbit codat la telefon, ceea ce sugerează o anume precauţie. Ne-ar putea fi de ajutor dacă am găsi locul. Ar fi un pas, naibii, în direcţia cea bună. Gray îşi frecă faţa cu palmele. Deborah Mullins se aplecă în faţă.

— Buckingham a folosit întâlnirea asta ca să adune treizeci şi opt de milioane în trei zile. Credem că nu voia să repare acoperişul bisericii cu ei. A reuşit să strângă treizeci şi opt de milioane numai cu un aşezat în jurul unei mese. Dumnezeu ştie ce-ar fi urmat.

Începură să bată clopote, clopote cacofonice de la St Paul, sunând a metal ce se prăbuşeşte pe scări la nesfârşit. Clopotele băteau furioase, amestecându-şi sunetele, iar zgomotele zilei de odihnă şi anxietatea acesteia acopereau pustiul din Square Mile. Îşi chemau parcă enoriaşii de altădată şi spumegau de furie simţind că aceştia lipseau.

Belsey privi pe fereastră. Atât de aproape şi atât de departe. Încercă să se gândească la diverse poveşti pe care să i le livreze lui Kovar, întrebându-se dacă nu înnebunise cu totul nevrând să renunţe. Se holbă la zidul de beton

necizelat, din 1960, al bibliotecii Whitehall şi la piatra cenuşie din care era făcută St Lawrence Jewry. Oare se auzeau şi clopotele de acolo? Sunetele păreau să vină dinspre toate bisericile din City, să urle unele la altele precum câinii. Belsey îşi aţinti privirea asupra clopotniţei de la St Lawrence, înălţându-se pe deasupra betonului ca un catarg la orizont. Se uită lung la girueta aurită, absolut nemişcată, indicând estul. Simţi că inima îi bate tare. Verifică baza turlei ce lega clopotniţa înnegrită de giruetă.

— Aş fi vrut să vă fi putut ajuta mai mult, spuse fără să-şi poată lua ochii de la privelişte. Ar trebui să plec acum, zise.

— Păstrăm legătura, zise Grey. Belsey nu mai auzi restul. Împărţi liftul până jos cu un grup de detectivi din City. Unul avea un exemplar din *Mail*.

— Lunetist în Londra, spuse cu o notă de exasperare în voce.

— Ştii ce-o să facă Northwood acum? zise altul.

— Ce?

— Detaşamentul special de prevenire a crimelor.

Toată lumea râse.

— El şi ştabii.

— Îi place la sânul lui Kirsty.

— Cui nu i-ar plăcea?

— Fiindcă-i un terminat, de aia.

Patruzeci şi nouă

O străduţă numită Aleea Iubirii se întindea de lângă secţia de poliţie către Guildhall. Era înţesată cu maşini de poliţie şi dube pentru revolte urbane. Belsey merse pe ea înainte, intră în curte la Guildhall şi începu să se uite în sus la turlă. Aici fuseseră. Se răsuci pe călcâie. În spatele lui văzu deschisă uşa sălii de banchete şi angajaţi ducând înăuntru mese şi scaune.

Belsey merse către intrarea în Guildhall şi se întoarse să se uite la St Lawrence. Aici era. Aproape că văzu, dincolo de biserică, sala de şedinţe în care Gray şi Mullins îşi puneau întrebări în privinţa acesteia. Cercetă cu privirea arcada gotică a uşii, apoi coridorul de dincolo. Era vast. Ferestre pătate de sticlă ocupau, în ambele capete, spaţiul pereţilor. O lumină trandafirie cădea peste bărbaţii şi femeile care aranjau cele cincizeci sau şaizeci de mese sub adăpostul acoperişului arcuit de piatră. Prin zonă erau monumente dedicate lui Nelson, Wellington, Churchill, oameni care-şi săpaseră numele în istorie. O biserică fără Dumnezeu, care avea City drept patron spiritual. Sigur c-o făcuse, cugetă Belsey. Sigur că ticălosul îi adusese aici.

Un bărbat elegant, cu păr alb, fin se apropiase de el, încleştându-şi mâinile ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— Mă tem că am închis.

— E OK. Mă uitam doar ca să-mi fac o idee despre mărime.

— O, v-ar interesa să închiriaţi?

— Da. Mi s-a cerut să aranjez o ceremonie pentru o bancă locală.

— Păi… desigur. Cam câte persoane?

— Puţine. Nouă sau zece.

Bărbatul schiţă o expresie curioasă.

— Nu oferim de obicei servicii pentru grupuri atât de mici.

— Dacă este imposibil…

— Nu e imposibil, spuse bărbatul, încă încruntat. Mda, presupun că n-aţi vrea sala mare. Dar se va trece prin ea.

— Da.

— Sala mare găzduieşte, an de an, banchetul lordului primar. Aici membrii familiei regale şi oaspeţii de stat au fost serviţi timp de sute de ani. Îl conduse pe Belsey prin spate.

— Dar aveţi şi ceva mai mic.

— Da, există criptele. Coborâră pe treptele uzate de piatră până în cripta de est, cea mai mare criptă medievală din Londra.

Era pustie, posomorâtă. Belsey se opri în centru şi se întoarse cu spatele. Jos, spaţiul era dominat de o pădure de coloane boltite, lăsându-ţi impresia că stai printre nişte fântâni de piatră. Zidurile erau de fortăreaţă medievală. Cele câteva ferestruici ale criptei erau ascunse în alcovuri adânci.

Ce mai loc ca să furi treizeci şi opt de milioane!

— Cam cât ar costa?

— Mda, pentru timpul nopţii costă patru mii trei sute. Asta între patru şi unsprezece noaptea.

— Dacă aş vrea întreg locul?

— Pentru nouă oameni?

— Da.

— Treizeci şi două de mii, rosti bărbatul. Înghiţi în sec, părând că, brusc, îl strânge gulerul cămăşii. Belsey îi arătă insigna.

— Cred că aţi primit nişte oameni aici duminica trecută şi aş vrea tare mult să aflu detalii. A fost închiriat de o persoană, pentru un grup mic de oameni, dar de fapt voia locul doar pentru el. Probabil încă aşteptaţi să vă parvină banii.

Bărbatul, brusc, simţi nevoia să iasă din nou la lumină. Îl conduse pe Belsey către un colţ mai liniştit al sălii mari. Împrejur se învârtea lume care verifica luminile şi sistemul de amplificare.

— Cine erau?

— Să-mi spuneţi dumneavoastră.

— Nici eu nu ştiu mai multe, exceptând faptul că erau figuri importante din City şi din străinătate.

Belsey zâmbi fără să vrea.

— Ce v-a făcut să aveţi impresia asta?

— Păi aşa şi erau, nu?

— Unii, poate. Cine a lucrat duminica trecută? zise Belsey. Cineva dintre ei?

— Nu.

— Vreau să vorbesc cu cineva care a fost acolo, care a văzut întrunirea.

— Trebuie să înţelegeţi că avem şi unii clienţi de prestigiu. Trebuie să respectăm confidenţialitatea.

Belsey citi ceva în atitudinea lui agitată. Recunoştea vinovăţia când o vedea.

— Cât v-au plătit pentru confidenţialitate? zise Belsey.

Bărbatul părea întors pe dos. Belsey se decise să-i uşureze situaţia.

— Ştiţi cu cât se pedepseşte complicitatea la terorism?

— Terorism?

— A intrat cineva în concediu medical în ultimele zile? zise Belsey ceva mai tare. Mâncărimi de piele? Dificultăţi respiratorii?

Câţiva din angajaţi întoarseră capul spre ei.

— Urmaţi-mă, spuse bărbatul, care-i arătă lui Belsey intrarea într-un birou lateral, îmbrăcat în lemn, cu pupitru de scris şi cu un ceas vechi.

— Cine erau? întrebă bărbatul.

— Ce au făcut?

— Nu ni s-a dat voie să ne uităm. Nu ştim nimic. Au venit nişte oameni cu o zi înainte să facă verificări de securitate. Erau înarmaţi. Au acoperit oglinzile, au sigilat ferestrele, au pus paravane.

— Cei care au servit la masă trebuie să fi văzut.

— Şi-au adus oamenii lor. Au adus gărzi de corp şi şoferi. N-am ştiut cât de neobişnuit avea să fie până în ultima săptămână, când m-au contactat cu aceste cereri.

— Dar când s-a făcut rezervarea?

— Acum trei luni.

— Sub ce nume?

— Societatea Boadicea.

Trei luni, socoti Belsey. Plănuise totul de la început. Matematic. Cine era oare? S-o faci repede, să-ţi cunoşti ţintele ca pe buzunarele tale şi să laşi situaţia să se prăbuşească în juru-ţi, în vreme ce pleci liniştit cu treizeci şi opt de milioane.

— Societatea Boadicea. Aţi auzit de ei înainte?

— Nu, dar…

— Nu vă deranjează defel ca prestigioşii clienţi să folosească pseudonime.

— N-am avut idee.

— Era cineva şef la Societatea Boadicea?

— Cel care conducea a apărut cu două ore înainte de ceilalţi. Organizatorul. A venit devreme şi apoi a plecat.

— A lăsat vreun nume?

— Nu.

— Şi ce organiza, mai exact?

— Avea nevoie de o masă mare, nu ştiu de ce. A cerut cea mai mare masă pe care o aveam.

— Cât de mare?

— Cât jumătate din criptă. A trebuit să punem unele lângă altele şase dintre cele mai mari mese ale noastre.

— Dar nu ştiţi pentru ce?

— Nu.

— Pot să văd detaliile plăţii?

Bărbatul scoase un formular de închiriere cu adresa de la sediul ocupat fraudulos de AD Development şi cu numărul la care răspundea Centrul de apeluri din Newcastle. Mai avea, de asemenea, şi numărul de la un cont Barclay golit.

— Cum e cu parcarea? întrebă Belsey.

— De ce?

— Toţi oamenii ăştia de pază trebuie să fi avut nevoie de vehicule.

— Nu trebuie decât să te înregistrezi; avem propria noastră parcare.

— Atunci aveţi date despre vehicule. Aş vrea să văd numerele de pe plăcuţe, permisele.

Scoase un dosar dintr-un fişet. Îi dădu foaia lui Belsey de parcă abia ar fi aşteptat să scape de ea. Poate i se părea că e contaminată. Conţinea detalii pentru zece vehicule, inclusiv o dubă blindată şi trei motorete. Aducea întocmai cu o escortă.

Cincizeci

Belsey verifică numerele de înmatriculare şi reieşi că maşinile aparţin de PS Security.

Paza armată era un departament al PS. Belsey se duse la sediul central al companiei, în centrul oraşului. Auzi busculadă în biroul lui Starr încă dinainte să fi ajuns la recepţie. Era o voce de femeie la mijloc şi, după o secundă, recunoscu vocea ca fiind a Charlottei Kelson.

— Să nu mă ameninţi, zicea.

— E un avertisment, nu o ameninţare, spunea Starr. Dacă te-ai fi ostenit să stai de vorbă cu propriul tău redactor-şef, ai fi ştiut că nu suntem genul de oameni cu care să te pui. Ăsta nu-i scandal cu vedete.

— Atunci ce-i?

Uşa de la biroul lui Starr era deschisă. Recepţionista sta la pupitrul ei, arătând neajutorată. Belsey îi făcu cu ochiul şi intră.

— Charlotte, zise.

— Nick.

Se afla în mijlocul camerei, cu un reportofon în mână şi gata de luptă. Starr stătea după birou sprijinit în pumni. Un avocat specialist în calomnii, pe care-l recunoscu de

la TV, se afla lângă el, arătând de parcă n-ar fi avut decât de profitat de pe urma scenei.

— Lasă-mă o secundă singur, îi ceru Belsey Charlottei.

— Ce-i asta? întrebă ea. Însă chipul cel mai bănuitor era cel al lui Starr.

— Vrei să ne spui ce-i asta, Nick? zise Starr.

— O secundă, Charlotte, te rog frumos, făcu Belsey.

Ea văzu ceva în privirea lui şi se retrase către recepţie.

— Prietenoşi cu presa, zise Starr.

— Aţi asigurat o escortă pentru nişte VIP-uri, duminica trecută.

— Şi ce dacă?

— Spune-mi pe unde au umblat şi-ţi iau ziariştii din cârcă. S-ar putea să pot afla şi ce s-a ales de Graham Dougsdale.

— Unde s-a dus?

— Vreau să ştiu încotro au mers gărzile.

Starr dădu un telefon, părând uşurat că Belsey nu voia decât asta. Vorbi un minut la telefon — cu voce prea scăzută ca Belsey să-l poată auzi — trăgând de fir până în dreptul jaluzelelor, unde îşi lipi capul de geam. Apoi închise.

— N-au fost VIP-uri, zise.

— Atunci cine?

— Un soi de machetă. Ceva mare, nu ştiu ce.

— Unde s-au dus?

— Înapoi la birourile Logan-Vesser Construction. De acolo au plecat şi acolo s-au întors. W1. Îi dădu o adresă pe Cavendish Square.

— Mersi.

— Unde e Graham?

— Dă-mi o oră, te sun.
— Să nu mă duci cu vorba, Nick.
Belsey ieşi.
— Vino după mine, îi spuse Charlottei.
Intrară în maşina de poliţie a lui Belsey.
— Încotro mergem? zise Charlotte.
— La birourile Logan-Vesser Construction.
Belsey conduse spre adresa din Cavendish Square.
— L-am verificat pe tipul ăsta, Pierce Buckingham, spuse Charlotte. Un ticălos de mâna întâi, cu o istorie lungă şi întunecată. Ultima dată a fost văzut încercând să extragă fonduri saudite din Hong Kong Gaming Consortium. HGC i-a angajat pe cei de la PS Security. Am căpătat asta de la un inspector-şef care e implicat în ancheta uciderii lui Buckingham. Buckingham credea că are o înţelegere cu Corporation of London, dar aceştia neagă totul. Între timp, cineva a căpătat acces la corespondenţa dintre Buckingham şi Alexei Devereux, privitoare la ceva numit de ei actul 1871.
— Ce-i asta?
— Păi ori e Declaraţia Drepturilor Omului americană, ori o lege de-a reginei Victoria, care atribuia părţi mari din Hampstead Societăţii Orăşeneşti a Meseriilor. Îngrijorătoare este clauza: aceştia garantau păstrarea pentru totdeauna a frumuseţii naturale a zonei şi promiteau că vor avea grijă ca şi viitorii proprietari să facă la fel.
— Şi ce spune Devereux?
— Spune că n-ar fi o problemă. Că ştie asta datorită avocaţilor care lucrează pentru Milton Granby, o firmă numită Charlton and Doubret, care a trimis un fax confidenţial, în care sunt subliniate scăpările legii.
— Ai vorbit cu ei?

— Nici nu recunosc să fi auzit măcar de Alexei Devereux.
— Faxul a fost trimis de la aparatul ăsta? zise Belsey şi-i întinse copiile făcute la maşinăria lui Devereux.
— Da.
— Spun şi avocaţii adevărul o dată în viaţă.
— Ce se întâmplă?
— A avut loc o întrunire, zise Belsey, unde, la final, s-au oferit treizeci şi opt de milioane de lire.
— Pentru ce?
— Cred că suntem pe punct să aflăm.

Trecură, prin Tottenham Court Road, către Fitzrovia, un spaţiu costisitor de birouri, aflat în umbra unor magazine mari. Logan-Vesser erau adăpostiţi de o clădire înaltă, numită Freshwater House. Nicio fereastră nu era luminată. Exista o zonă de primire decorată modern, cu acvariu, masă de fusbal şi frigider cu răcoritoare. Paznicul moţăia.

— Am auzit că a avut loc o spargere, spuse Belsey arătând insigna.
— Unde? întrebă paznicul încruntându-se şi ridicându-se în picioare.
— La etajul unu. Nu dumneavoastră aţi apelat? Cineva cu un cuţit?

Paznicul se încruntă:

— Nu.
— Staţi aici, mergem să aruncăm o privire.

Belsey începu să urce scările, cu Charlotte după el. Descoperi uşile însemnate cu numele Logan-Vesser Group. Ridică un coş de gunoi greu, cu pedală de oţel, şi izbi încuietoarea până ce lemnul începu să se facă aşchii, apoi o lovi cu piciorul. Alarma începu să ţiuie. Intră şi aprinse luminile.

Modelul la scară ocupa cea mai mare parte a biroului. Bazinele îl dădură de gol. Lui Belsey îi luă un pic să recunoască detaliile copacilor şi parkingului în pantă, fiindcă un teren de curse făcea bucle împrejurul a ceea ce fusese North Heath, iar acum era un palat al jocurilor. Structura centrală se înălţa din subterane precum un sicriu alungit de sticlă, stratificată pe amândouă laturile, iar dincolo de hipodrom, spre vest, se aflau un nou lac artificial, o parcare şi un cinema. Siluete micuţe se înghesuiau în spaţiul verde, unele îndreptându-se către cazinou, altele plimbând câini, aşezându-se la o gustare sau înălţând zmeie.

— Uau, făcu Charlotte cu răsuflarea tăiată.

Belsey căută printre panourile de desen şi calculatoarele Apple. Deschise un sertar şi-i vărsă conţinutul pe duşumea. Apoi luă altul la rând. Căută prin sulurile cu planuri şi hărţi până ce dădu peste câteva referitoare la designul cazinoului, pe care le îndesă în buzunarul hainei.

— Să mergem.

Ieşiră în fugă, trecând pe lângă paznic. Aerul de afară era molcom şi nemişcat. Zgomotele din Tottenham Court Road şi strada Oxford reuşeau cumva să nu ajungă la piaţa din spate.

— Acum încotro?

— Am ceva de făcut, spuse Belsey. Cred că ai destul ca să te poţi ocupa de subiect. S-ar putea s-o iau din loc repede. Înspre altă parte.

— OK.

— Crezi că o să mă poţi găsi?

Îi luă mâna şi o privi în lumina de la recepţie. Un punct roşu de lumină scânteie ca un licurici peste gâtul

ei palid şi îi urcă pe obraz, pe tâmplă. Belsey crezu că e de la paznic, se uită în spate şi nu-l văzu. Deveni atent. Apoi un strigăt îi cutremură întregul trup.

— Jos, spuse, şi uşile de la recepţie se făcură ţăndări.

Cincizeci şi unu

Belsey o acoperi, apoi se târârã până la maşinile parcate, interpunându-le între ei şi direcţia din care venise împuşcătura. Simţea însă sânge pe palme şi nu credea să fie al său. Charlotte începu să ţipe, ceea ce era un semn bun. Plămânii ei erau intacţi.

Următorul glonţ nimeri în maşini. Ploaie de cioburi. Alte urlete.

— Charlotte?

— Da.

— Unde te-a lovit?

— În braţul stâng.

Îşi schimbă poziţia ca să-i poată vedea chipul: n-avea răni la cap, însă pe bluză i se întinsese o dâră de sânge. Glonţul muşcase din braţul stâng şi-i zgâriase toracele. Luă eşarfa ei şi o strânse ca pe o compresă, apoi i-o fixă de corp cu mânecile pardesiului ei. Se trăsese, mai mult ca sigur, dintr-o clădire vecină, de pe acoperişul uneia dintre clădirile de birouri. Nu se vedea nicio mişcare.

— Stai nemişcată.

— Sunt bine.

— Nu te ridica. Nu încerca să te duci nicăieri.

— De ce?
— Fiindcă încă suntem vii.
Se târî înapoi la recepţie.
— Cheamă o salvare, îi spuse paznicului, care se afla lungit la podea. Dar chiar atunci o motoretă-ambulanţă frână puternic la câţiva metri distanţă. Probabil cineva sunase la urgenţă. Paramedicul se dădu jos cu o trusă de prim ajutor în pumnul înmănuşat.
— E acolo, zise Belsey. Dar de ce nu-şi scosese casca? Se întrebă. Şi ce duce în spate? Deschise trusa, scoase o armă şi o ridică la nivelul feţei.
Belsey se năpusti către bărbat. Greşeala e, întotdeauna, să dai înapoi. Se apropie, iar cel cu arma se sperie şi trase. Vitrina frigorifică se făcu zob. Belsey intră înăuntru la adăpost, abătându-i atenţia de la Charlotte. Luă de pe zid un stingător. Bărbatul cu arma era aproape acum, la doar vreun metru. Belsey ţinti către vizorul căştii şi dădu drumul jetului. Funcţiona. Omul cu pistolul trase sălbatic, orbeşte, apoi se retrase către drum. Belsey îi arse un şut la rinichi şi tipul căzu, însă nu lăsă arma, încercând cu disperare să-şi şteargă spuma de pe vizor. Se ridică şi înălţă arma. Belsey i-o zbură din mână. Dar bărbatul tot nu fugea. La spate îi atârna puşca cu lunetă, aşadar ce voia? Belsey se afla între el şi ambulanţa-motoretă. Vrea motoreta, cugetă Belsey.
Se auzea zgomot de sirene, tot mai aproape. Lunetistul încremeni preţ de o zecime de secundă. Ascultă sunetul sirenelor, apoi o rupse la fugă în direcţia opusă, smulgându-şi casca, dar prea târziu pentru ca Belsey să-i zărească faţa.
La ce-i trebuia motoreta?

Belsey găsi pistolul asasinului pe bordură, un bătrân Browning BDM, care trecuse prin destule la viaţa lui. Îl ridică folosind o bucată de ziar, ţinti încuietoarea de la cutia de bagaje a motoretei şi trase. Cutia se desfăcu. Belsey privi înăuntrul ei şi văzu de ce omul cu arma devenise agitat — conţinea un costum şi o cămaşă, muniţie de rezervă, o insignă de conferinţă prinsă cu o fundă şi un card al unei camere de la Royal National Hotel.

Belsey se asigură că Charlotte era bine şi o băgă înăuntru. Era palidă, dar îi rămăsese destulă furie interioară cât s-o ţină alertă. Belsey aşteptă până ce adevăratele sirene de ambulanţă se auziră. Nu voia să fie prin zonă când apăreau serviciile de urgenţă.

— Fă-mi o favoare, Charlotte, zise. Nu spune nimănui că am fost aici.

Ea dădu ochii peste cap, exasperată. Belsey o sărută.

Cincizeci şi doi

Royal National era un labirint de muncitori ilegali şi coridoare anonime, cum ieşeai din Russell Square. Un hotel bun pentru un asasin. Pe ecusonul de conferinţă al lunetistului scria „A Noua Conferinţă Naţională de Cercetare în Domeniul HIV“. Belsey şi-o puse şi intră. Hotelul era umed, tot numai lemnărie de 1970 şi textile de 1980, totul scăldat într-o lumină gălbejită, de subterană. Trecu de recepţie şi ajunse la ascensoare. Ascensoarele mergeau cu carduri. Cel al asasinului funcţiona. În ascensor se aflau postere cu opţiuni de mic dejun şi spectacole din West End. Belsey urcă până la opt, apoi coborî iar la recepţie.

Pe ecusonul recepţionistei scria „Tara“.

— Tara, bună seara.

— Bună seara.

— Mai e un delegat aici, pentru conferinţa HIV, spuse Belsey.

— Da.

— Ai putea să-i spui că dr. Steel e aici?

— Îi ştiţi numele?

— Nu şi pe cel de familie, mă tem.

— Aşteptaţi. Intră într-o încăpere dosnică şi se consultă cu cineva, apoi petrecu un minut răsfoind un volum gros. Pe dr. Schapiro îl căutaţi? spuse.

— Chiar pe el.

Recepţionista ridică un telefon şi formă numărul unei camere. Belsey îi urmări degetele, care formaseră 561. Aşteptă un moment, apoi, fără să închidă, spuse „nu răspunde". Belsey îşi privi ceasul.

— Poate a plecat deja.

— Vreţi să mai încerc?

— Nu, e în regulă. Aş putea să folosesc toaleta?

I se arătă locul toaletei, dincolo de lifturi. Trecu de lifturi, o luă pe scări şi urcă până la etajul cinci. Găsi camera 561 şi bătu. Niciun răspuns. Băgă cardul în încuietoare. Încuietoarea se deschise. Belsey numără până la cinci şi lovi uşa cu piciorul.

Camera era pustie, patul făcut, trei folii pentru costume întinse pe singurul scaun şi o valiză deschisă în faţa lor. Mirosea a fum stătut. Mai erau, lângă pat, o scrumieră de hotel şi o cutie cu mănuşi chirurgicale. Doar scrumiera părea să fi fost folosită. Mănuşile îi sugerară că n-avea să găsească amprente prea uşor. Baia era impecabilă, cu sigiliu pe toaletă şi prosoape nedesfăcute. Belsey căută prin locurile obişnuite, întoarse pe dos salteaua, dădu la o parte capacul de la rezervor. Se întinse pe pat şi se uită îndelung la o crăpătură foarte subţire de pe tavan, ca o fisură în lavabil, doar că se întindea peste marginea găurii de ventilaţie. Se ridică în picioare pe pat, împunse orificiul de ventilaţie şi grilajul acestuia căzu.

Găsi, în spaţiul gol, o lunetă telescopică, o trusă de curăţat puşti, curele, un amortizor improvizat dintr-o ţea-

vă de PVC, o pungă de plastic conţinând opt încărcătoare şi cheia de la un seif de hotel.

Belsey luă cheia şi o pungă pentru deşeuri sanitare şi se întoarse la recepţie. Se postă la intrarea în Big Ben Bar, aşteptând ca Tara să-şi părăsească pupitrul. Deasupra barului, pe un ecran, apărea *Finanţistul ucis: „Intermediarul playboy"*. Autorităţile: *Evitaţi Square Mile*. Primarul spunea ceva unei mulţimi. Apoi, pe bandă, începu să pâlpâie „Ultima oră: alte focuri de armă au fost auzite lângă Oxford Circus". Încă nu ajunseseră acolo cu aparatele de filmat. Apăru şi Northwood, iar Belsey putu să-l audă spunând, foarte slab:

— ... dacă aceste incidente sunt opera unei singure persoane şi, în acest moment, e vorba despre un mare „dacă"...

Tara ieşi din tură şi fu înlocuită de un bărbat înalt, pe al cărui ecuson scria „Chibuzor". Belsey porni spre el.

— Chibuzor.

— Bună seara, domnule.

— Aş putea să schimb ora apelului de dimineaţă? L-aş vrea la nouă mâine. Camera 561.

— Da, domnule.

— Şi micul dejun în cameră. Opţiunea continentală.

— OK, spuse recepţionistul notându-şi. S-a rezolvat.

Belsey lăsă pe pupitru cheia de la cutia cu valori.

— Pot să iau ceva din cutia mea?

— Sigur.

În cutie găsi paşaportul doctorului Schapiro. Belsey îl luă de margine şi-l lăsă să cadă în punga de hârtie.

Cincizeci şi trei

La Crimă Organizată găsi şapte posibilităţi: şapte bărbaţi, toţi cu amprente identice, cu toţii suspectaţi de asasinate.

Agentul de la computer era tânăr, ieşit nu de mult din şcoală. Când apărură rezultatele, păru un pic zguduit.

— De unde aveţi asta? întrebă.

— De ce?

— Nu apare în evidenţe în Marea Britanie, dar am intrat în baza de date a Interpolului şi am găsit treizeci şi şapte de mandate diferite.

— Cine e?

— Aveţi de ales: Aleksander Boskovic, Niko Picassi, Nathan Risboro, Carel Dupont. Primele trei pseudonime apăreau în legătură cu o serie de crime de-a lungul coastei Amalfi, între 1995 şi 1997. Carel Dupont corespunde aceleiaşi descrieri, e căutat pentru uciderea judecătoarei eleveţiene Carla Pinto în Ajunul Crăciunului 1996. N-a fost găsit. Elveţienii cred că este doar pseudonimul cuiva de origine croată, având legături cu nişte asasinate executate în vreme ce călătorea cu paşapoarte belgiene pe numele Christof Segers, Jens Thomas, Jean-Paul Claessens.

Crimele au fost în Paris, Marsilia şi Stockholm. Poliţia franceză îi spune Le Chasseur, Vânătorul.

— Simpatic, zise Belsey.

— După armele şi tacticile preferate, anchetatorii elveţieni şi italieni consideră că are antrenament militar şi probabil experienţă într-un batalion de lunetişti în timpul Războiului din Bosnia. Au reuşit să stabilească faptul că e vorba de Milan Balic, un trăgător de elită, care a ajutat la cucerirea câtorva oraşe din Herţegovina înainte să înceapă lucrul ca liber-profesionist, îndeosebi contracte pentru mafia din Napoli. Mai de curând a ucis un ambasador nigerian şi un bancher egiptean ieşit din graţiile prinţului Faisal bin Abdul Aziz.

Apoi intrase, se pare, pe statul de plată al celor de la HGC. Pe banii prinţului venise, sub identitatea lui Christian Le Febvre, la Macao, unde fusese implicat în uciderea unor rivali ai Consorţiului, găsiţi morţi într-o baie publică din marginea sudică a zonei autonome.

— Asasinatele aveau de-a face cu Dream City Casino? întrebă Belsey.

— Întocmai.

Belsey dădu nişte telefoane. Nu exista nicio conferinţă de cercetare în domeniul HIV, fusese o acoperire pentru cererea unei vize. Sună la Urgenţe. Charlotte Kelson fusese dusă la spitalul Charing Cross.

Cincizeci şi patru

Nimeni din sau de pe lângă Centrul de expertize criminalistice nu ştia unde ar putea Belsey să dea de o agenţie de voiaj. Găsi, într-un târziu, o firmă ce vindea pachete de vacanţă pe Kennington Road, cu grilaje de protecţie la geamuri şi cu un panou pe care scria Victory Holidays. Înăuntru erau postere cu plaje albe şi două angajate cu bronz artificial.

— Am nevoie de un zbor pentru diseară, spuse Belsey. Cel mai ieftin.

— Oriunde?

— În limitele bunului-simţ.

Fetele râseră. Pe tastatura computerului se auzi un ropot de unghii date cu ojă.

— Salonic, spuse agenta.

Belsey se gândi la opţiune. Grecia era în UE, ceea ce însemna că nu avea limită în privinţa sumei în lichidităţi pe care-o putea lua cu el. Însemna trafic intens şi verificări superficiale; o destinaţie care nu da de bănuit, chiar şi pentru o ruină umană fără bagaje.

— Când pleacă? Întrebă.

— La 10:30 seara, din Stansted. Air Berlin.

Avea o hartă pusă sub sticlă pe birou, pe care-i arătă, cu vârful pixului, sudul Greciei. Avea să meargă. Putea să intre în Turcia prin Kipoli. Ştia despre trecerea graniţei din rapoartele de securitate: îi interesau drogurile ce veneau către vest şi nu indivizii ce se îndreptau spre est. Autostrada E90 se transforma în D110 în Turcia şi putea merge pe ea până la Istanbul. Era uşor să-şi piardă urma acolo, să se descurce cu vizele, să-şi ţină capul la cutie într-o cameră ieftină pentru un timp. Cu ceva noroc, avea să facă rost de banii cu care să se poată da la fund. De acolo, putea ajunge în sud, la Ankara, iar de acolo putea lua autobuzul spre est, către punctul de trecere de la Habur, către Ninive. Ninive, pentru numele lui Dumnezeu.

— Staţiuni bune, spuse ea. Un pic cam răcoare, totuşi, în perioada asta din an.

— Cât face în total?

— Aveţi bagaje?

— Nu.

— Treizeci şi două de lire.

— Îl iau.

Cât de curând avea să fie dat în urmărire generală: aeroporturi, porturi, staţii feroviare internaţionale. Simţea că graniţele se închid. Avea probabil douăzeci şi patru de ore înainte ca sistemul să intre în funcţiune. Zborul era în şase ore.

Cumpără un bilet şi-l sună pe Kovar.

— Vino la Casa Comunelor, St Stephen's Gate, la şapte seara.

— Casa Comunelor?

— O ştii?

— O să fiu acolo, spuse Kovar.

Belsey închirie o maşină Prestige pe contul lui Devereux, pentru aceeaşi oră.

— Vreau una dintre limuzine, ceru el. Ceva spaţios. Să mă luaţi din Millbanks, de la Victoria Tower Gardens, la şapte. Lângă Parlament, cât de aproape posibil de zona unde nu au acces maşinile.

Cincizeci şi cinci

Trei sute de minute şi numărătoarea continua.

Belsey cumpără flori de la o florărie de lângă gura staţiei Embankment cu ultimele şase lire care-i rămăseseră. Îşi croi drum prin mulţime până la spitalul Charing Cross. Weekendul îşi atinsese apogeul, iar victimele fuseseră culese de pe câmpul de luptă. Păşi printre cupluri pline de sânge, printre accidentaţi, răniţi de cioburi şi oameni încremeniţi. Trecu pe lângă nişte ziarişti care aşteptau veşti de la doctori.

Un agent în uniformă se afla la uşa salonului în care era Charlotte. Îl privi cercetător pe Belsey. Nu-l cunoştea. Belsey fu măsurat de sus până jos: faţă, degete, talie, plus o privire stânjenită asupra buchetului.

— Îmi pare rău, amice, spuse poliţistul ridicând o mână.

— Sunt un prieten.

— Nu se pot face vizite în momentul acesta. Ea oricum doarme.

— Se simte bine?

— Nu pot da nicio informaţie.

— Dar astea? spuse Belsey întinzând florile.

— Nu.

Belsey se uită pe lângă el, printr-o ferestruică cu jaluzele. Zări nişte aşternuturi de pat. Nimic altceva. Ieşi, dădu florile unei bătrâne cu tuburi în gât şi sună la sediul central al poliţiei.

— Ce secţie se ocupă cu împuşcăturile din Cavendish Square?

— West End Central.

— Daţi-mi legătura.

Cei din West End Central răspunseră imediat.

— Aici detectiv Nick Belsey de la secţia Hampstead. Am fost prezent în Cavendish Square când au fost trase focurile de armă. Am informaţii despre vinovat.

— Aţi fost prezent?

— Da. Eram cu victima, Charlotte Kelson.

— Cine e acolo?

— Belsey, detectiv din Hampstead.

— Puteţi veni încoace?

— Da.

— Cât mai rapid cu putinţă?

Parcurse drumul în mai puţin de cincisprezece minute şi fu condus într-o încăpere în care se aflau trei bărbaţi ce păreau să aştepte: un detectiv inspector cu o cămaşă pătată strânsă pe burdihan, un agent roşcovan cu faţă de om rău şi un tip mai tânăr într-un sacou caramel. Belsey le adulmecă sudoarea: stăteau în camera aceea de ceva timp. Dar nu se vedea nici urmă de investigaţie. Încăperea era slab luminată; unul dintre neoane se dusese şi mare parte a luminii venea de la o veioză de birou. După o clipă, Belsey îl recunoscu pe cel tânăr: era Nigel Herring.

— Ce-i asta? zise Belsey.

— Ia loc.

— Am un nume, spuse. Cel care a tras.
— Un nume.
Aveau cu toţii expresii opace. Inspectorul râse. Roşcovanul închise uşa şi începu să se holbeze la Belsey.
— Ai un nume, cum să nu, bolborosi el.
— Hai s-o facem fără bătaie de cap, Nick, sugeră inspectorul. Avea ochii ageri ai celor de la Speciale. Belsey îşi roti privirea peste talmeş-balmeşul de căni, scrumiere, hârţoage, rânjete. Apoi îl studie pe Nigel Herring.
— Stai jos, spuse Herring.
Tânărul agent puse pe umărul lui Belsey o mână cărnoasă şi-l obligă să se lase în scaunul de plastic.
— Nick Belsey, eşti arestat pentru tentativă de omor asupra Charlottei Kelson.
— Of, ce Dumnezeu!
— Spune-ne ce se petrece, spuse detectivul inspector.
— Dacă vreţi să mă scoateţi vinovat, o să vă trebuiască mai mult de-atât.
Herring aruncă pe masă o fotografie a Jessicăi Holden. Apăsă cu degetul mare asupra feţei ei.
— O ştii?
— Sigur.
— Ai ceva de spus despre moartea ei?
— Că ancheta e un rahat în ploaie.
Cei trei dădură din cap şi schimbară priviri. Încercau să-i cânte în strună.
— O fi, spuse Herring. Când ai fost ultima oară pe Bishops Avenue?
Se jucau cu el? Voiau să-l scoată ţap ispăşitor? Nici nu ştia ce preferă. Nimic nu arăta foarte roz din scaunul de plastic al camerei de anchetă.
— De ce? rosti.

— Răspunde la întrebare.
— Nu comentez.
— Ai fost la adresa asta vreodată, la Bishops Avenue nr. 37?
— Am fost trimis în legătură cu o persoană dispărută.
— Ai vorbit cu fata vreodată înainte de ziua în care a murit?
— Nu comentez.

Herring scoase o fotografie cu Belsey şi Charlotte în Archway. Arăta ca făcută cu un teleobiectiv.
— Făcea o anchetă cu tine, Nick.
— Şi ăsta e un fel de a pune problema, spuse agentul. Ceilalţi doi hohotiră.
— Şi acum biata fată e la spital.
— Te-a anchetat pe tine şi cum naiba ai de-a face cu toate astea. Văd de ce ai fost atât de sfios.
— Un paznic ne-a dat descrierea ta.
— Să te întâlneşti cu o doamnă şi să nu-i spui cum te cheamă, ţâţâi agentul. Ce tupeu.
— Să faci rost de numărul ei şi apoi să-i minţi operatorul telefonic ca să accesezi informaţii confidenţiale.
— Asta înseamnă dragoste, Nick.
— Ia uite aici. Herring făcu vânt pe tăblia biroului unei fotografii scoase la imprimantă: Belsey într-un grup de elevi, cu Milton Granby.
— Şi aici. Belsey ridică ochii la timp ca să vadă pumnul venind. Îi aparţinea roşcovanului. Îl nimeri în plină faţă şi-i întunecă vederea pentru o clipă. Acum în birou se hohotea zgomotos.
— Un cadou de la prieteni, spuse roşcovanul cu faţă de borfaş şi-l lovi încă o dată.
— Du-te-n mă-ta, spuse Belsey.

— O, nu! Mai bine mă pârăşti la Comisia de Disciplină.

Alte râsete. Belsey încercă să gândească. Parcă vedea că n-avea să se termine curând şi nu credea că-l aşteptau lucruri prea distractive.

— A dat o declaraţie împotriva ta, a zis Herring.

— Ultima dată când am văzut-o nu dădea prea multe declaraţii, spuse Belsey. Îşi trecu limba peste buze şi simţi gust de sânge şi flegmă.

— Unde apari tu mor oameni, spuse ofiţerul cel mai mare în grad. Te acuzăm de tentativă de omor, conspiraţie în scop de jaf, conspiraţie în scop de fraudă şi obstrucţionarea procesului de justiţie.

— Ai vrea un avocat anume? zise inspectorul.

— Sau ce-ar fi, mai bine, să ne explici? se înclină Herring spre el.

— N-am nimic de adăugat, spuse Belsey.

— Dar despre astea? zâmbi Herring dispreţuitor, întinzând pe masă alte fotografii cu Charlotte Kelson plecând de acasă şi de la serviciu.

— E drăguţă, spuse roşcovanul. Golane, i-ai tras-o?

— Dobitocule.

Roşcovanul se apropie şi-i trase o palmă peste ureche de începu să-i ţiuie. Aveau deci de gând s-o facă pe durii în continuare. La asta te puteai aştepta în West End Central.

— Te-am întrebat ceva, spuse.

— Dacă ţi-aş trage-o? zise Belsey. Asta era întrebarea?

— Eşti o ruşine.

— Şi tu oi fi o mândrie a poliţiei, rosti Belsey. Oare care dintre ei avea cheia? Roşcovanul avea nişte chei pe un şir. Belsey scoase un ghemotoc de şerveţele din buzunar şi-şi şterse nasul.

— Aţi uitat ceva, spuse. Nu mi-aţi citit drepturile.

Poliţiştii rânjiră. Belsey îşi înfăşură şerveţelele împrejurul încheieturii. Inspectorul se ridică de pe scaun.

— Nu trebuie să spui nimic, dar ar putea să-ţi afecteze apărarea dacă nu menţionezi la anchetă ceva ce ar putea fi în avantajul tău la judecată. Tot ce spui poate fi folosit ca probă. Ai înţeles?

— N-ar trebui să-mi puneţi cătuşele?

— Haide, Nick, zise Herring.

— Puneţi-mi-le.

Agentul se îndreptă către Belsey, întinzând mâna după cătuşele de la brâu. Belsey azvârli pe podea lampa de birou. Se aplecă, ridică becul spart, îşi înfipse o mână în părul agentului şi-i apăsă tare, cu cealaltă, sticla de carnea moale de sub bărbie. Roşcovanul scoase un horcăit. Herring şi inspectorul înlemniră.

— Înapoi sau îi iau gâtul, făcu Belsey.

— Să nu faci vreo prostie, spuse detectivul inspector.

Belsey folosi combinaţia de strânsoare şi presiune a sticlei ca să-l mişte pe agent către uşă. Nu se mai zbătea. Belsey trase un picior în clanţă şi porni pe coridor târându-şi ostaticul după el.

— Deschide în spate, răcni Belsey apropiindu-se de biroul de primiri. De pe cot i se prelingea sânge. Îl ţinu pe poliţist precum un salvamar ce înoată cu un înecat, înaintând spre uşa de la ieşire, apoi ajunse în parcare şi-şi luă mâna din părul acestuia ca să poată desprinde cheile din şirag.

Îi dăduse un brânci, aşa că era cam năucit. Cheile aveau un logo Mazda pe breloc. În parcare era o Mazda MX-5. Belsey intră în maşină, porni motorul şi trecu peste barieră.

Pe Chandos Way se uită în oglinda retrovizoare şi le văzu feţele. Mâna cu care învârtea volanul îi era scăldată în sânge.

Două sute douăzeci de minute.

Cincizeci şi şase

Conduse cu viteză până în Hampstead. Aveau să trimită o notificare cu numele lui, inclusiv apeluri la toate echipajele, dar asta nu însemna că secţiile aveau să ştie până la următoarea adunare generală. Se baza pe blocajele din sistem şi avu dreptate.

Poliţistul Craig Marshall, de la primiri, înclină capul şi-i zâmbi.

— Nick.

— Craig.

— Cum merg lucrurile?

— Ca unse.

Belsey urcă la etajul doi, trecu de Biroul de Sprijin Comunitar şi intră într-o încăpere folosită pentru depozitarea probelor. Îşi trecu numele pe listă. De gardă era Drakeley.

— Totu' bine, barosane?

— Foarte bine, mersi.

Belsey intră, deschise seiful, scoase zece grame de ketamină, un kil de haşiş şi un pistol Sig-Sauer P220. Le îndesă prin buzunarele pardesiului. Nu reuşi să găsească

bani deloc. Într-un dulap separat, în lateral, erau gloanţe pentru Sig. Le lăsă să cadă în buzunare şi ieşi.

— Să-ţi fie de bine, Nick.

— Ne mai vedem.

Se duse în zona de birouri, care era goală. Deci asta avea să fie, cugetă el, un la revedere tăcut. Ridică telefonul de pe biroul lui Rosen şi-l sună pe Duzgun.

— Sunt Alexei Devereux. E gata comanda mea?

— Gata. Ai banii?

Belsey îl apelă pe Emmanuel Gilman şi, după zece apeluri, telefonul intră pe căsuţa vocală.

— Ai baftă, zise Belsey. Am ceva pentru tine. Îmi trebuie şapte sute în bani gheaţă, şi să ştii că e chilipir.

Când să coboare treptele, dădu peste Trapping.

— Nick.

— Rob. Tre' să fug.

— Am un nume pentru atacul de joi, spuse Trapping.

— Bună treabă, Rob.

— Tot ce ţine de afacerea din Halifax e la tine pe birou. Până acum, Patrick Dent a oferit cinci alibiuri. Au sunat şi procurorii…

— Sunt cam pe fugă în momentul ăsta.

Trapping se încruntă.

— Te simţi bine?

— În regulă. Doar că trebuie s-o iau din loc.

— Ai un pic de timp să semnezi formularele?

— Sigur.

Belsey urcă din nou la etaj şi semnă formularele. Îi făcu din ochi lui Trapping şi-l atinse pe braţ. Ce-ar fi vrut să spună? La revedere. Nu te obişnui cu ideea că eşti

poliţist. Stăvileşte-ţi aşteptările. În cele din urmă or să ţi-o tragă.

Kings Cross, la est de City Road, Commercial Road, către Docklands. La un semafor pe roşu îşi încărcă pistolul. Mirosi unsoare de armă şi praf de puşcă, folosită în ultima săptămână. Îl puse la loc în buzunarul hainei şi continuă să-şi croiască drum printre ziguratele de marmură falsă din Canary Wharf.

La interfonul lui Gilman, niciun răspuns. Belsey intră după un alt locatar şi urcă la ultimul etaj. Uşa lui Gilman era deschisă. Belsey scoase arma.

— Emmanuel?

Tăcerea e altfel când ai o armă în mână. Pare mai ţeapănă, mai aspră. Sângele trecuse de uşa camerei de zi şi se prelingea pe hol.

Gilman zăcea cu faţa în sus în cameră, cu AK-ul pe piept. La câţiva centimetri de mâna dreaptă se afla telefonul mobil. Corpul nu înţepenise cu totul încă. Belsey îi scoase şosetele şi le trase pe mâinile lui. Încercă să nu se uite la capul finanţistului. Ridică mobilul şi porni mesageria.

— Ai baftă, îşi auzi propria voce. Şterse mesajul şi puse mobilul la loc.

Aruncă drogurile la toaletă şi luă toţi banii din cutie. Păreau a fi cam o mie de lire. Era pe punctul să se îndrepte spre ieşire, când se întoarse şi luă iar mobilul. Rămăsese un mesaj neascultat. Îi dădu drumul.

— Emmanuel, nu-i a bună, zise un bărbat cu accent american de pe coasta de est. Am făcut nişte cercetări şi n-a mai fost în Londra din anii 1990. Hotelul spune că Devereux a fost pe insulă în ultimele şase luni. Nu investeşte în nimic şi nu-i ştie pe cei de la Hong Kong Gaming

Consortium. Avocaţii lui au venit încoace alaltăieri şi-s gata să se aşeze pe capul oricui spune altceva. E-ntr-un scaun cu rotile, Emmanuel. S-a dedicat protejării mediului. Viaţa marină. Nu ştiu cu cine ai vorbit tu…

Belsey numără banii în lift, la coborâre, şi văzu că are nouă sute şaizeci de lire.

O apucă către estul Londrei, străbătu Hackney şi ajunse în Green Lanes. Bătrânii adunaţi în încăperea din faţă a clubului priveau un TV înălţat într-un colţ: *Lunetistul din Londra stârneşte panică*. Tocmai se dădeau ştirile. Buletinul revenea mereu la o hartă făcută pe computer, cu patru cruci la locul celor patru crime: Starbucks, St Clement's, Cavendish Square, Bishops Avenue.

— Uite aici, spuse Belsey şi-i dădu douăzeci de lire unui bărbat cu şorţ. Hasan este?

I se arătă din cap uşa către camera din spate. Nu se schimbase. Grasul era la masa lui. Paşaportul se afla pe masă, cu permisul de conducere strecurat în interior.

— Mă cam grăbesc, spuse Belsey. Lăsă cele şapte sute de lire pe masă şi trase paşaportul spre el. Era britanic, datat cu câteva luni în urmă, un detaliu drăguţ. Verifică permisul şi poza de la paşaport şi puse holograma în lumină. Erau în regulă. Existau în China fabrici întregi dedicate producţiei de holograme pentru piaţa neagră. I-ar fi plăcut, într-o bună zi, să ajungă prin acele locuri. Era unul dintre cele mai bune falsuri pe care le văzuse.

— Bună treabă, mersi.

Era pe punctul să plece, când Duzgun spuse:

— Stai jos.

— Nu pot să mai rămân.

— Am ceva ce te-ar putea interesa.

— Chiar aşa?

— De lucru.
— Lucru?
— Dacă vrei să lucrezi, spuse Duzgun. Îţi fac rost de slujbă bună, salariu minim.
— Pe moment, nu caut de lucru, spuse Belsey. Mulţumesc.
— Patron bun.
— Nu am nevoie, spuse Belsey. Poate mă întorc altădată.

Lăsă Mazda pe lângă râu, cu pistolul în torpedou, şi se întoarse către Parlament. Westminsterul era extrem de tensionat, obsedat de lunetişti. Văzu şiruri nesfârşite de gardieni ce opreau vehicule şi-i mânau pe turişti. Protestatarii de peste stradă de Camera Comunelor erau împrăştiaţi, corturile întoarse pe dos într-o învălmăşeală de poze cu copii arşi şi drapele palestiniene. Belsey îşi arătă legitimaţia de poliţist ofiţerilor aflaţi la poarta Bisericii St Stephens şi pătrunse în capelă. Poposi o clipă în holul umed, admirându-şi noul paşaport. Singura lui problemă era că arăta prea nou. Îl îndoi, îl apăsă şi-l smotoci un pic. Apoi păşi spre intrare şi-l văzu pe Kovar după porţi.
— Max, strigă Belsey, dorind să obţină maximum de efect. Kovar ridică privirea. Belsey ieşi din Parlament mulţumindu-i poliţistului de gardă. Îl apucă pe Kovar cu ambele mâini.
— Cancelarul poate s-o ţină la nesfârşit, spuse. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Putem să ne plimbăm un pic?
— Sper că nu te-am făcut să-ţi scurtezi întâlnirea.
— Am aranjat totul. Acum nu mai au decât să bea şampania. Alexei i-a fermecat complet. E un om periculos.

Belsey îl purtă pe Kovar prin faţa Parlamentului, către Millbank.

— Deci ai informaţiile despre Proiectul Boadicea?

— Sigur, spuse Belsey vag. Dar am stat să mă gândesc dacă ar fi cinstit faţă de tine, Max. Suma de bani care e la mijloc e deşănţată. Odată ce oamenii află că aşa ceva e lucru sigur, încep să se agite ca nebunii. Îl avem acum şi pe cancelar de partea noastră şi mai punem şi noi jumătate de miliard. Domnul D. spune că un asemenea proiect înseamnă viitorul. Şi ce aş putea să-i spun? N-a mai pierdut bani până acum şi nu-s eu genul să mă apuc să-i zic că o să fie altfel de data asta. Însă un cazinou în Hampstead Heath…

— În Hampstead Heath?

Limuzina era chiar unde ar fi trebuit să fie, aşteptând la intrarea către Victoria Tower Gardens. Ba chiar trimiseseră acelaşi şofer.

— Bună seara, domnule.

— Am ajuns, spuse Belsey. Ai vrea să intri, te rog? O să fie mai simplu.

Îi deschise portiera lui Kovar şi urcară. Erau două seturi de locuri dispuse faţă în faţă, cu o masă lucioasă între locurile din fiecare şir. Se strecurară în despărţitura din spate.

— Urăsc chestiile astea, rosti Belsey. Dar sunt folositoare dacă vrei să lucrezi. Alexei numeşte asta biroul lui portabil. Scoase din haină planurile şi le întinse pe masă: o hartă cu noul aspect al Heathului şi o schiţă a structurii centrale, văzută de sus şi transversal.

— Uite-l. Proiectul Boadicea, spuse, lăsându-l pe Kovar să-şi hrănească privirea. Primarul e disperat după el, City

e disperat după el. Am primit nişte scutiri fiscale care mă fac să roşesc. Oamenii vorbesc acum de Hackney Marshes, de Clapham Common. Stau şi mă gândesc, oare chiar e adevărat? Belsey turnă câte un păhărel de coniac. Kovar privea lacom planurile, fără să-şi poată stăpâni un zâmbet. Dacă ăsta e începutul, atunci e doar la început, spuse Belsey. Începutul începutului. Se uită pe geam. Erau urmăriţi de doi bărbaţi cu salopete pătate de vopsea, ce se opriseră la îngrăditura parcării. Hai să dăm o tură, zise Belsey.

Intrară în trafic şi Belsey se gândi că-l văzuse, parcă, pe unul dintre bărbaţii aceia ridicând ceva către gură. Stai calm, îşi spuse. Când ai potul, termină jocul.

— În Detroit — ai văzut ce-am reuşit acolo? Eu, personal, am făcut jumătate de milion în prima lună după ce-am investit. Cu ce-avem aici sperăm la o cotă de piaţă de şaizeci la sută. Sau, mai degrabă, optzeci. O maşină de bani, îmi vine ameţeala când mă gândesc.

Se apropiară de palatul Buckingham şi opriră la trecerea unui grup de turişti care făceau poze. Şoferul claxonă.

— Spune-mi, zise Belsey, de ce vin oamenii ăştia aici să facă poze?

— N-am înţeles niciodată, mormăi Kovar.

— E din cauză că n-au altceva mai bun de făcut. Au terminat cumpărăturile, spectacolul nu începe decât pe la opt. De ce se duc oamenii s-o vadă pe Mona Lisa când sunt în Paris? Fiindcă habar n-au ce altceva ar putea face. Cum ştie şi domnul D., Londra a ajuns staţiune acum.

— Da.

Belsey aruncă o privire în oglindă.

— De când se ţine după noi Fordul ăla Mondeo? îl întrebă pe şofer.

— Nu ştiu, domnule.

Se ţinea în urmă; un şofer, un pasager în spate. Era însă greu să-ţi dai seama, în traficul din Londra, că eşti filat.

— Fă stânga pe Constitution Hill, îi zise Belsey şoferului. Nu semnaliza.

— Pardon, domnule?

— Virează aici. Nu semnaliza.

— Dar nu se poate face la stânga.

— De aceea şi vreau să faci asta.

Schimbară direcţia brusc pe lângă memorialul reginei Victoria, tăind faţa unei mulţimi de şoferi furioşi, şi continuară spre Constitution Hill.

— Acum mergi mai departe spre Hyde Park Corner. Şi dă-i bătaie.

— E vreo problemă? spuse Kovar smulgându-se de deasupra planurilor.

— Nu, nicio problemă. Cum ţi se pare?

— Cred că-i foarte impresionant, spuse Kovar.

La sensul giratoriu din Hyde Park Corner, Belsey îi spuse şoferului să dea două ture împrejur. Scăpaseră de Mondeo, se părea. Văzu prin parbriz monumentul lui preferat din Londra, dedicat animalelor ucise în război, izolat pe insula sa din mijlocul traficului.

— Am o presimţire bună, spuse Belsey lăsându-se să alunece mai jos pe banchetă. La mine se întâmplă rar aşa ceva. Mai sunt nişte oameni cu care aş vrea să te întâlneşti: băieţii de la IT, parlamentarii. I-am spus lui Devereux cum mă simt. Suntem oameni care se bazează pe instinct.

— Pot acoperi cât acoperea şi Hong Kong Gaming.
— Asta înseamnă şaptezeci de procente.
— Nicio problemă.

Un Ford Fiesta argintiu opri în spatele lor, cu doi bărbaţi care se străduiau să nu se uite la limuzină, dar încercând totodată să nu privească nimic altceva.
— Du-ne înapoi în piaţa Parlamentului, spuse Belsey.
— Şi ce urmează mai departe?
— Păi avem de ajuns la Stansted în două ore. Domnul D. vrea să vii până la Sankt Petersburg în următoarele zile, să punem la punct chestiuni de detaliu. Dar ştiu că nu i-ar plăcea să se ducă acasă cu mâna goală. Am zis că aş putea lua cadoul tău la Stansted.
Bagă, bagă mare. Îl vedea pe Kovar pe gânduri. Vedea cum Fiesta se apropie, în vreme ce înaintau printre lumini către Whitehall. O echipă de supraveghere, era sigur acum. Belsey îşi întipări numărul maşinii în minte.
— E oare aeroportul cel mai potrivit loc? întrebă Kovar.
— Singura schemă care merge. O să fie sigur, ne ocupăm de asta. Trebuie să aduci cadoul la Stansted diseară, la zece fără un sfert, şi de restul mă ocup eu. Nouă patruzeci şi cinci fix, în faţa terminalului principal. O să fiu acolo.
— Pare în regulă.
— E în regulă. O s-o faci.
— OK. Cobor aici.
— Opreşte, îi spuse Belsey şoferului.
Kovar îi dădu mâna şi ieşi. Belsey îl urmări traversând strada înapoi spre Parlament.
— Stai un pic.

Lângă Westminster Abbey erau doi bărbaţi ce comunicau prin staţii. Se uitară după Kovar cum trece drumul şi continuă să meargă spre Millbank, de unde luă un taxi. Atunci cei doi se suiră într-o Toyota Avensis neagră, virară brusc în ac de păr şi se luară după el.

Cincizeci şi şapte

Belsey verifică numărul maşinii. Folosi telefonul din limuzină şi sună la Biroul de Coordonare. Ei se asigurau că operaţiunile poliţiei nu se izbeau cap în cap. Plăcuţa ieşi drept SCD10: unitate sub acoperire.

— De-ai noştri?

— De-ai noştri.

— Cine a dat drumul operaţiunii?

— Are de-a face cu lunetistul. Northwood are impresia că ştie cum să-l prindă, şi asta implică urmărirea ţintei sale.

— De ce?

— Nu ştiu. Toată lumea-i în Vauxhall şi face planuri peste planuri. Sentimentul general e că n-au prea mult timp la dispoziţie.

Belsey lovi de două ori cu pumnul, tare, în banchetă.

— Unde a auzit Northwood despre Max Kovar?

— De la un inspector de la Financiar.

— Philip Ridpath?

— Nu-i ştiu numele. A început să vorbească despre Kovar ieri.

Belsey începu să înjure. Vauxhall însemna Citadel Place, cartierul general al Agenţiei pentru Combaterea Crimei Organizate. Putea ajunge acolo în cinci minute, dar cu ce rezultat în afară de a fi arestat din nou?

— Ce departamente solicită Northwood? se interesă Belsey.

— Suport Operaţional, Intervenţie Rapidă, C019[14], Teritorial. Le-a tăiat zilele libere. Crede că e ultima şansă.

Belsey izbi telefonul în furcă. Chemau toate brigăzile din South East ce deţineau arme şi vehicule. Ridică iar telefonul, sună la biroul lui Ridpath şi dădu peste Midgley.

— E pe picior de plecare, răspunse poliţistul cu o voce tărăgănată.

— Spune-i că sunt Nick Belsey. Trebuie să ştie ceva în legătură cu diseară.

— Serios, a plecat deja.

— Spune-i să înceteze supravegherea lui Max Kovar. Operaţiunea n-o să iasă.

— OK, o să-i transmit. Mulţumesc.

— Unde se duce?

— Poate e ceva secret.

— Se duce la Crimă Organizată.

— Şi dac-ar fi aşa?

— Spune-i să mai aştepte.

— Să mai aştepte?

Belsey lăsă limuzina în parcare la Whitehall, să fie văzută de urmăritori, şi se întoarse pe jos până la Mazda.

---

14 C019 — Central Operations Specialist Firearms Command: departament din cadrul Poliţiei Metropolitane londoneze, care asigură suport armat.

Conduse cele patru cvartale până la New Scotland Yard şi-l prinse pe Ridpath chiar când inspectorul pleca, strângând dosare la piept, îndreptându-se către un taxi.

— Ceva noroc cu camerele de luat vederi? se interesă Belsey.

— Nimic. Am văzut însă un buletin cu numele tău pe el, eşti dat în urmărire.

— Mi s-a înscenat ceva. Toată chestia e un mare rahat. Suntem jucaţi pe degete.

— Nu ştiu care-i situaţia ta, dar eu cred că pot să-l găsesc pe lunetist.

— Toată povestea e o fraudă.

— Nu, aveai dreptate în privinţa Corporation of London. Vând zona Heath. HGC voiau să se combine cu Devereux, dar acum Max Kovar e pregătit să-şi plătească intrarea.

— Nu vinde nimeni Heathul.

Ajunseră la taxi. Ridpath îl ţintui cu privirea.

— De ce-a stat Kovar la telefon toată ziua, aranjând să fie trimise cadouri?

Belsey simţi banii, simţi că inima sa tânjeşte după bani.

— Nu ştiu, zise.

— Sunt pentru Devereux. Kovar crede că-i trimite ceva lui Devereux.

— Kovar e o glumă, spuse Belsey. N-are nimic de-a face cu Alexei Devereux. Devereux e stabilit pe o insulă undeva şi salvează viaţa marină. Al nostru Devereux, cel din Bishops Avenue, a fost un fals. Un escroc care s-a folosit de noi. Toată povestea a fost teatru pur: petiţia, zvonurile despre Milton Granby, companiile franceze ce concurau pentru contract. Mai că a reuşit să scape cu treizeci şi

opt de milioane în cap şi i-a lăsat să se bată între ei, doar că i-a pus cineva cuţitul la gât. Ar fi trebuit să fie escrocheria perfectă, pusă la cale şi terminată în trei săptămâni.

— Nu chiar perfectă.

— Ce vrei să zici?

— Fata.

Ridpath se urcă în taxi. Belsey ocoli maşina şi intră pe cealaltă parte.

— OK, zise Belsey. Nu chiar perfectă.

— Nu porni, îi spuse Ridpath şoferului, el nu vine cu noi.

— Ba da.

Şoferul porni. Merseră pe strada Victoria şi intrară pe Vauxhall Bridge Road.

— Încă există un criminal în libertate, spuse Ridpath cu privirea aţintită drept înainte. Belsey simţi forţa teribilă a omului obişnuit căruia i se oferă ocazia, care simte justiţia în mâinile sale.

— Kovar n-are de-a face cu lunetistul, spuse Belsey.

— Deci cu cine se întâlneşte Kovar? Cui îi transmite cadoul?

— Nu ştiu.

— O să-l atragă pe lunetist. O să ne ducă la el.

— Nu.

— Altă şansă nu avem.

— Şi o să pui mâna pe el în următoarele ore? Indiferent pe unde-ar apărea? E nebunie curată. E ca şi cum ai instiga la o baie de sânge.

— Acum sau niciodată.

— Pentru ce? Nu cred că înţelegi, dar nimic din toate astea nu e real, spuse Belsey.

— Jessica Holden a fost reală, zise Ridpath fără să-şi întoarcă faţa spre Belsey. Acesta încercă să-i vadă expresia. O să-l găsesc pe cel care-a omorât-o, oricine ar fi. Erau la semafoare, aşteptând să traverseze Millbank spre podul Lambeth, cu şirul nesfârşit de vehicule în trafic şi, dincolo de ele, cu clădirile de birouri profilându-se palid pe malurile râului. Ridpath privea în gol. Semafoarele se făcură galbene şi, în lumina lor, Belsey citi în ochii inspectorului o durere adâncă.

— Opreşte taxiul, zise Belsey.

Cincizeci şi opt

Se feri de maşinile ce veneau deplasându-se pe pavaj în zigzag, alergă pe Horseferry Road şi apucă un vraf de cutii goale de carton de lângă un debit de ziare. La următoarea intersecţie văzu o vestă fluorescentă atârnând de un semn ce marca un drum în construcţie şi o luă şi pe aceea. Continuă apoi să alerge spre New Scotland Yard.

Un vehicul de îngrijire peisagistică fusese parcat vizavi de intrarea principală. Aveau să fie suficiente produse inflamabile acolo. Belsey scoase bricheta Zippo şi dădu foc cutiilor de carton. Sparse luneta dubei şi le aruncă înăuntru.

Un moment nu se văzu decât fum, apoi ceva se aprinse vuind. Treizeci de secunde mai târziu maşina era înghiţită de flăcări. Paznicii de la intrarea în New Scotland Yard dădură fuga într-acolo, apoi se întoarseră să dea alarma. Belsey îşi puse vesta.

— Toată lumea afară, răcni intrând la recepţie. Poliţişti şi civili începură să se reverse în afara porţilor. Înaintă printre ei. Evacuaţi clădirea, spuse cu insigna scoasă. Alergă pe scări până la etajul patru, trecu de Fraude Cecuri şi Infracţiuni IT, ajungând la Financiar. Midgley tocmai îşi îmbrăca haina. Belsey trecu mai departe către biroul lui Ridpath şi încercă uşa. Era încuiată.

— Aveţi cheile de la biroul inspectorului? întrebă.

— Da. Aveţi permisiunea să intraţi?

— Da.

— Nu prea cred. Poate că e vreo poză cu dumneata acolo. Dumneata, cu cardul de credit al altcuiva?

Belsey se duse la biroul poliţistului, trase sertarele şi le goli pe duşumea.

— Ce faci? făcu Midgley întinzându-se după telefon, şi atunci Belsey îl lovi cu pumnul în faţă, lăsându-l pe jos, inconştient. Belsey îi luă cheile şi descuie biroul lui Ridpath. Intră şi închise uşa. Imaginile de pe cameră cu el însuşi folosind cardurile lui Devereux se aflau pe birou într-un plic alb, pe care se vedea imprimat „Consiliul Camden". Belsey băgă pozele în buzunar şi cercetă biroul. În sertarul cel mai de sus dădu peste un vraf de fotocopii uzate: Doar pentru Biroul de Informaţii Infracţiuni Speciale: Pierce Buckingham. Conţinea rapoarte informative complete despre Buckingham pe ultimii şapte ani, prinse de un text scos la imprimantă de pe site-ul *Moscow Bussiness Gazette*: „Din fericire, Devereux şi-a stabilit baze la Paris, Londra şi New York şi ar fi probabil bine-venit în oricare dintre ele..."

În vârful teancului era un e-mail imprimat de la Chris Starr: „Vă apreciez grija. Din păcate, din motive operaţionale, nu pot divulga informaţii privind echipamentele folosite de PS Security pe parcursul operaţiunilor sale...". Era prins de fragmente de text de pe site-uri de spionaj, pagini rupte din cataloage despre camere ascunse, minicamere, camere în brichete, bijuterii şi recipiente false de băuturi.

Belsey sună PS Security de pe telefonul lui Ridpath. Starr părea încordat.

— Nick?
— Când anume a dispărut Graham Dougsdale?
— Sâmbătă, în jur de trei după-amiaza.
— Are cam un metru şaptezeci, lat în spate, păr rărit.
— Exact.
— E la morga din Kings Cross, identificat drept Alexei Devereux. E acolo de câteva zile, Chris. Îmi pare rău.

Belsey lăsă receptorul din mână. Alarma de incendiu încă se auzea. În uşa lui Ridpath se auzi o izbitură. Se uită la Rolexul său fals. Nouăzeci de minute ca să ajungă la aeroport. Totul ieşea de minune, doar că îl freca la icre o echipă de supraveghere. Apoi se mai uită o dată la ceas.

Foarte ţipător. Măcar ştii ce fac chestiile alea?

Văzu silueta surprinsă de camere deplasându-se prin casă, umblând prin studio, apoi văzu aceeaşi siluetă privindu-l de sus, atingând pătura. M-a ademenit acolo, cugetă Belsey. Încerca să ia ceasul înapoi.

Belsey se uită îndelung la ceas, la limbile false de Rolex, la steluţe şi butoane. Şi-l scoase, apoi îl desfăcu.

Lentila se găsea, cât o gămălie, în litera „o" din cuvântul „Rolex". Cu un buton se făceau poze şi cu altul se putea filma. Un al treilea, dacă-l desfăceai, scotea la iveală un port USB.

Nu era ceasul lui Devereux. Era al celor de la PS Security.

Belsey se năpusti afară, sărind peste Midgley, ţâşni pe scări şi năvăli afară pe la intrarea din spate.

Căută un internet cafe. Primul loc cu acces la un computer pe care-l găsi se dovedi a fi în fundul unei dughene de mărunţişuri ce făcea reclamă la reparaţii de laptopuri şi transferuri de bani, şi care avea în dotare şase monitoare şi un copiator. Funcţiona. Proprietarul avea o

cutie cu cabluri şi adaptoare, iar al doilea pe care-l încercară conectă ceasul cu memoria computerului. În încăpere mai erau doi oameni care comunicau video la distanţă şi o gaşcă de puşti de şcoală, care ascultau sonerii de telefon. Ceasul îi făcu să se îmbulzească.

— Cât costă ăsta? întrebară copiii, adunaţi în jurul lui Belsey.

— Poate filma?

Încetară să zâmbească atunci când pe monitor apărură imaginile.

Era, fără îndoială, o filmare din timpul unei urmăriri, făcută în grabă din diferite unghiuri, niciunul foarte apropiat. Imaginile arătau un bărbat de vârstă mijlocie şi o fată de optsprezece ani îmbrăţişaţi, umbriţi de maşini parcate, spionaţi prin geamul unui restaurant, părăsind localul şi sărutându-se.

Imaginile, datate, erau de duminica trecută. Cuplul fusese urmărit până la casa din Bishops Avenue şi fotografiat din nou la ieşire după încă o oră, apoi Dougsdale pătrunsese înăuntru. Erau fotografii cu camera de zi, cu dormitorul şi, în cele din urmă, cu cabinetul. Apoi nu mai era nicio fotografie.

Belsey derulă înapoi până la sărut. Cuplul stătea în faţa SUV-ului închiriat şi a ferestrelor din faţă de la Villa Bianca. Ridpath îi ţinea fetei paltonul şi faţa ei era înălţată, ochii închişi, amândoi cu ochii închişi, arătând de parcă ar fi ştiut că avea să fie ultima oară.

Belsey îşi făcu o copie. Apoi intră pe zborul lui şi se înregistră online. Alese un loc la fereastră, îşi imprimă permisul de îmbarcare, apoi îşi sfâşie căptuşeala hainei şi lăsă ceasul să alunece înăuntru.

Cincizeci şi nouă

Citadel Place îşi căpătase numele[15] nu fără motiv, fiindcă era o clădire urâtă de beton din anii 1980 dintr-o zonă industrială de pe malul râului, toată numai porţi negre şi puncte de control cu grilaje. Belsey se apropie cu grijă. Maşinile vâjâiau intrând şi ieşind, pe lângă depozite dărăpănate şi sârmă ghimpată ruginită. Astăzi erau parcate şi în stradă: cu şi fără însemnele poliţiei, toate sub ochii a patru paznici şi a cincisprezece camere de luat vederi. Belsey recunoscu BMW-ul argintiu al lui Northwood.

Probabil că încercau să înjghebe vreun plan, stând la vreo masă în Centrul Operativ. Le trebuiau oameni care să acţioneze în următoarele treizeci de minute. Sub nicio formă n-ar fi reuşit să intre neobservat. Dacă cineva umbla cu poza lui, gata să-l înhaţe, atunci erau cei de la Infracţiuni Agravate. Probabil că-i luaseră urma la Yard şi acum măturau întreaga zonă dimprejur.

Se duse la pub.

The Rose ocupa un ungher în partea dinspre stradă ce da spre râu. Belsey intră. În spatele barului erau un

[15] *Citadel* înseamnă „fortăreaţă" în engleză.

bărbat ce aranja pahare şi un client: un băiat de zece ani, tuns periuţă, băgând în cutia jocului mecanic banii altcuiva. Când pe un pod din apropiere trecu un tren, întreg localul se zgudui.

— 'ziua, spuse Belsey. Descoperi un telefon lângă toalete şi verifică dacă funcţionează. Scaunele din fund se aflau lângă un geam care dădea spre intrarea spaţiului industrial. De acolo se putea totodată vedea şi orice persoană care intra în bar, fără a fi vizibil tu însuţi pe loc. În colţ era o uşă ce dădea spre terasă, formată din două containere de gunoi, un parasolar şi câteva butoiaşe goale. Belsey ieşi. Terasa era un pic mai înaltă decât el. Se ridică pe butoiaşe. De cealaltă parte văzu un şir de spaţii de depozitare sub arcada căii ferate, care înaintau către zona rezidenţială Lambeth. Era o cale de scăpare.

Îşi cumpără un pahar de Guinness şi sorbi. Apoi dădu un telefon.

— ACCO[16], răspunse un bărbat.

— Sunteţi Agenţia pentru Combaterea Crimei Organizate?

— Da.

— Aveţi oameni adunaţi la o întrunire în acest moment, cred. Trebuie să vorbesc cu unul dintre ei foarte urgent. Numele lui e inspector Ridpath, de la Investigaţii Financiare. Îmi puteţi face legătura cu sala de şedinţe?

— Cine să spun că îl caută?

— Cineva cu care vrea să vorbească neapărat.

Vocea dispăru o clipă, apoi reveni.

— Sunt în şedinţă. Nu primeşte telefoane.

Belsey stătu puţin pe gânduri.

---

16 În engl. SOCA — Serious Organised Crime Agency.

— Spune-i inspectorului că e tigrul lui de zăpadă.
— Tigrul cum?
— Spune-i, o să înţeleagă.

Apelul se întrerupse. Crezu că i se închisese, dar la telefon se auzi Ridpath. I se făcuse legătura.
— Da?
Vocea îi era absolut netulburată.
— Ieşi din clădire, zise Belsey, apoi închise. Belsey scoase fotografia cu sărutul şi o privi cu admiraţie. O poză bună. Dougsdale trebuie să fi stat la o cafenea din partea opusă. Jucându-se cu ceasul. Barmanul dispăru în spate, iar Belsey îl chemă la el pe băiatul de la aparat.
— O să iasă un bărbat din parcul industrial de peste drum. Dă-i asta, spuse întinzându-i foaia scoasă la imprimantă. Spune-i că prietenul lui îl aşteaptă aici. Belsey flutură o bancnotă de douăzeci, apoi scoase una de zece. Uite, îţi dau banii ăştia înainte, restul după.
Băiatul luă banii şi se uită la ei, apoi la Belsey.
— Care-i poanta?
— N-ai să mai faci tu bani aşa uşor niciodată. Da sau nu?
Băiatul luă poza, bancnota de zece şi ieşi. Belsey urmări pe fereastră scena. Ridpath ieşi din comandamentul celor de la Crimă Organizată. Rămase pe stradă, singur, rotindu-şi privirea între capătul înfundat al străzii şi râu. Îl văzu apoi pe copil şi foaia din mâna acestuia. Băiatul îi dădu poza, arătă cu degetul în spate, spre bar. Ridpath se uită înspre pub, apoi privi fotografia.
Belsey se depărtă de fereastră. Tânărul pasionat de jocuri reveni şi Belsey îi dădu restul de bani.
— Du-te să-i cheltui în altă parte.

Băiatul plecă rapid. Un moment mai târziu intră Ridpath. Se uită prin jur, îl văzu pe Belsey şi se îndreptă spre el. Rămaseră un moment aşa, privindu-se doar.

— Tare simpatic eşti, ticălos dat naibii, zise Belsey într-un târziu, cu un ton în care se ghicea un soi de respect adânc.

— Ce vrei?

— Să-i opreşti.

— Nu pot.

— Northwood poate. Zi că vrei să pui stop deocamdată. Zi că-i de rahat ceva, că nu-i cum trebuie.

— Vreau să se facă dreptate.

— Vrei dreptate? A murit din cauza ta, tâmpitule.

Ridpath se aruncă asupra lui Belsey. Nu era prea bun luptător. Sfârşi prin a-i pune o mână pe faţă, în vreme ce cu cealaltă îl apucă de guler. Belsey era pregătit să suporte.

— N-am omorât-o eu, spuse inspectorul cu voce slabă. Doar ştii. Ştii cine a făcut-o.

— Dă-mi drumul, zise Belsey. Opreşte urmărirea lui Kovar. Lasă-l să ajungă unde are treabă, apoi fă ce vrei. Mai e o alternativă la asta şi nu-i deloc drăguţă.

Ridpath îi dădu drumul.

— Când te vezi cu el?

— Într-o oră.

— N-o s-o faci.

— Ba da.

— Dă-mi aparatul.

— Opreşte operaţiunea. Spune că s-a mutat pe mâine dimineaţă.

— O să ajung de tot râsul.

— La fel şi de la pozele pe care le am.

Ridpath dădu înapoi şi Belsey îl urmări cum pleacă. Se duse la geam şi-l văzu pe inspector cum trece drumul spre sediul Agenţiei şi se opreşte la intrare. Ridpath rămase acolo treizeci de secunde, cu capul plecat, apoi îşi arătă legitimaţia paznicului şi intră.

Cincizeci şi opt de minute.

Şaizeci

Belsey forţă încuietoarea BMW-ului lui Northwood, rupse lăcaşul cheii de contact şi porni maşina conectând firele. Pe scaunul din stânga se afla un girofar albastru de poliţie, detaşabil, iar pe bord, un buton pentru pornirea sirenei, lângă un radio ce prindea frecvenţele poliţiei. Belsey coborî geamul şi fixă girofarul pe acoperiş. Apoi porni sirena.

Totul era în regulă.

Ajunse, cu 180 de kilometri la oră, în patru minute în Central London şi trecu, în şapte, de Golders Green. Peisajul plat al suburbiei se estompă: orizontul subţire, cenuşiu, casele cu ferestre bătute în scânduri care mărgineau drumul de ieşire din oraş erau toate supte de gaura neagră a trecutului.

Belsey dădu drumul la radio şi ridică receptorul. Anunţă că se văzuse pe el însuşi îndreptându-se în direcţie opusă, pe M20, în direcţia Folkestone.

— Recepţionat, îi răspunse operatorul.

Mări viteza până la 190 de kilometri. Îi aducea aminte de cursele nocturne de altădată. Chesthunt, Broxbourne, rezervoarele dinspre est. Era minunat: pace absolută. Apoi apăru poliţia.

Mai întâi îi atrase atenţia un Land Rover al Poliţiei Rutiere. Credeau că urmăreşte pe cineva şi voiau să ajute. Belsey îi văzu în oglinda retrovizoare făcându-şi de lucru pe la staţii. Încercau să ia legătura cu el.

Belsey ridică transmiţătorul:

— Totul e în regulă. Retrăgeţi-vă. E o operaţiune a Poliţiei Metropolitane. Vă rog să vă retrageţi.

Putea depăşi un Land Rover. Belsey acceleră. Ce mai zvâc. Se bucură de asta vreo douăzeci de secunde, apoi se uită în oglindă şi văzu două vehicule roşii de urmărire purtând emblema cu săbii a Poliţiei Essex pe parbriz. Foarte bine, gândi, au ieşit la bătaie şi băieţii din Essex. Alergătorii din faţă ajunseră în dreptul lui şi-l cercetară de sus până jos. Doi tipi puşi pe fapte mari. Se întoarseră unul spre celălalt şi ştiu ce-şi spun. Când poliţistul de pe locul din stânga ridică un transmiţător la gură, Belsey ştiu că solicită o verificare a numărului său de înmatriculare. Curând aveau să ceară blocarea drumului.

Belsey mări viteza până la 210 de kilometri pe oră. Partea aceea din M11 era bine ştiută de şoferi. Totuşi, majoritatea maşinilor veneau spre Londra. Unitatea de intervenţie încercă să-l scoată de pe drum. Belsey simţi forţa izbiturii laterale. Însă BMW-ul lui Northwood era mai puternic. Izbi la rândul lui şi poliţiştii pierdură pentru o clipă controlul, permiţându-i să se strecoare printre ei.

Se apropiau acum de marginea districtului Cambridgeshire. Vitezometrul arăta 300 de kilometri la oră. La viteza asta, realitatea nu poate ţine pasul. Se simţea calm. Nu mai şofase în felul ăsta de când era poliţist în uniformă. În întunecime, câmpurile din Essex deveneau câmpurile din Cambridgeshire, plate, gri, separate de stâlpi şi hăţişuri. Poliţia din Cambridgeshire avea să furnizeze

întăririle pentru blocaj. Aveau, de asemenea, şi propriul lor suport aerian. Trebuia să facă ceva până ridicau elicopterul în aer.

Trecu de nodul rutier şapte. Dacă aranjau blocajul, n-avea să fie înainte de nodul nouă. Vedea avioanele coborând spre nord, luminile pistelor sub acoperământul norilor. Belsey îşi potrivi centura de siguranţă şi trecu brusc pe banda de avarie. Maşina din spatele lui se tamponă de bară — cu o zguduire —, iar panoul luminos poziţionat deasupra şoselei pâlpâi pe toate cele şase benzi: *Opreşte acum. Blocaj în faţă*. BMW-ul lui Northwood era blindat. Putea rezista la ceva tăvăleală. Era posibil să fie nevoie.

Belsey îşi mută paşaportul din buzunarul de la piept în cel de la pantaloni. Scăzu viteza la o sută cincizeci, apoi la o sută douăzeci. Văzu o reţea de lumini albastre pâlpâind sus. Când mai avea două sute de metri, învârti puternic volanul. Maşina scrâşni pe banda de avarie şi ieşi de pe autostradă. Pierdu pământul de sub roţi, dar reveni cu un bufnet. Apoi se trezi cu susul în jos şi crezu că o terminase cu viaţa. Jalnic, îşi zise. Eşti conştient încă, gândi. Deasupra se auziră claxoane ţipând, apoi se domoliră în depărtare. Părea să fie viu încă, întreg, nevătămat.

Găsi mânerul portierei, sări afară şi-o luă la fugă. Se cercetă în timp ce alerga: nu-şi rupsese nimic. Vedea. Se năpusti printr-o mirişte, trecu un gard electric, depăşi nişte utilaje de fermă şi un hambar. Aerul mirosea a pământ reavăn şi a animale. Acum auzea şi elicopterul. Nu-l văzuse ieşind, totuşi, ceea ce însemna că era prea puţin probabil să-l aibă în raza vizuală. Mergi calm, gândi el; nu se putea să fie singura persoană de jos care se plimba, deşi,

în noaptea aceea de duminică, prin peisajul rural, aşa păreau să stea lucrurile.

O apucă pe un drum neasfaltat şi înaintă prin şanţ, urmând indicatoarele spre Bishops Stortford. Pe lângă el trecu un convoi de camionete olandeze. Nu mai văzu decât câmpurile vălurindu-se sub lumina lunii. Am reuşit să ies din Londra, gândi Belsey.

Apoi, câteva căbănuţe răsfirate se transformară într-o aglomeraţie de clădiri albicioase, noi. Bishops Stortford dădea stingerea: mese întoarse cu picioarele în sus prin taverne şi cafenele, un grup de tineri la monumentul eroilor de război, un om plimbându-şi câinele. Sirenele nu se mai auzeau. Chiar şi elicopterul se auzea vag. Să păşeşti prin oraş era ca şi cum ai fi intrat în altă lume. Şi ştia, acum, că putea reuşi. Simţea mirosul fripturii de duminică, iz de asfalt proaspăt, de cidru alb.

Aeroportul apărea ca o cutie de lumină la orizont. Belsey se gândi la forţele de pază de la porţi: cine intra în aeroportul Stansted fără niciun bagaj şi cu un paşaport nou-nouţ? Cunoştea măsurile antiteroriste. Era acum în capătul satului, aproape pe ultima bucăţică de drum. Un tren slobozi o notă lungă ca un vaiet, încetinind la trecerea prin gara din Bishops Stortford. Expresul de Stansted. Belsey se împletici printr-o grădină şi dădu într-un câmp, pe a cărui pantă nămoloasă ajunse la linii.

Trenul trecea huruind şi aruncând scântei ce luminau cuplajele vagoanelor din spate. Belsey îşi făcu loc spre şine. Ceva îl apucă de picior şi-i sfâşie cracul pantalonilor. Blestemă simţind cum ţâşneşte sângele, dar înaintă. Îşi croi drum printre tufele de mure şi uscături, urcă pe pietrişul de la liniile ferate şi simţi forţa trenului. Trei vagoane încă nu trecuseră. Aşteptă, apoi puse piciorul pe

un tampon de la un capăt şi găsi un mâner. Şi brusc se ridică de la pământ, deplasându-se. Trenul intră într-un tunel. Belsey îşi lipi faţa de metal. Zgomotul era asurzitor. Însă, după încă un minut, se domoli iarăşi. Carapacea de beton a aeroportului se ivi, cu familii ce aşteptau sub neoane, cu valizele la picioare. Belsey păşi pe platformă şi merse spre scările rulante, îndepărtându-şi cu mâinile praful de pe haine.

Bun venit în London Stansted. Totul era plin de pace. Labirintul, pe un etaj, de prăvălii şi chioşcuri cu mâncare se întindea până la ghereta de control a paşapoartelor. Unii călători se lăţeau deja pe banchete. Doi membri ai pazei aeroportului scoteau bani dintr-un bancomat, cu pistoalele automate Heckler & Koch atârnându-le pe umăr. Belsey cercetă panoul cu plecările.

10:30 Salonic YK954 Ultimul Apel.

Avea cam şase minute să se îmbarce, patru înainte ca poliţia locală să apară. Începu să alerge spre terminal. Indicatoarele arătau *Fără oprire*, însă maşinile opreau, familiile se îmbrăţişau şi aruncau valize în portbagaje, asta până ce poliţia aeroportului venea să le spună să se deplaseze. Şi Kovar pe unde era? Belsey se uită în lungul drumului şi ascultă sirenele. Şi îl văzu pe Kovar înaintând spre el, iar inima i se făcu uşoară ca un fulg.

— Max, rosti Belsey.

Şaizeci şi unu

Kovar rânji, cu mâna întinsă. Lumina i se reflecta în dinţi. Două gărzi de corp de-ale lui se aflau lângă maşinile lor, certându-se cu poliţiştii în veste galbene.

— Jack, rosti Kovar.

În spatele gărzilor de corp se aflau două remorci lungi, ataşate fiecare la spatele câte unui jeep. Blocau drumul. Poliţiştii nu erau prea mulţumiţi. Belsey înaintă şi el spre Kovar cu mâna întinsă, uitându-se pe lângă el la remorci şi la cei doi paznici ai acestora. Nu era o maşină cu bani.

— Aici sunt, spuse Kovar. Şi, atunci, mâna pe care Belsey era cât pe ce să o strângă se retrase şi el se trezi că păşeşte printr-o pulbere de sânge.

Belsey văzu cum Kovar face o piruetă, înainte să audă zgomotul împuşcăturii. Apoi analiză sunetul: nu era o carabină a poliţiei sau a pazei de pe aeroport. Era sunetul sec al unei puşti cu lunetă.

Gărzile lui Kovar şovăiră o secundă, apoi dădură fuga să-l acopere, mutându-l înapoi în maşina de teren. O a doua împuşcătură perforă remorca, aceasta cutremurându-se deodată, în vreme ce un sunet umplea aerul. Era

un sunet groaznic, animalic, terifinat. Unul dintre paznici îndreptă arma spre Belsey, însă un al treilea glonţ ateriză între ei de pe acoperişul terminalului şi omul se răsuci precipitat în acea direcţie.

— Unde-s banii? întrebă Belsey.

Primul jeep demară cu zgomot şi încercă să se depărteze, însă un glonţ pătrunse în el dintr-o parte. Sirenele vuiră, iar poliţia de pe autostradă şi paza aeroportului începură să înconjoare locul, unul dintre vehicule grăbindu-se să taie calea convoiului lui Kovar. Maşina de teren îşi schimbă brusc direcţia şi remorca se izbi de paza aeroportului. Prelata remorcii se desfăcu şi dinăuntru începură să se reverse caii. Începură să galopeze pe asfalt în toate direcţiile, cinci la număr, mânji şi armăsari tineri, ridicându-se în două picioare şi gonind fără ţintă. O a doua maşină de poliţie viră ca să-i evite, apoi o a treia se izbi în a doua.

Belsey se ghemui după panourile antiterorism din beton. Din a doua remorcă se auzeau alte nechezături. Belsey văzu cum remorca se zdruncină din cauza panicii dinăuntru. La bufnetul încă unui foc de armă, cei cinci cai de acolo izbiră uşile în lături şi săriră afară, unii târând funii după ei. Goniră pe pistă către garduri, apoi se întoarseră înspre paza aeroportului. Sunetul de copite pe asfalt umplea aerul. Licărirea inertă a neoanelor sclipea albastră pe pielea lor neagră.

Lunetistul trase din nou. Doi cai intrară galopând în terminal. Apoi, un al treilea şi un al patrulea. Belsey văzu cum cineva coboară pe la exteriorul clădirii şi intră calm, punându-şi o jachetă galbenă de cărător de bagaje, în vreme ce pompierii intrau cu brutalitate în scenă — trei autospeciale care blocară intrarea în terminal, însă nu

destul cât să împiedice caii să treacă. Belsey se deplasă şi el, ferit de cai, printre maşinile de pompieri, şi pătrunse în clădire.

Aerul era umplut de ţipete asurzitoare şi de un iz pătrunzător de parfum şi alcool. Împuşcăturile nu trecuseră neobservate; se auzea o sirenă de urgenţă. Sticle de vodcă de la duty-free şi loţiuni după ras zăceau făcute zob pe jos, abandonate de pasagerii care fugiseră la adăpost. În uşile rotative se blocase un cal, iar altul, ce ajunsese la standul Krispy Kreme, răsturna mesele şi scaunele. Familiile dăduseră fuga în magazinele O'Neill şi Burger King, încercând să baricadeze toate uşile pe care le putuseră găsi. Oamenii se scurseseră pe laterale şi centrul era gol, un tărâm al nimănui, în care caii se învârteau înnebuniţi.

Belsey zări un bărbat îmbrăcat în cărător de bagaje, ce se sălta pe acoperişul de la Burger King, şi o porni după el. Tocmai îşi planifica următoarea mişcare, când pe la ureche îi şuieră un glonţ venit de afară. Se răsuci şi-şi dădu seama că poliţia aeroportului trăgea în el. Încercă să scoată insigna, apoi se răzgândi şi alergă să se adăpostească după un automat de check-in.

Tot locul puţea a cal. Urinaseră pe jos în terminal şi lăsaseră movile de bălegar. Un glonţ veni dinspre terminal, de la înălţime, având ca ţintă intrarea principală, unde forţele de securitate ocupau poziţii. Crede că în el trag, gândi Belsey. Văzu prin geam cum poliţia din Cambridgeshire se adună, iar după ei Poliţia Metropolitană, camionete pentru revolte urbane şi automobile, bărbaţi şi femei de la Combaterea Crimei Organizate punând frâne bruşte, împrăştiindu-şi vehiculele cu sau fără însemne pe toată suprafaţa de dinaintea aeroportului.

Încă o împuşcătură, care făcu un cal să sară peste pupitrul de îmbarcări şi pe altul să spargă cu copitele ferestrele unui magazinaş de suveniruri. Un al treilea dădu buzna peste pupitrul companiei Ryanair, alunecă în parfum şi ţăcăni nebuneşte din copite preţ de o clipă. Apoi căzu pe o parte, alunecând peste un vraf de scaune de plastic. Unul dintre cai fusese lovit. Stropea împrejur cu sânge, căutând o cale de scăpare. Nechezăturile calului erau nepământene, ochii săi negri se holbau îngroziţi. Un alt cal sări peste punctul de control al paşapoartelor şi intră în sala de plecări, îşi prinse piciorul într-un cărucior de bagaje şi începu să-l târască în viteză după el, zvâcnind din cap. Undeva, cineva încă făcea anunţuri: *Ultimul apel… Rugăm pasagerii pentru zborul YK954 în direcţia Salonic să se îndrepte spre poarta numărul şapte…*

Belsey căută o cale de a se sui pe acoperiş. Luă o masă de la o cafenea şi o folosi ca să se suie în vârful unei dughene cu cravate. Se înălţă încetişor, însă lunetistul nu rămăsese pe loc, ci sărise de pe acoperiş pe o casă de schimb valutar, unde era la adăpost după unul dintre pilonii acoperişului.

Belsey scoase Sig-ul şi trase piedica.

Vedea, sub el, întreaga scenă: paza aeroportului ocupând poziţii peste tot şi, dincolo de ei, alergând, poliţişti în uniformă. Sosiseră cei de la Metropolitană, precum şi cei de la Crimă Organizată. Northwood. Comandantul părea pierdut. Niciunul dintre ei nu-l vedea pe trăgător.

Belsey observă cum lunetistul, de pe acoperişul casei de schimb, se postă sub o gură de aerisire şi mai băgă un cartuş pe ţeava puştii. Era concentrat asupra a ce se petrecea jos. După ce încărcă arma, o trase la spate ca să

poată sări de pe casa de schimb pe birourile de îmbarcări, apoi se asigură iar, ţinti şi mai slobozi un glonţ.

Belsey numără: trei împuşcături, acum patru. Un răpăit de focuri dinspre poliţie şi paza aeroportului veni ca răspuns, spărgând o porţiune din acoperişul de sticlă. Lunetistul îndepărtă sticla din jurul său. Nu se grăbea: ţintea şi trăgea, protejat de structura însăşi a clădirii. Reculul celei de-a cincea împuşcături aproape că-l dărâmă de pe adăpostul lui. Belsey aşteptă. Al şaselea glonţ lovi un gardian în braţ. Acum urma reîncărcarea. Trase percutorul, scoase cartuşele goale şi băgă mâna în jachetă după muniţie nouă. Belsey sări şi se apropie.

— Milan, spuse. Lunetistul se uită peste umăr, cu mâinile încă încercând să bage cartuşele. Părea speriat, de parcă nu şi-ar mai fi auzit de mult numele şi trebuia să se gândească ce însemna. Era mai tânăr decât se aşteptase Belsey. Probabil subestimase distanţa dintre ei. Belsey îl lovi cu piciorul în plină faţă şi-l privi cum se prăbuşeşte.

Şaizeci şi doi

Era încă viu când ajunse şi Belsey la parter, lăţit în mijlocul unui cerc de poliţişti, cu puşca la câţiva metri distanţă. Belsey avusese timp destul să vadă că bărbatul mişca. Un grup de poliţişti se întoarse spre Belsey.

— Sunt bine, spuse Belsey.

Apoi cineva îl dădu cu un spray paralizant şi căzu la pământ. Împrejurul încheieturilor simţi strângerea cătuşelor.

— Hei…

Fu împins într-o cameră securizată, cu şuvoaie de lacrimi în ochi.

— Scoateţi-mi cătuşele, spuse.

Nimeni n-o făcu.

— Daţi-mi cu nişte apă pe faţă, nenorociţilor.

Cineva aruncă apă peste el. Reuşi, în cele din urmă, să respire. La puţin timp reuşi să şi vadă. Se aflau într-un birou de custodie a emigranţilor, cu hărţi ale Africii, Indiei, Pakistanului şi Asiei Centrale pe pereţi. Împrejurul său se adunase un grup select: Northwood, şeful Intervenţiilor Armate, administratorul aeroportului. În al doilea rând, îi văzu pe superintendentul-şef Barry Marsh,

capul Agenţiei pentru Combaterea Crimei Organizate, şi pe comandantul Ashfield de la Antiterorism. Închiseră uşile.

— Pe el îl ştiu, spuse Northwood.

— Domnule, zise Belsey.

— Vorbeşte.

Belsey stătu o clipă să-şi adune gândurile. Avea un public cu sufletul la gură. Şi ditamai povestea de spus.

— Omul pe care l-aţi prins e cunoscut sub numele de Le Chasseur. E croat, probabil născut Milan Balic, deşi, de câţiva ani, nu mai vezi asta pe paşaportul lui. Cei de la Infracţiuni Internaţionale îl cunosc. E cunoscut şi la Paris, Genova şi Roma. Mai recent, Balic a fost cel care a comis asasinatul Jessicăi Holden şi pe cel al lui Pierce Buckingham. A fost angajat de un grup numit Hong Kong Game Consortium după ce au fost jecmăniţi într-o escrocherie, în urma căreia au ajuns să dea treizeci şi opt de milioane de lire cuiva care nu era Alexei Devereux.

Belsey îi lăsă să digere asta. În cele din urmă, superintendentul-şef Mars vorbi:

— În ce fel a fost implicată Jessica Holden?

— Jessica l-a cunoscut pe escroc printr-o agenţie de escorte. S-au îndrăgostit şi ea l-a ajutat. Banii aveau de-a face cu Proiectul Boadicea. Ar fi trebuit să fie un cazinou şi un hipodrom pe Heath. Escrocul a realizat impecabil scena. A făcut donaţiile necesare, a stârnit false reacţii de protest, a închiriat o reşedinţă pe Bishops Avenue; tot ce te-ai aştepta să facă un oligarh proaspăt venit în oraş. S-a folosit de Pierce Buckingham ca să-i atragă pe investitori, fiindcă cu asta se ocupa Buckingham. A avut loc o întâlnire la Guildhall, sâmbăta trecută, iar banii au fost transferaţi la câteva ore după aceea. Apoi au dispărut. Deloc

surprinzător, deoarece adevăratul Devereux e undeva pe o insulă şi n-are nici cea mai vagă idee despre toată afacerea. Căutaţi în birourile de la Logan-Vesser Construction dacă vreţi să vă faceţi o idee mai bună despre visul pe care-l vindea. Poliţia e deja acolo, fiindcă suspectul pe care-l deţineţi a încercat să mă împuşte pe mine şi pe jurnalista Charlotte Kelson acum câteva ore, când am trecut pe acolo într-o vizită.

— Duminică, cel care se pretindea a fi Devereux a ucis un agent al PS Security pe nume Graham Dougsdale. A fost găsit în Bishops Avenue. Dougsdale îl luase prin surprindere. Şi aici au început problemele.

Belsey îşi luă un moment ca să savureze situaţia. Cătuşele îi săpau urme în carne, însă audienţa îi sorbea cuvintele de pe buze.

— Escrocul a făcut două greşeli, continuă Belsey. Şi-a pătat mâinile cu sânge şi s-a îndrăgostit. Amândouă l-au încetinit. A eşuat să dispară atunci când era cazul. A pierdut momentul potrivit ca să moară. Faptul că a pus-o pe Jessica să identifice cadavrul ca fiind al lui Devereux sugerează că voia să-şi asigure o zi ca să plece. Când s-a văzut cu un cadavru pe mână, s-a gândit că l-ar putea folosi ca să le abată atenţia victimelor sale. Consorţiul însă îşi pornise deja răzbunarea.

— Cine e? întrebă comandantul Ashfield.

Belsey îşi roti privirea peste feţele îmbujorate ale ofiţerilor superiori, apoi peste hărţile laminate de pe pereţi.

— Nu ştiu, spuse şi clătină din cap gânditor. Se auziră multe oftaturi şi câteva înjurături.

— Vreo idee cum l-am putea găsi? întrebă Ashfield.

— Unde v-aţi duce ca să dispăreţi pentru totdeauna?

Tăcere. La asta, se părea, nu se gândiseră.

— Daţi-i lui Johnny Cassidy statut de informator protejat, spuse Belsey. Spuneţi-i judecătorului că a fost de foarte mare ajutor.

— John Cassidy?

— Da. Şi aruncaţi o privire asupra agenţiei de escorte Sweetheart Companionship. Se folosesc de fete minore. Şi cred că singurul motiv pentru care n-au fost închişi e cel că băieţii de la West End Central au un acord lucrativ cu ei şi iau parte la orgii, uneori filmate, inclusiv cu animale şi droguri.

— West End Central?

— Verificaţi-le calculatoarele. Pot să iau un pic de aer?

Îi scoaseră cătuşele şi se ridică frecându-şi încheieturile. Comandanţii transmiteau deja ordine, trimiteau instrucţiuni prin staţie, sunau la sediul central. Avea să fie o noapte plină. Belsey ieşi dintre ei şi pătrunse pe terminal. Isuse, cugetă urmărind scena. Apoi, lângă el apăru Northwood, posac şi aproape vulnerabil.

— Ce-o să spui?

— Cui?

— Presei.

— N-o să spun nimic.

— Or să fie o groază de întrebări.

— M-am gândit ca, dat fiind numărul întrebărilor, să vă las pe dumneavoastră să vă ocupaţi, făcu din ochi Belsey. Cum vă sună?

— Foarte bine, încuviinţă Northwood viguros.

— Mai am slujba?

— Da, o mai ai.

Belsey o porni spre ieşire.

— În cazul ăsta, ar trebui să dorm un pic, spuse.

Aeroportul se închidea, erau întinse benzi, două elicoptere survolau spaţiul. Un cal, întins pe o parte, primea îngrijiri medicale. Restul erau strânşi laolaltă. Luminile rotitoare de la şaptesprezece vehicule de intervenţie transformau locul într-o discotecă respingătoare, luminând animalele traumatizate şi un şir de oameni zguduiţi, care erau mânaţi, cu mâinile la spate, către un motel Travelodge.

Belsey auzi voci în spate: Northwood pregătind conferinţa de presă, experţi criminalişti apărând cu expresii neîncrezătoare pe chipuri. Apoi, când se mai depărtă puţin de terminal, vântul le spulberă vocile şi se făcu linişte din nou; rămaseră doar luminile colorate traversând întinderea liniştită a pistelor, fără să poată ciunti întunericul de dincolo de ele.

Şaizeci şi trei

Belsey luă trenul până la Kilburn. Merse către casa lui Ridpath, fără să ştie la ce să se aştepte să găsească acolo. Fu surprins să vadă că maşina inspectorului era încă acolo, cu arcurile lăsate în jos. Probabil că portbagajul era plin, gândi Belsey. Pe bancheta din spate erau nişte saci. Fu şi mai surprins să vadă că înăuntru licărea slab o luminiţă.

Sună la uşă. Auzi cum cineva se apropie, apoi se opreşte lângă uşă şi încremeneşte.

— Dă-mi drumul, spuse Belsey.

— De ce?

— De ce nu? Sunt singur, neînarmat.

Ridpath deschise uşa, se uită pe stradă şi intră la loc în casă. Belsey îl văzu punând la loc un cuţit în sertarul din bucătărie. Lui Belsey îi trecu prin minte că, nu de mult, omul acela ucisese pe cineva. Dar nu se simţea în primejdie. Intră în casă şi închise uşa, apoi se prăvăli pe sofa.

— Treizeci şi opt de milioane, zise. Ce mai peşcheş!

— Cât mai am? întrebă Ridpath.

— Şase ore maximum. Nu m-aş opri să fac poze dac-aş fi în locul tău.

— Nu le-ai spus?

— Mi-a ieşit din minte.

Ridpath îl privi şi înclină puţin capul.

— Ce vrei? zise în cele din urmă.

— Poate vreau să-mi iau adio, zise Belsey uitându-se prin încăpere. Se ridică, luă restul de scotch din dulăpiorul pentru jocuri şi bău din sticlă. Chiar crezi că poţi scăpa?

— Lumea-i încă mare.

— Poate.

— Am stat zece ani la Fraude. Ştiu cum poate să dispară cineva.

— OK, zise Belsey şi-i oferi sticla lui Ridpath, dar acesta refuză. O viaţă mereu pe fugă, îşi spuse Belsey: era oare ceva de invidiat? Să te uiţi peste umăr cât e ziua de lungă? Dar poate că o viaţă de fugar aduce mult cu orice altă viaţă. Şi treizeci şi opt de milioane puteau netezi mult drumul.

Ridpath închise gazul şi-şi luă haina. Belsey ridică telefonul din bucătărie şi sună la Lanesborough.

— Max Kovar e acolo? întrebă.

— Tocmai l-aţi ratat, domnule. Domnul Kovar a plecat din hotel acum câteva minute.

— Ştiţi încotro?

— N-a lăsat nicio adresă.

— Mulţumesc.

Belsey închise şi mai luă un gât de whisky. Ridpath apăru cu un teanc de documente false şi cu o gentuţă transparentă cu vopsea de păr, foarfeci şi adeziv. Belsey îl văzu stând nemişcat în grădină, cu trusa de evadare pregătită. Poate se întreba dacă are vreun sens să-şi mai ia cheile.

— Avea asupra ei vreun paşaport? întrebă inspectorul brusc.

— De ce?

— Avea de gând să vină cu mine?

O spuse cu amărăciunea cuiva care ştie cât valorează, ştie că se expune ridicolului şi că nu vrea să se lase doborât. *Aşa de avut, de charismatic*, gândi Belsey. Poate oligarhul lui Ridpath avea să renască undeva — seducător, omnipotent. Să înceapă iarăşi cu trucurile. Poate Devereux şi şarmul său erau moarte pentru totdeauna.

— Nu ştiu, zise Belsey. Se gândi la bilet, la paşaportul din dulapul fetei. Sigur, de ce nu? Băgă mâna în buzunar şi scoase ceasul. Îl vrei? Încă mai are pozele în memorie. Ridpath se holbă o clipă la ceas, apoi îl luă. Îl puse în buzunar şi aduse telefonul mobil al lui Belsey.

— Poftim.

— Mersi, zise Belsey luându-l.

— Stai. Ridpath urcă scările. Belsey se holbă la cuptor şi la pozele de pe frigider, una cu Turnul Londrei şi cealaltă de la Paris, lipite cu magneţi. Se uită la raftul cu mirodenii şi la şerveţelul de pânză de sub scaun. Ridpath apăru cu un plic mare, voluminos.

— Ce-i acolo? zise Belsey.

— Explică tot.

Belsey luă plicul. Îl simţea greu în mână.

— Ce mai e de explicat?

— Dacă ai vreo problemă.

Ieşiră amândoi din casă. Belsey îl privi cum încuie pentru ultima oară. Aşteptă ca Ridpath să arunce priviri lungi, pline de autocompătimire, însă detectivul nu făcu decât să intre în maşină şi să pornească motorul. Fără vreun la revedere. Ridpath dădu rapid în marşarier, acceleră şi o porni către Willesden Lane, pe drumul exilului.

Şaizeci şi patru

Belsey nu plecă imediat. Nu avea nicio destinaţie. Stătu peste drum, pe un parapet, privind casa ce părea mică acum, ghemuită la pământ, de parcă totul de pe planetă s-ar fi lăsat în jos pe arcuri. Se simţea cherchelit. Fusese o zi lungă. Se uită la casă şi la cerul de deasupra, căutând stelele. În cele din urmă, privirea îi căzu asupra plicului din mâini. Oare cât de mult voia să i se explice? Împunse pachetul, îi rupse învelişul şi scoase un teanc de bancnote de douăzeci, cu sigiliul de la bancă, noi şi foşnitoare: potrivit benzii care-l sigila, era vorba de o mie de lire. Apoi scoase încă un teanc. Erau numai teancuri de bancnote de cincizeci şi de douăzeci. Belsey se ghemui la marginea drumului şi se apucă să facă teancuri ordonate, încercând să nu râdă sau să plângă. Douăzeci de grămăjoare. Optzeci de mii, poate nouăzeci. Aşa deci, îşi spuse. Îşi îndesă o parte prin buzunare şi prin sacou, iar restul îl băgă la loc în plic, apoi se aşeză respirând greu.

Aşa deci, îşi spuse iarăşi. Şi, după încă o clipă: ăsta-i un început.

Merita sărbătorit. Les Ambassadeurs se încălzea, cu mesele de joc ocupate pe jumătate, iar în restaurant personalul se mişca iute.

— Domnule Devereux, spuse femeia de la uşă, e o mică problemă cu plata. Oricând vă e la îndemână…

E mult mai greu să ceri bani de la bogaţi, învăţase asta.

— Da, o să rezolv imediat. Mâine. Mulţumesc că mi-ai adus aminte.

Se duse la bar şi comandă şampanie. Thailandezii şi ruşii se îmbulzeau şi acum în jurul ruletei, târfa îşi găsise un domn prieten şi se descurcau de minune. Belsey bău şampanie şi se uită la acvariul cu homari. Dar n-avea chef să bea de unul singur. După jumătate de sticlă, Belsey nu mai putu şi, desfăcând sigiliul de pe unul dintre teancurile de bani, se duse la Lorenzo's.

— Dau un rând, anunţă celor din bar.

Era încă acolo şi Lorenzo's era acolo şi el, la fel de groaznic şi uimitor. Belsey dădu două rânduri, apoi se duse la un telefon public de lângă un garaj deschis noaptea. Nu voia să-şi dea drumul la mobil. Sună la spitalul Charing Cross.

Charlotte Kelson fusese externată. Spitalul nu dădea detalii. Belsey încercă s-o sune pe mobil, dar ea nu răspunse. Îi trecu prin minte s-o viziteze acasă.

Însă se duse la Wishing Well.

— Nicky, încă eşti aici.

— Nicky, ce bei?

Probabil că se ţinea o petrecere de aniversare sau de logodnă. Aveau şi DJ, iar femeile care dansau pe masă nu păreau să fi fost închiriate. Pe tejgheaua barului se

încovrigau şi se întăreau platouri cu sandviciuri. Proprietarul era incoerent.

Belsey dădu şi acolo de băut şi-şi făcu prieteni noi. La un moment dat, se trezi la bar, umplând halbe. Mai apoi, ajunse să vorbească cu o fată care-l întrebă: „Cu ce te ocupi? Eşti barman?“, iar el îi răspunse: „Lucrez la poliţie“ şi se simţi bine spunând-o.

Se mută la Ten Bells, apoi iarăşi peste râu la Rocket Bar. Dădu peste un bărbat care lucra la o companie de transport fluvial şi stătu cu el să bea vodcă cu suc de roşii şi să-i urmărească pe chelneri cum flambează băuturile. Pe la al şaselea sau al şaptelea pahar trebuie că plecase, deoarece se trezi mergând pe Euston Road. Chiar şi fără să aibă o casă, ştia când se îndepărtează de casă. Noaptea abia începuse. Londra, văzându-l încă acolo, îşi reţinu un zâmbet. Aşadar, părea să spună, suntem iarăşi noi doi.